PAOLO BACIGALUPI

fata modificată

NAUTILUS

Paolo Bacigalupi, născut în 1972, este un autor american de literatură fantasy şi SF. Scrierile sale au apărut în publicaţii de prestigiu, printre care *Asimov's Science Fiction* şi *The Magazine of Fantasy and Science Fiction.* Povestirile lui au fost tipărite în volumul *Pump Six and Other Stories* (2008), iar romanul de debut, *Fata modificată* (2009), a câştigat Premiul Hugo, Premiul Nebula şi alte distincţii importante.

Două dintre povestirile sale, „Omul-calorie" şi „Oameni de nisip şi zgură", au fost traduse şi în România şi incluse în volumele *The Year's Best Science Fiction,* vol. 2 (Nemira, 2008) şi, respectiv, *The Year's Best Science Fiction,* vol. 3 (Nemira, 2009).

PAOLO BACIGALUPI

Fata modificată

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

CUPRINS

CAPITOLUL 1

— Nu! Nu vreau mangustan, zice Anderson Lake, întinzându-se spre tarabă. Îl vreau pe acela de acolo. *Kawpollamai nee khap.* Cel cu coaja roşie şi perii verzi.

Ţăranca zâmbeşte, arătându-şi dinţii negri de la mestecat nuci betel, întinzând mâna înspre o piramidă de fructe de lângă ea.

— *Un nee chai mai kha?*

— Da. Acelea. *Khap.* Anderson încuviinţează şi zâmbeşte. Cum se numesc?

— *Ngaw,* pronunţă ea cuvântul cu grijă, pentru urechile lui străine, şi îi dă unul.

Anderson ia fructul, încruntat.

— E proaspăt?

— *Kha,* aprobă ea.

Bărbatul întoarce fructul pe toate părţile, studiindu-l. Arată mai degrabă ca o anemonă-de-mare obişnuită sau ca un peşte-balon decât un fruct. Are peri verzi pe toate părţile care îl gâdilă în palmă. Pieliţa are o nuanţă de roşu proprie ruginii verzicante, dar când o miroase nu simte niciun iz de putrefacţie. Pare perfect sănătos, în ciuda aparenţei.

— *Ngaw,* spune din nou ţăranca, de parcă i-a citit gândurile. Proaspăt. Fără rugină.

Anderson încuviinţează absent. În jurul lui, piaţa *soi* e în plină agitaţie a cumpărătorilor matinali din Bangkok. Mormane de durieni umplu aleile cu bălţi împuţite şi în acvarii pleoscăie cu peşti cu cap de şarpe şi cu *plaa* cu aripioare roşii. Deasupra, copertinele de polimer din ulei de palmier se lasă din cauza soarelui tropical, umbrind piaţa cu numeroasele firme ale companiilor de comerţ naval scrise de mână şi portretul îndrăgitei regine-copil. Un om se înghesuie în el, ţinând găini roşii deasupra capului, care dau din aripi şi cotcodăcesc furioase în drum spre tăiere, şi femei în *pha sin* colorate aprins se tocmesc şi le zâmbesc vânzătorilor, obţinând un preţ mai mic pentru orezul U-Tex

piratat şi noile specii de roşii.

Nimic din toate acestea nu îl interesează.

— *Ngaw,* spune iarăşi femeia, încercând să-i atragă din nou atenţia.

Perii lungi ai fructului îl gâdilă în palmă, determinându-l să-i afle originea. Încă un rezultat al modificării genetice thailandeze, la fel ca roşiile, vinetele şi ardeii iuţi care abundă la tarabele învecinate. E ca şi cum profeţiile din biblia grahamiţilor se adeveriseră. De parcă Sfântul Francisc însuşi se întorsese în mormânt, negăsindu-şi pacea, pregătindu-se să cutreiere pământul, punând cu el darul caloriilor pierdute ale istoriei.

Şi el se va întoarce în sunet de trompete, iar Edenul va fi din nou...

Anderson întoarce fructul păros în mână. Nu miroase a cibiscoză. Nu are rugină verzicantă. Pieliţa nu prezintă urme lăsate de gărgăriţa mutantă. Florile, legumele şi copacii lumii alcătuiesc geografia minţii lui Anderson Lake, dar niciunde nu găseşte o referinţă care l-ar putea îndruma către identificare.

Ngaw. Un mister.

Mimează că ar vrea să guste şi ţăranca ia fructul înapoi. Degetele ei maro înlătură cu uşurinţă pieliţa, scoţând la iveală miezul palid. Plin de vinişoare şi translucid, îi aminteşte de ceapa murată servită în martini în cluburile de cercetare din Des Moines.

Îi dă fructul înapoi. Anderson probează mirosindu-l. Inhalează sirop floral. *Ngaw.* Nu ar trebui să existe. Ieri nu exista. Ieri nicio tarabă din Bangkok nu vindea asemenea fructe, iar acum le găseşti aşezate în piramide, îngrămădite peste tot în jurul acestei femei, care stă ghemuită sub umbra parţială a copertinei. Poartă la gât un talisman strălucitor de aur al martirului Phra Seub care îi face cu ochiul, o amuletă care oferă protecţie contra urgiilor companiilor calorice care lovesc recoltele.

Anderson îşi doreşte să observe fructul în natură, atârnând dintr-un pom sau stând ascuns sub frunzele unei tufe. Cu mai multe informaţii ar putea ghici genul şi familia,

poate să divineze o şoaptă a trecutului genetic pe care regatul thailandez încearcă să îl scoată la suprafaţă, dar nu mai are indicii. Bagă bila translucidă şi fină de *ngaw* în gură.

Un buchet de arome, completat cu zahăr şi fertilitate. Bomba florală lipicioasă îi îmbracă limba. Parcă se află din nou în câmpiile HiGro din Iowa, unde i s-a oferit pentru prima dată o bucată de zahăr candel tare de la un agronom Midwest Compact, pe când era numai un băiat de fermier, desculţ prin porumb. Năuceala aromei – aromă adevărată – după o viaţă întreagă în care i-a dus lipsa.

Soarele arde. Clienţii se înghesuie şi se târguiesc, dar pe el nu îl interesează. El savurează *ngaw*-ul, cu ochii închişi, gustând trecutul, savurând timpul când asemenea fruct se găsea peste tot, înainte de cibiscoză, de gărgăriţa mutantă niponă, de rugina verzicantă şi de mucegaiul *scabies* care acum devastează pământurile.

Sub căldura puternică a soarelui tropical, înconjurat de geamătul bivolilor indieni şi al găinilor muribunde, el e una cu paradisul. Dacă ar fi fost un grahamit, ar fi căzut în genunchi şi ar fi mulţumit extaziat pentru aroma întoarcerii Edenului.

Anderson scuipă resturile înnegrite în palmă. A citit jurnalele de călătorie ale exploratorilor şi botaniştilor din istorie, bărbaţii şi femeile care au pătruns în cele mai adânci jungle ale pământului în căutarea noilor specii – dar ale căror descoperiri nu se pot compara cu un astfel de fruct.

Toţi acei oameni încercau să descopere ceva. El a găsit o renaştere.

Ţăranca radiază, fiind sigură de vânzare.

— *A o gee kilo kha?* Cât dai?

— Sunt periculoase? întreabă el.

Ea arată înspre certificatele Ministerului Mediului răsfirate pe pietrele de lângă ea, indicându-i datele inspecţiilor cu degetul.

— Ultima variaţie, spuse. Cea mai bună calitate.

Anderson studiază siglele strălucitoare. Cel mai probabil

a mituit cămăşile albe pentru ştampile decât să treacă prin tot procesul de inspecţie care ar fi garantat imunitate la băşicile ruginii de generaţia a opta concomitent cu rezistenţă la cibiscoză III.mt7 şi mt8. Partea cinică din el presupune că nu contează. Ştampilele complicate care strălucesc în soare sunt mai mult pe post de talismane decât funcţionale, ceva care îi face pe oameni să se simtă în siguranţă într-o lume periculoasă. Adevărul este că dacă cibiscoza ar izbucni din nou, toate certificatele alea nu ar mai avea nicio valoare. Va fi o variaţie nouă, iar toate testele vechi vor deveni inutile, şi atunci oamenii se vor ruga la talismanele lui Phra Seub şi la portretele regelui Rama al XII-lea şi vor aduce ofrande la Altarul Coloanei din oraş. Şi toţi îşi vor da afară plămânii indiferent de câte ştampile ale Ministerului Mediului le-ar fi împodobit produsele.

Anderson bagă resturile fructului în buzunar.

— Am să cumpăr un kilogram. Nu. Două. *Song.*

Întinde un săculeţ de cânepă fără să se târguiască.

Oricât ar cere, e prea puţin. Miracolele nu au valoare. O genă unicat care rezistă la pacostea caloriilor sau utilizează azotul mai eficient ridică profitul instantaneu. Dacă se uită acum prin piaţă, acel adevăr este expus peste tot. Aleea este plină de agitaţia thailandezilor care cumpără totul, de la versiunile modificate genetic ale orezului U-Tex la variantele purpurii ale orătăniilor. Dar lucrurile acelea sunt avansuri vechi, bazate pe lucrările de inginerie genetică făcute până atunci de ArgiGen, PurCal şi Total Nutrient Holdings. Roadele ştiinţei vechi, crescute în adâncurile laboratoarelor de cercetare ale Midwest Compact.

Ngaw este diferit. *Ngaw*-ul nu este făcut de Midwest. Regatul Thailandez este inteligent acolo unde alţii nu sunt. El se dezvoltă acolo unde ţări ca India, Myanmar sau Vietnam se prăbuşesc precum piesele de domino, murind de foame şi cerşind pentru a obţine rezultatul dezvoltării tehnologice a monopolurilor caloriilor.

Câţiva oameni se opresc să vadă ce a cumpărat Anderson, dar, chiar dacă el consideră că preţul este mic, ei

îl găsesc prea mare şi pleacă mai departe.

Femeia îi dă *ngaw,* şi Anderson aproape că râde de plăcere. Nici unul dintre aceste fructe păroase nu ar trebui să existe; la fel de bine ar putea să ridice un sac de trilobiţi. Dacă ce crede el despre originea *ngaw*-ului este corect, atunci reprezintă o întoarcere la viaţă la fel de şocantă ca şi cum un Tyrannosaurus ar merge pe Thanon Sukhumvit. Dar, acelaşi lucru este adevărat şi despre cartofii, roşiile sau ardeii iuţi care umplu piaţa, toate îngrămădite într-o abundenţă splendidă, un aranjament fecund de umbre ale nopţii pe care nimeni nu le-a mai văzut de generaţii. În acest oraş înecat, orice pare posibil. Legume şi fructe se întorc din mormânt, flori dispărute înfloresc pe bulevarde şi, din umbră, Ministerul Mediului lucrează, ca prin farmec, cu materialul genetic al generaţiilor pierdute.

Cu fructele în pungă, Anderson se strecoară din *soi* pe bulevard. Îl întâmpină traficul agitat, navetiştii matinali înfundând Thanon Rama IX ca şi Mekongul pe timp de inundaţie. Biciclete şi ricşe trase de ciclişti, bizoni indieni de apă negri cu albastru şi, clătinându-se, marii megodonţi.

Când a ajuns Anderson, Lao Gu apare din umbra clădirii dărăpănate de birouri, scrumând cu grijă dintr-o ţigară. Flori umbra-nopţii din nou. Sunt peste tot. Nicăieri altundeva în lume, dar aici se găsesc din abundenţă. Lao Gu bagă ce a mai rămas din tutun în buzunarul cămăşii jerpelite, în timp ce merge înaintea lui Anderson către ricşa lor trasă de bicicletă.

Bătrânul chinez arată ca o sperietoare de ciori, îmbrăcat în zdrenţe, dar este norocos. Este viu când majoritatea chinezilor sunt morţi. Cu loc de muncă, în timp ce restul refugiaţilor malaysieni sunt înghesuiţi precum găinile la abator în turnurile Expansiunii înăbuşite. Lao Gu are fibră musculară pe oase şi destui bani ca să îşi permită ţigări Singha. Pentru restul cartelelor galbene el este la fel de norocos ca un rege.

Lao Gu se urcă pe bicicleta ricşei şi aşteaptă răbdător până când Anderson ocupă scaunul pasagerului.

— La birou, spune Anderson. *Bai khap.* Apoi în chineză,

Zou ba.

Bătrânul stă în picioare pe pedale în timp ce se înscrie în trafic. În jurul lor, claxoanele de biciclete sună precum clopotele cibiscozei, iritate de obstrucţia lor. Lao Gu le ignoră şi intră mai adânc în trafic.

Anderson vrea să mai ia o *ngaw*, dar se abţine. Ar trebui să le păstreze cât mai mult. Sunt prea valoroase ca să le înfulece ca un copil lacom. Thailandezii au găsit o nouă metodă de a dezgropa trecutul, şi tot ce vrea el este să se delecteze cu dovezile. Bate cu degetele în punga cu fructe, luptându-se cu controlul de sine.

Ca să îşi ia gândul de la ele, scoate pachetul de ţigări şi aprinde una. Trage din tutun, savurând aroma, îşi aduce aminte cât de surprins a fost când a descoperit cât de prosper a devenit regatul thailandez, cât de răspândite sunt umbra-nopţii. Fumează şi se gândeşte la Yates. Îşi aduce aminte de dezamăgirea omului în timp ce se confruntau cu o istorie renăscută care ardea între ei.

— Umbra-nopţii.

Chibritul lui Yates scăpără în întunericul din birourile SpringLife, iluminând motive florale când şi-a aprins ţigara şi a tras puternic. Hârtia de orez a foşnit. Vârful ţigării străluceşte şi Yates suflă un jet de fum către tavan, unde ventilatoarele mecanice gâfâie ca să facă faţă căldurii saunei.

— Vinete. Roşii. Ardei iuţi. Cartofi. Iasomie. Regina-nopţii. Îşi ridică ţigara şi o sprânceană. Tutun.

Trage din nou şi ţigara străluceşte. Împrejur, birourile întunecate şi computerele cu pedală nu scoteau niciun sunet. Seara, fabrica fiind închisă, este posibil să confunzi mesele goale cu altceva decât cu topografia eşecului. Muncitorii abia au plecat acasă, odihnindu-se înaintea unei noi zile grele la lucru. Scaunele acoperite cu praf şi computerele cu pedală dădeau viaţă minciunii – dar în obscuritate, cu umbrele care se întindeau peste mobilă şi cu lumina lunii care intra prin obloanele de mahon, era posibil să îţi imaginezi ce ar fi putut să fie.

Deasupra, ventilatoarele mecanice continuă să se învârtă lent. Curelele de cauciuc fabricate în Laos scârţâie ritmic în reţeaua din tavan, trăgând o cantitate mică, dar constantă, de energie de la principalele arcuri cinetice ale fabricii.

— Thailandezii au avut noroc în laboratoare, spune Yates, iar acum eşti aici. Dacă aş fi superstiţios, aş crede că te-am fermecat împreună cu roşiile lor. Înţeleg că orice organism are nevoie de un prădător.

— Ar fi trebuit să raportezi cât de mult au progresat, zice Anderson. Această fabrică nu era singura ta responsabilitate.

Yates se strâmbă. Faţa lui este un studiu al colapsului tropical. Vase sparte de sânge sunt răsfirate ca nişte afluenţi la el pe obraji şi se opresc în vârful nasului. Ochii albaştri şi apoşi îl privesc pe Anderson, asemenea aerului ceţos şi îmbâcsit din oraş.

— Trebuia să îmi dau seama că îmi vei închide nişa.

— Nu e nimic personal.

— Doar munca vieţii mele, râde bărbatul, un zgomot care aminteşte de prima cibiscoză. Un sunet care ar fi putut să-l determine pe Anderson să plece din cameră dacă nu ar fi ştiut că Yates, ca şi restul personalului de la AgriGen, fuseseră inoculaţi împotriva noilor specii.

— Am petrecut mulţi ani construind asta, spune Yates, iar tu îmi spui că nu e nimic personal.

Face cu mâna spre fereastra de observaţie a biroului, care dă spre etajul cu fabrica.

— Am arcuri cinetice de mărimea pumnului care stochează un gigajoule de energie. O capacitate de patru ori mai mare decât a oricăror altor arcuri de pe piaţă. Eu stau pe o revoluţie în materie de stocare de energie şi tu arunci totul la gunoi. Se apleacă în faţă. Nu am mai avut energie la fel de portabilă de la benzină încoace.

— Doar dacă poţi să o produci.

— Suntem aproape, insistă Yates. Băile de alge sunt singurul punct în care ne blocăm.

Anderson rămâne tăcut. Celălalt consideră asta o încurajare.

— Conceptul fundamental este sunetul. Odată ce băile îl vor produce în cantităţi suficiente…

— Trebuia să ne informezi de cum ai văzut prima oară umbra nopţii în piaţă. Thailandezii cultivă cu succes cartofi de cel puţin cinci sezoane. Este clar că au o bancă de seminţe, dar noi încă nu am aflat nimic de la tine.

— Nu e departamentul meu. Eu mă ocup de stocarea energiei. Nu de producţie.

Anderson fornăie.

— De unde ai să faci rost de calorii ca să acţioneze arcurile tale fantastice dacă nu ai o recoltă? Acum rugina verzicantă suferă o mutaţie la fiecare trei sezoane. Hoţii ocazionali de gene ne strică planurile pentru TotalNutrient Wheat şi SoyPRO. Din ultima noastră specie de porumb HiGro doar şaizeci la sută a scăpat de infestarea cu gărgăriţe, şi acum deodată auzim că tu stai pe o mină de aur genetică. Oamenii mor de foame…

Yates râde.

— Nu-mi vorbi mie despre salvarea de vieţi. Am văzut ce s-a întâmplat cu banca de seminţe din Finlanda.

— Nu noi am spart seifurile. Nimeni nu şi-a închipuit că finlandezii sunt atât de fanatici.

— Orice prost de pe stradă ar fi putut să anticipeze asta. Companiile de calorii au o anumită reputaţie.

— Nu a fost operaţiunea mea.

Yates râde din nou.

— Asta e întotdeauna scuza noastră, nu? Compania se bagă în ceva, iar noi stăm pe margine şi ne spălăm pe mâini. Pretindem că nu noi am fi cei responsabili. Compania scoate SoyPRO de pe piaţa din Myanmar, iar noi toţi stăm deoparte, spunând că disputele referitoare la proprietatea intelectuală nu sunt de resortul nostru. Dar oamenii continuă să moară de foame. Trage din ţigară, scoate fumul. Sincer nu ştiu cum cineva ca tine doarme noaptea.

— Simplu. Îi adresez o scurtă rugăciune lui Noe şi Sfântului Francisc şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că încă suntem cu un pas înaintea ruginii verzicante.

— Aşa deci? O să închizi fabrica?

— Nu. Bineînţeles că nu. Producţia de arcuri cinetice va continua.

— Da?

Yates se apleacă înainte, optimist.

Anderson ridică din umeri.

— Este o acoperire utilă.

Capătul aprins al ţigării ajunge la degetele lui Anderson. O lasă să cadă în trafic. Îşi freacă degetul mare şi arătătorul în timp ce Lao Gu pedalează pe străzile aglomerate. Bangkokul, Oraşul Fiinţelor Divine, defilează pe lângă ei.

Pe trotuare, călugări în robe de culoarea şofranului se plimbă la adăpostul umbrelelor negre. Copiii fug adunându-se, înghesuindu-se, râzând şi chemându-se unul pe celălalt în drum spre şcolile mănăstirilor. Vânzătorii stradali depărtează mâinile de care atârnă ghirlande de gălbenele, ofrande oferite templelor, şi amulete strălucitoare reprezentând călugări celebri, care te protejează de toate bolile, de la infertilitate până la râie. Cărucioarele cu mâncare scot fum şi şuieră, emanând mirosuri de ulei prăjit şi peşte fiert, în timp ce pisicile se freacă de picioarele cumpărătorilor, aşteptând să le pice ceva.

Deasupra, se înalţă turnurile vechii Expansiuni a Bangkokului, îmbrăcate în liane şi mucegai, ferestrele sparte de mult, uriaşe oase curăţate complet. Fără aer condiţionat sau lifturi care să le facă locuibile, stau şi se coc în soare. Fumul negru de la focurile ilegale de bălegar se unduieşte din porii lor, marcând astfel locurile în care refugiaţii malaysieni curăţau grăbit de solzi *chapatis* şi fierbeau *kopi* înainte ca peste ei să vină cămăşile albe şi să îi pedepsească pentru infracţiunile lor.

Pe mijlocul străzilor, refugiaţii din nord din războiul cărbunilor se întind pe jos cu mâinile ridicate, extrem de politicoşi, cerşind. Biciclete, ricşe şi căruţe trase de megodonţi trec pe lângă ei ca un râu pe lângă bolovani. Excrescenţele în formă de conopidă provocate de *fa'gan* atârnă pe nasurile şi buzele cerşetorilor. Nucile de betel le înnegresc dinţii. Anderson bagă mâna în buzunar şi le

aruncă câţiva bănuţi la picioare, înclinând capul la *wai*-urile, închinăciunile lor de mulţumire, în timp ce trece pe lângă ei.

Puţin mai târziu, apar pereţii albi şi aleile cartierului industrial *farang.* Depozite şi fabrici înghesuite şi miros de sare şi peşti stricaţi. Vânzători îşi târăsc picioarele pe strada deasupra căreia sunt puse pături şi prelate ca să protejeze trecătorii de arşiţa soarelui. Dedesubt se află şanţul şi sistemul de închidere al digului Regele Rama al XII-lea, care ţine la distanţă oceanul albastru.

Este dificil să ignori pereţii înalţi şi presiunea exercitată de apă asupra lor. Greu de crezut că Oraşul Fiinţelor Divine ar fi altceva decât un dezastru care aşteaptă să se producă. Dar thailandezii sunt încăpăţânaţi şi s-au luptat ca oraşul sfânt al Krung Thep să nu fie inundat. Cu pompe pe cărbune, baraje şi credinţă în capacitatea vizionară de conducere a dinastiei Chakri, au putut face faţă lucrurilor care au înghiţit oraşele New York, Rangoon, Mumbai şi New Orleans.

Lao Gu se grăbeşte pe o alee, claxonând enervat la hamalii care blochează traficul. Lăzi ale Weather All se clatină pe spatele maroniu al lucrătorilor. Logourile arcurilor cinetice chinezeşti Chaozhou, mânerelor antibacteriene Matsushita şi filtrelor ceramice de apă Bo Lok se leagănă înainte şi înapoi, hipnotic, într-un ritm intermitent. Înscrisuri cu Învăţăturile lui Buddha şi portrete ale mult-iubitei regine-copil se văd ici şi colo pe pereţii fabricii, împreună cu desene din meciurile de *muay thai.*

Fabrica SpringLife se ridică peste aglomeraţia din trafic, o fortăreaţă cu ziduri înalte, presărată din loc în loc cu ventilatoare imense care se rotesc încet. Vizavi de *soi* se află fabrica de biciclete Chaozhou, iar între ele grămada de cărucioare care se înghesuie tot timpul la intrările fabricilor, oferindu-le muncitorilor diverse tipuri de mâncare.

Lao Gu opreşte în curtea SpringLife şi îl lasă pe Anderson în faţa uşilor principale. Anderson coboară din ricşă, ia punga cu *ngaw,* se opreşte puţin şi se uită la porţile late de opt metri pentru a permite accesul megodonţilor. Fabricii ar

fi trebuit să i se schimbe numele în Prostia lui Yates. Omul acela este de un optimism îngrozitor. Anderson încă îl mai poate auzi cum îi prezintă minunile algelor modificate genetic, căutând pe birou grafice şi notiţe în timp ce protesta.

— Nu îmi poţi critica anticipat rezultatele doar pentru că proiectul Prada Oceanului a eşuat. Dacă sunt tratate cum trebuie, pot aduce îmbunătăţiri exponenţiale în absorbţia cuplului de torsiune. Fă abstracţie de potenţialul caloric. Concentrează-te pe aplicaţiile industriale. Pot să îţi prezint o întreagă piaţă de stocare de energie, dacă mai îmi laşi puţin timp. Măcar încearcă unul din arcurile demonstrative înainte să iei o decizie...

Zgomotul îl învăluie pe Anderson când intră în fabrică, alungând ultimele ţipete disperate ale optimismului lui Yates.

Megodonţii gem lângă manivelele rotative, capetele lor enorme atârnând, colţii li se agaţă de podea în timp ce merg încet în jurul axelor. Animalele modificate genetic formează inima vie a sistemului energetic al fabricii, alimentând benzile rulante, ventilatoarele de aerisire şi maşinile constructoare. Hamurile lor ţăcăne ritmic. Dresorii sindicatului, îmbrăcaţi în roşu şi auriu, merg pe lângă ei, strigând şi înlocuindu-i ocazional, împingând la muncă grea animalele provenite din elefanţi.

În partea opusă a fabricii, linia de producţie scoate arcuri cinetice proaspăt împachetate, le trimite la Controlul de Calitate şi apoi la ambalare, de unde sunt puse pe paleţi aşteptând, teoretic, să fie exportate. La intrarea lui Anderson, muncitorii s-au oprit din lucru şi s-au înclinat în faţa lui, împreunându-şi palmele, apoi ridicându-le la frunte în semn de respect.

Banyat, şeful de la Controlul de Calitate, se grăbeşte înspre el, zâmbind. Face o plecăciune. Anderson îi răspunde în acelaşi fel.

— Cum e calitatea?

— *Dee khap,* răspunde Banyat zâmbind Bună. Foarte bună. Haideţi să vă uitaţi.

Face un semn către linie şi Num, supraveghetorul zilei, trage clopotul de avertizare care anunţă oprirea totală a producţiei. Banyat îl îndeamnă pe Anderson să îl urmeze.

— Ceva interesant. O să fiţi mulţumit.

Anderson zâmbeşte în sinea lui, bănuind că, orice ar spune Banyat, va fi cu adevărat mulţumitor. Scoate un *ngaw* din pungă şi îl dă omului.

— Progres? Chiar aşa?

Banyat încuviinţează în timp ce ia fructul. Se uită curios la el şi îl descojeşte. Bagă miezul aproape translucid în gură. Nu pare surprins. Nu are nicio reacţie deosebită. Mănâncă nenorocitul de fruct fără să se gândească. Anderson se strâmbă. *Farangii* sunt ultimii care află despre schimbările din ţară, un lucru pe care Hock Seng pune accent atunci când, în paranoia lui, crede că Anderson vrea să îl concedieze. Hock Seng probabil ştie deja de fruct, sau va minţi când va fi întrebat.

Banyat aruncă coaja fructului la coşul cu mâncare pentru megodonţi şi îl conduce pe Anderson de-a lungul liniei de producţie.

— Am rezolvat problema cu presa de tăiat.

Num trage din nou clopotul de avertizare şi lucrătorii îşi părăsesc locurile de muncă. Când se trage clopotul a treia oară, dresorii sindicatului opresc animalele mutante, împungându-le cu beţe de bambus. Linia de producţie încetineşte. În capătul fabricii, arcurile cinetice industriale ticăie şi scârţâie în timp ce volanţii le încarcă cu energie, care va fi folosită la repornirea producţiei odată ce Anderson îşi va termina inspecţia.

Banyat îl conduce pe Anderson de-a lungul liniei de producţie acum oprită, pe lângă lucrătorii cu capetele plecate, îmbrăcaţi în uniforme verde cu alb, dă la o parte perdelele din polimer de ulei de palmier de la intrarea în rafinărie. Aici, descoperirea industrială a lui Yates este stropită în neştire, acoperind arcurile cinetice cu o peliculă genetică de serendipitate. Femeile şi copiii care poartă măşti cu trei filtre le dau jos ca să facă o plecăciune adâncă în faţa omului care îi hrăneşte. Feţele lor sunt pline de

transpiraţie şi de pudră albă. Numai pielea din jurul gurii şi al nasului, care a fost protejată de filtre, rămâne întunecată.

El şi Banyat se îndreaptă către arşiţa camerelor de tăiat. Lămpile de călit emană energie, iar duhoarea bazinului pentru creşterea algelor îngreunează aerul. Deasupra sunt rafturi de site pentru uscat, până în tavan, pline de alge modificate genetic, care picură, se usucă şi sunt transformate într-o pastă neagră de căldură. Tehnicienii, transpiraţi, sunt aproape goi – doar pantaloni scurţi, tricouri şi măşti de protecţie. Este la fel de cald ca într-un furnal, în ciuda ventilatoarelor mecanice şi a sistemului generos de aerisire. Transpiraţia se scurge pe gâtul lui Anderson. Tricoul îi este ud leoarcă.

— Aici. Uite, arată Banyat.

Îşi trece degetul peste lama dezmembrată de lângă linia principală. Anderson îngenunchează ca să inspecteze suprafaţa.

— Rugină, murmură Banyat.

— Credeam că am verificat asta.

— Apă sărată, zâmbeşte Banyat, simţindu-se inconfortabil. Oceanul este aproape.

Anderson se strâmbă la sitele cu alge de deasupra.

— Nici bazinele de alge şi rafturile pentru uscat nu ajută. Cine a crezut că putem folosi căldură reziduală ca să tratăm chestiile alea a fost un prost. Eficienţă energetică pe naiba.

Banyat zâmbeşte jenat, dar nu spune nimic.

— Deci aţi înlocuit utilajele de tăiere?

— Acum sunt cu douăzeci şi cinci la sută mai rezistente.

— Chiar atât de bine?

Anderson aprobă superficial. Îi face un semn omului responsabil cu utilajul, iar acesta îl cheamă pe Num. Clopotul de avertizare bate din nou şi presele pe căldură şi lămpile de călit încep să strălucească iarăşi, odată ce curentul inundă sistemul. Lui Anderson nu îi place creşterea bruscă de căldură. Lămpile şi presele înseamnă o taxă pe carbon în valoare de cincisprezece mii de bahţi de fiecare dată când încep să strălucească, o parte a bugetului pentru

carbon al regatului, pe care SpringLife o plăteşte cu generozitate ca să le închidă un ochi. Yates manipulează ingenios sistemul, permiţând fabricii să folosească fondul ţării alocat pentru carbon, dar mita este exorbitantă.

Volanţii principali se rotesc şi fabrica tremură când repornesc roţile dinţate din subsol. Podelele vibrează. Energia cinetică trece prin sistem precum adrenalina, anticipând energia care avea să curgă în linia de lucru. Un megodont protestează urlând, dar e biciuit până se calmează. Scâncetul volanţilor se transformă într-un urlet care apoi se stinge imediat ce jouli-i pornesc sistemul.

Clopotul supraveghetorului de linie bate din nou. Muncitorii încep să asambleze utilajul de tăiere. Fabrică arcuri cinetice de doi gigajouli, iar mărimea redusă necesită grijă sporită cu maşinăriile. În capătul liniei începe procesul de bobinare, iar presa de tăiere cu lamele de precizie proaspăt reparate este ridicată de pistoane hidraulice care şuieră.

— *Khun,* vă rog.

Banyat îl conduce pe Anderson în spatele unei cuşti protectoare. Clopotul lui Num bate pentru ultima dată. Linia intră în viteză. Anderson tresare când sistemul porneşte. Muncitorii se aşază în spatele scuturilor lor. Filamente de arcuri cinetice ies şuierând din flanşele aliniate şi trec printr-o serie de role încinse. Urmează un duş reactant urât mirositor care stropeşte filamentul de culoarea ruginii, acoperindu-l cu un film fin care acceptă pudra de alge a lui Yates într-un strat uniform.

Presa loveşte. Anderson simte o durere de dinţi odată cu căderea greutăţii. Sârma arcului cinetic este tăiată curat, apoi filamentul trece de perdele şi ajunge în rafinărie. Peste treizeci de secunde apare din nou, având o culoare gri-deschis, îmbrăcat în pudră de alge. Apoi trece prin alte role încinse după care este adus la forma lui finală, fiind răsucit într-o buclă din ce în ce mai strâmtă, distrugându-i structura moleculară. Se aude un ţipăt asurzitor de metal torturat. Lubrifianţi şi reziduuri de alge stropesc arcul în timp ce este presat, împroşcând muncitori şi echipament

de lucru, apoi acul cinetic comprimat este ambalat şi după aceea trimis la Controlul Calităţii.

Un led galben pâlpâie, anunţând că totul este în regulă. Muncitorii ies din spatele grilajelor de protecţie ca să reseteze presa în timp ce un nou val de metal ruginiu iese din măruntaiele camerelor de călire. Rolele, care nu transportă nimic acum, clănţăne. Duzele cu lubrifianţi creează o ceaţă albă, stropind în gol, de parcă s-ar autocurăţa pentru următoarea aplicare. Muncitorii centrează presa şi se adăpostesc din nou în spatele grilajelor. Dacă angrenajul se rupe, filamentul arcului cinetic va deveni o lamă de energie, biciuind necontrolată prin hala de producţie. Anderson a văzut capete retezate asemenea unui mango moale, părţi de trup tăiate şi pete de sânge ca în tablourile lui Pollok, atunci când sistemul industrial se defectase.

Presa loveşte, tăind încă un arc cinetic, unul dintre cele patruzeci pe oră acum, care se pare că are o şansă de şaptezeci şi cinci la sută să ajungă într-un depozit păzit al Ministerului Mediului. Ei cheltuiau milioane ca să producă un gunoi care va avea nevoie de alte milioane să fie distrus – o lamă cu două tăişuri care continuă să acţioneze. Yates a greşit ceva, fără să-şi dea seama sau în urma unui sabotaj, şi le-a luat mai mult de un an ca să înţeleagă gravitatea problemei, să se examineze băile de alge din care se fabricau straturile revoluţionare ale arcurilor cinetice, să regândească răşinile de porumb care îmbrăcau interfeţele dinţate ale arcului, să schimbe practicile Controlului de Calitate, să înţeleagă ce efect are o umiditate de aproximativ sută la sută aproape continuă asupra unui proces de producţie conceput pentru o climă mai uscată.

O erupţie de praf alb inundă încăperea în timp ce muncitorii se împiedică de perdelele rafinăriei. Pe faţa lui întunecată este o combinaţie de transpiraţie, pietriş fin şi ulei de palmier. Când perdelele sunt date la o parte îşi poate vedea parţial colegii, prinşi în nori albi de praf, umbre într-un viscol, în timp ce filamentul arcurilor cinetice este încastrat în pudra care le împiedică blocarea sub compresia

puternică. Toată transpiraţia, toate caloriile, toată alocarea de carbon – toate ca să-i prezinte lui Anderson o iluzie credibilă în timp ce el încearcă să dezlege misterul florilor de umbra-nopţii şi al fructului *ngaw.*

O companie raţională ar închide fabrica. Chiar şi Anderson, cu înţelegerea lui limitată asupra procesului implicat în fabricarea acestor arcuri cinetice de nouă generaţie, ar face la fel. Dar dacă muncitorii lui, sindicatele, cămăşile albe şi urechile atotprezente ale regatului cred că el este un antreprenor ambiţios, fabrica trebuie să funcţioneze, şi încă să funcţioneze bine. Anderson îi strânge mâna lui Banyat şi îl felicită pentru o muncă bine făcută. Sincer, e păcat. Potenţialul pentru succes este acolo. Când Anderson vede că unul din arcurile lui Yates funcţionează, îşi recapătă suflul. Yates este poate nebun, dar nu şi prost. Anderson se uită cum curg joulii din cutiile mici ale arcurilor cinetice, ticăind continuu ore în şir, pe când alte arcuri, duble ca greutate, nu ar fi rezistat nici măcar un sfert din timp sau ar deveni doar o masă moleculară amorfă sub presiunea exercitată de energia pompată în ele. Uneori, Anderson este aproape sedus de visurile acelui om.

Anderson trage aer în piept, îşi ţine respiraţia şi trece prin rafinărie. Iese pe cealaltă parte într-un nor de pudră de alge şi fum. Inspiră aer cu miros de balegă de megodont şi urcă scările care duc la biroul lui. În urmă, un megodont ţipă din nou, urletul unui animal maltratat. Anderson se întoarce, se uită prin fabrică şi îşi notează ceva despre *mahout,* despre dresor. Axul numărul patru. Încă o problemă din lungul şir pe care le are SpringLife. Deschide uşa birourilor administrative.

Acolo, încăperile sunt în mare parte la fel cum au fost când a intrat pentru prima dată în ele. Tot întunecate, cavernos de goale, doar cu birouri şi computere cu pedală care stau liniştite în umbră. Raze subţiri de soare se strecoară printre obloanele de tec de la ferestre, iluminând ofrandele fumegânde dăruite acelui zeu care nu reuşise să salveze clanul chinez Tan Hock Seng în Malaysia. Beţişoare parfumate cu iz de lemn de santal sufocă încăperea şi mai

multe valuri mătăsoase se ridică din altarul din colţ unde figurine zâmbitoare din aur se apleacă peste vase de orez U-Tex şi mango lipicioase acoperite de muşte.

Hock Seng este deja la computerul său. Piciorul lui osos acţionează pedala, alimentând microprocesorul şi licăritul monitorului de doisprezece centimetri. În lumina gri, Anderson observă ochii care clipesc des ai lui Hock Seng, ticul nervos al unui om care se teme de un măcel sângeros de fiecare dată când se deschide uşa. Tresărirea bătrânului este la fel de halucinantă ca şi dispariţia pisicii de Cheshire – o clipă este acolo, în următoarea a dispărut dar Anderson este obişnuit cu refugiaţii cu carnete galbene ca să recunoască teroarea reprimată. Închide uşa, amuţind răgetul fabricii, iar bătrânul îşi revine.

Anderson tuşeşte şi împrăştie cu mâna fumul aromat.

— Parcă ţi-am zis să nu mai arzi chestiile alea.

Hock Seng ridică din umeri, dar nu se opreşte din acţionatul pedalei sau din scris.

— Să deschid geamurile?

Şoapta lui sună ca un băţ de bambus care zgârie nisipul.

— Dumnezeule, nu.

Anderson se strâmbă, gândindu-se la arşiţa tropicală de dincolo de obloane.

— Arde-le acasă. Nu mai vreau să le văd aici. Niciodată.

— Da. Desigur.

— Vorbesc serios.

Hock Seng ridică privirea, apoi se întoarce la monitor. Proeminenţa pometilor şi adânciturile ochilor sunt puternic evidenţiate în lumina ecranului. Degetele lui de păianjen continuă să apese butoane.

— Aduc noroc, murmură el, cu un chicotit astmatic. Până şi diavolii străini au nevoie de noroc. Cu toate problemele din fabrică, cred că ar trebui să apreciaţi ajutorul lui Buddha.

— Nu aici.

Anderson pune pe masă punga cu *ngaw* şi se tolăneşte în scaun. Îşi şterge fruntea.

— Arde-le acasă.

Bătrânul încuviinţează. Pe tavan, şirurile de ventilatoare mecanice se învârt leneş, elicele de bambus luptându-se cu toropeala din birou. Cei doi stau izolaţi, înconjuraţi de harta măreţei idei a lui Yates. Rânduri de birouri goale şi staţii de lucru stau în tăcere, un întreg etaj ce ar fi trebuit să fie ocupat de cei responsabili de vânzări, logistică, resurse umane şi secretare.

Anderson caută prin punga cu *ngaw.* Îi arată lui Hock Seng una dintre descoperirile lui cu perişori verzi.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Bătrânul ridică privirea.

— Thailandezii le spun *ngaw.*

Se întoarce la munca lui care înseamnă foi de lucru care nu vor fi niciodată adunate şi cerneală roşie care nu va fi niciodată raportată.

— Ştiu cum le numesc thailandezii.

Anderson se ridică şi trece pe lângă biroul bătrânului. Hock Seng tresare când Anderson îi pune un *ngaw* lângă computer, uitându-se la fruct de parcă ar fi fost un scorpion.

— Fermierii din piaţă mi-au spus numele lor thailandez. Voi le-aţi avut în Malaysia?

— Nu… începe Hock Seng să vorbească, dar se opreşte.

Se luptă să-şi păstreze controlul, cu faţa o frescă de ticuri nervoase şi emoţii.

— Nu…

Se opreşte din nou.

Anderson priveşte cum frica îi modelează şi îi remodelează trăsăturile. Mai puţin de un procent din chinezii din Malaysia au scăpat de Incident. Oricum ar lua-o, Hock Seng e norocos, dar Anderson îl compătimeşte. O simplă întrebare, un fruct şi bătrânul arată de parcă ar vrea să părăsească în fugă fabrica. Hock Seng se holbează la *ngaw*, respiră sacadat.

— Nu în Malaysia. Numai thailandezii se pricep la astfel de lucruri, murmură el într-un final.

Se apucă imediat la lucru, cu ochii în monitor, cu amintirile tăinuite într-un ungher al minţii.

Anderson aşteaptă detalii, dar bătrânul nu îşi mai ridică ochii. Misterul fructului va trebui să aştepte. Anderson se întoarce la biroul lui şi începe să frunzărească prin corespondenţă. Un maldăr de bonuri şi chitanţe adunate de Hock Seng cer atenţie de pe marginea mesei. Se uită peste ele, semnează pentru salariile sindicaliştilor responsabili cu megodonţii şi pentru aprobările pe care SpringLife le cerea pentru depozitarea deşeurilor. Îşi face vânt cu tricoul, luptându-se cu toropeala şi umiditatea din aer.

Într-un final, Hock Seng ridică privirea.

— Banyat v-a căutat mai devreme.

Anderson încuviinţează, concentrat asupra formularelor.

— Au găsit rugină pe presa de tăiat. Cea nouă e cu cinci la sută mai fiabilă.

— Nu cu douăzeci şi cinci la sută?

Anderson ridică din umeri, mai dă câteva pagini, pune ştampila pe taxa de carbon de la Ministerul Mediului.

— Aşa au spus.

Pune documentul înapoi în plic.

— Tot nu e o cifră profitabilă. Halal arcuri mai aveţi şi voi. Ţin joulii în ele aşa cum Somdet Chaopraya o ţine pe mica regină în palat.

Anderson se uită chiorâş la el, dar nu se oboseşte să-i răspundă.

— Banyat v-a informat şi despre bazinele cu nutrienţi? întreabă Hock Seng. Pentru alge.

— Nu. Doar despre rugină. Ce s-a întâmplat?

— Au fost contaminate. Unele dintre alge nu produc… Hock Seng ezită. Extractul. Nu e productiv.

— Mie nu mi-a zis nimic despre asta.

Bătrânul ezită, apoi îl înţeapă puţin:

— Sunt sigur că a încercat.

— A spus cât este de grav?

Hock Seng ridică din umeri.

— Doar că extractul nu e conform cu specificaţiile. Ochii lui Anderson scapără de furie.

— Îl concediez. Nu am nevoie de un om la Controlul Calităţii care nu e-n stare să-mi dea veştile proaste.

— Poate că nu aţi fost suficient de atent. Anderson vrea să spună ceva despre oamenii care încep un subiect şi apoi îl lasă baltă, dar e întrerupt de urletul unui megodont. Zgomotul e destul de puternic ca să facă geamurile să vibreze. Se opreşte, în aşteptarea următorului urlet.

— Axul numărul patru. Dresorul e incompetent. Hock Seng nu ridică privirea şi continuă să scrie.

— Sunt thailandezi. Toţi sunt incompetenţi. Anderson îşi înăbuşă râsul la spusele carnetului galben.

— Ei bine, acela e rău chiar şi pentru standardele de-aici. Vreau să fie înlocuit, zice el, cu ochii la corespondenţă. Axul numărul patru. Ţine minte.

Pedala lui Hock Seng pierde din ritm.

— E destul de dificil. Cred. Până şi Baronul Bălegarului trebuie să se încline în faţa Sindicatului Megodonţilor. Fără bestiile astea, ar trebui să folosim energia oamenilor. Nu e un schimb tocmai profitabil.

— Nu-mi pasă. Vreau să scap de el. Nu ne putem permite ca megodonţii să se sperie şi să o ia razna. Găseşte un mod politicos de a scăpa de el.

Anderson îşi mai trage în faţă un morman de acte care îi aşteaptă semnătura.

Hock Seng încearcă din nou.

— *Khun,* negocierile cu sindicatul sunt anevoioase.

— De aceea te am pe tine. Se numeşte delegare.

Anderson continuă să se uite prin hârtii.

— Da, cu siguranţă, îi dă dreptare Hock Seng, sec. Vă mulţumesc pentru instrucţiunile administrative.

— Tu eşti ăla care tot susţine că înţelege cultura locală. Aşa că ocupă-te de situaţie. Scapă de el. Nu-mi pasă dacă eşti politicos sau dacă îi răneşti orgoliul. Îl vreau tăiat de pe listă. E periculos ca unul ca el să lucreze cu megodonţii.

Hock Seng îşi ţuguie buzele, dar nu mai protestează. Anderson presupune că va fi ascultat. Se uită peste paginile altui permis de la Ministerul Mediului, strâmbându-se. Numai thailandezii ar petrece atât timp ca să mascheze mita ca un acord de servicii. Sunt politicoşi, până şi când te scutură de bani. Sau când e o problemă cu bazinele de

alge. Banyat…

Anderson răsfoieşte formularele de pe birou.

— Hock Seng?

Bătrânul nu ridică privirea.

— Am să am eu grijă de *mahout,* spune el în timp ce continuă să scrie. Chiar dacă vei avea probleme la renegocierea primelor.

Anderson bate darabana în birou.

— Bine de ştiut, dar nu asta era problema. Mi-ai spus că Banyat se plângea în legătură cu extractul de alge. Are probleme cu noile bazine? Sau cu cele vechi?

— Păi… nu am înţeles prea clar.

— Nu mi-ai spus chiar săptămâna trecută că echipamentul nou trebuie să vină de pe platformele de ancorare? Bazinele şi culturile de nutrienţi?

Hock Seng se încurcă pentru o clipă în taste. Anderson se preface nedumerit în timp ce se uită din nou prin acte, deşi ştie foarte bine că formularele de carantină şi chitanţele nu sunt acolo.

— Ar trebui să am o listă pe-aici. Sunt sigur că mi-ai spus că vor ajunge. Ridică privirea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu cred c-ar trebui să aud despre probleme de contaminare. Nu dacă noul nostru echipament ar fi trecut de vamă şi ar fi fost instalat.

Bătrânul nu răspunde. Continuă să tasteze de parcă nu l-ar fi auzit.

— Hock Seng, ai uitat să îmi spui ceva?

Ochii bătrânului chinez rămân fixaţi în strălucirea gri a monitorului. Anderson aşteaptă. Scârţâitul ritmic al ventilatoarelor mecanice şi zgomotul pedalei lui Hock Seng sunt singurele zgomote ce sparg tăcerea aşternută.

— Acolo nu e nicio declaraţie vamală, spune bătrânul până la urmă. Echipamentul e încă în vamă.

— Trebuia să fi trecut de vamă săptămâna trecută.

— Întârzieri.

— Mi-ai spus că nu sunt probleme. Păreai convins de asta. Mi-ai zis că te ocupi personal. Ţi-am dat şi nişte bani în plus ca să fiu sigur că problema va fi rezolvată.

— Thailandezii calculează timpul cu metodele lor. Poate veni azi după-amiază. Poate mâine, rosteşte Hock Seng cu o urmă de rânjet. Nu sunt ca noi, chinezii. Sunt nişte putori.

— I-ai mituit? Ministerul Comerţului trebuia să-şi primească partea ca să-şi convingă inspectorul de la cămăşile albe să-nchidă ochii.

— I-am plătit.

— Suficient?

Hock Seng ridică privirea, cu ochii mijiţi.

— I-am plătit.

— Nu le-ai dat doar jumătate din bani şi restul ai păstrat pentru tine?

Bătrânul râde nervos.

— Bineînţeles că le-am dat toţi banii.

Anderson iscodeşte o clipă cu privirea carnetul galben aflat în subordinea sa, încercând să-şi dea seama cât e de sincer, apoi renunţă şi lasă hârtiile din mână. Nici măcar nu ştie de ce îi pasă, dar îl sâcâie ca bătrânul să nu creadă că îl poate prosti atât de uşor. Se uită din nou la punga cu *ngaw.* Poate Hock Seng a mirosit că fabrica e de fapt un paravan… Alungă gândul şi se întoarce la chinez.

— Atunci mâine?

Hock Seng înclină capul.

— Cred că e cel mai probabil.

— Abia aştept.

Hock Seng nu răspunde la sarcasm. Anderson se întreabă dacă măcar şi l-a tradus. Omul vorbeşte fluent engleză, dar uneori ajunge la un impas lingvistic care pare pricinuit mai degrabă de cultură decât de vocabular.

Anderson se întoarce la hârtii. Formulare pentru taxe aici, state de plată acolo. Muncitorii îl costă de două ori mai mult decât ar trebui. Încă o problemă în afacerile cu regatul. Muncitori thailandezi pentru slujbe thailandeze. Refugiaţii cu carnete galbene din Malaysia mor de foame în stradă, iar el nu îi poate angaja. Conform legii, Hock Seng nu ar fi trebuit să lucreze la bandă, murind de foame împreună cu ceilalţi supravieţuitori ai Incidentului. Dacă n-ar fi ştiut mai multe limbi şi n-ar fi fost un bun contabil şi fără indulgenţa

lui Yates, ar fi murit de mult.

Anderson se opreşte la un plic nou. Îi e adresat personal, dar, conform obiceiului, e deja deschis. Hock Seng nu înţelege ce înseamnă să respecţi sfinţenia corespondenţei altora. Au discutat de multe ori problema asta, dar bătrânul tot mai „greşeşte”.

În plic, Anderson găseşte o invitaţie. Raleigh îi propune o întâlnire.

Bate gânditor cu invitaţia în birou. Raleigh. O rămăşiţă a vechii Expansiuni. O fosilă străveche, adusă pe acele ţărmuri din perioada în care petrolul era ieftin şi oamenii puteau traversa globul în câteva ore, nu în câteva săptămâni.

Când ultimele jumbojeturi au decolat de pe pistele inundate din Suvarnabhumi, Raleigh stătea în apă sărată până la genunchi şi le privea cum îşi iau zborul. S-a stabilit aici cu prietenele lui, dar a ajuns să trăiască mai mult decât ele, aşa că şi-a făcut altele, croindu-şi un nou destin prin citronela, bahţi şi opiu de calitate. De-ar fi să se dea crezare poveştilor lui, a supravieţuit loviturilor şi contraloviturilor de stat, plăgilor de calorii şi foametei. Acum omul stă ca o broască râioasă în „clubul” lui, Ploenchit, zâmbind plin de sine în timp ce instruieşte străinii proaspăt ajunşi în artele pierdute ale depravării de dinainte de Contracţie.

Anderson aruncă invitaţia pe birou. Oricare ar fi intenţiile bătrânului, invitaţia nu explica prea multe. Raleigh nu a supravieţuit atât timp în regat fără să fi devenit puţin paranoic. Anderson zâmbeşte, uitându-se la Hock Seng. Ar face o pereche interesantă: două suflete dezrădăcinate, doi oameni departe de ţara lor, fiecare din ei datorându-şi supravieţuirea inteligenţei şi nebuniei…

— Dacă nu aveţi nimic mai bun de făcut decât să vă uitaţi la mine cum lucrez, spune Hock Seng, Sindicatul Megodonţilor cere o renegociere a ratelor.

Anderson priveşte lista de cheltuieli de pe birou.

— Mă îndoiesc că sunt atât de politicoşi.

Stiloul lui Hock Seng face o pauză.

— Thailandezii sunt tot timpul politicoşi. Chiar şi atunci când te ameninţă.

Urlete de megodont răzbat din nou de jos.

Anderson se uită cu hotărâre la Hock Seng.

— Se pare că asta o să-ţi ofere un avantaj atunci când vei încerca să scapi de dresorul numărul patru. La dracu', poate nu le dau niciun ban până nu mă scapă de jigodia aia.

— Sindicatul are putere.

Încă un urlet zguduie fabrica, făcându-l pe Anderson să tresară.

— Şi plin de proşti. Se uită pe geamurile de observaţie. Ce naiba îi fac animalului? Du-te şi verifică, îl îndeamnă pe Hock Seng.

Bătrânul parcă s-ar opune, dar Anderson îl fixează cu privirea şi se ridică.

Un muget violent de revoltă întrerupe orice ar fi vrut Hock Seng să spună. Ferestrele vibrează puternic.

— Ce naiba…

Încă un muget zguduie clădirea, urmat de un scârţâit mecanic, şi producţia de energie se opreşte. Anderson sare din scaun şi fuge la fereastră, dar Hock Seng ajunge înaintea lui. Bătrânul se holbează pe geam cu gura căscată.

Ochi galbeni, de mărimea farfuriilor, se ridică la acelaşi nivel cu ei. Megodontul s-a ridicat pe picioarele din spate, legănându-se. Cei patru colţi ai bestiei fuseseră tăiaţi ca măsură de siguranţă, dar tot e o namilă de patru metri şi jumătate până la umăr, zece tone de muşchi şi furie care se balansează pe picioarele din spate. Trage de lanţurile care îl leagă de ax. Îşi ridică trompa, scoţând la iveală un hău negru. Anderson îşi astupă urechile cu mâinile.

Urletul megodontului răzbate prin sticlă. Anderson cade în genunchi, ameţit.

— Dumnezeule!

Îi ţiuie urechile.

— Unde e *mahoutul* ăla?

Hock Seng clatină din cap. Anderson nici nu e sigur dacă s-a făcut auzit. Până şi sunetele din propriile urechi par

înăbuşite şi distante. Se clatină până la uşă şi o deschide exact atunci când megodontul se prăvăleşte peste axul numărul patru. Aşchii de tec sar în toate direcţiile. Anderson tresare, îşi simte pielea ca înţepată de zeci de ace, fără îndoială desprinse din lemnul făcut ţăndări.

Dedesubt, dresorii îşi dezleagă panicaţi animalele şi le îndepărtează de fiara înnebunită. Le îndeamnă prin ţipete, încearcă să le stăpânească. Megodonţii mugesc în semn de protest şi trag de frâie cu smucituri brutale, copleşiţi de instinctul de a-şi ajuta tovarăşul. Ceilalţi muncitori thailandezi se refugiază în stradă.

Megodontul înnebunit îşi atacă din nou axul. Spiţele se rup. Din cel care ar fi trebuit să îl controleze nu a mai rămas decât o masă amorfă de oase şi sânge.

Cu capul între umeri, Anderson se îndepărtează în grabă de la fereastră. Ocoleşte în fugă birourile goale şi sare peste ultimul, aterizând în faţa seifurilor companiei. Degetele îi alunecă pe rotiţă. Sudoarea îi curge în ochi. 23 dreapta. 106 stânga... În timp ce trece la următoarea cifră din combinaţie se roagă să nu greşească şi să trebuiască să o ia de la început. Lemnul de pe podeaua fabricii crapă, odată cu ţipetele cuiva care s-a apropiat prea mult de pahiderm. Hock Seng apare în spatele lui.

Anderson îi face semn bătrânului.

— Spune-le oamenilor să iasă de-aici! Scoate-i afară! Îi vreau pe toţi afară!

Hock Seng încuviinţează, dar rămâne locului în timp ce Anderson se chinuieşte cu combinaţia.

— Du-te!

Bătrânul chinez fuge aplecat către uşă, încercând să se facă auzit, dar vocea i se pierde printre urletele muncitorilor care fug şi trosnetul lemnului crăpat. Anderson învârte ultima rotiţă şi deschide seiful: hârtii, teancuri colorate de bani, documente confidenţiale, o puşcă cu aer comprimat... un pistol cu arc.

Yates.

Se schimonoseşte. Bătrâna jigodie pare să fie peste tot azi, de parcă *phii*-ul lui i s-a aşezat pe umăr, iar acum îşi

bate joc de el. Încarcă pistolul şi şi-l bagă în curea. Scoate puşca. Verifică dacă e funcţională, în timp ce încă un urlet se aude din spate. Măcar Yates s-a pregătit pentru aşa ceva. Oricât de naiv ar fi fost nemernicul, măcar nu era prost. Anderson încarcă puşca şi iese pe uşă.

La etajul de producţie, utilajele şi liniile Controlului de Calitate sunt pline de sânge. Greu de spus cine a murit. Oricum, mai mult de un singur *mahout.* Mirosul dulceag de leşuri umple încăperea. Bucăţi de măruntaie decorează circuitul pe care megodontul îl face în jurul axului. Animalul se ridică din nou, un munte de muşchi modificat genetic, luptându-se cu ultimele lanţuri.

Anderson ridică arma. Zăreşte tangenţial cum un alt megodont se saltă pe picioarele din spate, trâmbiţându-şi simpatia. Dresorii pierd controlul asupra fiarelor. Încearcă să ignore măcelul şi duce puşca la ochi.

Cătarea armei trece peste un zid ruginiu de carne încreţită. Mărit de lunetă, animalul e atât de mare încât nu poate rata. Setează puşca pe modul automat, expiră şi lasă cilindrul de gaz să se golească.

O pâclă de săgeţi iese din ţeava armei. Puncte portocalii împânzesc pielea megodontului. Toxine concentrate, rezultatul cercetărilor AgriGen asupra veninului de viespe, intră în corpul animalului, ţintind sistemul lui nervos.

Anderson coboară arma. Fără lunetă, abia poate să vadă săgeţile împrăştiate pe pielea bestiei. Ar trebui să moară în câteva clipe.

Megodontul se roteşte şi se concentrează asupra lui Anderson, ochii lucindu-i cu furia Pleistocenului. Anderson e impresionat aproape fără voia lui de inteligenţa animalului. De parcă şi-ar fi dat seama ce i-a făcut. Megodontul trage cu toată puterea de lanţuri. Zale de metal se rup şi zboară prin aer, lovindu-se de banda rulantă. Un muncitor care fuge se împiedică. Anderson aruncă arma nefolositoare din mână şi scoate pistolul cu arc. O jucărie în faţa unui animal turbat de zece tone, dar e tot ce are. Megodontul şarjează, iar Anderson trage, apăsând cât de repede poate pe trăgaci. Discurile tăioase se sparg în faţa avalanşei. Bestia îl

doboară cu o lovitură de trompă, pe care apoi i-o înfăşoară peste picioare, ca un piton. Anderson încearcă să se ţină de uşă, se zbate căutând să se elibereze. Trompa îl strânge. Sângele i se urcă la cap. Se întreabă dacă fiara vrea să îl strivească de zid, ca pe un ţânţar umflat cu sânge, dar se trezeşte tras de pe balcon. Se străduieşte să se ţină de balustradă, dar nu reuşeşte. E azvârlit în aer. Zboară liber ca pasărea cerului.

Megodontul mugeşte triumfător în timp ce Anderson se învârte prin aer. Podeaua fabricii se apropie ameninţător de repede. Se izbeşte de beton. Bezna îl înghite. *Zaci şi mori.* Se luptă să nu îşi piardă cunoştinţa. *Mori.* Încearcă să se ridice, să se dea la o parte, să se urnească măcar un centimetru, dar nu izbuteşte.

Vede forme colorate care încep să se contopească. Megodontul e aproape. Îi simte răsuflarea.

Petele colorate converg. Bestia se arată, un munte de piele ruginie şi furie primordială. Ridică un picior, gata să-l strivească. Anderson se întoarce într-o rână, dă să se ridice, dar piciorul nu îi dă ascultare. Nu poate nici măcar să se târască. Degetele îi alunecă pe beton, ca nişte păianjeni pe gheaţă. Nu se poate mişca suficient de repede. *Dumnezeule, nu vreau să mor aşa. Nu aici. Nu aşa…* Parcă e o şopârlă prinsă de coadă. Nu se poate ridica, nu poate să scape, urmează să moară, ca un jeleu sub piciorul unui elefant supradimensionat.

Megodontul geme. Anderson se uită peste umăr. Bestia şi-a coborât piciorul. Se clatină, ca beată. Adulmecă în jur cu trompa şi, dintr-odată, membrele din spate îi cedează. Monstrul se aşază în fund, semănând ridicol de mult cu un câine. Are o expresie confuză, ca o constatare somnolentă că trupul nu îl mai ascultă.

Încet, picioarele din faţă îi alunecă şi se lungeşte gemând în paie şi bălegar. Ochii megodontului sunt la acelaşi nivel cu cei ai lui Anderson. Se uită la el cu o privire aproape umană, clipind nedumerit. Îşi întinde din nou trompa către el, dar trompa şerpuieşte acum cu stângăcie, ca un piton cu muşchi şi cu instinct, dar văduvit de simţuri. Deschide gura,

gâfâind. Răsuflarea sa dulce şi caldă, ca de furnal, adie peste Anderson. Trompa îl împinge. Îl leagănă. Nu îl poate prinde.

Încet, bărbatul se târăşte îndepărtându-se de animal. Se saltă în genunchi şi se forţează să se ridice. Se leagănă, ameţit, dar până la urmă reuşeşte să stea drept. Unul din ochii galbeni ai megodontului îi urmăreşte mişcările. Furia a dispărut. O pleoapă cu gene lungi clipeşte. Anderson se întreabă la ce se gândeşte animalul. Dacă poate simţi prăpădul neural ce îi distruge sistemul. Dacă ştie că i-a sunat ceasul. Sau dacă e doar obosit.

Stând deasupra lui, aproape că i se face milă. Unde ar fi trebuit să îi fie colţii, care i-au fost tăiaţi cu brutalitate, sunt acum doar patru ovale aspre de fildeş, cu diametrul de o palmă. Pe picioare are vânătăi, iar la gură are spume. Văzut de aproape, animalul în agonie, cu muşchii paralizaţi şi coastele ce se ridică şi coboară, e doar o creatură prost folosită. Monstrul nu fusese creat ca să se lupte. Megodontul îşi dă ultima suflare. Corpul i se înmoaie.

Oamenii încep să forfotească de jur împrejurul lui Anderson, ţipă şi trag de el, încercând să ajute răniţii şi să-şi găsească morţii. Sunt oameni peste tot. Roşu şi auriu, culorile sindicatului, uniformele verzi SpringLife, dresorii adunaţi în jurul giganticului cadavru al megodontului.

Pentru o clipă, Anderson şi-l imaginează pe Yates lângă el, fumând o floare de umbra-nopţii şi jubilând la vederea nenorocirii.

Şi tu ai spus că vei pleca într-o lună.

Apoi Hock Seng se apropie de el, cu voce şoptită şi ochi ca nişte migdale. Îi atinge gâtul cu mâna lui osoasă şi, când o trage înapoi, e roşie toată.

— Sângeraţi, murmură el.

CAPITOLUL 2

— Ridicaţi! strigă Hock Seng.

Pom, Nu, Kukrit şi Kanda împing toţi deodată axul dărâmat, îl scot din suport, ca pe o aşchie extrasă din carnea unui uriaş. Şi asta ca să poată să o trimită pe Mai, o fată plăpândă, să vadă ce e sub el.

— Nu zăresc nimic! strigă ea.

Pom şi Nu, cu muşchii gata să plesnească de încordare, încearcă să ţină axul. Hock Seng îngenunchează şi îi dă fetei o lanternă cu dinam. Degetele li se întâlnesc şi dispozitivul LED dispare în întuneric. Bătrânul îşi doreşte cu ardoare ca nu cumva să cadă axul cât timp fata e acolo. Nu de alta, dar lumina valorează mai mult decât viaţa ei.

— Ei bine? o întreabă el după un minut. E crăpat?

De jos nu vine niciun răspuns. Hock Seng speră să nu se fi înţepenit cumva. Se aşază şi aşteaptă ca fata să îşi termine inspecţia. În rest, fabrica e un muşuroi uman. Muncitorii încearcă să pună totul în ordine. Oameni roiesc peste cadavrul megodontului. Sindicalişti cu macete şi fierăstraie lungi de doi metri, cu mâinile roşii de sânge, încearcă să dovedească un munte de carne. Sângele curge din animalul jupuit, scoţându-i la iveală musculatura ca de marmură.

Bătrânul chinez se cutremură la vederea scenei, amintindu-şi de poporul lui care a trecut printr-o dezmembrare similară, alte vărsări de sânge, alte fabrici în ruină. Depozite pline de mărfuri, distruse. Oameni de ispravă, pierduţi. Ca atunci când Bentiţele Verzi au venit cu macetele lor şi depozitele lui au ars. Iută, tamarine, arcuri cinetice, toate cuprinse de flăcări şi fum. Macete ce strălucesc în lumina intensă a focului. Îşi fereşte ochii şi îşi reprimă amintirile. Abia poate să respire.

Imediat ce sindicatul îngrijitorilor de megodonţi a aflat că le-a murit un animal, şi-au trimis măcelarii calificaţi. Hock Seng a încercat să îi convingă să scoată cadavrul din fabrică şi să îşi vadă de treabă pe stradă, ca să poată

remedia instalaţia, dar sindicaliştii au refuzat, iar acum, pe lângă zgomotul lucrărilor de reparaţie şi de curăţenie, fabrica e plină de muşte şi de duhoarea morţii.

Oasele ies din cadavru precum coralii dintr-un ocean roşu de carne. Sângele curge din animal în râuri, până în canal şi la pompele de control al inundaţiilor. Hock Seng priveşte cum se prelinge pe lângă el. În corpul dihaniei erau galoane întregi. Atât de multe calorii pierdute. Măcelarii lucrează repede, dar o să aibă nevoie de aproape toată noaptea ca să dezmembreze complet cadavrul.

— A terminat? gâfâie Pom.

Hock Seng îşi reîndreaptă atenţia la muncitori. Pom, Nu şi ceilalţi se opintesc sub greutatea axului.

— Ce vezi acolo, Mai? strigă bătrânul în direcţia gropii.

Primeşte un răspuns înăbuşit.

— Hai sus atunci.

Se aşază la loc. Îşi şterge transpiraţia de pe faţă. Fabrica e mai caldă decât o oală cu orez. Cum toţi megodonţii au fost duşi în grajduri, nu mai e nimic care să producă energie sau să pornească ventilatoarele care făceau aerul să circule prin clădire. Căldura umedă şi moartea îi învelesc încet, ca o pătură. Parcă ar fi în abatorul Khlong Toey. Hock Seng se străduieşte să nu vomite.

Strigătele măcelarilor sindicatului se înalţă în cor. Au despicat burta megodontului. Intestinele explodează. Adunătorii de leşuri – cu toţii oameni ai Baronului Bălegarului – se amestecă printre ei şi încep să umple cărucioarele cu lopeţile, bucuroşi de norocul care dăduse peste ei. Pentru ei e o sursă neaşteptată de calorii. E atât de curată încât mai mult ca sigur leşul va ajunge să fie mâncat de porcii de la fermele Baronului sau de refugiaţii malaysieni de origine chineză care trăiesc sub protecţia lui, îngrămădiţi în turnurile vechi din vremea Expansiunii. Ce nu mănâncă porcii sau carnetele galbene e aruncat în gropile de metan ale oraşului, împreună cu resturi de fructe şi bălegar, care urmează să fermenteze până când ajung îngrăşământ şi, în final, să lumineze oraşul cu flăcările verzui ale gazului.

Hock Seng îşi mângâie îngândurat aluniţa norocoasă. Un bun monopol. Influenţa Baronului se întinde asupra numeroaselor părţi ale oraşului, atât de mult încât e o minune cum de nu a ajuns prim-ministru. Fără îndoială că, dacă ridică un deget, naşul naşilor, cel mai mare *jao por* care a ajuns să influenţeze vreodată regatul, poate avea orice îşi doreşte.

Dar oare ar vrea ce am eu să-i ofer? se întreabă Hock Seng. *Oare ar aprecia o oportunitate de afaceri atât de bună?*

Vocea lui Mai se aude într-un final de dedesubt şi îi întrerupe meditaţia.

— E crăpat! strigă ea.

Câteva secunde mai târziu se caţără afară din groapă, transpirată şi plină de praf. Nu, Pom şi ceilalţi dau drumul frânghiilor de cânepă. Axul cade la loc şi podeaua tremură.

Mai se uită în spate când aude zgomotul. Hock Seng crede că a văzut frică în privirea ei, conştientizarea faptului că axul ar fi putut să o zdrobească. Teama a plecat la fel cum a venit. Un copil cu nervi de oţel.

— Da? întreabă Hock Seng. Continuă. Miezul a crăpat?

— Da, *Khun,* pot să îmi bag mâna până aici în crăpătură.

Îşi atinge mâna până la încheietură ca să îi arate.

— Şi mai e una într-o parte, la fel de adâncă.

— *Tamade,* înjură Hock Seng, care nu pare surprins. Şi lanţurile?

Fata clatină din cap.

— Zalele pe care le-am văzut sunt îndoite.

Bătrânul încuviinţează.

— Cheamă-i pe Lin, pe Lek şi pe Chuan…

— Chuan a murit.

Arată înspre locul în care megodontul a strivit doi muncitori.

Hock Seng priveşte sumbru într-acolo.

— Da, desigur.

Împreună cu Noi, Kapiphon şi nefericitul Banyat, omul de la Controlul de Calitate, care nu va mai avea ocazia să afle cât l-a enervat pe domnul Anderson fiindcă a permis ca

bazinele cu alge să fie contaminate. O cheltuială suplimentară. O mie de bahţi pentru familiile muncitorilor morţi şi două mii pentru a lui Banyat.

— Atunci găseşte pe altcineva, cineva mic, ca tine, dintre cei responsabili cu curăţenia. Trebuie să vă băgaţi sub pământ, unde era fixat axul. Pom, Nu şi Kukrit, scoateţi întregul ax afară. Va trebui să inspectăm lanţul principal, za cu za. Nici nu se pune problema să-l repunem în funcţiune până nu verificăm totul.

— Care-i graba? râde Pom. Are să treacă mult timp până vom reîncepe munca. Pentru că l-a împuşcat pe Hapreet, *farangul* v-a trebui să dea sindicatului o grămadă de saci de opiu ca să se întoarcă la lucru cu megodonţii.

— Şi când se-ntorc, parcă văd că noi stăm şi ne uităm ca proştii la axul numărul patru, se răţoieşte Hock Seng. Ia mult timp până obţinem aprobarea coroanei să tăiem un copac de diametrul ăsta, după care să îl transportăm din nord pe râu, presupunând că anul ăsta vor veni ploile musonice, interval în care am fi nevoiţi să funcţionăm cu energie limitată. Gândeşte-te la asta. Unii dintre voi n-au să mai lucreze, spune bătrânul şi arată spre ax. Rămân numai cei care muncesc din greu.

Pom îşi înghite mânia, zâmbeşte spăşit şi face o plecăciune.

— *Khun,* m-a luat gura pe dinainte. Nu a fost cu intenţie.

— Bine atunci.

Hock Seng încuviinţează şi se îndepărtează de muncitori. Chipul îi rămâne acru, dar, în sinea lui, e de acord. Va fi nevoie de opiu, de mită şi de o renegociere a contractului de energie înainte ca megodonţii să se învârtă din nou în jurul axurilor. Încă o gaură în buget. Asta nici măcar nu include costul călugărilor care vor trebui să cânte sau al tuturor preoţilor brahmani, al experţilor *fengshui* şi al clarvăzătorilor care trebuie să consulte *phiii* pentru ca muncitorii să fie mulţumiţi şi să continue lucrul într-o astfel de fabrică blestemată.

— *Tan Xiansheng!*

Hock Seng ridică privirea, întrerupt din gânduri. La o

oarecare depărtare de el, *yang guiziul* Anderson Lake primeşte îngrijiri de la un medic pe o bancă de lângă dulapurile muncitorilor. La început, diavolul străin voia să fie cusut în birou, dar Hock Seng l-a convins să rămână jos, printre ceilalţi, unde muncitorii îl pot vedea în costumul lui alb, colonial, plin de sânge, ca un *phii* ieşit din cimitir, dar în viaţă. Şi neînfricat. Întâmplarea îi poate aduce mult câştig. Străinul nu cunoaşte frica.

Omul bea dintr-o sticlă de whisky Mekong, după care l-a trimis pe Hock Seng, de parcă nu ar fi fost decât un simplu servitor. Bătrânul i-a delegat sarcina lui Mai, care s-a întors cu o sticlă de Mekong fals, dar cu etichetă originală şi cu destul rest încât să-i dea bacşiş pentru isteţime.

— Ţine minte că am făcut asta pentru tine, i-a spus Hock Seng, în timp ce se uita în ochii ei.

Într-o existenţă anterioară, şi-ar fi zis că i-a cumpărat într-o oarecare măsură loialitatea văzând încuviinţarea ei solemnă. În viaţa aceasta, speră doar să nu încerce să-i facă felul fără să stea pe gânduri dacă thailandezii s-ar hotărî brusc că cei ca el nu mai au ce să caute în ţara lor şi ar trimite toate carnetele galbene de origine chineză în jungla infestată de rugina verzicantă. Probabil a mai câştigat puţin timp. Sau nu.

— Diavolul străin e foarte încăpăţânat. Nu stă locului, îi spune doctoriţa Chan în mandarină, când el se apropie.

Şi ea e un carnet galben, la fel ca el. Încă o refugiată care nu ar avea ce să mănânce dacă n-ar da dovadă de iscusinţă. Dacă ar afla cămăşile albe că femeia îi fură orezul de pe masă doctorului thailandez… Alungă gândul. Merită să-ţi ajuţi un conaţional, chiar dacă numai pentru o zi. O ispăşire pentru tot ce s-a întâmplat.

— Te rog, încearcă să-l ţii în viaţă, zâmbeşte Hock Seng. Mai avem nevoie de el ca să ne plătească.

Femeia începe să râdă.

— *Ting mafan.* Mi-am cam pierdut din pricepere cu acul şi aţa, dar, pentru tine, aş aduce pocitania asta înapoi din morţi.

— Dacă eşti chiar atât de pricepută, am să te chem când

o să iau cibiscoză.

Yang guiziul intervine în discuţie, dar în engleză.

— De ce se plânge?

— Vă mişcaţi prea mult, răspunde Hock Seng.

— E neîndemânatică. Spune-i să se grăbească.

— Mai zice că aţi fost foarte norocos. Încă un centimetru şi aşchia putea să vă taie artera. Atunci sângele dumitale ar fi fost pe podea, împreună cu al celorlalţi.

Surprinzător, domnul Lake zâmbeşte la auzul vorbelor sale. Ochii i se opresc pe muntele de carne care începe să dispară.

— O aşchie. Şi eu care credeam că o să mă răpună megodontul.

— Da. Era să muriţi, spune Hock Seng.

Ar fi fost un dezastru. Dacă investitorii domnului Lake şi-ar fi pierdut cumpătul şi ar fi renunţat la fabrică… Lui Hock Seng i se încleştează maxilarul. Îi e mult mai greu să-l manipuleze pe acest *yang guizi* decât pe domnul Yates, dar diavolul străin şi încăpăţânat trebuia ţinut în viaţă, doar ca să nu se închidă uzina.

Îl supără gândul că la un moment dat era foarte apropiat de domnul Yates, iar acum atât de departe de domnul Lake. Ghinion şi un *yang guizi* încăpăţânat şi acum trebuie să conceapă un alt plan pentru supravieţuirea pe termen lung şi revenirea clanului său.

— Cred că ar trebui să sărbătoriţi faptul că aţi rămas în viaţă, sugerează Hock Seng. Aduceţi ofrande lui Kuan Yin şi lui Buddha pentru norocul dumneavoastră.

Domnul Lake rânjeşte, ţintuindu-l cu ochii lui albaştri. Iazuri gemene diavoleşti.

— Al naibii să fiu dacă nu o s-o fac. Am să sărbătoresc toată noaptea, spune şi ridică sticla de Mekong contrafăcut, deja pe jumătate goală.

— Poate vreţi să vă fac rost de companie?

Chipul diavolului străin împietreşte. Se uită la bătrânul chinez cu ceva similar cu dezgustul.

— Asta nu-i treaba ta.

Hock Seng se blestemă în sinea sa, dar reuşeşte să-şi

păstreze chipul impasibil. Aparent, a mers prea departe, iar acum individul e din nou furios. Face o plecăciune rapidă în semn de scuză.

— Desigur. Nu am vrut să vă insult.

Yang guiziul se uită la podeaua fabricii. Plăcerea momentului pare să-l fi părăsit.

— Cât de mari sunt pagubele?

Asiaticul ridică din umeri.

— Aveţi dreptate în privinţa miezului axului. E crăpat.

— Şi lanţul principal?

— Vom inspecta fiecare legătură. Dacă avem noroc, e afectat doar angrenajul.

— Puţin probabil.

Diavolul străin îi oferă sticla de whisky. Hock Seng încearcă să-şi mascheze repulsia şi clatină din cap. Domnul Lake rânjeşte de parcă ar şti despre ce e vorba şi mai ia o înghiţitură. Îşi şterge buzele cu dosul palmei.

Măcelarii sindicatului strigă din nou, căci şi mai mult sânge ţâşneşte din megodont. Capul său stă acum într-un unghi nefiresc, pe jumătate desprins de restul corpului. Din ce în ce mai mult, leşul capătă imaginea unor segmente separate. Nu mai arată a animal, ci mai degrabă ca un set de joc pentru copii. Cum să asamblezi un megodont de la zero.

Hock Seng se întreabă dacă nu cumva există vreo modalitate prin care să strângă cu uşa sindicatul ca să primească o parte din profitul pe care îl vor obţine vânzând carnea proaspătă. Pare puţin probabil, având în vedere cât de repede şi-au marcat micul lor teritoriu în jurul leşului, dar poate va avea o şansă când se va renegocia contractul pentru energie sau când vor cere despăgubiri pentru animalul pierdut.

— Îi veţi lua capul? întrebă bătrânul. Puteţi să-l păstraţi ca trofeu.

— Nu.

Yang guizi pare ofensat. Hock Seng se străduieşte să nu scape o grimasă. E îngrozitor de greu să lucreze cu individul. Toanele diavolului se schimbă repede, din nişte

nimicuri, şi sunt întotdeauna agresive. Parcă e un copil. O clipă e voios, în cealaltă, bosumflat. Bătrânul chinez îşi înghite iritarea; domnul Lake este ceea ce este. Karma lui l-a făcut un diavol străin, în timp ce karma lui Hock Seng i-a adus împreună. Nu are rost să te plângi cât de rău e orezul U-Tex atunci când mori de foame.

Domnul Lake pare să pătrundă prin expresia de obicei impenetrabilă a lui Hock Seng şi se explică.

— Asta nu a fost o vânătoare. A fost doar o exterminare. Imediat ce l-au atins săgeţile, a fost ca şi mort. Nu e nimic demn de cinste în asta.

— Ah! Desigur. Foarte onorabil.

Asiaticul îşi alungă dezamăgirea. Dacă diavolul ar fi cerut capul, ar fi putut să înlocuiască cioturile rămase din colţii tăiaţi ai megodontului cu compoziţi din ulei de cocos şi să vândă fildeşul doctorilor de lângă Wat Boworniwet. Acum, îşi poate lua adio chiar şi de la banii aceia. Ce risipă. Hock Seng se întreba dacă ar trebui să-i explice situaţia domnului Lake, să-l lămurească în privinţa valorii cărnii, a caloriilor şi a fildeşului ce zăceau înaintea lor, apoi decide că nu e o idee bună. Diavolul străin nu ar înţelege şi oricum se înfurie mult prea uşor.

— Pisicile sunt aici, comentează domnul Lake.

Hock Seng se uită spre locul indicat de *yang guizi.*

La marginea bălţii de sânge pâlpâie contururi de felină; un amalgam de lumini şi umbre care au urmat chemarea duhorii de hoit. Străinul se strâmbă cu dezgust, însă bătrânul are un oarecare respect pentru pisicile diavoleşti. Sunt isteţe şi prosperă acolo unde sunt dispreţuite. Sunt de o tenacitate aproape supranaturală. Uneori, par să miroasă sângele înainte ca el să fie vărsat. De parcă pot să desluşească viitorul şi ştiu precis unde are să apară următoarea lor masă. Felinele pâlpâie în camuflajul lor şi se apropie de bălţile cleioase de sânge închegat. Un măcelar îi dă un şut uneia, însă sunt prea multe şi atacul său e sortit eşecului.

Domnul Lake trage încă o duşcă de whisky.

— Niciodată nu vom scăpa de ele.

— Sunt destui copii care le pot vâna. Recompensele sunt neînsemnate, rosteşte Hock Seng.

Cuvintele sale sunt întâmpinate cu dezaprobare de către *yang guizi.*

— Avem şi noi recompense în Vest.

Copiii noştri sunt mai motivaţi decât ai voştri.

Dar Hock Seng nu-l contrazice pe străin. Oricum va pune recompensă pe ele. Dacă creaturilor li se permite să rămână, muncitorii au să înceapă să murmure că Phii Oun, spiritul viclean întrupat în pisică, şi-a vârât coada în nenorocirea asta. Pisicile diavoleşti se apropie. Albe şi roşcate, negre ca noaptea, toate intră şi dispar din câmpul vizual, după cum trupurile lor împrumută culorile din jur. Capătă o nuanţă roşiatică atunci când ajung la balta de sânge.

Hock Seng a auzit că cheshirele se presupune că au fost create de un director executiv de la o firmă de calorii – cel mai probabil, vreun ins de la PurCal sau AgriGen – pentru ziua de naştere a fiicei sale. Un cadou oferit atunci când mica prinţesă a ajuns de vârsta eroinei lui Lewis Carroll.

Ceilalţi copii invitaţi la petrecere au luat şi ei noile animale de companie acasă, unde s-au împerecheat cu felinele naturale şi în nici două decenii, pisicile demonice erau pe toate continentele, iar *Felis domesticus* dispăruse de pe faţa pământului, fiind înlocuită de un genom care avea nouăzeci şi opt la sută şanse de apariţie în urma împerecherii. Bentiţele Verzi din Malaysia urau chinezii şi cheshirele în măsură egală, dar, din câte ştie Hock Seng, cele din urmă încă prosperau acolo.

Yang guizi tresare când doctoriţa Chan îl împunge din nou şi îi aruncă o privire aspră.

— Termină odată, îi spune el. Acum.

Femeia face o plecăciune atentă, ascunzându-şi teama.

— S-a mişcat din nou, îi şopteşte lui Hock Seng. Anestezicul nu e bun. Nu la fel de bun ca acela cu care sunt obişnuită.

— Nu-ţi face griji. De asta i-am dat whisky-ul. Termină-ţi treaba. Îl potolesc eu. Aproape că a terminat, îi spune el lui

Lake *Xiansheng.*

Străinul se încruntă, dar nu o mai ameninţă şi doctoriţa termină în sfârşit sutura. Hock Seng o ia deoparte şi îi dă plicul cu banii care i se cuvin. Femeia se înclină în semn de mulţumire, dar bătrânul clatină din cap.

— Ai ceva bani în plus înăuntru. Vreau să livrezi şi o scrisoare, spune el şi îi dă un alt plic. Aş vrea să vorbesc cu şeful din turnul tău.

— Fute-câini? întreabă ea cu dezgust.

— Dacă te-aude că îi zici aşa, o să-ţi măcelărească şi ce ţi-a mai rămas din familie.

— E un nemernic.

— Doar dă-i plicul. E suficient.

Femeia ia plicul cam fără tragere de inimă.

— Întotdeauna ne-ai ajutat familia. Şi vecinii vorbesc despre generozitatea ta. Aduc ofrande pentru… ce ai pierdut.

— Fac prea puţin, răspunde Hock Seng cu un zâmbet forţat. Oricum, noi, chinezii, trebuie să avem grijă unii de alţii. Poate că în Malaysia eram încă hokkieni sau hakka sau din al cincilea val, dar aici cu toţii suntem carnete galbene. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult.

— E mai mult decât face oricine altcineva.

Femeia se înclină, imitând stilul *wai* al noii lor culturi şi se îndepărtează. Domnul Lake o urmăreşte cu privirea.

— E un carnet galben, nu?

Hock Seng încuviinţează.

— Da. A fost doctor în Malacca. Înainte de Incident.

Celălalt bărbat rămâne pe gânduri, părând să proceseze informaţia primită.

— Te-a costat mai puţin decât un doctor thailandez?

Hock Seng îl priveşte cu coada ochiului pe *yang guizi*, încercând să-şi dea seama ce ar vrea să audă de la el.

— Da. Mult mai ieftină, răspunde el până la urmă. Dar la fel de bună. Poate chiar mai bună. Dar mult mai ieftină. Aici, nu ne lasă să ocupăm nişele profesionale rezervate thailandezilor. Aşa că are prea puţin de lucru, cu excepţia carnetelor galbene care îi mai cer ajutorul. Care oricum au

prea puţini bani ca să-i plătească. Dar îi place ceea ce face.

Domnul Lake încuviinţează dus pe gânduri şi Hock Seng se întreabă la ce se gândeşte. Omul de lângă el e o enigmă. Uneori, bătrânul chinez crede că *yang guizi* sunt prea proşti ca să fi putut să pună stăpânire pe lume chiar şi o dată, darămite de două ori. Că au avut unele şanse în timpul Expansiunii – chiar şi după ce colapsul energetic i-a alungat înapoi pe ţărmurile lor –, că s-au întors din nou, cu companiile lor calorice, cu bolile lor şi cu grânele lor brevetate... Par protejaţi de fiinţe supranaturale. În mod normal, domnul Lake ar trebui să fie mort, parte din pasta umană rămasă după prăpăd, amestecat cu leşurile lui Banyat, Noi şi al idiotului fără nume din cauza căruia megodontul de la axul numărul patru se speriase. Şi totuşi, iată-l pe diavolul străin stând lângă el, plângându-se de o mică înţepătură de ac, dar fără să se sinchisească de faptul că a ucis un animal de zece tone într-o clipă. *Yang guizi* sunt într-adevăr nişte creaturi foarte ciudate. Mai străine lui decât ar fi bănuit, deşi făcea afaceri cu ei în mod regulat.

— *Mahoutul* va trebui să fie plătit din nou. Mituit să se întoarcă la lucru, punctează Hock Seng.

— Da.

— Şi vom fi nevoiţi să angajăm călugări să facă un ritual la fabrică. Să-i liniştească pe muncitori. *Phiii* trebuie să fie împăcaţi, zice chinezul, apoi continuă după o pauză: O să coste ceva. Oamenii vor spune că fabrica este bântuită de spirite malefice. Că e amplasată într-un loc nepotrivit sau că lăcaşul spiritelor nu e suficient de mare. Sau că aţi tăiat un copac al unui *phii* când fabrica a fost construită. Va trebui să aducem o prezicătoare, poate şi un maestru *fengshui* ca să-i convingem că locul e sigur. Şi dresorul va cere o mărire de salariu pentru lucru în condiţii de risc...

— Vreau ca *mahoutul* să fie înlocuit, îl întrerupe domnul Lake. De fapt, vreau ca toţi să fie înlocuiţi.

Hock Seng trage aer printre dinţi.

— Imposibil. Sindicatul megodonţilor controlează toate contractele pentru energie ale oraşului. Prin mandat guvernamental. Cămăşile albe le sprijină monopolul pe

energie. Nu avem ce să facem cu sindicatele.

— Sunt incompetenţi. Nu-i mai vreau aici.

Hock Seng încearcă să-şi dea seama dacă *farangul* glumeşte. Zâmbeşte ezitant.

— E un mandat regal. Aşa am putea să schimbăm multe şi la Ministerul Mediului.

— Îmi place ideea, râde domnul Lake. Aş putea să mă coalizez cu Carlyle & Sons şi să începem să ne plângem zilnic despre taxe şi legile creditului pe carbon. Să-l convingem pe ministrul comerţului Akkarat să ne sprijine cauza.

Îl priveşte cu atenţie pe Hock Seng.

— Dar ăsta nu e modul tău de operare, nu? rosteşte el, cu privirea devenită dintr-odată glacială. Îţi plac jocul în umbre şi târguiala. Înţelegerile tacite.

Hock Seng înghite în sec. Pielea albă şi ochii albaştri ai diavolului străin sunt de-a dreptul îngrozitori. La fel de ciudaţi ca ai unei pisici drăceşti şi, cumva, la fel de liniştitori pe un tărâm duşmănos ca acesta.

— Nu ar fi indicat să supărăm cămăşile albe, murmură bătrânul. Cuiul ce se ridică are să fie bătut de ciocan.

— Vorbeşti ca un carnet galben.

— După cum spuneţi. Dar trăiesc în timp ce alţii sunt morţi şi Ministerul Mediului e foarte puternic. Generalul Pracha şi cămăşile lui albe au supravieţuit fiecărei provocări. Până şi atentatului de pe 12 decembrie. Dacă stârneşti o cobră, fii gata să-i primeşti muşcătura.

Domnul Lake pare pregătit să-l contrazică, dar până la urmă ridică din umeri.

— Sunt sigur că ştii mai bine.

— De aceea mă plătiţi.

Yang guiziul se uită la megodontul mort.

— Animalul ăla n-ar fi trebui să poată să-şi rupă hamul, spune şi mai ia o duşcă de whisky. Lanţurile de siguranţă erau ruginite; am verificat. Nu vom plăti nici măcar un cent pentru daune. Punct. Şi nu intenţionez să cedez. Dacă şi-ar fi ţinut animalul, nu aş fi fost nevoit să-l omor.

Hock Seng înclină capul într-un acord tacit, dar nu are de

gând să-i dea dreptate cu voce tare.

— *Khun*, mai avem o opţiune.

Domnul Lake zâmbeşte rece.

— Bineînţeles. Avem de-a face cu un monopol. Yates a fost un imbecil să-şi deschidă fabrica aici, rosteşte el cu o grimasă.

Hock Seng se înfioară. Acest *yang guizi* pare dintr-odată un copil răzgâiat. Copiii sunt nesăbuiţi. Copiii fac lucruri care pot să înfurie cămăşile albe sau sindicatele. Şi uneori îşi iau jucăriile şi se întorc în fugă acasă. Un gând într-adevăr foarte neliniştitor. Anderson Lake şi investitorii săi nu trebuie să fugă. Nu încă.

— Ce pierderi avem până acum? întreabă patronul.

Hock Seng ezită, apoi îşi face curaj să aducă veştile rele.

— Cu pierderea megodontului şi costul împăcării sindicatelor? Aproximativ nouăzeci de milioane de bahţi.

Se aude un strigăt de la Mai, care îi face semn lui Hock Seng să se apropie. Nici nu trebuie să se uite ca să-şi dea seama că sunt alte veşti rele.

— Cred că există stricăciuni şi jos. Costisitor de reparat. Face o pauză, apoi atinge subiectul delicat. Investitorii dumneavoastră, domnii Gregg şi Yee, vor trebui anunţaţi. Probabil că nu avem lichidităţile necesare pentru reparaţii şi încă să mai instalăm şi să calibrăm noile bazine de alge când sosesc… Avem nevoie de noi fonduri.

Aşteaptă îngrijorat, întrebându-se care va fi reacţia de la *yang guizi.* Banii curg prin companie atât de repede încât uneori Hock Seng are impresia că sunt apă şi totuşi ştie că asemenea veşti nu sunt plăcute. Investitorii se supără uneori când vine vorba de cheltuieli suplimentare. Cu domnul Yates, certurile din cauza banilor erau ceva la ordinea zilei. Cu domnul Lake, era mai uşor. Investitorii nu se mai plâng atât de mult acum că domnul Lake a sosit, dar tot e o sumă colosală de bani pe care să o cheltuieşti pentru un vis. Dacă Hock Seng ar fi fost la conducerea companiei, ar fi închis-o cu mai bine de un an în urmă.

Dar patronul nici măcar nu clipeşte la auzul veştilor.

— Mai mulţi bani? întreabă el şi se întoarce spre asiatic.

Şi când vor trece de vamă bazinele cu alge şi culturile de nutrienţi? Fii sincer.

Hock Seng se face alb ca varul.

— E… greu de spus. Să dai la o parte cortina de bambus nu e un lucru pe care să-l faci de pe o zi pe alta. Ministerul Mediului îşi bagă nasul peste tot.

— Mi-ai spus că ai mituit cămăşile albe ca să ne lase în pace.

— Da, confirmă Hock Seng şi înclină capul. Toate plăţile au fost făcute.

— Atunci, de ce se plângea Banyat de bazinele contaminate? Dacă avem organisme vii care se înmulţesc…

Bătrânul se grăbeşte să-l întrerupă.

— Toată încărcătura e la platformele de ancorare. Livrată de Carlyle & Sons săptămâna trecută…

Ia brusc o hotărâre. Trebuie să vină cu veşti bune pentru *yang guizi.*

— Transportul va ieşi din vamă mâine. Cortina de bambus se va da la o parte şi marfa va ajunge aici în spinarea megodonţilor. Se forţează să zâmbească şi adaugă: Asta dacă nu doriţi să concediaţi sindicatul chiar acum.

Diavolul clatină din cap, chiar zâmbeşte puţin la gluma lui, iar Hock Seng se simte uşurat.

— Mâine, atunci. Sigur?

Chinezul îşi face curaj şi încuviinţează, încercând să se convingă că e adevărat. Însă străinul încă îl săgetează cu ochii săi albaştri.

— Cheltuim o grămadă de bani aici. Dar singurul lucru pe care investitorii nu pot să-l tolereze e incompetenţa. Şi nici eu nu am s-o tolerez.

— Înţeleg.

Domnul Lake încuviinţează satisfăcut.

— Bine atunci. Aşteptăm să vorbim cu sediul central. Îi sunăm după ce primim noul echipament de linie de la vamă. Una caldă, una rece. Nu am de gând să cer bani fără să pot să le arăt c-am făcut ceva. Nu vrem asta, nu-i aşa?

Hock Seng se forţează să încuviinţeze.

— După cum spuneţi.

Străinul trage încă o duşcă.

— Bine. Află cât de mari sunt pagubele. Vreau un raport pe birou mâine-dimineaţă la prima oră.

Odată scăpat de şeful său, Hock Seng traversează etajul de producţie înspre muncitorii de la axurie, care îl aşteptau. Speră că nu se înşală în privinţa transportului. Că va fi într-adevăr lăsat să iasă din vamă. Că circumstanţele îi vor da dreptate. E un pariu riscant, dar nu unul rău. Şi oricum, diavolul nu ar fi vrut să audă prea multe veşti rele.

Lângă ax, Mai tocmai se şterge de praf după încă o incursiune în gaură.

— Cum arată? întreabă el.

Axul e scos cu totul din angrenajul liniei. E întins pe jos, ca o gigantică ţepuşă de tec. Crăpăturile sunt mari şi evidente. Hock Seng strigă în gaură:

— E avariat rău?

Un minut mai târziu, Pom se târăşte afară, mânjit de unsoare.

— Tunelele alea sunt strâmte, rosteşte el printre gâfâieli. Nu pot să intru în toate. Se şterge cu braţul de sudoare şi de murdărie, apoi continuă. Angrenajul interior are cele mai mari probleme şi nu putem să aflăm mai multe despre restul până când nu trimitem nişte copii să intre prin legături. Dacă sunt stricăciuni la lanţul principal, trebuie să scoatem podeaua.

Hock Seng aruncă o privire în gaura axului cu o grimasă, aducându-şi aminte de tuneluri, de şobolani şi de teama care îl ajutase să supravieţuiască în junglele din sud.

— O s-o punem pe Mai să-şi aducă nişte prieteni.

Inspectează din nou avaria. Cândva, deţinea şi el clădiri ca aceasta. Întregi depozite pline de bunuri. Şi iată ce a ajuns acum, un factotum pentru *yang guizi.* Un bătrân cu un trup lovit de decrepitudine şi un clan din care nu a mai rămas decât el. Oftează şi îşi alungă frustrarea.

— Vreau să ştiu totul despre cât de mari sunt pagubele înainte să mai vorbesc cu *farangul.* Fără surprize.

Pom face o plecăciune.

— Da, *Khun.*

Bătrânul se întoarce şi porneşte spre biroul său, şchiopătând puţin primii câţiva paşi, apoi străduindu-se să meargă drept. Cu toată vânzoleala, genunchiul a început să-l doară, o amintire a propriei sale întâlniri faţă în faţă cu unul din monştrii care pun fabrica în mişcare. Nu se poate abţine să nu se oprească la capătul scărilor şi să privească îndelung leşul megodontului, locurile în care muncitorii săi au murit. Amintirile îi zgârie şi îi ciugulesc mintea, dându-i târcoale ca nişte ciori înfometate, gata să pună stăpânire pe ea. Atâţia prieteni dispăruţi. Atâţia membri ai familiei sale morţi. Cu patru ani în urmă era un nume mare. Acum? Nimic.

Trece de uşă. Biroul e cufundat în tăcere. Mese goale, calculatoare scumpe cu pedală, banda de alergat şi micile ei ecrane de comunicaţie, seifurile masive ale companiei. Pe măsură ce-şi plimbă privirea prin încăpere, fanatici religioşi cu bentiţe verzi sar din umbre fluturând macete deasupra capului, dar sunt numai amintiri.

Închide uşa în urma sa, să nu mai audă zgomotele de la tranşare şi de la reparaţii. Se abţine cu greu să meargă la fereastră şi să privească din nou bălţile roşietice şi leşul. Se străduieşte să nu se lase mistuit de imaginea sângelui curgând prin gurile de canal din Malacca, a capetelor de chinezi îngrămădite ca nişte fructe pe tarabă.

Aici nu e Malaysia, îşi spune el. *Eşti în siguranţă.*

Dar imaginile încă îl bântuie. Vii ca nişte fotografii şi artificii de la festivalul de primăvară. Chiar şi la patru ani după Incident, are nevoie de un ritual de calmare. Când îl cuprinde angoasa, aproape orice obiect îi reaminteşte de primejdie. Închide ochii, caută să respire adânc, să vizualizeze oceanul albastru şi flota sa de vase albe pe valuri… Mai inspiră o dată adânc şi deschide ochii. Încăperea e din nou sigură. Nimic altceva decât birouri goale aşezate în rânduri ordonate şi calculatoare cu pedală pe care s-a depus un strat gros de praf. Obloanele care ţin la distanţă căldura soarelui tropical. Firicele de praf şi miros de beţişoare parfumate.

În cealaltă parte a încăperii, ascunse în umbră, cele două seifuri ale companiei SpringLife lucesc opac, a fier şi oţel. Stau acolo şi îl întărâtă. Hock Seng are cheia de la unul din ele, de la cel cu banii pentru plăţile zilnice. Dar celălalt, seiful cel mare, poate fi deschis doar de domnul Lake.

Atât de aproape, se gândeşte el.

Planurile sunt acolo. La câţiva centimetri depărtare. Le-a văzut întinse pe masă. Mostrele ADN ale algelor modificate, hărţile genomului lor pe seturi de date. Specificaţiile pentru creşterea şi procesarea extractului în lubrifiant şi pudră. Cerinţele de călire necesare pentru ca filamentul arcurilor cinetice să accepte noul înveliş. Următoarea generaţie de dispozitive pentru înmagazinarea energiei e acolo, la îndemână. Şi cu ea, speranţa unui nou început pentru el şi pentru clanul său.

Yates a bombănit şi a băut, iar Hock Seng i-a umplut paharul de *baijiu* şi i-a ascultat trăncănelile şi i-a hrănit încrederea şi dependenţa pentru mai bine de un an. Şi în zadar. Acum totul se reduce la seiful acesta pe care nu poate să-l deschidă fiindcă Yates a fost destul de nesăbuit ca să-şi atragă asupra sa mânia investitorilor şi prea incompetent încât să-şi împlinească visul.

Un nou imperiu aşteaptă să fie fondat, şi asta numai dacă Hock Seng ar ajunge la documente. Nu are decât nişte copii incomplete din perioada în care stăteau mereu întinse pe biroul lui Yates, înainte ca idiotul acela beţivan să cumpere blestematul de seif.

Acum, între el şi planuri stau o cheie, o combinaţie de cifre şi un perete de fier. Un seif bun. Hock Seng cunoaşte tipul foarte bine. A beneficiat de siguranţa pe care i-o oferea când era cineva şi avea documente pe care trebuia să le protejeze. E supărător – poate mai supărător decât orice altceva – că diavolii străini folosesc aceeaşi marcă de seif pe care o utiliza şi el pentru imperiul său comercial din Malaysia: YingTie. Un produs chinezesc pentru scopuri străine. Zile întregi s-a holbat la seif. Gândindu-se la câtă cunoaştere ascunde…

Hock Seng îşi înclină capul într-o parte, animat dintr-

odată de o idee.

L-ai închis, domnule Lake? În toată agitaţia, nu cumva ai uitat să-l închizi?

Inima începe să-i bată mai repede.

Ai făcut oare o greşeală?

Domnul Yates mai făcea şi aşa ceva uneori.

Bătrânul încearcă să-şi ţină sub control entuziasmul crescând. Şchioapătă până la seif. Se opreşte în faţa lui. Un altar, un obiect de veneraţie. Un monolit din oţel forjat, imun la orice în afară de răbdare şi burghie cu vârf de diamant. În fiecare zi stă în faţa lui şi simte cum creatura de metal îşi bate joc de el.

Ar putea oare să fie chiar atât de simplu? E posibil ca în iureşul celor întâmplate domnul Lake să fi uitat pur şi simplu să-l închidă?

Întinde ezitant braţul şi pune mâna pe mâner. Îşi ţine răsuflarea. Se roagă strămoşilor săi, i se roagă lui Phra Kanet cel cu cap de elefant, care în tradiţia locală învinge toate obstacolele, şi fiecărui zeu pe care îl ştie. Apasă cu putere pe mâner.

O mie de *jin* de oţel i se împotrivesc, fiecare moleculă rezistă presiunii sale.

Hock Seng expiră cu putere şi face un pas înapoi, străduindu-se să nu se lase cuprins de dezamăgire. Răbdare. Fiecare seif are o cheie. Dacă domnul Yates nu ar fi fost atât de incompetent, dacă nu i-ar fi supărat atât de tare pe investitori, ar fi fost cheia perfectă. Acum, trebuia să fie înlocuit de domnul Lake.

Când domnul Yates a instalat seiful, a glumit că trebuie să-şi ţină bijuteriile familiei în siguranţă şi a râs cu poftă. Hock Seng a încuviinţat, a făcut un *wai* de toată frumuseţea şi i-a zâmbit înţelegător, dar se gândea numai la cât de valoroase erau planurile şi cât de prost fusese că nu le copiase mai repede, când avusese un acces la ele atât de facil.

Iar acum Yates s-a dus şi în locul lui e alt diavol. Un diavol în adevăratul sens al cuvântului. Cu ochi albaştri, păr auriu şi o duritate care a înlocuit bonomia lui Yates. O

creatură periculoasă care verifică tot ceea ce face Hock Seng, care complică totul atât de mult şi care trebuie cumva convinsă să dezvăluie secretele companiei sale. Bătrânul îşi ţuguie buzele.

Răbdare. Trebuie să fii răbdător. Până la urmă diavolul străin o să facă o greşeală.

— Hock Seng!

Chinezul se duce la uşă şi îi face cu mâna domnului Lake, dându-i de înţeles că va veni imediat, dar în loc să coboare scările numaidecât, se duce la altarul lui.

Se închină înaintea imaginii lui Kuan Yin şi o roagă să aibă milă de el şi de strămoşii săi. Să îi dea şansa de a se mântui pe sine şi familia sa. Sub ideograma aurie pentru noroc, suspendată cu susul în jos ca să se scurgă asupra lui, Hock Seng aşază orez U-Tex şi desface o portocală roşie. Sucul i se prelinge pe braţe; e coaptă, necontaminată şi îngrozitor de scumpă. Nu-ţi permiţi să-ţi tai prea mult din carne cu zeii; îi favorizează pe cei graşi, nu pe schilozi. Aprinde un beţişor parfumat.

În timp ce fumul se ridică în aerul stătut, umplând din nou biroul, Hock Seng se roagă. Se roagă ca fabrica să nu se închidă şi ca şpăgile lui să treacă noul echipament de linie prin cortina de bambus fără dificultăţi. Ca diavolul străin, domnul Lake, să-şi piardă capul şi să aibă suficientă încredere în el. Se roagă ca blestematul de seif să se deschidă şi să-i dezvăluie secretele sale.

Se roagă pentru noroc. Chiar şi un chinez bătrân cu carnet galben are nevoie de noroc.

CAPITOLUL 3

Emiko soarbe din whisky, dorindu-şi ca măcar să se fi îmbătat, şi aşteaptă de la Kannika semnalul că a sosit vremea pentru umilirea ei cotidiană. O parte din ea se împotriveşte, însă restul – partea care poartă un taior atât de scurt că abia îi acoperă coastele şi o fustă strâmtă *pha sin,* cu un pahar de whisky în mână – nu are energia să lupte.

Apoi se întreabă dacă nu cumva totul e pe dos, dacă partea care se străduieşte să-i menţină iluziile de respect de sine nu e de fapt cea care vrea să o distrugă. Dacă nu cumva trupul ei, o colecţie de celule şi ADN modificat – cu nevoile sale practice, mai puternice – e de fapt supravieţuitorul: cel cu voinţă.

Nu tocmai din cauza asta e aici, ascultând răpăitul beţelor de tobă şi vaietul de *pi klang,* în timp ce fete se zvârcolesc sub larve bioluminiscente în uralele bărbaţilor şi ale curvelor? E pentru că îi lipseşte voinţa să moară? Sau pentru că e prea încăpăţânată să o permită?

Raleigh spune că toate lucrurile au ciclicitatea lor, ca mareea care creşte şi descreşte pe plajele din Koh Samet, sau ca ridicarea şi căderea cocoşelului unui bărbat atunci când are o fată frumoasă. Raleigh îşi plesneşte fetele pe fesele goale, râde la glumele *gaijinilor* veniţi cu noul val şi îi spune lui Emiko că orice ar vrea aceştia să o pună să facă, banii sunt bani şi nimic nu e nou sub soare. Şi poate că are dreptate. Nu e ca şi cum ceva din ceea ce Raleigh îi pretinde nu a mai fost cerut până atunci. Nici una dintre cruzimile pe care Kannika le urzeşte ca să o rănească şi să o facă să plângă nu sunt fundamental diferite. Numai că obţine ţipete şi gemete de la o fată modificată. Asta, cel puţin, e o noutate.

Uite! E aproape umană!

Gendo-sama i-a spus în repetate rânduri că e mai mult decât umană. Obişnuia să-i mângâie părul negru după ce făceau dragoste şi să susţină că i se părea regretabil că

Oamenii Noi nu erau mai respectaţi şi că era păcat că mişcările ei nu vor fi niciodată mai line. Dar, nu avea un văz perfect şi o piele fără cusur, ca să nu mai vorbească despre genele rezistente la boli, inclusiv la cancer? Cine era ea ca să se plângă? Măcar părul nu avea să îi încărunţească şi nici nu va îmbătrâni la fel de repede ca el, cu toate operaţiile, pastilele, alifiile şi ierburile care îl menţineau tânăr.

O mângâia pe păr şi îi spunea:

— Eşti frumoasă, chiar dacă eşti unul dintre Oamenii Noi. Nu trebuie să-ţi fie ruşine.

Iar Emiko se cuibărea în braţele lui.

— Nu. Nu mi-e ruşine.

Dar asta se petrecea în Kyoto, unde Oamenii Noi erau des întâlniţi, unde se achitau bine de sarcinile lor şi unde erau uneori respectaţi. Nu ca nişte oameni, cu siguranţă, dar nici nu erau consideraţi o ameninţare, aşa cum era ea în ochii acestei culturi sălbatice. Nu erau consideraţi diavolii despre care grahamiţii îşi avertizează enoriaşii de la amvoanele lor sau fiinţele fără suflet venite din iad despre care vorbesc călugării budişti din păduri; nu creaturi incapabile să aibă suflet sau un loc în ciclul reîncarnărilor şi să năzuiască spre Nirvana. Nu afrontul adus Q'ranului, aşa cum cred Bentiţele Verzi.

Japonezii erau practici. O populaţie îmbătrânită avea nevoie de muncitori tineri care să lucreze în toate domeniile şi nu li se părea un păcat capital ca aceştia să fie concepuţi în eprubetă şi să crească în creşe. Japonezii erau practici.

Şi nu tocmai din pricina asta eşti aici? Pentru că japonezii sunt chiar atât de practici? Deşi arăţi ca ei, deşi le vorbeşti limba, deşi Kyoto e singurul cămin pe care l-ai cunoscut, nu ai fost niciodată una de-ai lor.

Emiko îşi ia capul în mâini. Se întreabă dacă va găsi un client sau dacă va rămâne singură la sfârşitul serii, apoi dacă măcar ştie ce ar fi de preferat.

Raleigh spune că nu e nimic nou sub soare, dar în această seară, când Emiko a remarcat că este unul dintre Oamenii Noi şi că ei nu au mai existat înainte, Raleigh a râs

şi i-a spus că are dreptate, că e deosebită şi că, cine ştie, poate asta înseamnă că orice este posibil. Apoi i-a tras o palmă peste fund şi i-a spus să urce pe scenă şi să arate cât de deosebită are de gând să fie în seara asta.

Emiko îşi trece degetele prin inelele de umezeală de pe bar, lăsate de broboanele sticlelor calde de bere. Inele umede şi netede, la fel de netede ca fetele şi bărbaţii din club, la fel de netede ca pielea ei când o unge cu uleiuri ca să lucească, să fie moale ca untul la atingerea unui bărbat. Moale pe cât poate să fie pielea şi poate chiar mai moale, căci, deşi mişcările corpului îi sunt sacadate, de parcă ar fi văzută în lumina unui stroboscop, pielea ei e mai mult decât desăvârşită. Chiar şi cu vederea ei augmentată artificial abia dacă îşi zăreşte porii. Sunt atât de mici. De delicaţi. De *optimi.* Dar creaţi pentru vremea niponă şi pentru un bogătaş cu control climateric, nu pentru locul ăsta. Aici, îi este prea cald şi transpiră prea puţin.

Se întreabă dacă i-ar fi mai răcoare în pielea unui altfel de animal, poate a unei pisici cheshire, blănoase şi fără minte. Nu pentru că porii ar fi mai largi şi mai eficienţi, nici că epiderma nu i-ar fi dureros de impermeabilă, ci pentru simplul fapt că nu ar trebui să gândească. Nu ar fi nevoită să trăiască ştiindu-se captivă în pielea ei sufocant de perfectă din cauza unui ticălos de savant, cu eprubetele lui de teste şi cocteilurile lui de ADN, care i-a făcut o piele atât de netedă şi măruntaiele mult prea încinse.

Kannika o smuceşte de păr.

Emiko icneşte, surprinsă de atacul venit din senin. Caută ajutor din priviri, dar nici unul dintre ceilalţi patroni nu pare interesat de ea. Cu toţii urmăresc fetele de pe scenă. Colegele ei servesc oaspeţii, dându-le să bea whisky khmer, frecându-şi fesele de coapsele lor şi plimbându-şi mâinile pe piepturile lor. Şi oricum, nu prea o au la inimă. Până şi cele de treabă – cele cu *jai dee,* cărora le pasă cumva de o modificată cum e ea – nu ar interveni.

Raleigh vorbeşte cu un alt *gaijin,* zâmbind şi râzând cu el, dar ochii lui străvechi sunt aţintiţi asupra lui Emiko, aşteptând să vadă ce va face ea. Kannika o trage din nou

de păr.

— *Bai!*

Emiko se supune, se dă jos de pe taburetul de la bar şi se îndreaptă clătinându-se în felul ei specific către scena circulară. Bărbaţii râd în cor şi arată spre japoneza modificată şi mersul ei frânt, nefiresc. O ciudăţenie a naturii adusă din mediul ei natural, educată de la naştere să-şi lase în jos capul şi să facă plecăciuni.

Emiko încearcă să se distanţeze de ceea ce urmează să se petreacă. E antrenată să trateze asemenea lucruri cu o detaşare clinică. Creşa în care a fost creată şi educată a pregătit-o pentru multiplele utilizări cu care o Persoană Nouă, chiar şi hărăzită pentru rafinament, s-ar putea confrunta. Se îndreaptă spre scenă cu paşii atenţi ai unei curtezane, mişcări stilizate, atent studiate, cizelate de-a lungul deceniilor pentru a-i scoate în evidenţă moştenirea genetică, pentru a-i pune în valoare frumuseţea şi deosebirile. Însă toate acestea sunt o risipă cu un asemenea public. Tot ce văd ei sunt mişcările sacadate, ridicole. O glumă. O jucărie străină. O modificată.

O pun să se dezbrace.

Kannika aruncă apă pe pielea ei unsă cu alifii. Emiko luceşte cu nestemate de apă. Sfârcurile i se întăresc. Larvele bioluminiscente se învârt şi se zvârcolesc deasupra, trimiţându-şi luminile fosforescente destinate împerecherii. Bărbaţii râd în hohote. Kannika o plesneşte peste şolduri şi o pune să facă o plecăciune. Îi dă palme peste fund atât de tare încât o ustură, îi cere să se aplece mai mult, să se prosterneze înaintea acestor bărbaţi piperniciţi care-şi închipuie că sunt cine ştie ce avangardă a unei noi Expansiuni.

Bărbaţii râd, dau din mâini, arată spre ea şi comandă mai mult whisky. Raleigh rânjeşte din locul său obişnuit din colţ, ca un unchi bătrân şi îngăduitor, bucuros să le arate acestor nou-veniţi – acestor mici corporatişti cu fantezii de speculanţi multinaţionali – căile lumii vechi. Kannika îi face semn lui Emiko să îngenuncheze.

Un *gaijin* cu barbă neagră, tuciuriu ca un marinar, o

priveşte de la câţiva centimetri distanţă. Emiko îi întâlneşte privirea. Se uită la ea cu atenţie, de parcă ar cerceta o insectă cu lupa, cu un amestec de fascinaţie şi repulsie. Emiko simte impulsul să sară la el, să-l oblige să o privească, să o vadă pe ea, nu să o evalueze ca pe o bucată de gunoi genetic. În loc de asta, se apleacă atât de mult încât îşi lipeşte fruntea de podeaua de tec cu un servilism absolut, în timp ce Kannika le spune povestea vieţii ei în thailandeză. Că a fost odată o jucărie japoneză bogată. Că acum e a lor: o jucărie cu care să se joace sau chiar şi să o frângă.

Apoi o apucă de păr şi o trage în sus. Emiko icneşte în timp ce trupul i se arcuieşte. Îl zăreşte în treacăt pe insul bărbos care urmăreşte surprins gestul violent, degradarea ei. Imaginea mulţimii îi fulgeră prin faţa ochilor. Privirea i se opreşte asupra cuştilor de larve de pe tavan. Kannika o trage tot mai mult, îndoind-o ca pe o trestie, obligând-o să-şi îndrepte sânii spre mulţime, să se arcuiască şi mai mult, să îşi desfacă încetul cu încetul coapsele, încercând să-şi menţină echilibrul. Ajunge să atingă lemnul de tec al podelei cu moalele capului. Corpul ei formează un arc perfect. Kannika spune ceva şi publicul râde. Durerea din spatele şi gâtul lui Emiko e aproape insuportabilă. Simte de-a dreptul fizic ochii mulţimii pe ea, molestând-o. Este expusă întru totul.

Un lichid începe să curgă pe ea. Încearcă să se ridice, dar Kannika o ţintuieşte locului şi îi toarnă mai multă bere pe faţă. Emiko tuşeşte şi scuipă, aproape înecându-se. Până la urmă, Kannika îi dă drumul şi Emiko se ridică în picioare, pradă unei tuse convulsive. Lichidul spumos îi curge pe bărbie, cade pe gât şi pe sâni, îi şiroieşte între picioare.

Toată lumea hohoteşte. Saeng îi oferă deja bărbosului o altă bere, iar acesta rânjeşte şi îi dă bacşiş şi cu toţii râd văzând cum trupul lui Emiko zvâcneşte spasmodic pentru că e înspăimântată, încearcă să tuşească, să-şi scoată lichidul din plămâni. Nu e nimic altceva decât o jalnică marionetă, cu mişcări sacadate, fără nicio urmă din graţia pe care educatoarea ei, Mizumi-sensei, se străduise să o

facă să o deprindă pe când era o fată în creşă. Eleganţa şi grija nu se mai văd acum în mişcările ei; lacunele ADN-ului ei ies violent la suprafaţă, în faţa tuturor, spre amuzamentul publicului.

Emiko continuă să tuşească, aproape vomitând din cauza berii din plămâni. Membrele îi zvâcnesc ca nişte bice, dându-le tuturor şansa să-i vadă adevărata natură. Până la urmă reuşeşte să respire normal. Îşi controlează mişcările haotice. Se întoarce la starea de nemişcare, îngenunchează şi aşteaptă următorul asalt.

În Japonia, era considerată o minune. Aici, e doar o jucărie neobişnuită. Oamenii râd la vederea mersului ei ciudat şi îi tratează până şi existenţa cu dezgust. E o creatură ce le este interzisă. Thailandezii ar transforma-o în compost cu cea mai mare plăcere, ar azvârli-o într-unul din bazinele de bălegar de unde obţineau metan. Dacă ar pune mâna pe ea sau pe un om al caloriilor de la AgriGen, e greu de zis cui i-ar face de petrecanie mai întâi. Mai sunt şi *gaijinii.* Se întreabă câţi din ei sunt membri ai Bisericii Grahamite, puşi pe a distruge tot ce reprezintă ea: afrontul ei la adresa a ceea ce înseamnă nişă şi natură. Şi totuşi, stau mulţumiţi la locurile lor şi îi savurează umilirea.

Kannika o apucă din nou. Tocmai s-a dezbrăcat, iar acum are un falus din jadeit în mână. O trânteşte pe Emiko la pământ, o împinge pe spate.

— Apucaţi-o de mâini, spune ea şi bărbaţii se întind ca la comandă, ţintuind-o de încheieturi.

Kannika îi desface picioarele şi Emiko ţipă în timp ce aceasta o penetrează. Emiko îşi întoarce faţa într-o parte, dar Kannika o observă. O apucă de falcă şi o forţează să-şi arate trăsăturile, pentru ca bărbaţii să vadă efectul pe care actul îl are asupra ei.

Bărbaţii o îndeamnă pe Kannika. Încep să scandeze. Numără în thailandeză. *Neung! Song! Sam! Si!*

Kannika le face pe plac şi măreşte ritmul. Bărbaţii transpiră, privesc şi strigă că vor să vadă mai mult pentru biletul plătit la intrarea în club. Mai mulţi bărbaţi o ţintuiesc la podea, mâinile se înmulţesc pe gleznele şi încheieturile

ei, îi permit Kannikăi să-şi continue abuzul nestingherită. Emiko se zvârcoleşte, trupul îi tremură şi se contractă, zvâcneşte în mod tipic pentru un modificat, lucru pe care Kannika se pricepe de minune să-l arate. Bărbaţii râd şi vorbesc despre mişcările ei nefireşti.

Degetele Kannikăi se alătură jadului dintre picioarele lui Emiko, se joacă în miezul ei. Ruşinea lui Emiko creşte. Încearcă să-şi întoarcă din nou faţa. Bărbaţii se adună în jur, tot mai aproape, holbându-se. Încă şi mai multă gloată în spatele lor, care caută să prindă un crâmpei din ce se petrece. Emiko geme. Kannika râde, cu glas jos, ştiind prea bine ce se petrece cu ea. Le spune ceva bărbaţilor şi accelerează ritmul. Degetele îi joacă pe faldurile lui Emiko. Fata geme din nou, trădată de propriu-i corp. Ţipă. Se arcuieşte. Trupul i se comportă întocmai după cum a fost proiectat – după intenţiile savanţilor care au creat-o. Nu-şi poate controla reacţiile, oricât de silă i-ar fi de ele. Oamenii de ştiinţă nu i-au permis nici măcar o fărâmă de nesupunere. Şi atunci totul se termină.

Publicul îşi ovaţionează încuviinţarea, râzând la convulsiile bizare pe care orgasmul le trezeşte în ADN-ul ei. Kannika arată spre mişcările ei de parcă ar vrea să spună „Vedeţi? Uitaţi-vă la animalul ăsta!“, apoi îngenunchează deasupra feţei lui Emiko şi îi şuieră că e un nimic şi că va fi întotdeauna un nimic, că măcar o dată japonezii ăştia jegoşi primesc ceea ce merită.

Emiko vrea să-i spună că niciun japonez cu respect de sine nu ar face aşa ceva. Vrea să-i spună Kannikăi că nu face altceva decât să se joace cu o jucărie japoneză ce poate fi aruncată oricând – o trivialitate a ingeniozităţii nipone, la fel ca mânerele de celuloză de unică folosinţă produse de Matsushita pentru ricşele trase de biciclete –, dar o mai zisese şi în alte rânduri, doar pentru a înrăutăţi lucrurile. Dacă va rămâne tăcută, abuzul va înceta în curând.

Chiar dacă era unul dintre Oamenii Noi, nimic nu e nou sub soare.

Carnete galbene fâlfâie din evantaie mari, creând un curent de aer prin club. Sudoarea le picură pe feţe şi şiroieşte în pârâiaşe lucioase pe spate.

Ard calorii la fel de repede pe cât le consumă şi totuşi clubul se prăjeşte în amintirea soarelui de după-amiază.

Emiko stă lângă un evantai, căutând să se răcorească pe cât posibil, renunţând momentan la corvoada de a aduce băuturi clienţilor şi sperând că Kannika nu are să o observe prea curând.

De fiecare dată când îi cade în mâini lui Kannika, aceasta o trage înspre un loc de unde toţi bărbaţii o pot examina. O face să meargă în felul tradiţional al modificaţilor japonezi, bătând monedă pe mişcările stilizate ale celor ca ea. O face să se sucească într-o parte şi-n alta, iar bărbaţii fac glume pe seama ei cu glas ridicat, chiar dacă în sinea lor se gândesc să o cumpere după ce prietenii lor vor fi plecat care încotro.

În centrul încăperii principale, bărbaţi invită tinere fete îmbrăcate în *pha sin* şi taioare la dans şi se învârt în cercuri lente pe parchet în timp ce trupa cântă compilaţii din vremea Contracţiei, cântece pe care Raleigh le-a scos din adâncul memoriei şi le-a orchestrat pentru instrumente tradiţionale thailandeze, stranii amalgamări melancolice ale trecutului, la fel de exotice ca şi copiii săi, cu părul lor de culoarea şofranului şi ochii mari şi rotunzi.

— Emiko!

Fata tresare. E Raleigh, care îi face semn să vină în biroul său. Privirile bărbaţilor îi urmăresc mersul bâlbâit în vreme ce ocoleşte barul. Kannika ridică privirea de la bărbatul cu care se îmbrăţişa şi se giugiulea. Zâmbeşte uşor când Emiko trece pe lângă ei. Când Emiko a intrat prima oară în ţară, i s-a spus că thailandezii au treisprezece feluri diferite de a zâmbi. Bănuieşte că acela al lui Kannika nu ascunde nimic bun.

— Hai odată, rosteşte Raleigh, nerăbdător.

O conduce pe după o perdea şi pe coridorul unde fetele se schimbă în hainele de lucru, apoi printr-o uşă.

Amintirile a trei vieţi de om îi decorează pereţii, orice de

la fotografii îngălbenite ale Bangkokului luminat pe de-a-ntregul cu electricitate la o imagine cu Raleigh purtând straiele tradiţionale ale vreunui trib sălbatic din nord. Raleigh o invită pe Emiko să se întindă pe o pernă de pe platforma ridicată unde se ocupă de afacerile private. Un alt bărbat e deja lungit acolo, o fiinţă palidă şi înaltă, cu ochi albaştri, păr blond şi o cicatrice imensă pe gât. Omul tresare când o vede intrând în cameră.

— Iisuse şi Noe, nu mi-ai spus că e o modificată, rosteşte el.

Raleigh rânjeşte şi se aşază pe o altă pernă.

— Nu ştiam că eşti un grahamit.

Bărbatul aproape că zâmbeşte la înţepătura lui.

— Să păstrezi ceva atât de riscant. Raleigh, te joci cu rugina verzicantă. Cămăşile albe ar putea să năvălească din clipă-n clipă.

— Ministerul n-are nicio treabă atât timp cât le umplu buzunarele. Tipii care patrulează pe-aici nu sunt chiar Tigrul din Bangkok. Vor doar să facă un ban şi să doarmă liniştiţi. Să-i cumpăr ei gheaţă e mai scump decât să plătesc Ministerul Mediului să închidă ochii, râde Raleigh.

— Gheaţă?

— Are probleme cu structura porilor. Se supraîncălzeşte. Dacă ştiam asta de la bun început, nu aş fi cumpărat-o, spune Raleigh, cu o cută între sprâncene.

Încăperea duhneşte a opiu şi Raleigh începe să-şi umple pipa din nou. Pretinde că drogul l-a menţinut tânăr şi în putere de-a lungul anilor, dar Emiko bănuieşte că face câte o călătorie la Tokyo pentru aceleaşi tratamente de întinerire pe care le făcea şi Gendo-sama. Raleigh ţine opiul deasupra lămpii. Se încălzeşte şi sfârâie, iar el întoarce biluţa pe acele lui, încălzind-o până devine vâscoasă, apoi îi dă din nou formă de minge şi o împinge în pipă. Duce pipa peste lampă şi inspiră adânc pe când opiul începe să fumege. Închide ochii. O oferă fără să vadă nimic bărbatului palid.

— Nu, mulţumesc.

Raleigh deschide ochii. Începe să râdă.

— Ar trebui să-l încerci. E unul din puţinele lucruri care nu a fost afectat de molime. Norocul meu. Nu-mi imaginez cum ar fi să trec prin sevraj la vârsta mea.

Bărbatul nu îi răspunde. În schimb, ochii săi albaştri, spălăciţi, o cercetează pe Emiko. Fata are senzaţia incomodă de a fi desfăcută, spintecată celulă cu celulă. Nu că ar fi dezbrăcat-o cu privirea – aşa ceva experimenta în fiecare zi: senzaţia că ochii bărbaţilor i se plimbau pe piele, îmbrăţişându-i trupul, tânjind după ea şi dispreţuind-o totodată – în loc de asta, cercetarea lui are o detaşare cinică. Dacă există patimă în ea, atunci o ascunde bine.

— Ea e? întreabă bărbatul.

Raleigh încuviinţează.

— Emiko, povesteşte-i domnului despre prietenul nostru din seara trecută.

Emiko îl priveşte pe Raleigh în treacăt, stânjenită. E destul de sigură că nu l-a mai văzut pe *gaijinul* blond pe la club până acum sau, cel puţin, că nu a participat la vreo reprezentaţie specială. Nu l-a servit niciodată cu whisky cu gheaţă. Îşi sondează adânc memoria. Nu, şi-ar fi adus aminte. E ars de soare, lucru evident în ciuda licărului slab al lumânărilor şi al lămpii pentru opiu. Şi ochii săi sunt prea straniu de palizi, aproape în mod neplăcut. Şi-ar fi adus aminte de el cu siguranţă.

— Haide, o îndeamnă Raleigh. Spune-i ce mi-ai spus mie. Despre cămaşa albă. Puştiul cu care ai avut de-a face.

De obicei, Raleigh respectă cu fanatism intimitatea clienţilor. S-a gândit să construiască până şi o casă a scării separată pentru patroni, doar ca să nu fie văzuţi când intră şi ies din turnul Ploenchit, o cale de acces care să le permită pătrunderea de la un cvartal distanţă, pe sub stradă. Şi totuşi, acum e dispus să spună atât de multe.

— Băiatul? întreabă ea, căutând să tragă de timp, tulburată de zelul cu care Raleigh e dispus să dezvăluie informaţii despre un client, cu atât mai mult cu cât era vorba despre o cămaşă albă.

Aruncă din nou o privire spre străin, întrebându-se oare cine e şi cu ce îl are la mână pe papa-san al ei.

— Hai odată, spune Raleigh cu un gest de nerăbdare, cu pipa de opiu strânsă între dinţi.

Se apleacă spre lampă să fumeze din nou.

— Era o cămaşă albă, începe Emiko. A venit cu un grup de alţi ofiţeri…

Un client nou. Adus de prietenii săi. Cu toţii râzând şi luându-l peste picior. Cu toţii beau pe gratis fiindcă Raleigh ştie că bunăvoinţa lor valorează mai mult decât băutura. Tânărul se îmbătase. Râdea şi făcea glumea despre ea la bar. Apoi se întorsese pe furiş mai târziu, singur, ferit de ochii indiscreţi ai colegilor săi.

Chipul bărbatului blond se strâmbă.

— Şi-ar face de cap cu tine? Cu cineva ca tine?

Emiko încuviinţează, fără să trădeze nimic din ceea ce crede despre dispreţul lui.

— *Hai.* Cămăşi albe şi grahamiţi.

Raleigh râde încet.

— Sexul şi ipocrizia. Se potrivesc ca frişca şi cafeaua.

Străinul îl săgetează pe Raleigh cu privirea, iar Emiko se întreabă dacă bătrânul remarcase dezgustul din ochii aceia de un albastru palid sau dacă e prea dus de opiu ca să-i mai pese. Străinul se întinde spre ea, scoţându-l pe Raleigh din conversaţie.

— Şi ce ţi-a spus cămaşa albă?

Oare distinge un licăr de fascinaţie la el? Persoana ei îl intrigă cumva? Sau e interesat numai de poveste?

În ciuda eforturilor de a se abţine, Emiko simte cum impulsul ei genetic de a se face plăcută se trezeşte în ea, o emoţie pe care nu o mai simţise de când a fost abandonată. Ceva la bărbatul acesta îi aminteşte de Gendo-sama. Deşi ochii lui albaştri de *gaijin* sunt ca nişte bazine de acid pentru băi chimice şi faţa palidă ca desprinsă dintr-o piesă kabuki, are charismă. Aerul de autoritate e palpabil şi ciudat de mângâietor.

Eşti cumva un grahamit? se întreabă ea. *M-ai folosi ca pe o jucărie şi apoi m-ai arunca s-ajung compost?* Dar oare i-ar păsa de asta? Nu e frumos. Nu e japonez. Nu e nimic. Însă ochii lui îngrozitori o subjugau cu aceeaşi putere pe care

Gendo-sama o avuse odinioară.

— Ce doreşti să ştii? întreabă ea aproape în şoaptă.

— Cămaşa albă a spus ceva despre divizarea genetică, spune *gaijinul.* Îţi aduci aminte ce?

— *Hai.* Da. Cred că era foarte mândru. A venit cu o pungă plină de fructe de-abia proiectate. Daruri pentru fete.

Gaijinul pare tot mai interesat, lucru care o încălzeşte cumva.

— Şi cum arătau fructele?

— Erau roşii, cred. Cu… fibre. Fibre lungi.

— Peri verzi? Deşi? Cam atât de lungi? întreabă şi arată cam un centimetru cu degetele.

Fata încuviinţează.

— Da. Aşa e. Le spunea *ngaw.* Şi mătuşa lui e cea care le-a făcut. Spunea că va fi recompensată de Somdet Chaopraya, protectorul reginei-copil, pentru ce a făcut pentru bunăstarea regatului. Era foarte mândru de mătuşa lui.

— Apoi s-a retras cu tine, o îndeamnă bărbatul ca să nu uite despre ce trebuia să vorbească.

— Da. Dar mai târziu. După ce prietenii lui au plecat.

Străinul palid clatină nerăbdător din cap. Nu-i pasă de detalii: ochii neliniştiţi ai băiatului, felul în care a abordat-o pe mama-san şi cum Emiko a fost trimisă la etaj să-i aştepte sosirea puţin mai târziu, ca să nu se facă vreo legătură între ei.

— Ce a mai spus despre mătuşa lui?

— Doar că face modificări pentru minister.

— Nimic altceva? Nu şi unde le face? Unde au câmpuri de testare? Nimic de genul ăsta?

— Nu.

— Atât?

Gaijinul îi aruncă o privire enervată lui Raleigh.

— Pentru asta m-ai chemat până-aici?

Raleigh revine la realitate.

— *Farangul,* o îndeamnă el. Spune-i despre *farang.*

Emiko nu îşi poate stăpâni nedumerirea.

— Poftim?

Îşi aduce aminte de băiatul în cămaşă albă, care se lăuda cu mătuşa lui. Cum mătuşa lui va primi o recompensă şi o promovare în funcţie pentru munca ei cu *ngaw*-ul… Nimic despre *farang.*

— Nu înţeleg.

Raleigh îşi pune pipa pe măsuţă, încruntat.

— Mi-ai spus că ţi-a vorbit despre manipulatori de gene *farangi.*

— Nu, clatină ea din cap. N-a spus nimic despre străini. Îmi pare rău.

Gaijinul cu cicatrice pare iritat.

— Raleigh, anunţă-mă când ai ceva care să merite cu adevărat.

Se întinde după pălărie şi dă să se ridice. Raleigh îi aruncă o privire mânioasă lui Emiko.

— Ai spus că vorbea despre un manipulator de gene *farang!*

Fata clatină din cap.

— Nu… Aşteaptă! Întinde mâna spre *gaijin.* Aşteaptă. Khun*,* aşteaptă, te rog.

Degetele îi ating mâna. Străinul se retrage la atingerea ei. Face un pas înapoi, arătându-şi dezgustul.

— Te rog, îl imploră ea. Nu am înţeles. Băiatul nu a spus nimic despre *farang.* Dar a folosit un nume… putea să fie *farang.*

Se uită la Raleigh, aşteptând un fel de confirmare din partea lui.

— Asta voiai să spui? Numele ciudat? Putea să fie străin, nu? În niciun caz thailandez. Nici chinez sau taiwanez…

Raleigh o întrerupe.

— Spune-i ce mi-ai zis şi mie, Emiko. Asta e tot ce vreau. Spune-i tot. Până la cel mai mic detaliu. Ca atunci când vorbeşti cu mine după o întâlnire cu un client.

Zis şi făcut. În timp ce *gaijinul* se aşază din nou, ascultând plin de neîncredere, Emiko povesteşte totul, în amănunt. Despre nervozitatea băiatului, care iniţial nici nu se putea uita la ea, pentru ca apoi să nu-şi mai poată lua ochii de pe ea. Cum a vorbit fiindcă nu reuşea să aibă

erecţie. Cum a privit-o dezbrăcându-se. Cum i-a povestit despre mătuşa lui. Încercarea de a părea important în ochii unei curve şi încă a uneia ce era dintre Oamenii Noi. Despre cât de ciudat şi stupid i se păruse ei asta şi cum se străduise să nu o arate. Şi în final partea care îl face pe Raleigh să zâmbească de satisfacţie şi pe bărbatul cu gâtul brăzdat de cicatrice să facă ochii mari.

— Băiatul a spus că un anume Gi Bu Sen le dă tot felul de planuri, dar că adeseori îi trădează. Dar mătuşa lui a descoperit un şiretlic. Şi că au divizat genele de *ngaw* cu succes. Gi Bu Sen abia dacă i-a ajutat cu *ngaw*-ul. La urma urmei, mătuşa lui a făcut toată treaba, rosteşte Emiko şi încuviinţează. Asta a spus. Că Gi Bu Sen îi trage pe sfoară. Dar mătuşa lui e prea strălucită ca să fie păcălită.

Bărbatul o cercetează cu luare-aminte. Cu ochi albaştri şi reci. Cu pielea palidă, ca a unui cadavru.

— Gi Bu Sen, murmură el. Eşti sigură că ăsta era numele?

— Gi Bu Sen. Sunt sigură.

Străinul încuviinţează, îngândurat. Lampa pe care Raleigh o foloseşte pentru opiu sfârâie în tăcerea care se aşternuse. Cu mult sub ei, pe stradă, se aude chemarea unui vânzător întârziat de apă, al cărui glas trece prin obloanele deschise şi prin plasele de ţânţari. Zgomotul pare să-l scoată pe *gaijin* din visare. Ochii lui palizi se aţintesc din nou asupra ei.

— M-ar interesa să ştiu dacă prietenul tău ţi-a mai făcut vreo vizită.

— După aceea s-a ruşinat, spune Emiko şi îşi atinge obrazul, unde ascunde sub machiaj o vânătaie ce dă să pălească. Nu cred că are de…

— Uneori se întorc, o întrerupe Raleigh. Chiar dacă se simt vinovaţi.

O săgetează aspru cu privirea. Fata se străduieşte să încuviinţeze. Băiatul nu are să se mai întoarcă, dar *gaijinul* va fi fericit să creadă asta. Atunci Raleigh va fi şi el fericit. Raleigh e patronul ei. Ar trebui să încuviinţeze. Să aprobe cu convingere.

— Uneori, abia reuşeşte ea să articuleze. Uneori se mai întorc, chiar dacă le e ruşine.

Gaijinul îi cercetează pe amândoi cu privirea.

— Raleigh, de ce nu-i aduci nişte gheaţă?

— Nu a venit încă timpul. Şi are un spectacol în seara asta.

— Acopăr eu pierderea.

E evident că Raleigh vrea să rămână, însă e suficient de deştept să nu protesteze. Zâmbeşte forţat.

— Desigur. Vă las să vorbiţi.

Îi aruncă lui Emiko o privire cu subînţeles în timp ce părăseşte încăperea. Emiko ştie că Raleigh vrea ca ea să-l seducă pe acest *gaijin.* Să îl ademenească cu sex şi cu ispita încălcării unui tabu. Iar apoi să-l asculte şi să-i raporteze patronului său, aşa cum se aştepta el să facă toate fetele.

Se întinde spre el, lăsându-l pe *gaijin* să-i vadă pielea. Ochii lui i se plimbă peste carne, urmărind conturul coapsei ei până unde i se ascundea pe sub *pha sin*, felul în care materialul i se întinde pe şold. Se uită într-o parte. Emiko îşi ascunde iritarea. E atras? Agitat? Dezgustat? Nu-şi dă seama. Cu majoritatea bărbaţilor e floare la ureche. Evident. Înoată în şabloane atât de simple. Se întreabă dacă o Persoană Nouă e prea dezgustătoare sau dacă nu cumva preferă băieţii.

— Cum supravieţuieşti aici? întreabă *gaijinul.* Cămăşile albe ar fi trebuit să te fi făcut compost până acum.

— Şpăgile. Atâta vreme cât Raleigh-san e dispus să plătească, îmi ignoră prezenţa.

— Şi locuieşti undeva? Raleigh plăteşte şi pentru asta? Mult, nu-i aşa? mai întreabă el după încuviinţarea fetei.

Emiko ridică din umeri.

— Raleigh-san ţine evidenţa datoriilor mele.

De parcă ar fi fost invocat, Raleigh se întoarce cu gheaţa. *Gaijinul* rămâne tăcut când îl vede pe Raleigh intrând pe uşă şi aşteaptă cu nerăbdare să pună paharele pe măsuţa joasă. Raleigh ezită, dar când insul cu cicatrice îl ignoră, mormăie ceva despre cum cei doi ar trebui să se simtă bine

împreună şi pleacă din nou. Emiko urmăreşte gânditoare plecarea bătrânului, întrebându-se cu ce îl avea la mână bărbatul acesta. În faţa ei, paharul cu apă rece ca gheaţa asudă, seducător. La un semn al bărbatului se întinde după el şi bea. Convulsiv, de-a dreptul. Apa se termină înainte să-şi dea seama. Îşi lipeşte paharul rece de obraz. Străinul o priveşte.

— Deci nu ai fost proiectată pentru tropice, remarcă el.

Se întinde spre ea, o studiază, ochii i se plimbă pe pielea ei.

— E interesant faptul că cei care te-au creat ţi-au modificat structura porilor.

Emiko se luptă cu repulsia faţă de interesul lui. Strânge din dinţi. Se apropie de el.

— Modificarea e menită să-mi facă pielea mai atrăgătoare. Mai netedă.

Îşi trage *pha sin*-ul peste genunchi, îl lasă să-i lunece de pe coapse.

— Ai vrea s-o atingi?

Bărbatul o priveşte, întrebător. Emiko încuviinţează în semn că-i permite.

— Te rog.

Întinde mâna spre ea. Palma i se plimbă pe carnea ei netedă.

— Minunat, murmură bărbatul.

Emiko simte un fior de satisfacţie la auzul vocii lui. Străinul face ochii mari, ca un copil pe o navă ce tocmai părăseşte ţărmul. Îşi drege glasul.

— Îţi arde pielea.

— *Hai.* După cum ai spus, nu am fost proiectată pentru un asemenea climat.

Acum examinează fiecare bucăţică din ea. Ochii îi rătăcesc flămânzi pe trupul ei, de parcă ar vrea să o mănânce cu privirea. Raleigh va fi mulţumit.

— Are sens. Modelul din care faci parte trebuie că se vinde numai membrilor elitei… celor care beneficiază de control climateric.

Încuviinţează pentru sine, cercetând-o în continuare.

— Cred că le-ar conveni micul sacrificiu financiar, spune, apoi ridica privirea spre ea. Mishimoto? Ai fost făcută de Mishimoto? Nu poţi să fii un model diplomatic. Guvernul n-ar aduce un modificat aici în ţară, nu cu poziţia religioasă a palatului…

Ochii săi îi întâlnesc pe ai fetei.

— Ai fost aruncată de Mishimoto, nu-i aşa?

Emiko se luptă cu şuvoiul brusc de ruşine. Parcă ar fi secţionat-o şi i-ar fi căutat prin măruntaie, impersonal şi insultător, ca un tehnician medical care face autopsia unei victime a cibiscozei. Pune cu atenţie paharul pe măsuţă.

— Eşti cumva un manipulator de gene? De asta ştii atât de multe despre mine?

Expresia bărbatului se schimbă brusc, de la fascinaţia cu ochii holbaţi la viclenia rânjindă.

— Este un hobby de-al meu, mai degrabă. Un căutător de gene, dacă vrei.

— Chiar aşa? întreabă ea, lăsând să transpară un crâmpei din dispreţul pe care îl simte pentru el. Nu cumva… poate eşti omul Midwest Compact? Nu lucrezi pentru o corporaţie? Nu e posibil să fii un om al *caloriilor?* continuă ea, aplecându-se spre el.

Rosteşte ultimele cuvinte în şoaptă, dar ele au efectul scontat. Bărbatul se dă înapoi. Zâmbetul îi rămâne pe buze, ca îngheţat, dar acum ochii săi o evaluează aşa cum o mangustă măsoară din priviri o cobră.

— Ce idee interesantă, spune el.

Privirea sa prevăzătoare o satisface după propriile ei sentimente de ruşine. Dacă are noroc, poate că *gaijinul o* va căsăpi şi va scăpa de tot. Măcar atunci are să se poată odihni în tihnă.

Aşteaptă, presupunând că o va lovi. Nimeni nu tolerează o jignire de la Oamenii Noi. Mizumi-sensei s-a asigurat că Emiko nu va arăta niciodată vreo urmă de răzvrătire. A învăţat-o să se supună, să se ploconească, să se plece în faţa dorinţelor superiorilor săi şi să fie mândră de locul ei. Chiar dacă Emiko se ruşinează de intruziunea *gaijinului* în trecutul ei şi de faptul că îşi pierduse calmul, Mizumi-sensei

ar spune că asta nu e o scuză să îşi arate colţii. Abia dacă mai contează. Nu-şi poate retrage vorbele şi Emiko se simte îndeajuns de moartă în sufletul ei încât să plătească bucuroasă orice preţ ar alege bărbatul să ceară pentru ofensa adusă. În schimb, acesta zice:

— Mai povesteşte-mi o dată despre noaptea petrecută cu băiatul.

Mânia i-a părăsit privirea, fiind înlocuită de o expresie la fel de implacabilă precum cea a lui Gendo-sama de odinioară.

— Spune-mi totul. *Acum.*

Vocea lui o biciuieşte poruncitor. Se străduieşte să reziste, dar impulsul artificial de a se supune al unei Persoane Noi e prea puternic, senzaţia de ruşine pentru revolta ei, prea copleşitoare. *Nu e patronul tău,* îşi reaminteşte ea, dar chiar şi aşa, la auzul glasului său autoritar, aproape că face pe ea din dorinţa de a-l mulţumi.

— A venit săptămâna trecută…

Reia detaliile nopţii petrecute cu cămaşa albă. Ţese povestea, o spune pentru plăcerea *gaijinului* aşa cum obişnuia să cânte la *samisen* pentru Gendo-sama, ca un câine care vrea cu disperare să intre în graţiile stăpânului. Ar vrea să-i spună să mănânce rugină şi să moară, dar asta nu-i stă în fire, aşa că vorbeşte, iar străinul ascultă.

O pune să repete unele lucruri, pune mai multe întrebări. O forţează să se întoarcă la fire ale poveştii pe care şi ea crezuse că le-a uitat. E neobosit, îi întoarce povestea pe toate feţele, îi cere explicaţii. E foarte priceput la a pune întrebări. Şi Gendo-sama obişnuia să-şi interogheze subalternii în acelaşi fel atunci când o caravelă nu era gata la timp. Sfredelea în scuzele lor ca o gărgăriţă modificată.

Într-un sfârşit, *gaijinul* încuviinţează satisfăcut.

— Bine. Foarte bine.

Emiko simte un val de plăcere auzindu-i complimentul şi se urăşte pentru asta. *Gaijinul* îşi termină whisky-ul. Se ridică, se caută în buzunar, scoate un teanc de bani din care ia câteva bancnote.

— Ăştia sunt doar pentru tine. Nu-i arăta lui Raleigh. Mă

socotesc eu cu el înainte să plec.

Ar trebui să fie recunoscătoare, dar se simte folosită. La fel de folosită de bărbatul acesta, cu întrebările şi cuvintele lui, ca de toţi ceilalţi, de grahamiţii ipocriţi şi de cămăşile albe ale Ministerului Mediului, care vor să încalce tabuul diferenţei ei biologice, care savurează plăcerea sexului cu o creatură pe care o consideră pângărită.

Ia bancnotele între degete. Educaţia strictă primită îi cere să fie politicoasă, dar generozitatea plină de sine a bărbatului o calcă pe nervi.

— Ce crede domnul că am să fac cu nişte bahţi în plus? Să-mi cumpăr nişte bijuterii frumoase? Să mă duc să iau cina? Sunt proprietatea cuiva, nu? Îi aparţin lui Raleigh, spune ea şi îi aruncă banii la picioare. Nu contează dacă sunt bogată sau săracă. Nu sunt liberă.

Omul se opreşte cu mâna pe uşa glisantă.

— Atunci, de ce nu fugi?

— Unde? Permisul de import mi-a expirat, zâmbeşte ea amar. Fără patronajul şi legăturile lui Raleigh-san, cămăşile albe ar fi avut de mult grijă să ajung compost.

— Nu vrei să fugi în nord? La modificaţii de acolo?

— Ce modificaţi?

Bărbatul zâmbeşte cu un colţ al gurii.

— Raleigh nu ţi-a vorbit despre ei? Enclavele de modificaţi din munţi? Cei scăpaţi din războiul cărbunilor? Cei eliberaţi?

Văzându-i expresia nedumerită, *gaijinul* continuă:

— Sunt sate întregi pe-acolo, care-şi duc traiul de pe urma junglei. E un ţinut sărac, pe jumătate distrus de modificările genetice, dincolo de Chiang Rai şi peste râul Mekong, dar modificaţii de acolo nu au patroni şi nu aparţin nimănui. Războiul cărbunilor nu s-a încheiat, dar dacă-ţi urăşti atât de mult meseria, e o alternativă la Raleigh.

— E adevărat? întreabă ea, întinzând gâtul. Satul acela, e real?

Străinul îi răspunde cu altă jumătate de zâmbet.

— Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe patronul tău. I-a văzut cu ochii lui. Dar e clar că nu ar avea prea multe de câştigat

dacă ţi-ar spune. Poate te-ar încuraja să scapi din lesă.

— Nu mă minţi?

Straniul bărbat cu chip palid o salută cu mâna la pălărie.

— Cel puţin la fel de mult adevăr pe cât mi-ai spus tu mie.

Deschide uşa şi iese din încăpere, lăsând-o pe Emiko singură cu inima bubuindu-i în piept şi cu o neaşteptată dorinţă de a trăi.

CAPITOLUL 4

— 500, 1 000, 5 000, 7 500…

Protejarea regatului de toate infecţiile răspândite în natură e ca şi cum ai încerca să prinzi oceanul cu un năvod. Cu siguranţă poţi să te alegi cu un anumit număr de peşti, dar oceanul e tot timpul acolo, curgând printre ochiuri.

— 10 000, 12 500, 15 000… 25 000…

Căpitanul Jaidee Rojjanasukchai e mai mult decât conştient de acest fapt în timp ce se află lângă cala imensă a unui dirijabil *farang* într-o noapte înăbuşitoare. Elicele turbinei aparatului încă se învârt şi vâjâie deasupra. Încărcătura e aruncată pretutindeni, lăzi şi cutii făcute ţăndări cu conţinutul împrăştiat pe platforma de ancorare de parcă un copil îşi aruncase nepăsător jucăriile. Bunuri de tot felul şi produse interzise înţesau locul.

— 30 000, 35 000… 50 000…

În jurul său, aerodromul proaspăt renovat al Bangkokului se întindea în toate direcţiile, luminat de lămpi de metan cu ardere intensă montate pe turnuri în oglindă: o suprafaţă vastă de platforme de ancorare înverzite, punctată de baloanele masive ale *farangilor* ce plutesc la înălţime şi, la marginile sale, pereţii deşi de bambus HiGro şi sârmă ghimpată care ar trebui să delimiteze graniţele internaţionale ale câmpului.

— 60 000, 70 000, 80 000…

Regatul Thailandei e înghiţit încetul cu încetul. Jaidee supraveghează nepăsător rămăşiţele prin care oamenii săi scotocesc şi totul pare evident. Sunt înghiţiţi de ocean. Aproape fiecare ladă conţine ceva care ridica suspiciuni. În realitate, recipientele sunt un simbol. Problema e omniprezentă: băi chimice sunt vândute la negru în piaţa Chatachuk, iar oamenii îşi conduc schifurile pe râul Chao Praya la adăpostul nopţii cu carenele pline din ananaşi de noua generaţie. Furtuni de polen mătură peninsula, împrăştiind cele mai noi revizii genetice de la AgriGen şi PurCal, în timp ce pisicile cheshire caută prin gunoaie, iar

şopârlele jingjok fură ouă de caprimulg şi de fazan. Cărăbuşii de fildeş sfredelesc prin pădurile din Khao Yai în timp ce trestia de cibiscoză, rugina verzicantă şi ciucurii de *fa'gan* sfredelesc prin legumele şi populaţia din Krung Thep. E oceanul în care înoată cu toţii, însuşi mediul înconjurător.

— 90… 100 000… 110… 125…

Minţi luminate precum Premwadee Srisati şi Apichat Kunikorn pot polemiza cât vor în privinţa celor mai bune metode de protecţie sau să dezbată meritele barierelor de sterilizare prin ultraviolete la graniţele regatului versus măsurile de prevenire a mutaţiilor genetice, dar în opinia lui Jaidee sunt doar nişte idealişti. Oceanul răzbate întotdeauna.

— 126… 127… 128… 129…

Căpitanul se apleacă peste umărul locotenentului Kanya Chivarat şi o priveşte cum numără banii primiţi ca mită. Doi inspectori vamali stau scorţoşi la distanţă şi aşteaptă să îşi recapete autoritatea.

— 130… 140… 150…

Vocea Kanyei e ca o incantaţie. Un imn de mulţumire adus bogăţiei, ungerii rotiţelor angrenajului, noilor afaceri într-o ţară străveche. Vocea ei e clară şi meticuloasă. Cu ea, numărătoarea va fi întotdeauna corectă. Jaidee zâmbeşte. Nimic rău într-o mică atenţie pentru bunăvoinţă.

La următoarea platformă de ancorare, la două sute de metri distanţă, megodonţii mugesc în vreme ce scot încărcătura dintr-un dirijabil şi o adaugă la grămada care aşteaptă sortarea şi aprobarea vamală. Elicele turbinei vâjâie, stabilizând dirijabilul enorm care pluteşte ancorat. Balonul se înclină şi se roteşte. Vântul aspru al palelor şi mirosul de balegă de megodont pe care îl poartă cu el înconjoară cămăşile albe încolonate ale lui Jaidee. Kanya pune o mână peste bahţii pe care îi numără. Ceilalţi oameni ai căpitanului aşteaptă impasibili, biciuiţi de vânt, cu mâinile pe macete. Vuietul elicelor turbinelor amuţeşte. Kanya îşi continuă incantaţia.

— 160… 170… 180…

Oamenii de la vamă năduşesc din greu. Chiar şi în anotimpul cald nu se transpiră aşa. Jaidee nu transpiră deloc. Pe de altă parte, nu el e cel nevoit să plătească de două ori taxa de protecţie care trebuie să fi fost destul de consistentă şi prima dată.

Lui Jaidee aproape că îi e milă de ei. Sărmanii oameni nu ştiu ce s-a schimbat în ierarhia autorităţii: dacă plăţile au fost deturnate; dacă Jaidee e reprezentantul unei noi puteri sau a uneia rivale; nu ştiu unde se află în multiplele straturi de birocraţie şi influenţă care împânzesc Ministerul Mediului. Aşa că plătesc. Căpitanul e surprins că au reuşit să găsească bani peşin şi într-un timp atât de scurt. Aproape la fel de surprins pe cât trebuie să fi fost ei când cămăşile albe au spart uşile biroului vamal şi au pus stăpânire pe câmp.

— Două sute de mii, rosteşte Kanya şi ridică privirea spre el. Sunt toţi aici.

Jaidee rânjeşte.

— Ţi-am zis eu c-au să plătească.

Kanya nu-i întoarce zâmbetul, dar căpitanul nu lasă un asemenea detaliu să-i strice buna dispoziţie. E o noapte frumoasă şi caldă, au câştigat mulţi bani şi pe deasupra i-au şi făcut pe lucrătorii vamali să asude din greu. Lui Kanya îi vine întotdeauna greu să accepte norocul când dă nas în nas cu el din întâmplare. La un moment dat, în tânăra ei viaţă a uitat cum e să savureze micile plăceri ale existenţei. Foametea din nord-est. Pierderea părinţilor şi a fraţilor. Călătoriile grele în Krung Thep. Undeva pe drum, şi-a pierdut capacitatea de a se bucura. Nu e capabilă să preţuiască *sanuk*-ul, distracţia, nici măcar o distracţie atât de intensă, un *sanuk mak,* cum a fost să uşureze de bani Ministerul Comerţului sau festivalul Songkranului. Aşa că, atunci când Kanya ia două sute de mii de bahţi de la Ministerul Comerţului, clipeşte doar ca să-şi alunge din ochi praful ridicat de elicele dirijabilelor şi în niciun caz nu zâmbeşte. Jaidee nu se lasă afectat de aşa ceva. Kanya nu ştie să se distreze, asta e *kamma* ei.

Dar căpitanul o compătimeşte. Până şi cei mai nenorociţi

oameni mai zâmbesc câteodată. Kanya, aproape deloc. E nefiresc. Nu zâmbeşte când e stânjenită, când e nervoasă, când e furioasă sau bucuroasă. Lipsa ei completă de aptitudini sociale îi face pe ceilalţi să se simtă inconfortabil şi tocmai de aceea a ajuns până la urmă în unitatea lui Jaidee. Nimeni altcineva nu o suportă. Cei doi formează o pereche stranie. Jaidee, care găseşte întotdeauna ceva care să-l facă să zâmbească şi Kanya, a cărei faţă e atât de rece încât parcă e cioplită în jad. Căpitanul rânjeşte din nou, arătându-şi bunăvoinţa faţă de locotenentul său.

— Atunci, hai să ne vedem de drum.

— Ţi-ai depăşit limitele autorităţii, mormăie unul din lucrătorii vamali.

Jaidee ridică binevoitor din umeri.

— Jurisdicţia Ministerului Mediului se întinde în orice colţişor în care Regatul Thailandei e ameninţat. Prin voinţa Maiestăţii Sale, regina.

Bărbatul se forţează să zâmbească, însă ochii îi sunt reci ca gheaţa.

— Ştii ce vreau să spun.

Căpitanul rânjeşte, fără să fie afectat de duşmănia celuilalt.

— Nu trebuie să fii supărat. Aş fi putut să-ţi cer de două ori pe atât şi tot ai fi plătit.

Kanya începe să împacheteze banii în timp ce Jaidee caută prin resturile unei lăzi cu vârful macetei.

— Uită-te la toată încărcătura asta importantă care trebuie protejată!

Ridică un pachet de chimonouri. Trimise probabil pentru nevasta unui director japonez. Caută prin articole de lenjerie care costă mai mult decât salariul său pe o lună.

— N-am vrea ca vreun funcţionar slinos să scotocească prin astea, nu-i aşa?

Rânjeşte şi o priveşte pe Kanya cu coada ochiului.

— Vrei ceva de-aici? Sunt din mătase adevărată. Japonezii încă mai au viermi de mătase.

Kanya continuă să împacheteze banii.

— Sunt prea mari pentru mine. Soţiile alea de directori

japonezi sunt cât casa de la caloriile modificate pe care le înfulecă în urma înţelegerilor cu AgriGen.

— Mai şi furaţi?

Chipul funcţionarului vamal e o mască de furie controlată, ascunsă în spatele unui zâmbet politicos, dar cam împietrit.

— Se pare că nu, ridică Jaidee din umeri. Se pare că locotenentul meu are gusturi mai rafinate decât japonezele. Oricum, sunt sigur că o să vă recuperaţi pierderile. Acesta nu e decât un inconvenient minor.

— Şi cum rămâne cu pagubele? Cum să le justificăm?

Celălalt vameş fâlfâie un paravan pliant în stil Sony, pe jumătate sfâşiat.

Jaidee studiază artefactul. Arată ceea ce presupune el că ar fi echivalentul unei familii de samurai pentru sfârşitul de secol douăzeci şi doi. Un administrator de la Mishimoto Fluid Dynamics supraveghind nişte muncitori modificaţi într-un câmp şi... Vede bine sau fiecare lucrător are câte zece *mâini?* Jaidee se înfioară la vederea bizarei blasfemii genetice. Mica familie normală pictată la marginea câmpului nu pare câtuşi de puţin tulburată, dar, la urma urmei, sunt japonezi: îşi lasă până şi copiii să se joace cu maimuţe modificate.

Jaidee face o grimasă.

— Sigur găsiţi voi o scuză. Poate că megodonţii care cărau mărfurile s-au speriat şi au luat-o razna. Nu mai fiţi atât de posomorâţi! spune el şi îi bate pe spate pe funcţionarii vamali. Folosiţi-vă imaginaţia! Gândiţi-vă la situaţia asta ca la o ocazie de promovare în carieră.

Kanya reuşeşte să împacheteze banii. Leagă săculeţul de pânză şi îl aruncă pe umăr.

— Am terminat.

Mai încolo, pe câmp, un nou dirijabil coboară încet. Masivele sale elice acţionate de arcuri cinetice erau stoarse până la ultimul joule ca să ducă bestia până la platforma de ancorare. Din pântecul său şerpuiesc cabluri cu greutăţi de plumb la capete. Lucrătorii de la platformă aşteaptă cu braţele ridicate, parcă rugându-se unui zeu imens, să fixeze

monstrul plutitor pentru echipele de megodonţi. Jaidee urmăreşte scena cu interes.

— În orice caz, Asociaţia Binevoitoare a Ofiţerilor Regali Pensionaţi din Ministerul Mediului vă e recunoscătoare. Orice-ar fi, le-aţi câştigat respectul.

Îşi pune maceta pe umăr şi se întoarce spre oamenii săi. Strigătul lui se ridică peste zumzetul elicelor dirijabilului şi mugetul megodonţilor.

— *Khun* ofiţeri! Am o provocare pentru voi! ţipă el şi arată cu arma spre dirijabilul ce tocmai coboară. Am două sute de mii de bahţi pentru primul om care caută printr-o ladă în balonul de acolo! Haideţi! Ăla! Acum!

Vameşii privesc muţi de uimire. Încep să vorbească, însă vocile le sunt înecate de răcnetul elicelor. Pe buze li se citesc protestele:

— *Mai tum! Mai tum! Mai tawng tum!* Nu, nu, nuu!

Îşi agită braţele, dar Jaidee deja traversează aerodromul cu paşi mari, ridicând maceta deasupra capului şi urlând după noua sa pradă.

În spatele său, cămăşile albe îl urmează într-un torent furios. Trec pe lângă lăzi şi muncitori, sar peste cabluri de ancorare, se apleacă pe sub burţile megodonţilor. Oamenii lui. Copiii săi loiali. Fiii săi. Servitorii nechibzuiţi ai idealurilor şi ai reginei, care se alătură chemării sale, cei care nu pot fi mituiţi, cei care apără onoarea Ministerului Mediului în inimile lor.

— Ăla! Ăla!

Se năpustesc ca nişte tigri albi pe pista de aterizare, lăsând resturile containerelor japoneze împrăştiate în urma lor ca resturile după un taifun. Vocile vameşilor se aud tot mai încet. Căpitanul e deja la mare distanţă de ei, cuprins de bucuria picioarelor ce-l duc în goană, de plăcerea unui ţel curat şi onorabil, alergând tot mai repede, cu oamenii săi după el, acoperind metru după metru cu adrenalina unor războinici, îndreptându-şi macetele şi topoarele înspre maşinăria gigantică în timp ce aceasta coboară din cer, zburând deasupra lor ca Tosacan, regele demonilor, la trei mii de metri înălţime, acoperindu-i pe toţi cu umbra lui.

Megodontul tuturor megodonţilor, pe care erau scrise, în litere de *farangi,* cuvintele: CARLYLE & SONS.

Jaidee nici nu conştientizează chiotul de bucurie care îi scapă printre buze. Carlyle & Sons. *Farangul* enervant care vorbeşte atât de nepăsător despre schimbarea sistemului creditelor de poluare, despre înlăturarea inspecţiilor de carantină, despre distrugerea tuturor lucrurilor care au ţinut regatul în viaţă în vreme ce multe alte ţări s-au prăbuşit, străinul care se află în graţiile ministrului comerţului Akkarat şi a lui Somdet Chaopraya, protectorul Coroanei. Iată un premiu adevărat. Jaidee se năpusteşte asupra prăzii. Se întinde după cablurile de ancorare în timp ce oamenii săi trec pe lângă el, mai tineri, mai rapizi, cuprinşi de o râvnă fanatică, încercând cu toţii să captureze încărcătura.

Dar dirijabilul acesta e mai isteţ decât cel dinainte.

La vederea cămăşilor albe care roiesc pe platforma de aterizare, pilotul reorientează elicele turbinelor. Curentul de aer îl izbeşte pe căpitan. Elicele urlă la turaţie maximă, căci pilotul stoarce până şi ultimii gigajouli în încercarea de a ridica dirijabilul cât mai repede. Cablurile de aterizare sunt retrase, se înfăşoară în jurul unor axuri cu manivelă şi plesnesc ca nişte bice, asemenea tentaculelor unei caracatiţe ce stă să fugă de un prădător. Rafala palelor îl trânteşte pe Jaidee la pământ.

Dirijabilul se înalţă la o distanţă sigură.

Căpitanul se ridică în picioare şi, cu ochii mijiţi din pricina vântului cald, priveşte cum aparatul se face tot mai mic în îmbrăţişarea neagră a nopţii. Se întreabă dacă monstrul scăpat a fost avertizat de turnurile serviciului vamal sau dacă pilotul a fost suficient de deştept încât să-şi dea seama că o inspecţie a cămăşilor albe n-ar fi fost deloc în interesul stăpânilor săi.

Jaidee scrâşneşte din dinţi. Richard Carlyle. Un ins prea viclean pentru binele lui. Tot timpul la întâlniri cu Akkarat, tot timpul prezent la strângeri de fonduri pentru victimele cibiscozei, aruncând cu bani în stânga şi-n dreapta, tot timpul vorbind despre beneficiile comerţului liber. E doar

unul din cei câteva zeci de *farangi* care s-au întors pe ţărmurile regatului ca nişte meduze după o epidemie acvatică, dar Carlyle e cel mai vocal. Cel a cărui faţă zâmbitoare îl scoate cel mai rău din sărite pe Jaidee.

Căpitanul îşi şterge uniforma din ţesătură albă de cânepă. Nu contează; dirijabilul va ateriza din nou. E imposibil să ţii *farangii* la distanţă, sunt ca oceanul care se întoarce întotdeauna pe plajă. Pământul şi marea trebuie să se întâlnească. Străinii ale căror inimi bat în ritmul profiturilor nu au de ales, trebuie să dea năvală indiferent de consecinţe, iar el trebuie să li se pună întotdeauna în cale.

Kamma.

Jaidee se întoarce încet la conţinutul risipit al lăzilor de transport deja inspectate, cu faţa brobonită de sudoare şi respirând precipitat după ce alergase atât. Le face semn oamenilor săi să-şi continue treaba.

— Acolo! Spargeţi-le pe cele de acolo! Nu vreau să rămână nici măcar o cutie neinspectată!

Vameşii îl aşteaptă. Căpitanul scormoneşte prin resturile unei noi lăzi sparte cu vârful macetei în timp ce cei doi bărbaţi se apropie. Sunt ca nişte câini. Nu scapi de ei până nu le dai de mâncare. Unul dintre ei încearcă să-l oprească pe Jaidee să distrugă o nouă cutie cu maceta.

— Am plătit! O să protestăm. Se vor face investigaţii. Suntem pe teritoriu internaţional!

Jaidee se încruntă.

— Ce mai căutaţi aici?

— Am plătit destul pentru protecţie!

— Mai mult decât destul, spune căpitanul şi se împinge cu umărul printre ei. Dar nu mă aflu aici ca să discut asemenea chestii. *Damma* voastră e să protestaţi. A mea e să protejez graniţele regatului şi dacă asta înseamnă că trebuie să vă invadez „teritoriul internaţional” ca să apăr ţara, asta voi face.

Ridică maceta deasupra capului şi o coboară cu forţă. Lada crapă în urma loviturii şi lemnul WeatherAll se despică larg.

— Întreci orice limită!

— Probabil. Dar o să trebuiască să trimiteţi pe cineva de la Ministerul Comerţului să mi-o spună personal. Cineva mai puternic decât voi, zice el şi îşi învârte maceta cu un aer gânditor. Asta dacă nu cumva vreţi să dezbateţi problema cu oamenii mei.

Cei doi tresar ca arşi. Lui Jaidee i se pare că a zărit un zâmbet pe buzele Kanyei. Se întoarce spre ea, însă locotenentul său a afişat din nou masca profesionalismului lipsit de emoţie. E atât de plăcut să o vezi zâmbind. Căpitanul se întreabă dacă poate să facă în aşa fel încât să încurajeze un al doilea licăr alb de dinţi de la subordonata sa.

Din păcate, agenţii vamali par să-şi reconsidere poziţia: ies încet din raza de acţiune a macetei sale.

— Să nu crezi că poţi să ne insulţi aşa, fără să se întâmple nimic.

— Sigur că nu, spune Jaidee şi mai loveşte o dată lada, sfărâmând-o de tot. Dar apreciez donaţia voastră, chiar şi aşa. Şi atunci când o să protestaţi, nu uitaţi să le spuneţi că eu, Jaidee Rojjanasukchai, sunt cel răspunzător, rânjeşte el. Mai spuneţi-le şi că aţi vrut să-l mituiţi chiar pe Tigrul din Bangkok.

În jur, oamenii săi râd la auzul glumei. Vameşii fac un pas în spate, surprinşi de noua revelaţie, înţelegând acum cu cine au de-a face. Jaidee îşi plimbă privirea peste prăpădul din jurul lui. Aşchii din lemn de plută sunt întinse cât vedea cu ochii. Lăzile sunt făcute astfel încât să fie cât mai rezistente şi cât mai uşoare. Scândurile pot adăposti diverse bunuri… atât timp cât nimeni nu le aplică o lovitură de macetă.

Treaba merge repede. Materialele sunt scoase din cutii şi aşezate în şiruri. Funcţionarii vamali le dau târcoale, încercând să afle numele cămăşilor albe, până când oamenii săi ridică în sfârşit macetele şi îi gonesc. Ofiţerii se retrag, apoi se opresc să urmărească ce se întâmplă de la o distanţă mai sigură. Întreaga scenă îi aduce aminte de nişte animale care se luptă pentru un leş. Oamenii săi se hrănesc

din măruntaiele venite de pe tărâmuri străine, în timp ce necrofagii le dau târcoale, toţi corbii, pisicile şi câinii ce-şi aşteaptă rândul să se înfrupte din cadavru. Gândul îl deprimă puţin.

Vameşii se ţin departe şi privesc.

Jaidee inspectează şirul de obiecte sortate. Kanya îl urmează îndeaproape.

— Ce am găsit, locotenente?

— Soluţii de agar. Culturi de nutrienţi. Un fel de bazine pentru reproducere. Scorţişoară marca PurCal. Un tip de seminţe de papaia pe care nu l-am întâlnit până acum. O nouă variantă de U-Tex care probabil sterilizează orice altă varietate de orez pe care o întâlneşte. Cam ce ne aşteptam.

Jaidee deschide capacul unui container şi se uită înăuntru. Verifică adresa. O companie din districtul industrial *farang.* Încearcă să pronunţe literele străine, apoi se dă bătut. Caută să-şi amintească dacă a mai văzut logo-ul undeva, dar se îndoieşte. Caută prin materialele din interior, nişte saci de pudră proteică.

— Nimic de mare interes. Nicio nouă versiune de rugină verzicantă sărind dintr-o cutie de la AgriGen sau PurCal.

— Nu.

— Păcat că nu am prins ultimul dirijabil. Au şters-o cât au putut de repede. Mi-ar fi plăcut să scotocesc prin marfa lui *Khun* Carlyle.

Kanya ridică din umeri.

— Au să se-ntoarcă.

— Întotdeauna o fac.

— Ca nişte câini la un hoit, observă ea.

Jaidee îi urmăreşte privirea până la vameşii ce se uitau de la o distanţă sigură. Îl întristează că amândoi văd lumea atât de asemănător. Oare el o influenţează pe Kanya? Sau invers? Pe vremuri, se distra mai mult când avea asemenea treabă. Dar pe-atunci lucrurile erau mai clare. Nu e obişnuit să vâneze în zonele gri prin care umblă Kanya. Dar măcar se distrează mai mult.

Sosirea unuia din oamenii săi îl trezeşte din reverie. Somchai se îndreaptă spre ei, bălăngănindu-şi nepăsător

maceta. E un ins rapid, cam de vârsta lui, dar care poartă semnele ruginii, din perioada în care măturaseră nordul de trei ori într-un singur anotimp. Un om bun şi loial. Dar mai ales deştept.

— Ne urmăreşte un individ, mormăie el când ajunge suficient de aproape.

— Unde?

Bărbatul înclină subtil capul în direcţia intrusului. Privirea lui Jaidee rătăceşte prin furnicarul câmpului de aterizare. Lângă el, Kanya încremeneşte.

Somchai încuviinţează.

— Îl vezi?

— *Kha,* răspunde ea, aprobând.

Jaidee îl zăreşte până la urmă pe bărbatul cu pricina, care stătea la o distanţă apreciabilă, urmărind atât cămăşile albe, cât şi pe oamenii de la vamă. Poartă un sarong simplu, portocaliu, şi o cămaşă purpurie din in, de parcă ar fi un muncitor. Însă nu cară nimic. Nu face nimic. Şi pare bine hrănit. Nu i se văd coastele, nici obrajii supţi, cum au majoritatea lucrătorilor. Priveşte sprijinit de un cârlig de ancoră.

— De la Comerţ? întreabă Jaidee.

— Sau armată? spune Kanya, bănuitoare. Oricum, e destul de încrezător.

Bărbatul se întoarce spre ei, de parcă a simţit privirea lui Jaidee. Ochii celor doi se întâlnesc pentru o clipă.

— Rahat, face Somchai, încruntat. Ne-a văzut.

El şi Kanya i se alătură lui Jaidee, uitându-se ţintă la necunoscut. Individul nu pare tulburat câtuşi de puţin. Scuipă nişte seminţe roşii de betel, apoi se răsuceşte şi se îndepărtează agale, pierzându-se în furnicarul de muncitori.

— Să mă duc după el? întreabă Somchai. Să-l scutur puţin?

Jaidee întinde gâtul, încearcă să mai prindă o urmă a omului acolo unde fusese înghiţit de mulţime.

— Kanya, ce părere ai?

Locotenentul ezită.

— Nu am stârnit destule cobre pentru o singură noapte?

Căpitanul schiţează un zâmbet.

— Glasul înţelepciunii şi al cumpătării a vorbit.

— Oricum, cei de la Comerţ au să facă spume la gură, adaugă Somchai.

— Să sperăm.

Jaidee îi face semn să se întoarcă la inspectarea încărcăturii. În timp ce îl urmăresc cum se îndepărtează, Kanya murmură:

— Poate că am întrecut măsura de data asta.

Căpitanul rânjeşte.

— Vrei să spui că *eu* am întrecut măsura. Ţi-ai pierdut curajul?

— Nu curajul.

Privirea ei se îndreaptă spre locul în care fusese cel care îi spiona.

— *Khun* Jaidee, există şi peşti mai mari decât noi. Platformele de ancorare…

Locotenentul se opreşte brusc. După ce-şi alege atent cuvintele, continuă:

— E o mişcare agresivă.

— Sigur nu ţi-e teamă? o provoacă el.

— Nu!

Se opreşte imediat, îşi înghite cuvintele şi îşi recâştigă stăpânirea de sine.

În sufletul său, Jaidee îi admiră capacitatea de a vorbi cu reţinere, fără emoţie. El nu a fost niciodată atât de atent cu vorbele sau cu acţiunile sale. A fost întotdeauna genul care se năpusteşte ca un megodont şi abia apoi încearcă să îndrepte lăstarii de orez pe care i-a călcat în picioare. E *jai rawn* şi nu *jai yen.* O inimă caldă, mai degrabă decât una rece. Kanya, pe de altă parte…

— Poate că nu a fost cel mai bun loc în care să lovim, spune ea după câteva clipe.

— Nu trebuie să gândeşti aşa. Platformele de ancorare sunt cele mai bune locuri posibile. Gândacii ăia doi au scuipat două sute de mii de bahţi fără să crâcnească. Sunt prea mulţi bani ca să fie implicaţi în ceva cinstit. Ar fi trebuit să vin aici acum mult timp şi să le dau o lecţie

acestor *heeya.* Mai bine decât să cutreier râul pe un schif cu arcuri cinetice şi să arestez copii pentru contrabandă cu fructe modificate. Măcar aici fac o muncă cinstită.

— Dar Comerţul are să intervină cu siguranţă. Prin lege, e teritoriul lor.

— Dacă legile ar avea o fărâmă de sens în litera lor, asemenea gunoaie n-ar trebui deloc importate, dă el din mână, a lehamite. Legile sunt doar nişte documente care provoacă numai confuzii. Stau în calea dreptăţii.

— Dreptatea dispare acolo unde se implică Ministerul Comerţului.

— Amândoi suntem mai mult decât conştienţi de asta. În orice caz, în pericol e numai capul meu. Tu nu vei avea deloc de suferit. Nu ai fi putut să mă opreşti, chiar dacă ai fi ştiut încotro ne îndreptăm în seara asta.

— Nu aş… începe Kanya.

— Nu-ţi face griji. Era şi timpul ca Ministerul Comerţului şi *farangii* care îi ciugulesc din palmă să simtă o mică înţepătură. Erau prea plini de sine şi trebuia să li se aducă aminte că mai trebuie să mai facă din când în când câte un *khrab* faţă de ideea de lege.

Jaidee se opreşte, cuprinzând cu privirea prăpădul lăsat în urmă de oamenii săi.

— Chiar nu mai e nimic altceva de pe lista neagră?

Kanya ridică din umeri.

— Doar orezul. Restul e destul de inofensiv, cel puţin pe hârtie. N-am găsit specimene pentru înmulţire. Nici material genetic în stază.

— Dar?

— Multe din lucrurile găsite vor fi întrebuinţate în alte scopuri. Nu văd ce bine pot să aducă nişte culturi de nutrienţi.

Kanya revine la obişnuita ei mină inexpresivă şi sumbră.

— Să le punem pe toate la loc?

Jaidee se încruntă şi clatină din cap.

— Nu. Le ardem.

— Poftim?

— Le ardem. Amândoi ştim ce se întâmplă aici. Să le dăm

farangilor de lucru cu companiile lor de asigurări. Să le arătăm că nu pot să facă tot ce vor. Le ardem pe toate. Până la ultimul recipient.

Şi, pentru a doua oară în acea noapte, în timp ce lăzile de transport pârâie în foc şi uleiurile WeatherAll se scurg, se aprind şi împrăştie scântei în aer ca nişte rugăciuni înălţate către ceruri, Jaidee are satisfacţia de a o vedea pe Kanya zâmbind din nou.

Aproape se crapă de ziuă când Jaidee ajunge acasă. Sunetul *ji ji ji* al şopârlelor jingjok se întrepătrunde cu ţârâitul cicadelor şi ţiuitul strident al ţânţarilor. Se descalţă şi urcă treptele. Tecul scârţâie sub picioarele lui când se furişează în casa susţinută de piloni, simţind lemnul neted, moale şi lustruit sub tălpi.

Deschide uşa de plasă şi intră, închizând-o repede după el. Sunt aproape de *khlong,* doar la câţiva metri depărtare, iar apa e sălcie şi vâscoasă. Ţânţarii roiesc în apropiere.

Înăuntru arde o singură lumânare, luminând-o pe Chaya, care doarme pe o canapea. Zâmbeşte cu tandreţe şi intră în baie, unde îşi toarnă apă pe umeri, încearcă să se îmbăieze rapid şi în linişte, dar apa cade cu zgomot pe podeaua de lemn. Bagă din nou palmele în apă şi o aruncă pe spate. Chiar şi noaptea aerul e suficient de cald încât să nu-l deranjeze răceala apei. În sezonul cald, totul e o uşurare.

Când iese din baie cu un sarong înfăşurat în jurul brâului, Chaya îl aşteaptă trează, privindu-l cu ochii ei căprui, gânditori.

— Ai venit foarte târziu. Am fost îngrijorată.

Jaidee rânjeşte.

— Ştii că n-ar trebui să-ţi faci griji. Sunt un tigru.

Se cuibăreşte lângă ea. O sărută blând.

Chaya se strâmbă şi îl împinge de lângă ea.

— Nu crede tot ce scriu ziarele. Un tigru... Vezi să nu. Miroşi a fum, spune ea, strâmbând din nas.

— Tocmai am făcut baie.

— Ţi-a rămas în păr.

— A fost o noapte foarte profitabilă.

Femeia zâmbeşte în întuneric, cu dinţii albi sclipind în contrast cu pielea ei de mahon.

— Ai dat o lovitură pentru regina noastră?

— Am dat o lovitură împotriva celor de la Comerţ.

Chaya tresare.

— Hmm.

Jaidee îi atinge braţul.

— Pe vremuri, erai fericită când îi supăram pe potentaţi.

Femeia se îndepărtează de el şi se ridică, apoi începe să netezească pernele. Mişcările ei sunt abrupte, pline de nervozitate.

— Asta era înainte. Acum îmi fac griji pentru tine.

— N-ar trebui.

Căpitanul se dă la o parte până ce ea termină de aranjat canapeaua.

— Sunt surprins că m-ai aşteptat. Dacă eram în locul tău, m-aş fi dus să dorm şi să am vise frumoase. Cu toţii au renunţat să mai încerce să mă controleze. Acum, sunt doar o cheltuială suplimentară pentru ei. Sunt prea popular în rândul oamenilor de rând ca să mai poată să facă ceva în privinţa mea. Pun spioni să mă urmărească, dar nu mai încearcă să mă oprească.

— Un erou al oamenilor şi un ghimpe în coasta Ministerului Comerţului. Aş prefera să-l ai pe ministrul Akkarat drept prieten şi pe oameni drept duşmani. Am fi cu toţii mai în siguranţă.

— Nu gândeai aşa când te-ai măritat cu mine. Îţi plăcea că sunt un luptător. Că am obţinut atâtea victorii pe stadionul Lumphini. Îţi mai aminteşti?

Nu îi răspunde. În loc de asta, începe din nou să aranjeze pernele canapelei, rămânând cu spatele la el. Jaidee oftează şi o apucă de umăr, o întoarce spre el să o privească drept în ochi.

— Mă rog, de ce aduci subiectul ăsta în discuţie acum? Nu sunt aici? Nu sunt bine sănătos?

— Nu erai atât de bine când te-au împuşcat.

— Asta s-a întâmplat demult.

— Doar pentru că te-au trecut la muncă de birou şi pentru că generalul Pracha a plătit oalele sparte.

Îşi ridică mâna, arătându-i degetele lipsă.

— Nu-mi spune că eşti în siguranţă. Am fost acolo. Ştiu prea bine de ce sunt în stare.

Jaidee se încruntă.

— Nu suntem în siguranţă oricum ai lua-o. Dacă nu e Comerţul, este rugina verzicantă sau cibiscoza sau altceva, ceva mai rău. Nu mai trăim într-o lume perfectă. Era Expansiunii a apus.

Chaya deschide gura să-i răspundă, apoi se răzgândeşte şi se întoarce cu spatele. Bărbatul aşteaptă, o lasă să îşi revină. Când se întoarce din nou, a reuşit să-şi stăpânească emoţiile.

— Nu. Ai dreptate. Nimeni nu e în siguranţă. Deşi îmi doresc asta.

— La fel de bine ai putea să dai o fugă în piaţa Ta Prachan şi să iei o amuletă, ca să ţi se împlinească dorinţele.

— Am făcut-o. E cea cu Phra Seub. Dar tu nu o porţi.

— Pentru că e doar o superstiţie. Orice mi se întâmplă, aceea e *kamma* mea. O amuletă magică nu are să schimbe nimic.

— Totuşi, nu strică… M-aş simţi mai bine dacă ai purta-o.

Jaidee zâmbeşte şi încearcă să facă o glumă, dar ceva din expresia ei îl face să se răzgândească.

— Fie. Dacă te face fericită, am să port Phra Seub-ul tău.

Ceva se aude din dormitor, o tuse spartă. Jaidee înlemneşte. Chaya se uită peste umăr.

— E Surat.

— L-ai dus la Ratana?

— Nu e treaba ei să consulte copii bolnavi. Are muncă adevărată de făcut. Manipulări de gene reale pentru care să-şi facă griji.

— L-ai dus sau nu?

Chaya oftează.

— A spus că nu e o dezvoltare. Nimic pentru care să ne facem griji.

Bărbatul încearcă să nu-şi arate uşurarea.

— Bine.

Tusea se aude din nou. Îi aduce aminte de moartea lui Num. Se luptă să-şi alunge tristeţea.

Chaya îi ia bărbia în palmă, îi atrage atenţia asupra ei. Îi zâmbeşte.

— Şi cum de-ai ajuns să miroşi a fum, nobile războinic, apărător al Krung Thepului? De ce eşti atât de mândru de tine?

Jaidee zâmbeşte obosit.

— O să citeşti mâine în ziare.

Femeia îşi ţuguie buzele.

— Îmi fac griji pentru tine. Sincer.

— Asta pentru că ai o inimă de aur. Dar n-ar trebui. Au terminat-o cu represaliile dure împotriva mea. Ultima oară le-a mers prea rău. Ziarele şi foile de şoapte au iubit povestea. Şi venerata noastră regină şi-a declarat sprijinul pentru ceea ce fac eu. Asta o să-i ţină la distanţă. Încă o respectă pe Maiestatea Sa, regina.

— Ai avut noroc că măcar i s-a permis să audă despre tine.

— Nici *heeya* ăla de protector al Coroanei nu poate să o fraierească într-atât.

Chaya tresare la cuvintele lui.

— Jaidee, te rog. Nu atât de tare. Somdet Chaopraya are prea multe urechi.

Bărbatul se încruntă.

— Vezi? Aici s-a ajuns. Un protector al Coroanei care îşi petrece timpul urzind planuri despre cum să pună stăpânire pe Palatul Regal. Un ministru al comerţului care conspiră cu *farangii* ca să obstrucţioneze legile comerţului şi ale carantinei. Şi, între timp, noi, ceilalţi, încercăm să nu vorbim prea tare despre asta. Mă bucur că m-am dus la platformele de ancorare în seara asta. Ar fi trebuit să vezi câţi bani băgau în buzunar vameşii ăia, închizând ochii şi lăsând orice să intre în ţară. Următoarea mutaţie de cibiscoză putea să li se fâlfâie prin faţa nasului într-o fiolă şi tot ar fi întins mâna după şpagă. Uneori, cred că retrăim

ultimele zile ale vechiului Ayutthaya.

— Nu fi melodramatic.

— Istoria se repetă. Nici atunci nimeni nu a luptat să protejeze Ayutthaya.

— Şi ce te face asta pe tine? Reîncarnarea vreunui ţăran din Bang Rajan? Ţii piept valului de *farangi?* Lupţi până la ultimul om? Asta?

— Măcar au luptat! Cu cine-ai prefera să fii? Cu ţăranii care au întârziat înaintarea armatei birmaneze cu o lună sau cu miniştrii regatului care au fugit şi şi-au lăsat capitala să fie jefuită? Dacă aş fi mai deştept, m-aş duce la platformele de ancorare în fiecare seară şi le-aş da o lecţie adevărată lui Akkarat şi *farangilor.* Le-aş arăta că mai sunt oameni dispuşi să lupte pentru Krung Thep.

Se aşteaptă ca Chaya să-i închidă gura, să-i tempereze vorbele mânioase, dar ea îl ascultă tăcută. După câteva clipe, îl întreabă:

— Crezi că vieţile noastre renasc mereu aici, în locul ăsta? Trebuie să revenim şi să ne confruntăm cu toate astea, indiferent ce-am face?

— Nu ştiu. E genul de întrebare pe care ar pune-o Kanya.

— E atât de mohorâtă. Ar trebui să-i iau şi ei o amuletă. Ceva care să o facă să mai şi zâmbească.

— E doar puţin ciudată.

— Credeam că Ratana are de gând să o ceară.

Jaidee se gândeşte, la Kanya şi la frumoasa Ratana, cu masca ei de respirat şi viaţa în subteranul laboratoarelor de sterilizare biologică ale ministerului.

— Nu mă interesează viaţa ei intimă.

— Ar zâmbi mai mult dacă ar avea un bărbat.

— Dacă o persoană atât de bună ca Ratana nu a putut s-o facă fericită, atunci niciun bărbat n-o poate face. Oricum, dacă ar avea un bărbat, ar fi toată ziua gelos pe bărbaţii din unitatea mea pe care ea îi comandă. Toţi chipeşi…

Se apleacă şi încearcă să o sărute pe Chaya, dar ea se trage repede înapoi.

— Câh. Duhneşti şi a whisky.

— Whisky şi fum. Miros ca un bărbat adevărat.

— Du-te în pat. Ai să-i trezeşti pe Niwat şi pe Surat. Şi pe mama.

Jaidee o trage la pieptul lui şi îi şopteşte cu buzele lipite de ureche:

— Nu s-ar supăra să aibă încă un nepoţel.

Chaya îl împinge râzând.

— S-ar supăra dacă o trezeşti.

Mâinile lui îi lunecă pe şolduri.

— O să fiu foarte tăcut.

Femeia îi dă peste mâini, dar nu cu prea mare convingere. O prinde de mână. Simte cioturile degetelor ei lipsă, le mângâie marginile. Dintr-odată, amândoi redevin serioşi. Chaya suspină cu tristeţe.

— Cu toţii am pierdut prea multe lucruri. N-aş îndura să te pierd şi pe tine.

— N-ai să mă pierzi. Sunt un tigru. Şi nu-s prost.

Femeia îl trage spre ea.

— Sper asta. Din toată inima.

Trupul ei cald se lipeşte de al lui. Îi simte răsuflarea, calmă, plină de grijă pentru el. Se dă înapoi şi se uită serios la el, cu ochii întunecaţi plini de dragoste.

— Voi fi bine, îi spune din nou.

Ea încuviinţează, dar nu pare să-l asculte. În schimb, îl cercetează cu privirea, îi urmăreşte cutele de lângă sprâncene şi de lângă gură, cicatricile şi urmele de vărsat. Momentul pare să se prelungească o eternitate, cu ochii ei aţintiţi asupra lui, ca pentru a-l ţine minte, solemni. Până la urmă încuviinţează, ca şi cum şi-ar fi ascultat glasul lăuntric şi îngrijorarea îi părăseşte chipul. Zâmbeşte şi îl trage spre ea, îşi apasă buzele pe urechea lui.

— Eşti un tigru, şopteşte ea, ca şi cum i-ar fi ghicit viitorul şi trupul i se relaxează, apăsându-se de al lui fără rezerve.

Jaidee simte cum îl străbate un val de uşurare. Sunt în sfârşit împreună. O strânge mai tare în braţe.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el.

— Vino cu mine.

Se eliberează de strânsoarea lui şi îl ia de mână. În

conduce spre patul lor. Dă la o parte plasa de ţânţari care acoperă patul ca un cort din fire de păianjen. Hainele foşnesc, cad jos. O umbră de femeie îl cheamă dinăuntru.

— Încă miroşi a fum.

Jaidee trage plasa înapoi.

— Şi a whisky. Nu uita de whisky.

CAPITOLUL 5

Soarele se ridică în zare, luminând Bangkokul. Arşiţa sa dogorăşte peste oasele turnurilor vechii Expansiuni şi peste *chedi*-ile aurite ale templelor oraşului, scăldându-le în lumină şi căldură. Parcă aprinde acoperişurile înalte şi ascuţite ale palatului regal, unde, retrasă, locuieşte regina-copil, împreună cu însoţitorii săi. Luminează flăcările ornamentelor filigranate ale Templului Coloanei din oraş, unde călugării cântă întreaga zi imnuri pentru bunăstarea digurilor şi canalelor de scurgere. Pe oceanul cald ca sângele valuri albastre pâlpâie sub limbile de foc.

Razele soarelui lovesc balconul lui Anderson Lake de la etajul şase, revărsându-se în apartament. Crengile de iasomie de pe verandă se leagănă în briza caldă. Anderson se uită în sus, cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice. Mărgele de transpiraţie îi strălucesc pe pielea deschisă la culoare. Dincolo de balustradă, oraşul pare o mare arzândă, turnurile şi sticla captând întreaga strălucire a soarelui.

E dezbrăcat pe căldura asta, stă pe podea, înconjurat de cărţi deschise: cataloage de floră şi faună, jurnale de călătorie, întreaga istorie a peninsulei asiatice de sud-est împrăştiată prin cameră. Volume ferfeniţite şi mucegăite. Pagini rupte. Jurnale incomplete. Amintiri trezite ale vremurilor în care zeci de mii de plante îşi eliberau în aer polenul, sporii şi seminţele. A petrecut toată noaptea muncind, şi de abia dacă îşi aminteşte de multe din varietăţile pe care le-a studiat. Mintea i se întoarce mereu şi mereu la carnea dezvelită – un *pha sin* ridicându-se peste picioarele unei fete, amintirea păunilor pe o ţesătură purpurie, lucioasă, dezvelind coapsele netede şi puţin desfăcute.

Undeva în depărtare, se întrezăreşte conturul luminat al turnurilor Ploenchit. Trei degete de umbră se ridică spre cer într-o ceaţă galbenă şi umedă. În lumina zilei, arată ca oricare alte turnuri din era Expansiunii, fără izul pulsând de dependenţă pe care îl păstrează în interior.

O fată modificată.

Degetele lui pe pielea ei. Ochii ei negri şi serioşi în timp ce spunea:

— Poţi să atingi.

Anderson trage aer în piept, cutremurându-se, încearcă să alunge amintirile. Emiko e opusul plăgilor cotropitoare cu care el se luptă în fiecare zi. O floare de bordel, care a ajuns într-o lume prea aspră pentru natura ei delicată. Probabil nu va supravieţui mult timp. Nu în climatul acesta. Nu cu oamenii aceştia. Poate tocmai vulnerabilitatea ei l-a impresionat, tăria ei prefăcută, lipsită de orice putere reală. Imaginea ei luptându-se să-şi menţină măcar o aparenţă a demnităţii în timp îl lăsa, la ordinele lui Raleigh, să-şi bage mâna pe sub fusta ei.

De aia i-ai spus despre sate? Pentru că ţi-a fost milă de ea? Nu pentru că pielea ei era netedă ca un mango? Nu pentru că abia puteai să respiri când o atingeai.

Se încruntă şi se întoarce din nou la cărţi, încearcă să se concentreze asupra adevăratei probleme, întrebarea care l-a făcut să traverseze jumătate de glob pe un vas cu pânze şi cu dirijabile: Gi Bu Sen. Fata modificată şi Gi Bu Sen.

Anderson caută printre cărţi şi găseşte o fotografie. Un om gras care stă alături de ceilalţi cercetători de la Midwest la o conferinţă organizată de AgriGen, despre o mutaţie a ruginii verzicante. Plictisit, nu se uita înspre obiectiv şi i se vedea guşa.

Încă mai eşti gras? se întreabă Anderson. *Thailandezii te hrănesc la fel de bine cum te-am hrănit noi?*

Erau doar trei posibilităţi: Bowman, Gibbons şi Chaudhuri. Bowman, care a dispărut înainte de prăbuşirea monopolului SoyPRO. Chaudhuri, care a coborât dintr-un dirijabil şi şi-a pierdut urma într-un cartier indian, răpit de PurCal, ascuns undeva sau mort. Şi Gibbons. Gi Bu Sen. Cel mai inteligent dintre ei, dar şi cel mai puţin probabil să fie cel din poză. Şi, oricum, mort. Corpul lui carbonizat a fost scos din cenuşa casei de propriii săi copii… şi apoi incinerat înainte să apuce compania să facă o autopsie. Dar mort. Iar când copiii au fost interogaţi cu detectoare de minciuni şi diverse

seruri menite să scoată orice fel de informaţie, tot ce au spus a fost că tatăl lor a insistat să nu i se facă necropsia. Fiindcă nu suporta ideea ca trupul să îi fie ciopârţit, apoi să fie umplut cu conservanţi. Dar ADN-ul era al lui. Era el. Toată lumea era sigură de asta.

Dar e uşor să-ţi pui întrebări când tot ce ai sunt câteva probe genetice de la presupusul cadavru al celui mai mare manipulator de gene din lume.

Anderson frunzăreşte alte hârtii, căutând transcrierile ultimelor zile din viaţa omului caloriilor, extrase din dispozitivele de înregistrare aflate în laboratoare. Nimic. Nici măcar o urmă a planurilor sale. Apoi a murit, iar ei au fost nevoiţi să se mulţumească cu asta.

Dacă mai trăieşte, existenţa *ngaw*-ului şi a florilor de umbra-nopţii capătă sens. Lui Gibbons îi plăcea să se împăuneze cu reuşitele sale. Un egoist. Toţi colegii săi au spus-o. Ar fi fost încântat să poată jongla cu tot stocul unei bănci de seminţe. Un gen întreg adus la viaţă şi, în plus, nişte legende locale. *Ngaw.* Cel puţin, Anderson presupune că fructul e local. Dar cine poate să ştie? E posibil să fi fost o creaţie nouă. Ceva ieşit în totalitate din mintea lui Gibbons, ca Eva din coasta lui Adam.

Anderson se uită absent la cărţile din faţa lui. Niciuna nu menţionează *ngaw*-ul. Tot ce are este cuvântul thailandez şi apariţia lui singulară. Nici măcar nu ştie dacă *ngaw* e numele tradiţional pentru fructul roşu şi verde sau o denumire recentă. Sperase că Raleigh îşi va aminti ceva, dar omul e bătrân, burduşit de opiu. Dacă a ştiut cândva un cuvânt *angrit* pentru fructul istoric, sigur l-a uitat. Oricum, nu există traducere. Va trece cel puţin o lună până când Des Moines va examina mostrele. Dar nu e cert că e înregistrat în cataloagele lor. Dacă a fost destul de alterat genetic, nu au nicio şansă să compare ADN-ul.

Un lucru e sigur: *ngaw*-ul există. Acum un an, nimeni nu a descris ceva asemănător în rezultatele venite de la inspectarea ecosistemului. În această perioadă a apărut *ngaw*-ul, de parcă pământul regatului s-a hotărât să recreeze un fruct al trecutului şi să îl îngrămădească pe

tarabele din pieţele Bangkokului.

Anderson caută în altă carte. De când a ajuns, a adunat o mică bibliotecă, o fereastră istorică spre Oraşul Fiinţelor Divine. Volume scrise înainte de războaiele caloriilor şi a bolilor, înainte de Contracţie. A căutat peste tot, de la anticariate la ruinele turnurilor din vremea Expansiunii. Aproape toată hârtia din acele timpuri fie a ars, fie a putrezit din cauza umidităţii, însă chiar şi aşa a găsit mici enclave de cunoaştere, familii care atribuiau cărţilor o valoare mai mare decât cea de iască pentru foc. Cunoaşterea pe care o conţin e acum înşiruită pe peretele său, volum după volum, informaţii mucegăite. Îl deprimă. Îi aduce aminte de Yates, cu nevoia lui disperată de a aduce la suprafaţă cadavrul trecutului şi de a îi da viaţă.

— Gândeşte-te! se lăuda Yates. O nouă Expansiune. Dirijabile, arcuri cinetice de generaţie nouă, vânturi favorabile…

Şi Yates avea cărţi. Volume prăfuite pe care le-a furat din librării şi şcoli de economie din America de Nord, cunoştinţele ignorate ale trecutului; o jefuire meticuloasă a Alexandriei care nu a fost remarcată pentru că toată lumea miza pe moartea comerţului global.

Când a ajuns aici, s-a lovit de cărţile care umpleau încăperile SpringLife şi înconjurau biroul lui Yates, teancuri întregi: *Practica economiei globale, Afaceri interculturale, Gândirea asiatică, Micii tigri ai Asiei, Logistică şi lanţuri de alimentare, Pop Thai, Noua economie globală, Regulamentul competiţiei internaţionale.* Orice avea legătură cu vechea Expansiune.

În ultimele lui momente de disperare, a arătat spre ele şi a spus:

— Dar putem avea totul din nou! Totul!

Apoi a început să plângă şi, în sfârşit, lui Anderson i s-a făcut milă de el. Yates îşi investise viaţa în ceva ce nu avea să fie.

Anderson răsfoieşte altă carte, se uită la fotografii vechi în timp ce întoarce paginile. Ardei iuţi. Grămezi, puşi în faţa unui fotograf care a murit de mult. Ardei iuţi. Vinete. Roşii.

Minunatele flori de umbra-nopţii. Dacă nu ar fi fost ele, sediul central nu l-ar fi trimis pe Anderson în regat, iar Yates ar fi avut o şansă. Anderson se întinde după pachetul de ţigări rulate manual marca Singha, îşi aprinde una şi se întinde la loc, contemplativ, admirând fumul venit din vechime. Îl amuză faptul că thailandezii, chiar dacă se confruntă cu o foamete cumplită, au găsit timpul şi energia să reînvie dependenţa de nicotină. Se întreabă dacă natura umană poate fi într-adevăr schimbată.

Soarele se uită la el, scăldându-l în lumină. Prin umiditatea şi ceaţa provenite de la arderea bălegarului, zăreşte cartierul industrial, cu ale sale clădiri construite la aceeaşi distanţă, atât de diferite de amestecul de ţigle şi rugină al oraşului vechi. Dincolo de fabrici, se înalţă digul, cu ecluzele sale enorme, care permit transportarea bunurilor pe mare. Se simte o schimbare în aer. Resuscitarea comerţului global. Lanţurile de aprovizionare înconjoară pământul. Totul revine, chiar dacă oamenilor le va lua ceva timp să reînveţe totul. Yates a iubit arcurile cinetice, dar a iubit mai mult ideea de a învia trecutul.

— Să ştii că nu eşti AgriGen aici. Eşti doar alt antreprenor *farang* care încearcă să câştige un ban împreună cu prospectorii de jad şi cu marinarii de pe caravele. Aici nu e India, unde poţi să arăţi insigna grâului AgriGen şi să rechiziţionezi ce vrei. Thailandezii nu renunţă atât de uşor. Te fac bucăţele şi te trimit înapoi în pacheţele dacă află cine eşti.

— Tu pleci cu următorul dirijabil, i-a spus atunci Anderson. Fii bucuros că sediul central a aprobat până şi asta.

Dar Yates a scos pistolul cu arc.

Anderson trage iritat din ţigară. Îşi dă seama cât e de cald. Ventilatorul mecanic din cameră s-a oprit. Omul care se ocupă de climatizare ar trebui să ajungă în fiecare după masă la ora patru, dar se pare că nu a luat cu el destui jouli. Cu ochii mijiţi, se ridică să tragă draperiile, mascând strălucirea soarelui. Clădirea e nouă, construită pe o schemă termică graţie căreia aerul răcoros de la sol circulă

cu uşurinţă prin imobil, dar tot nu e uşor să stai în bătaia directă a soarelui tropical.

Acum în umbră, Anderson se întoarce la cărţi. Răsfoieşte volume îngălbenite, cu cotorul crăpat. Hârtie sfărâmicioasă, distrusă de umezeală şi de timp. Deschide altă carte. Îşi pune ţigara între buze, se uită chiorâş prin fum şi se opreşte.

Ngaw.

Grămezi. Fructul mic şi roşu cu perişorii lui verzi se află în faţa lui, bătându-şi joc de el dintr-o fotografie a unui *farang* care negociază cu un fermier thailandez de demult. Taxiuri pe petrol, viu colorate, trec pe lângă ei, iar alături, o piramidă imensă de *ngaw* se holbează la el din poză, ocărându-l.

Anderson şi-a petrecut suficient timp uitându-se la fotografii străvechi că rar îl mai impresionează. Poate să ignore uşor încrederea prostească a trecutului – deşeurile, aroganţa, bogăţia absurdă – dar poza asta îl scoate din sărite: grăsimea care atârnă pe *farang*, abundenţa uimitoare a caloriilor, care pare să fie secundară aspectului şi culorilor unei pieţe care vinde treizeci de feluri de fructe: mangustan, ananas, nuci de cocos, cu siguranţă... dar acum lipsesc portocalele. Nici unul dintre acele... acele... fructe dragon; nici un grepfrut, nici o chestie galbenă... *lămâie.* Nici unul dintre ele. Atât de multe dintre ele pur şi simplu au dispărut.

Dar persoanele din fotografie nu au de unde să ştie. Acei oameni morţi de mult nu au nicio idee că stau în faţa unei comori a veacurilor, că trăiesc în Grădina Edenului din biblia grahamiţilor unde sufletele pure ajung să trăiască de-a dreapta lui Dumnezeu. Unde poţi găsi toate gusturile din lume păzite cu grijă de Noe şi de Sfântul Francisc, unde nimeni nu moare de foame.

Anderson examinează cu grijă paragraful. Proştii ăia graşi şi mulţumiţi de sine nu au idee lângă ce mină de aur genetică stau. Cartea nici măcar nu se deranjează să spună cum se numeşte *ngaw*-ul. E doar un alt exemplu al fertilităţii naturii, luat ca atare pentru că au parte de atât

de multă.

Pentru o clipă, lui Anderson îi vine să-i scoată din poză pe *farang*-ul gras şi pe fermierul thailandez, să îi aducă în prezentul lui, să-şi descarce furia direct asupra lor, după care să-i arunce de pe balcon la fel cum ei probabil că dădeau la o parte fructele care erau doar puţin lovite. Răsfoieşte în continuare, dar nu mai găseşte imagini, nici referiri la alte feluri de fructe. Se îndreaptă de spate, agitat, şi se întoarce pe balcon. Iese în toropeala soarelui şi cuprinde oraşul cu privirea. De jos se aud strigătele vânzătorilor de apă şi mugetele megodonţilor. Claxoane de bicicletă peste tot. Pe la amiază, Bangkokul va fi aproape pustiu, aşteptând ca soarele să coboare pe boltă.

Undeva în acest oraş, un manipulator de gene se distrează cu cărămizile vieţii. Reface un lanţ ADN care s-a pierdut de mult astfel încât să se adapteze la condiţiile de după Constrângere, să reziste atacurilor ruginii verzicante, gărgăriţei mutante nipone şi ale cibiscozei.

Gi Bu Sen. Fata modificată era sigură în privinţa numelui. Trebuie să fie Gibbons. Anderson se apleacă peste balustrada balconului, privind în căldură, inspectând oraşul întortocheat. Gibbons se ascunde undeva acolo, în aşteptarea următorului triumf. Oriunde se ascunde, trebuie să fie şi o bancă de seminţe în apropiere.

CAPITOLUL 6

Problema cu banii ţinuţi în bancă e că totul se poate întoarce împotriva ta într-o clipă: ce e al tău devine al lor, ce a fost munca, sudoarea şi perioade întregi sacrificate dintr-o viaţă de om ajung să aparţină unui străin. Problema aceasta – a băncilor – îl macină pe Hock Seng, o gărgăriţă modificată genetic pe care nu o poate scoate, nu o poate strivi până rămâne doar puroi şi fragmente de exoschelet.

Se gândeşte în termenii timpului petrecut câştigând un salariu pe care apoi o bancă îl reţine, căci o bancă poate să deţină peste jumătate dintr-un om. Bine, cel puţin o treime în cazul unui thailandez leneş. Iar despre o persoană fără o treime din viaţă nu se poate spune că ar avea de fapt o viaţă.

Ce treime poate să piardă un om? Pe cea de la piept până în vârful ţestei chelioase? De la talie la unghiile îngălbenite? Două picioare şi o mână? Două mâini şi un cap? Fără un sfert din el, un om mai are şanse de supravieţuire, dar nu fără o treime.

Asta era problema cu băncile. Cum le bagi bani în gură, se transformă într-un tigru care te muşcă de cap. Dacă rămâi cu o treime, o jumătate sau doar un craniu pătat, e tot aia. Dar dacă nici în bănci nu poţi avea încredere, atunci în ce? În lacătul şubred al unei uşi? Într-o pânză de saltea umplută astfel încât să lase puţin spaţiu? În ţiglele sparte ale unui acoperiş, sub care bagi banii, înveliţi în frunze de bananier? În crăpăturile unei grinzi de bambus dintr-o colibă din mahala, despicată şi golită ca să încapă sulurile de bani?

Bătrânul chinez scobeşte în bambus.

Proprietarul de la care a închiriat camera susţine că e un apartament şi, într-un fel, are dreptate. Are patru pereţi, nu e doar un cort din prelate din polimeri din nucă de cocos. În spate are o curticică în care se află latrina pe care o împarte – împreună cu pereţii – cu alte şase colibe. Pentru un refugiat carnet galben, acesta nu e un apartament, ci un

palat. Şi totuşi, împrejur aude mereu văicărelile gloatei.

Pereţii de lemn WeatherAll sunt de-a dreptul o extravaganţă, chiar dacă nu ating podeaua şi în cameră mai intră vârfurile sandalelor vecinilor, chiar dacă duhnesc din pricina uleiului folosit ca să nu putrezească în căldura tropicală. Dar sunt necesari, chiar şi numai ca loc în care să-şi ascundă banii, altundeva decât pe fundul butoiului pentru apă de ploaie, înveliţi în trei straturi de piele de câine, despre care se roagă să fie încă impermeabilă după ce a stat acolo vreme de şase luni.

Hock Seng se opreşte din lucru şi ascultă.

Zgomotul vine din camera alăturată, deşi părea improbabil ca activitatea lui clandestină să fi atras atenţia cuiva. Se întoarce la treabă. Încearcă să desprindă un panou de bambus, păstrând rumeguşul pentru mai târziu. Nimic nu e sigur: asta este prima lecţie. Diavolii străini *yang guizi* au simţit-o pe propria piele când i-a lovit Contracţia şi pierderea petrolului i-a trimis înapoi de unde veniseră. El a învăţat-o în Malacca. Nimic nu e sigur. Un om bogat ajunge sărac. Un clan chinez zgomotos, gras şi fericit în timpul festivalului de primăvară, hrănit bine cu bucăţi de carne de porc, *nasi goreng* şi pui hainan, redus la existenţa emaciată a unui singur carnet galben. Nimic nu e etern. Măcar atât înţeleg şi budiştii.

Hock Seng rânjeşte amar şi continuă să scobească, urmărind o linie de deasupra panoului, scoţând mai mult rumeguş. Acum trăieşte într-un lux desăvârşit, are o plasă de ţânţari cârpită şi un mic arzător, cu care poate să aprindă metan verde de două ori pe zi, dacă e dispus să plătească fratelui cel mare, *pi lien*-ul local, să-i tragă ilegal gaz din conductele pentru alimentarea lămpilor stradale ale oraşului. Are propriul lui set de oale de lut pentru colectarea apei de ploaie în curte; un lux în sine, protejat de onoarea şi de corectitudinea vecinilor săi disperat de săraci, care ştiu că orice are limite, că la un moment dat mizeria şi depravarea se vor termina, aşa că oalele sunt pline de mâzga verde a ouălor de ţânţari, lucru care îl asigură ca nu vor fi furate chiar de-ar fi omorât în faţa uşii

sau dacă nevasta vecinului ar fi violată de orice *nak leng* care se uită după fusta ei.

Bătrânul trage de micul panou de bambus, ţinându-şi respiraţia. Încearcă să nu scoată niciun sunet. A ales locul datorită îmbinărilor expuse şi a ţiglelor de pe acoperişul întunecat şi jos. Pentru cotloane, crăpături şi oportunităţi. Peste tot în jurul lui locuitorii mahalalei se plâng, gem, îşi aprind ţigările, iar el transpiră de încordare în timp ce îşi deschide ascunzătoarea. E o prostie să ţii atâţia bani aici. Ce se întâmplă cu mahalaua în cazul unui incendiu? Dacă pereţii WeatherAll se aprind de la lumânarea răsturnată a unui neatent? Dacă vin gloatele şi încearcă să-l încolţească înăuntru?

Hock Seng se opreşte şi îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

Sunt nebun. Nu vine nimeni după mine. Bentiţele Verzi sunt peste graniţă, în Malaysia şi armatele regatului se asigură că rămân acolo.

Şi chiar dacă vin, ne desparte un arhipelag, aşa că o să am suficient timp să mă pregătesc. Au nevoie de zile întregi de mers cu trenul pus în mişcare de arcuri cinetice, asta dacă liniile nu sunt aruncate în aer de generalii din armata reginei. Cel puţin douăzeci şi patru de ore dacă folosesc cărbune. Altfel? Săptămâni de marşuri. Destul timp. Sunt în siguranţă.

Panoul iese cu totul în mâinile sale tremurătoare, scoţând la iveală interiorul gol al bambusului. Tubul e impermeabil, perfecţionat de natură. Îşi bagă braţul descărnat în deschizătură, pipăind suprafaţa interioară.

Pentru un moment crede că cineva i-a luat, că l-a jefuit cât timp a fost plecat, dar degetele ating hârtia. Pescuieşte sulurile unul câte unul.

În camera alăturată, Sunan şi Mali vorbesc despre unchiul ei, care le-a propus să se apuce de contrabandă cu ananas cibi.11.s.1, să îi transporte într-un schif, pe ascuns, din Koh Angrit, insula deţinută de *farangi* şi aflată în carantină. Bani uşori, dacă sunt dispuşi să rişte să aducă alimente interzise de la monopolurile de calorii.

Hock Seng îi ascultă în timp ce îndeasă banii într-un plic, pe care apoi şi-l bagă în cămaşă. Pereţii sunt ticsiţi de diamante, bahţi şi jad, dar e dureros totuşi să ia banii acum. E împotriva instinctului său de a avea cât mai multe posesiuni materiale.

Pune panoul de bambus la loc. Amestecă rumeguşul rămas cu salivă şi astupă găurile. Se dă înapoi şi cercetează stâlpul de bambus. E aproape invizibil. Dacă n-ar şti că trebuie să numere în sus până la a patra îmbinare a lemnului de bambus, nu şi-ar da seama unde sau ce să caute.

Problema cu băncile e că nu sunt de încredere. Problema cu ascunzătorilor e că sunt greu de protejat. Problema cu o cameră în mahala e că oricine îţi poate lua banii când pleacă de-acolo. Are nevoie de alte ascunzători, locuri sigure unde să poată să dosească opiul, bijuteriile şi banii de care face rost. Are nevoie de un loc sigur pentru orice. În special pentru propria sa persoană, iar pentru asta nicio sumă de bani nu e prea mică.

Toate lucrurile sunt efemere. Aşa spune Buddha, iar Hock Seng, care în tinereţe nu crezuse şi nu-i păsase de karma sau de adevărurile dharmei, ajunsese, acum, la bătrâneţe, să înţeleagă religia bunicii sale şi adevărurile ei dureroase. Destinul său era să sufere. Ataşamentul de lucrurile materiale era sursa suferinţei sale. Cu toate acestea, nu se poate opri din goana lui după agonisit, din pregătirile şi dorinţa de a-i fi mai bine într-o viaţă care se dovedise atât de haină.

Oare cum am păcătuit ca să am o soartă atât de amară? Să-mi văd clanul nimicit de macete înroşite? Să-mi văd depozitele arzând şi vasele scufundate? Închide ochii şi îşi reprimă amintirile. Regretul înseamnă suferinţă.

Respiră adânc şi se ridică, îşi plimbă privirea prin cameră ca să se asigure că toate sunt la locul lor, apoi se întoarce şi împinge uşa, care abia se deschide pe solul reavăn unde ar trebui să fie podeaua, şi iese pe aleea îngustă care e artera principală a mahalalei. Încuie uşa cu o bucată de piele. Un nod, nimic mai mult. Musafiri nepoftiţi i-au mai

cotrobăit prin cameră. Ştie şi că se va mai întâmpla. Ba chiar se aşteaptă la asta. Un ditamai lacătul ar atrage atenţia cui nu trebuie, în timp ce o biată fâşie de piele nu e nici pe departe atât de îmbietoare.

Drumul de ieşire din mahalaua Yaowarat e plin de umbre şi de trupuri încovoiate. Căldura anotimpului secetos îl năpădeşte. E atât de aprigă încât pare că nimeni nu poate să respire, nici măcar la umbra cuprinzătoare a barajului Chao Phraya. De căldură nu există scăpare. Dacă digul s-ar sparge, întreaga mahala s-ar îneca în apa rece, dar, până atunci, el năduşeşte şi bâjbâie prin labirintul de uliţe atât de înguste încât îşi zdreleşte umerii şi coatele de pereţii de tablă. Sare peste canalele deschise ce colcăie de rahat. Face o adevărată echilibristică pe scândurile puse pe post de podeţe şi trece pe lângă femei care asudă deasupra oalelor aburinde cu tăiţei U-Tex şi peşti uscaţi la soare, care put de-ţi mută nasul. Lângă cele câteva cărucioare cu mâncare gătită, proprietarii, care au mituit fie cămăşile albe, fie *pi lien*-ul din zonă, stau la mici focuri întreţinute cu bălegar, sufocând aleile cu fumul gros şi mirosul de ulei de ardei iuţi prăjiţi.

Cu paşi atenţi, îşi face loc pe lângă bicicletele legate de te miri ce cu trei rânduri de lanţuri. Pe sub prelate se revarsă haine, oale şi gunoi, care parcă invadează spaţiul public. Pereţii din pânză freamătă la cea mai mică mişcare a celor dinăuntru: un bărbat tuşeşte aspru, cu horcăitul specific apei la plămâni; o femeie se plânge de patima fiului ei pentru vinul de orez *lao-lao;* o fetiţă îşi ameninţă fratele mai mic cu bătaia. Intimitatea nu e una din caracteristicile unei mahalale cu pereţi de pânză, care nu pot decât să creeze o asemenea iluzie. Oricum, e mai bine decât în turnurile din vremea Expansiunii unde sunt îngropate atâtea carnete galbene. Pentru el, mahalaua de pânză e un cartier de lux. Şi cu băştinaşii thailandezi peste tot, se simte oarecum în siguranţă. E mai bine protejat decât în Malaysia. Aici, dacă nu deschide gura să-şi trădeze accentul străin, poate fi luat drept un localnic.

Totuşi, duce dorul locului în care el şi familia sa erau

nişte străini, locul în care totuşi au reuşit să-şi croiască o viaţă. Îi lipsesc sălile cu podea de marmură şi stâlpii roşii lăcuiţi ai casei sale strămoşeşti, care răsuna de glasurile copiilor, nepoţilor şi servitorilor săi. Îi e dor de puiul hainan, de *laksa asarn*, de *kopi* dulce şi de *roti canai.*

Îi lipseşte flota sa de vase cu vele şi de echipajele lor (Şi nu e aşa că i-a angajat până şi pe tuciurii? Nu i-a făcut pe unii din ei căpitani?), care navigau în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, unele chiar până în Europa, ducând soiuri de ceai rezistente la gărgăriţele mutante şi întorcându-se cu coniacuri scumpe, care nu se mai văzuseră prin acele părţi din timpul Expansiunii. Şi seara se întorcea la nevestele lui, mânca bine şi singurele griji îi erau că un fiu nu era destul de silitor sau că o fiică nu avea să-şi găsească un soţ bun.

Cât de prost şi de ignorant fusese. Se credea un mare negustor pe mare şi abia dacă a întrezărit norii de furtună.

O fată iese de sub o copertină de pânză. Îi zâmbeşte, prea tânără ca să ştie că e străin de locurile acelea şi încă prea nevinovată ca să-i pese. E vie, arde cu o vitalitate mlădioasă pe care un bătrân poate doar să o invidieze din fiecare oscior anchilozat. Îi zâmbeşte.

Ar putea să-i fie fiică.

Noaptea din Malaysia era neagră şi lipicioasă, o junglă înţesată de vaierele păsărilor nocturne şi de freamătul insectelor. Apele întunecate ale portului se întindeau înaintea lor. El şi cea de-a patra fiică, oropsita aceea fără căpătâi, singura pe care a putut să o salveze, se ascundeau printre chei şi ambarcaţiuni, iar când s-a făcut de tot întuneric, a condus-o spre apă, acolo unde valurile se năpusteau pe plajă iar stelele de deasupra erau vârfuri de ace aurii pe bolta cernită.

— Uite, Ba. Aur, a şoptit ea.

Nu cu mult timp în urmă i-ar fi spus că fiecare stea era un bulgăre de aur care i se cuvenea, pentru că se trăgea din neam de chinezi şi, dacă muncea din greu şi îşi respecta tradiţiile şi strămoşii, soarta avea să-i zâmbească. Şi iată-i,

sub puzderia de praf auriu, Calea Lactee care se întindea deasupra lor ca o pătură imensă, cu stele atât de mari încât i se părea că, dacă ar fi fost îndeajuns de înalt, ar fi putut să se întindă şi să le strângă în pumn, ca pe nişte fructe coapte, şi aurul i-ar fi şiroit pe braţe. Aur cât vedeai cu ochii, dar de neatins.

Printre bărcile de pescuit şi micile ambarcaţiuni cu arcuri cinetice a găsit o bărcuţă cu vâsle şi a tras-o unde apa era mai adâncă. O pată neagră pe oglinda mişcătoare a oceanului, care urma curenţii, îndreptându-se spre golf.

Ar fi preferat o noapte înnorată, dar măcar nu era lună, aşa că a tras şi a tot tras la vâsle, în timp ce în jurul lor crapii ieşeau la suprafaţă şi se răsuceau, arătându-şi pântecele grase pe care oamenii din clanul său le proiectaseră ca să hrănească o naţiune înfometată. A tras de rame şi peştii i-au înconjurat, cu stomacurile umflate, pline de sângele şi resturile celor care îi creaseră.

Apoi bărcuţa a ajuns lângă obiectul căutat, un trimaran ancorat, departe de ţărm. Locul în care dormeau oamenii lui Hafiz. A urcat la bord şi s-a furişat cu băgare de seamă printre ei. Îi privea în timp ce dormeau duşi, la adăpostul religiei lor. Teferi şi sănătoşi, în timp ce el nu mai avea nimic. Braţele şi umerii îl dureau din cauza vâslitului. Durerile unui bătrân. Ale unui om care trăise în puf.

S-a furişat printre ei, prea bătrân să-i mai pese dacă rămâne în viaţă sau nu şi totuşi incapabil să renunţe. Poate va reuşi să supravieţuiască. Singura fiică pe care o salvase putea să supravieţuiască. Chiar dacă e fată. Chiar dacă nu îi păsa de strămoşii ei, măcar făcea parte din clan. O fărâmă de ADN ce putea fi salvată. Până la urmă, a găsit trupul pe care îl căuta. S-a aplecat şi l-a atins blând, i-a acoperit gura.

— Vechiul meu prieten, a şoptit.

Bărbatul a făcut ochii mari.

— *Encik* Tan?

Aproape că l-a salutat milităreşte, chiar pe jumătate despuiat şi întins pe spate cum era. Apoi, de parcă tocmai îşi dăduse seama de schimbarea ce se petrecuse în vieţile lor, mâna i-a căzut şi i-a vorbit bătrânului aşa cum nu

îndrăznise s-o facă până atunci.

— Hock Seng? Eşti încă în viaţă?

— Inutila asta de fiică şi cu mine trebuie să ajungem în nord. Am nevoie de ajutorul tău.

Hafiz s-a ridicat, frecându-se la ochi. A aruncat o privire la restul clanului său adormit. A şoptit:

— Dacă te predau, a şoptit el, aş primi o avere. Capul celor Trei Prosperităţi. M-aş îmbogăţi.

— Nu ai fost sărac nici când lucrai cu mine.

— Capul tău valorează mai mult decât toate ţestele de chinezi îngrămădite pe străzile din Penang. Şi aş fi în siguranţă.

Hock Seng a dat să-i răspundă furios, dar Hafiz a ridicat mâna, determinându-l să-şi înghită cuvintele. L-a condus pe bătrân la marginea punţii, lângă balustradă. S-a aplecat atât de mult spre el încât aproape i-a atins urechea cu buzele.

— Nu ştii în ce primejdie mă bagi? Acum, unii din membrii familiei mele poartă bentiţe verzi. Propriii mei fii! Nu eşti în siguranţă aici.

— Crezi că abia acum mi-am dat seama de asta?

Hafiz a avut decenţa să-şi ferească privirea, jenat.

— Nu te pot ajuta.

— Aşa îmi este răsplătită bunătatea? Nu am fost la nunta ta? Nu ţi-am dat daruri ţie şi Ranei? Nu v-am sărbătorit la zece zile? Nu am plătit pentru admiterea lui Mohammed la facultate în K.L.?

— Ba da, şi chiar mai mult. Datoriile mele faţă de tine sunt mari, a rostit Hafiz cu capul plecat. Dar nu mai suntem cei de odinioară. Bentiţele verzi sunt pretutindeni şi aceia dintre noi care ajută ciuma galbenă nu au decât de suferit. Capul tău ar cumpăra siguranţa familiei mele. Îmi pare rău. Acesta e adevărul. Nu ştiu de ce nu te omor chiar acum.

— Am diamante, jad.

Hafiz a oftat şi s-a întors, arătându-i spatele lat, musculos.

— Dacă ţi-aş lua bijuteriile, aş fi poate şi mai tentat să-ţi iau şi viaţa. Dacă vorbim de bani, atunci capul tău e

premiul cel mai valoros. Mai bine să nu discutăm despre ispita avuţiei.

— Deci aşa se termină totul între noi?

Hafiz s-a întors din nou spre Hock Seng, rugător.

— Mâine, am să le dau vasul ăsta, *Steaua Zorilor,* şi am să mă dezic de tine. Dacă aş avea o fărâmă de minte, te-aş preda odată cu el. Toţi cei care au ajutat ciuma galbenă sunt suspectaţi acum. Noi, cei care ne-am îngrăşat de pe urma industriei chineze şi care ne-am bucurat de generozitatea voastră, suntem cei mai urâţi în noua noastră Malaysia. Ţara nu mai e cum era odinioară. Oamenii sunt înfometaţi. Furioşi. Ne numesc piraţi ai caloriilor, speculanţi, câini galbeni. Nimic nu-i poate potoli. Sângele vostru a fost deja vărsat, dar încă nu s-au hotărât ce să ne facă nouă. Nu pot să-mi pun familia în pericol de dragul tău.

— Poţi să vii cu noi în nord. Navigăm împreună.

Hafiz a suspinat.

— Bentiţele Verzi deja cutreieră coasta în căutare de refugiaţi. Năvodul lor e mare şi adânc. Şi-i măcelăresc pe toţi cei pe care-i prind.

— Dar noi suntem deştepţi. Mai deştepţi decât ei. Am putea să ne furişăm pe sub nasul lor.

— Nu, e imposibil.

— De unde ştii?

Hafiz şi-a ferit privirea, stânjenit.

— Fiii mei se fălesc cu asta.

Hock Seng s-a încruntat, plin de amărăciune, strângându-şi fata de mână.

— Îmi pare rău, a continuat Hafiz. Ruşinea asta are să mă bântuie până la moarte.

S-a întors brusc şi s-a îndreptat spre bucătăria navei. A revenit cu fructe nealterate de mango şi papaia, o pungă de U-Tex şi un pepene de la PurCal.

— Uite, ia-le. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult. Îmi pare sincer rău. Trebuie să mă gândesc şi la propria mea supravieţuire.

Apoi l-a dat jos pe Hock Seng din ambarcaţiune în apă.

O lună mai târziu, bătrânul chinez a traversat graniţa de

unul singur, târându-se prin jungla infestată de lipitori, după ce fusese abandonat de călăuzele care îl trădaseră.

A auzit ulterior că toţi cei care i-au ajutat pe gălbejiţi au murit pe capete după aceea, aruncându-se de pe faleze să înoate cât puteau spre un liman stâncos sau au fost împuşcaţi în apă. Se întreabă adeseori dacă Hafiz s-a numărat printre victime sau dacă darul său, ultima navă rămasă din flota celor Trei Prosperităţi, reuşise să-i salveze familia. Dacă fiii săi din Bentiţele Verzi au pus o vorbă bună pentru el ori dacă au privit nepăsători cum tatăl lor plăteşte pentru numeroasele sale păcate.

— Bunicule? Te simţi bine?

Fetiţa atinge cu blândeţe încheietura lui Hock Seng, privindu-l cu ochi mari, negri.

— Mama poate să-ţi aducă apă fiartă, dacă ţi-e sete.

Bătrânul dă să răspundă, apoi clatină din cap şi îi întoarce spatele. Dacă îi vorbeşte, şi-ar da seama că e refugiat. Mai bine să se piardă în mulţime. Mai bine să nu dezvăluie că trăieşte printre ei, la cheremul cămăşilor albe, al Baronului Bălegarului şi al câtorva timbre falsificate de pe carnetul său galben. Mai bine să nu se încreadă în nimeni, nici măcar dacă par prietenoşi. O fată zâmbitoare astăzi e o fată care crapă ţeasta unui bebeluş mâine. Acesta e unicul adevăr. Unii cred în lucruri precum loialitate, încredere şi bunăvoinţă, dar sunt numai pisici diavoleşti. La urma urmei, sunt doar fum ce se destramă.

După încă zece minute de pasaje întortocheate, se apropie de digul oraşului, unde colibele se agaţă ca nişte lipitori de fortificaţiile ridicate de veneratul rege Rama al XII-lea în speranţa de a-şi salva oraşul. Hock Seng îl găseşte pe Chan Zâmbăreţul lângă o gheretă *jok,* mâncând dintr-un bol aburind terci de orez U-Tex cu bucăţele de carne de origine neidentificabilă.

În cealaltă viaţă a sa, Chan fusese supraveghetor de plantaţie, cu o echipă de o sută cincizeci de oameni în subordine, care crestau arborii de cauciuc pentru a colecta picăturile de latex. Acum, talentul său organizatoric îşi găsise altă întrebuinţare: să conducă muncitorii care

descarcă megodonţi şi ambarcaţiuni la docuri şi pe platformele de ancorare atunci când thailandezii sunt prea leneşi, proşti, înceţi sau când poate să mituiască vreun şef ca să îi lase echipajul de carnete galbene să-şi primească orezul cel de toate zilele. Şi, uneori, mai face şi alt fel de treburi. Transportă opiu şi *yaba* de amfetamină de pe râu până în turnurile Baronului Bălegarului. Strecoară produse AgriGen şi SoyPRO din Koh Angrit, în ciuda embargoului instituit de Ministerul Mediului.

Îi lipsesc o ureche şi patru dinţi, însă asta nu-l împiedică să zâmbească. Stă şi rânjeşte ca un netot, arătându-şi crevasele dintre dinţi, în timp ce-şi plimbă privirea peste forfota mulţimii. Hock Seng se aşază şi primeşte şi el un bol cu terci U-Tex şi cafea, care e aproape la fel de bună ca aceea pe care obişnuiau să o bea în sud. Între timp, amândoi privesc furnicarul de oameni din jurul lor, cu ochii când la femeia care le aduce mâncare din oală, când la bărbaţii care stau la măsuţele de pe alee ori la navetiştii care abia reuşesc să se strecoare pe bicicletele lor. La urma urmei, amândoi sunt carnete galbene. Pentru ei, e o ocupaţie la fel de firească precum a pisicilor Cheshire să vâneze păsări.

— Eşti gata? întreabă Chan Zâmbăreţul.

— Încă puţin. Nu vreau ca oamenii tăi să fie văzuţi.

— Nu-ţi face griji. Acum, aproape că umblăm ca thailandezii, rosteşte el, arătându-şi găurile dintre dinţi. Ne dăm drept băştinaşi.

— Îl ştii pe Fute-Câini?

Chan încuviinţează tăios şi zâmbetul îi dispare.

— Şi Sukrit mă ştie pe mine. O să fiu sub dig, pe partea cu satul. Ferit de priviri indiscrete. I-am pus pe Ah Ping şi pe Peter Siew să stea cu ochii-n patru.

— Bine atunci.

Bătrânul îşi termină *jok*-ul şi plăteşte şi pentru mâncarea celuilalt. Cu Chan şi oamenii săi pe aproape, Flock Seng se simte puţin mai în siguranţă. Deşi îşi asumă un risc mare. Dacă nu-i iese, Zâmbăreţul va fi prea departe să facă altceva decât să-l răzbune. Şi, dacă se gândeşte mai bine,

nu e sigur că a plătit suficient pentru asta.

Chan se îndepărtează agale, printre gheretele construite din prelate. Prin zăpuşeala care nu se dă dusă, Hock Seng îşi continuă drumul anevoios spre peretele digului. Urcă prin mahalale, cu genunchii zvâcnind de durere la fiecare pas. Până la urmă, ajunge la zidul masiv care apără oraşul de furia mării.

După duhoarea stătută a mahalalelor, briza ce se revarsă peste el şi îi umflă hainele e o binecuvântare. Oceanul de un albastru-deschis pare o oglindă. Pe promenada digului mai sunt şi alţii care se bucură de aerul proaspăt. În depărtare, una din pompele pentru cărbuni ale regelui Rama al XII-lea se ghemuieşte ca o broască gigantică la marginea digului. Un crab, simbolul lui Korakot, se zăreşte pe partea ei metalică. Nori de fum şi abur pufăie constant din furnalele ei.

Undeva, în măruntaiele pământului, organizate de genialitatea suveranului, pompele îşi trimit tentaculele şi sug apa de dedesubt, împiedicând-o să înece oraşul. Chiar şi în anotimpul secetos, şapte pompe funcţionează continuu, ţinând Bangkokul pe linia de plutire. În cel ploios, toate cele douăsprezece semne ale zodiacului sunt pornite în timp ce ploaia cade fără încetare şi oamenii navighează pe magistralele oraşului în schifuri, uzi până la piele, recunoscători că musonul nu a spart digurile.

Coboară pe cealaltă parte şi se îndreaptă spre un doc. Un ţăran cu schiful plin de nuci de cocos îi oferă una, găurindu-i coaja ca să o poată bea. Peste apă, clădirile înecate din Thonburi îşi iţesc capetele prin valuri. Schifuri, năvoade şi ambarcaţiuni cu pânze traversează apa într-o parte şi-n alta. Hock Seng trage aer adânc în piept, adulmecând mirosul de sare, peşti şi alge. Viaţa oceanului.

O navă japoneză, cu carenă din polimer de ulei de palmier şi vele albe, ca penele de pescăruş, pluteşte în apropiere. Aripile sale portante sunt încă ascunse, dar, odată ajunsă în ape adânci, are să se folosească de arcurile cinetice să le ridice, iar nava va sălta pe valuri ca un peşte.

Îşi aduce aminte cum stătea pe puntea primei sale

ambarcaţiuni, cu velele ridicate, tăind oceanul ca o piatră aruncată de mâna unui copil, râzând în vreme ce săltau peste valuri, împroşcat din când în când de apă. S-a întors la prima sa nevastă şi i-a spus că orice e posibil, că viitorul le stătea în palmă.

Se aşază pe ţărm şi bea ce mai rămăsese din laptele de cocos, privit cu jind un mic cerşetor. Hock Seng îi face semn să se apropie. Presupune că băiatul e suficient de deştept. Îi place să-i răsplătească pe cei isteţi, cei îndeajuns de răbdători să aştepte să vadă ce intenţionează să facă cu coaja de cocos. I-o dă băiatului. Acesta o ia cu o plecăciune şi se duce să o zdrobească de pietrele de pe dig. Apoi se apleacă şi se foloseşte de o cochilie ca să răzuiască interiorul moale al nucii.

Până la urmă, Fute-Câini soseşte. De fapt, îl cheamă Sukrit Kamsing, dar Hock Seng arareori i-a auzit numele adevărat ieşind de pe buzele carnetelor galbene. Prea mult sânge rău s-a adunat de-a lungul vremii. În schimb, e întotdeauna Fute-Câini, cuvinte care ţâşnesc cu un amestec de ură şi teamă. E un ins mic de statură, plin de calorii şi de muşchi.

La fel de potrivit pentru ocupaţia sa ca un megodont pentru convertirea caloriilor în jouli. Cicatricile de pe mâini şi braţe lucesc palid. Crestăturile unde odinioară i se afla nasul parcă îl privesc pe Hock Seng, două despicături întunecate de nări care îi dau o alură porcină.

Carnetele galbene încă se contrazic dacă Fute-Câini a fost atins de *fa'gan* şi excrescenţele în formă de conopidă i-au intrat atât de adânc în carne, încât doctorii au fost nevoiţi să-i taie nasul ca să-i salveze viaţa sau dacă Baronul Bălegarului i l-a retezat ca să-i dea o lecţie.

Bărbatul se ghemuieşte lângă Hock Seng. Ochi negri, duri ca piatra.

— Doctoriţa Chan a venit la mine cu o scrisoare.

Bătrânul încuviinţează.

— Vreau să mă întâlnesc cu patronul tău.

Fute-Câini râde batjocoritor.

— I-am rupt degetele şi i-am tras-o pân' ce-a mierlit-o

fiindcă m-a trezit din somn.

Hock Seng rămâne impasibil. Poate că Fute-Câini minte. Poate că spune adevărul. Nu are de unde să ştie. Indiferent care ar fi situaţia, cuvintele lui sunt o provocare. Să vadă dacă poate să-l sperie. Să vadă dacă se târguieşte. Poate că doctorul Chan nu mai e printre cei vii. Încă un nume de pus în talger la următoarea reîncarnare.

— Cred că patronului tău îi va conveni oferta mea.

Gânditor, Fute-Câini îşi scarpină crestătura unde odinioară avea o nară.

— Nu crezi că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni în biroul meu?

— Îmi plac spaţiile deschise.

— Ţi-ai postat oameni pe-aici? Mai multe carnete galbene? Crezi că aşa eşti în siguranţă?

Hock Seng ridică din umeri. Se uită la nave şi la velele lor. La chemarea lumii largi.

— Am o ofertă pentru tine şi şeful tău. Un munte de profit.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Nu. Trebuie să vorbesc cu el. Doar cu el.

— Nu discută cu carnete galbene. Poate ar fi mai bine să te dau de mâncare peştilor *plaa* cu aripioare roşii. Cum au făcut în sud Bentiţele Verzi cu cei din neamul tău.

— Ştii cine sunt.

— Ştiu cine pretinde scrisoarea ta că ai fost.

Fute-Câini îşi freacă marginile crestăturilor, studiindu-l pe Hock Seng.

— Aici, eşti doar un alt carnet galben.

Chinezul nu spune nimic. Îi întinde săculeţul din pânză de cânepă, plin cu bani. Celălalt se uită suspicios, dar nu îl ia.

— Ce e?

— Un dar. Uită-te.

Fute-Câini e curios. Dar şi precaut. E bine de ştiut. Nu e genul care să bage mâna într-un sac şi să se lase muşcat de un scorpion. În loc de asta, desface săculeţul şi îi deşartă conţinutul. Suluri de bani se revarsă din el, se rostogolesc pe cochilii şi pe nisip. Bărbatul face ochii cât cepele. Hock

Seng abia se abţine să zâmbească.

— Spune-i Baronului Bălegarului că Tan Hock Seng, capul companiei comerciale Trei Prosperităţi, are o propunere de afaceri. Dă-i scrisoarea mea şi ai să te scalzi în bani.

Fute-Câini zâmbeşte.

— Şi dacă iau banii ăştia şi oamenii mei au să te bată până-mi spui unde ţii restul?

Bătrânul nu răspunde, ci doar îl priveşte impasibil. Celălalt continuă:

— Ştiu că oamenii lui Chan Zâmbăreţul sunt pe-aproape. O să plătească pentru o asemenea lipsă de respect.

Hock Seng e surprins că nu simte teamă. Îl înspăimântă aproape orice, dar nu *pi lien*-ii, brute ca Fute-Câini, îi tulbură nopţile. Până la urmă, individul din faţa lui e un om de afaceri. Nu e o cămaşă albă, plin de mândrie naţională sau dornic să obţină mai mult respect. Lucrează pentru bani. Face orice pentru bani. El şi Hock Seng sunt părţi diferite ale organismului economic, dar, în esenţă, sunt fraţi. Bătrânul chinez prinde încredere şi schiţează un zâmbet.

— E doar o atenţie, pentru deranj. Ceea ce propun va aduce mult mai mulţi bani. Pentru noi toţi.

Scoate alte două obiecte. Primul, o scrisoare.

— Dă-o şefului tău, sigilată.

Pe al doilea i-l întinde bărbatului: o cutiuţă din polimer de ulei de palmier, de un galben închis, pe care este incrustat simbolul universal al axului cu braţe.

Fute-Câini ia obiectul, îl întoarce pe toate părţile. Se încruntă.

— Un arc cinetic? Ce înseamnă?

— Are să ştie când citeşte scrisoarea, răspunde Hock Seng cu un zâmbet.

Se ridică şi îşi vede de drum, fără măcar să aştepte un răspuns de la Fute-Câini, simţindu-se mai puternic şi mai sigur pe sine decât fusese vreodată de când Bentiţele Verzi i-au ars depozitele şi i-au scufundat flota în adâncul oceanului. În această clipă, Hock Seng se simte ca un bărbat. Umblă mai drept de spate, nici măcar nu mai

şchioapătă.

Nu are de unde să ştie dacă gaşca lui Fute-Câine are să-l urmărească, aşa că merge încet, ştiind că atât oamenii lui Fute-Câini, cât şi ai lui Chan Zâmbăreţul îl înconjoară, ca un cerc plutitor care veghează asupra lui în timp ce-şi croieşte drum prin alei şi dă în mahalale, până când, în sfârşit, îl zăreşte pe Chan, care îl aşteaptă zâmbind.

— Te-au lăsat să pleci.

Hock Seng scoate alţi bani.

— V-aţi descurcat bine. Totuşi, ştie că au fost oamenii tăi. Plăteşte-l cu asta, spune şi îi întinde încă un sul de bahţi.

Chan zâmbeşte la vederea grămezii de bani.

— E de două ori mai mult decât am nevoie pentru o asemenea treabă. Până şi Fute-Câini ne cheamă când contrabanda cu SoyPRO din Koh Angrit e prea riscantă pentru el.

— Ia-i oricum.

Zâmbăreţul ridică din umeri şi îi bagă în buzunar.

— Eşti foarte generos. Cu platformele de ancorare închise, nu ne strică un baht în plus.

Hock Seng dă să îşi continue drumul, dar la auzul cuvintelor se întoarce imediat.

— Ce-ai spus despre platformele de ancorare?

— Au fost închise. Cămăşile albe au năvălit acolo noaptea trecută. Totul e sub sechestru.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit că au ars tot ce-au găsit. Au lăsat un munte de cenuşă în urmă.

Bătrânul nu mai aşteaptă să afle mai multe. Se întoarce şi o ia la fugă, cât de repede pot să-l ducă oasele sale roase de trecerea anilor. Se blestemă tot drumul. Îşi spune că a fost un prost să nu se plece cum bate vântul, că s-a lăsat deturnat de la simpla supravieţuire de dorinţa de a face mai mult, de a-şi schimba viaţa. De fiecare dată când îşi face planuri de viitor, par să fie sortite eşecului. De fiecare dată când face un pas înainte, lumea i se pune de-a curmezişul şi îl trânteşte la pământ.

Pe strada Thanon Sukhumvit, în dogoarea soarelui,

găseşte un vânzător de ziare. Răsfoieşte febril gazetele şi foile cu zvonuri, paginile cu numere norocoase pentru pariuri şi numele presupuşilor învingători din meciurile de *muay thay.*

Desface foi, una după alta, tot mai frenetic cu fiecare exemplar. Toate arată chipul zâmbitor al lui Jaidee Rojjanasukchai, incoruptibilul Tigru din Bangkok.

CAPITOLUL 7

— Uite! Sunt faimos!

Jaidee îşi apropie de faţă foaia de ziar cu poza lui şi îi rânjeşte Kanyei. Cum ea nu zâmbeşte, o pune înapoi pe raft, alături de celelalte poze ale sale.

— Da, ai dreptate. Nu e cine ştie ce asemănare. Trebuie să-i fi mituit pe cei de la departamentul nostru de arhive. Dar pe-atunci eram tânăr, oftează nostalgic căpitanul.

Kanya tot nu îi răspunde, doar se uită morocănoasă la apa din *khlong.* Şi-au petrecut ziua vânând schifuri care făceau contrabandă cu recolte PurCal şi AgriGen în amonte, navigând înainte şi-napoi până la gura râului, iar Jaidee încă este plin de euforie.

Captura zilei a fost un cliper ancorat la mică distanţă de docuri. Sub aparenţa unui vas indian ce venea din Bali, s-a dovedit a fi plin-ochi de ananaşi rezistenţi la cibiscoză. A fost distractiv să vadă cum şeful portului şi căpitanul navei bălmăjeau scuze în timp ce cămăşile albe ale lui Jaidee turnau leşie peste întreaga încărcătură, ladă după ladă cu conţinut devenit steril, necomestibil. Nu aveau să mai obţină niciun profit din contrabandă.

Frunzăreşte celelalte hârtii de pe display şi găseşte altă imagine a sa. Aceasta, din *Bangkok Morning Post,* de pe vremea în care era luptător de *muay thay,* râzând după o victorie pe stadionul *Lumpkini.*

— Asta o las băieţilor mei.

Deschide un ziar şi citeşte rapid articolul. Ministrul Akkarat e foc şi pară. Cei de la Ministerul Comerţului îl numesc vandal. Jaidee e surprins că nu-l consideră trădător sau terorist. Faptul că îşi nuanţează declaraţiile arată cât sunt de neputincioşi de fapt.

Cu ziarul în mână, Jaidee îi zâmbeşte larg Kanyei.

— I-am rănit rău.

Ea nu îi răspunde nici acum.

Ştie un mic truc prin care să-i ignore posomoreala. Prima oară când a întâlnit-o, aproape a crezut că e proastă. Faţa

ei rămânea atât de impasibilă, fără niciun pic de voie bună, de parcă îi lipsea un organ, nasul pentru miros, ochii pentru vedere sau acela ce face o persoană să simtă *sanuk*-ul atunci când e chiar în faţa lor.

— Ar trebui să revenim la minister, spune ea şi se întoarce să supravegheze traficul naval de pe lângă *khlong,* căutând o navă care să-i ia.

Jaidee îi plăteşte vânzătorului pentru ziar în timp ce pe canal tocmai cotea o ambarcaţiune de transport pentru pasageri, un taxi acvatic.

Kanya îi face semn şi barja opreşte lângă ei, cu volantul gemând de energie cinetică şi valuri tulburând apa canalului în urma sa. Arcuri cinetice enorme ocupă jumătate din ea. Afacerişti chinezi înstăriţi din Chaozhou împânzesc puntea acoperită ca nişte raţe duse la tăiere.

Kanya şi Jaidee sar la bord şi rămân pe treptele care duc la compartimentul de scaune. Fata care vinde bilete le ignoră uniformele albe tot aşa cum ei o ignoră pe ea. Vinde un bilet de treizeci de bahţi bărbatului care urcase odată cu ei. Jaidee se sprijină de balustradă în timp ce barja accelerează şi se desprinde de doc. Vântul îi mângâie faţa pe măsură ce înaintează pe canal, înspre inima oraşului. Ambarcaţiunea se deplasează cu viteză, trecând pe lângă mici schifuri cu vâsle şi bărci cu coadă lungă. Pereţi de case dărăpănate şi faţade de prăvălii lunecă pe lângă ei, bluze, *pha szra*-uri şi saronguri de toate culorile atârnă în lumina soarelui. Femeile îşi spală părul lung în apa pământie a canalului. Barja încetineşte brusc. Kanya priveşte cu atenţie în toate părţile.

— Ce e?

În faţă, un copac căzut aproape blocase canalul. Bărci se înghesuie în jurul său, încercând să se strecoare cumva.

— Un arbore *bo,* spune Jaidee şi se uită în jur după un reper. Trebuie să le dăm de ştire călugărilor.

Nimeni altcineva nu l-ar fi luat de acolo. Şi, în ciuda lipsei de lemn, nimeni nu l-ar fi tăiat. Ar fi adus ghinion. Barja lor se leagănă pe valurile făcute de puzderia de bărci mici care încearcă să se strecoare printr-o mică deschizătură lăsată

în canal, unde copacul sacru nu a blocat traficul.

Jaidee bombăne nerăbdător şi apoi strigă la cei din faţă şi îşi flutură insigna:

— Faceţi loc, prieteni! Suntem cu treabă de la minister. La o parte!

Vederea insignei şi a uniformei albe sunt de ajuns să croiască drum printre bărci şi schifuri. Pilotul ambarcaţiunii lor îi aruncă o privire recunoscătoare. Arcurile cinetice intră în turaţie şi barja se îndreaptă spre spaţiul îngust.

În timp ce ocolesc cu atenţie ramurile dezgolite ale copacului, pasagerii taxiului acvatic fac plecăciuni adânci în semn de respect pentru trunchiul căzut, împreunându-şi palmele şi ducându-le la frunte.

Jaidee li se alătură, apoi se întinde să atingă lemnul, lăsându-şi degetele să lunece pe suprafaţa sa brăzdată în timp ce trec pe lângă el. E plin de mici găuri, ca de sfredel. Sub scoarţă, ar găsi o reţea complexă de canale care explică moartea arborelui. Un copac *bo.* Copacul sub care Buddha a atins iluminarea. Şi totuşi ei nu au putut să facă nimic ca să-l salveze. Nici măcar o singură varietate de smochin nu a supravieţuit, în ciuda tuturor eforturilor. Cărăbuşii de fildeş i-au distrus. Când oamenii de ştiinţă s-au recunoscut învinşi, s-au rugat lui Phra Seub Nakhasathien, într-un ultim efort deznădăjduit, însă nici măcar martirul nu a reuşit să-i salveze.

— N-am reuşit să salvăm totul, murmură Kanya, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— N-am putut să salvăm aproape nimic, rosteşte Jaidee şi îşi lasă degetele să alunece peste găurile făcute de cărăbuşii de fildeş. *Farangii* sunt răspunzători pentru atâtea rele şi totuşi Akkarat încă încearcă să trateze cu ei.

— Nu şi cu AgriGen.

Jaidee zâmbeşte cu amărăciune şi îşi îndepărtează mâna de arborele căzut.

— Nu, nu cu ei. Dar cu cei din tagma lor, până la urmă. Manipulatorii de gene. Oameni ai caloriilor. Până şi cu PurCal, când lumea e înfometată. Din ce alt motiv îi lăsăm să se adune în Koh Angrit? În caz că avem nevoie de ei. În

caz că dăm greş şi trebuie să le cerşim orezul, grâul şi soia.

— Acum, avem propriii noştri manipulatori de gene.

— Graţie prevederii Maiestăţii Sale regele, Rama al XII-lea.

— Şi ai lui Chaopraya Gi Bu Sen.

— Chaopraya, rosteşte Jaidee printre dinţi. Nicio persoană atât de mârşavă nu ar trebui onorată cu un asemenea titlu.

Kanya ridică din umeri, dar nu îl tachinează. Curând, copacul *bo* rămâne în urma lor. Coboară la Srinakharin Bridge. Mirosul de mâncare îi umple nările lui Jaidee. Îi face semn Kanyei să-l urmeze şi se îndreaptă spre o mică stradă lăturalnică.

— Somchai spune că pe-aici se găseşte o gheretă cu *som tam* foarte bun. Mi-a spus că au şi fructe de papaia nealterate.

— Nu mi-e foame.

— De-aia eşti tot timpul atât de morocănoasă.

— Jaidee… începe Kanya, apoi se opreşte brusc.

Jaidee se întoarce spre ea şi îi surprinde grija de pe chip.

— Ce e? Spune ce te roade.

— Sunt îngrijorată din cauza platformelor de ancorare.

— N-ai de ce.

Înaintea lor se deschide aleea, cu pereţii ticsiţi de gherete cu mâncare şi mese, toate înghesuite unele în altele. Mici castroane de *nam plaa prik* aşteaptă ordonate în mijlocul meselor curăţate de mâncare.

— Vezi? Somchai avea dreptate.

Căpitanul găseşte căruciorul cu salate pe care îl căuta şi cercetează mirodeniile şi fructele, apoi începe să comande pentru amândoi. Kanya i se alătură, cuprinsă de un nor negru de posomoreală.

— Două sute de mii de bahţi e o sumă foarte mare atunci când o pierzi, chiar şi pentru Akkarat, mormăie ea în vreme ce Jaidee îi cere vânzătoarei de *som tam* să pună mai mulţi ardei iuţi.

Bărbatul încuviinţează gânditor, privind cum bătrâna de la tarabă amestecă bucăţi de papaia verde în mirodenii.

— Aşa este. Habar n-aveam că acolo se fac atâţia bani.

Suficienţi pentru a finanţa un nou laborator pentru cercetare genetică sau pentru a aduna cinci sute de cămăşi albe pentru o inspecţie la fermele de peşti tilapia din Thonburi… Clatină din cap. Şi a fost doar un raid. I se pare uluitor.

Uneori, crede că înţelege mersul lumii şi apoi, din când în când, dă jos capacul de pe un alt cartier al oraşului divin şi găseşte gândaci mişunând acolo unde nu s-ar fi aşteptat. Era ceva nou, într-adevăr.

Se duce la următoarea tarabă cu mâncare, ticsită cu tăvi de carne de porc presărată cu ardei iuţi şi bucăţi de bambus RedStar. Peştii prăjiţi, cu capete ca de şarpe, frăgeziţi şi crocanţi, scoşi din râul Chao Phraya chiar astăzi. Mai comandă mâncare. Suficientă pentru amândoi şi, pe deasupra, *sato* de băut. Se aşază la o masă liberă în timp ce mâncarea e servită.

Tolănit pe un scaun de bambus, la sfârşitul zilei de lucru şi cu bere de orez încălzindu-i burta, Jaidee nu poate să nu zâmbească gândindu-se la subordonata sa.

Ca de obicei, chiar şi cu o porţie de mâncare bună în faţa ei, Kanya rămâne neschimbată.

— *Khun* Bhirombhakdi se plângea de tine la sediu, spune ea. Ameninţa că se duce direct la generalul Pracha şi că o să aibă grijă să-ţi şteargă zâmbetul de pe faţă.

— Nu mi-e teamă de el, răspunde Jaidee, cu gura plină de ardei.

— Se ştie că platformele de ancorare sunt fieful lui. Locul de unde îşi ia şpăgile şi taxele de protecţie.

— Iniţial ţi-ai făcut griji din cauza celor de la Comerţ, acum din pricina lui Bhirombhakdi. Bătrânul ăla se teme şi de umbra lui. O pune pe nevastă-sa să guste fiecare fel de mâncare, ca nu cumva să facă rugină verzicantă, clatină el din cap. Nu mai fi atât de morocănoasă. Ar trebui să zâmbeşti mai mult. Să mai râzi din când în când. Hai, mai bea, spune şi îi mai toarnă *sato* locotenentului său. Pe vremuri, ţării noastre i se spunea Pământul Zâmbetelor. Şi uită-te la tine, ai o faţă de parcă ai mânca lămâi cât e ziua

de lungă.

— Poate că pe-atunci aveam mai multe motive să zâmbim.

— Ei bine, poate că ai dreptate.

Jaidee îşi pune paharul pe masa crestată şi se uită la el gânditor.

— Trebuie să fi făcut ceva groaznic în vieţile noastre anterioare încât să ne alegem cu cele de acum. E singurul lucru care cred că le explică pe toate.

Kanya oftează.

— Uneori văd spiritul bunicii mele rătăcind în jurul *chedi*-ului din apropiere de casa mea. O dată, mi-a spus că nu se poate reîncarna până când nu facem un loc mai bun în care să vină.

— Încă un *phii* din vremea Contracţiei? Cum te-a găsit? Nu era originară din regiunea Isaan?

— M-a găsit oricum. E foarte nemulţumită de mine.

— Da, dar, probabil că şi noi vom fi nemulţumiţi când ne va bate ceasul.

Şi Jaidee a întâlnit asemenea fantome. Acum, găseşti *phii* pretutindeni. Prea mulţi ca să le mai ţii socoteala. I-a văzut în cimitire şi sprijiniţi de scheletele ciuruite ale copacilor *bo,* toate privindu-l cu mânie.

Toţi cei care se pretind că ar fi mediumuri vorbesc despre cât de frustraţi sunt *phiii,* despre cum nu se pot reîncarna şi astfel rătăcesc pe ici, pe colo, asemenea mulţimii de oameni din gara Hualamphong care speră să prindă un tren până la plajă. Cu toţii aşteaptă o reîncarnare pe care nu o pot obţine fiindcă nici unul dintre ei nu merită suferinţa acestei lumi.

Călugări precum Ajahn Suthep spun că asemenea idei sunt nişte bazaconii. Vinde amulete care să-i alunge pe *phii* şi spune că nu sunt decât fantome înfometate, create de moartea nefirească pricinuită de mâncatul legumelor afectate de rugina verzicantă. Oricine se poate duce la altarul său să facă o donaţie sau să meargă la templul Erawan să-i aducă ofrande lui Brahma – poate să tocmească dansatoarele de la sanctuar – şi să cumpere

speranţa că spiritele vor fi îmbunate şi vor călători spre următoarea încarnare. E posibil să speri aşa ceva.

Totuşi, fantomele sunt peste tot în jur. Cu toţii sunt de acord în această privinţă. Victimele lăsate în urmă de AgriGen, PurCal şi de toţi cei asemenea lor.

— În locul tău, nu aş pune la suflet ce s-a întâmplat cu bunica ta, o consolează Jaidee. Odată, într-o noapte cu lună plină, am văzut *phiii* împânzind drumurile din jurul Ministerului Mediului. Erau câteva zeci, îi spune şi zâmbeşte trist. Până la urmă, cred că nu există soluţie. Când mă gândesc că Surat şi Niwat au să crească într-o astfel de lume…

Inspiră adânc, stăvilindu-şi emoţiile în faţa Kanyei. Mai ia o gură din pahar.

— Oricum, e bine că măcar luptăm. Nu aş vrea decât să punem mâna pe vreun director executiv de la AgriGen sau PurCal şi să îi sucim gâtul. Sau să-l lăsăm să vadă pe pielea lui ce înseamnă băşica verzicantă AG134.s. Atunci, m-aş simţi împlinit. Aş muri fericit.

— Probabil că nici tu nu te vei reîncarna. Eşti un om prea bun ca să ajungi din nou în iadul ăsta, remarcă locotenentul.

— Dacă am noroc, am să renasc în Des Moines, ca să le arunc laboratoarele în aer.

— Măcar de…

Jaidee ridică privirea la auzul tonului Kanyei.

— Ce te roade? De ce eşti atât de tristă? Amândoi vom renaşte într-un loc frumos, de asta sunt sigur. Amândoi. Gândeşte-te la toate meritele pe care le-am câştigat doar noaptea trecută. Credeam că acei *heeya* de la vamă au să facă pe ei când le-am ars încărcătura.

Kanya îl priveşte posacă.

— Probabil că n-au mai întâlnit o cămaşă albă pe care să nu poată să o mituiască.

Şi, într-o clipă, i-a retezat scurt încercarea de a destinde atmosfera. Nu e de mirare că nimeni nu o place la minister.

— Aşa este. Ai dreptate. Acum, toată lumea ia şpagă. Nu mai e ca înainte. Oamenii nu-şi mai amintesc vremurile cele

mai rele. Nu mai le e teamă aşa cum le era odinioară.

— Iar acum tu te arunci în gura cobrei de la Ministerul Comerţului. După lovitura de la 12 decembrie, se pare că generalul Pracha şi ministrul Akkarat îşi dau târcoale, căutând un nou pretext ca să se lupte. Nu şi-au încheiat disputa, iar acum tu faci ceva care să-l înfurie şi mai mult pe Akkarat. Agiţi lucrurile.

— Ce să spun, întotdeauna am fost prea *jai rawn* pentru propriul meu bine. Şi Chaya se plânge din cauza asta. De aia te ţin pe lângă mine. Deşi nu mi-aş face griji din cauza lui Akkarat. O să împroaşte cu venin o vreme, apoi o să se calmeze el. Fie că-i place sau nu, generalul Pracha are prea mulţi susţinători în armată ca să mai încerce o lovitură. După moartea premierului Surawong, Akkarat nu mai are nimic. E izolat. O fi el bogat, dar, fără megodonţi şi tancuri care să-i sprijine ameninţările, nu e decât un tigru de hârtie. Şi cred că şi-a învăţat lecţia.

— E periculos.

Jaidee o priveşte serios.

— La fel şi cobrele. Sau megodonţii. Sau cibiscoza. Suntem înconjuraţi de pericole. Akkarat… Mă rog, e un fapt consumat. N-ai cum să mai schimbi ceva. De ce să-ţi mai faci griji? *Mai pen rai.* Fii fără grijă.

— Totuşi, ar trebui să fii atent.

— Te gândeşti la tipul de la platformele de ancorare? Cel pe care l-a observat Somchai? Te-a speriat?

— Nu, răspunde Kanya nepăsătoare.

— Mă mir. Pe mine m-a făcut să mă treacă fiorii.

O priveşte atent, întrebându-se cât de multe ar trebui să-i spună, cât ar trebui să-i dezvăluie din ceea ce ştie despre lumea din jurul său.

— Am o presimţire rea în privinţa lui.

— Chiar aşa? îl întreabă Kanya, neliniştită. Eşti înspăimântat? De un singur om?

Jaidee clatină din cap.

— Nu atât de îngrozit încât să fug şi să m-ascund sub *pha sin*-ul Chayei, dar, l-am mai văzut şi înainte.

— Nu mi-ai spus.

— La început, nu eram sigur. Acum sunt. Cred că e unul din oamenii celor de la Comerţ… Cred că-mi dau târcoale din nou. Poate se gândesc să încerce încă un asasinat. Ce crezi despre asta?

— Nu ar îndrăzni să se atingă de tine. Maiestatea sa, regina, a vorbit în favoarea ta.

Căpitanul îşi atinge gâtul în locul în care vechea cicatrice lăsată de o armă cu arc încă se zăreşte pe pielea sa.

— Nici măcar după ce le-am făcut la platformele de ancorare?

— Îţi trimit o gardă de corp, rosteşte Kanya, înverşunată.

Jaidee râde de ferocitatea ei, dar se simte încălzit, încurajat de ea.

— Eşti o fată bună, dar aş fi prost să mă las păzit de cineva. Atunci toată lumea ar şti că pot fi intimidat. Asta nu e calea tigrului. Uite, mănâncă asta.

Îi pune încă o bucată de *plaa* în farfurie.

— M-am săturat.

— Nu trebuie să fii politicoasă. Mănâncă.

— Ar trebui să-ţi iei o gardă de corp. Te rog.

— Am încredere că tu-mi ţii spatele. Mi-e suficient să ştiu asta.

Locotenentul tresare. Jaidee zâmbeşte la vederea reacţiei ei.

Of, Kanya, se gândeşte el. *Cu toţii trebuie să ne gândim la unele alegeri pe care să le facem în viaţă. Eu le-am făcut pe ale mele. Dar tu ai propria ta kamma.*

Apoi îi vorbeşte cu blândeţe:

— Mănâncă, eşti atât de slabă. Cum să-ţi găseşti un iubit dacă n-ai pic de carne pe tine?

Kanya îşi dă farfuria la o parte.

— Se pare că nu prea am poftă de mâncare zilele astea.

— Lumea moare de foame pretutindeni şi ţie nu-ţi vine să mănânci.

Kanya se strâmbă şi ia o bucată de peşte cu lingura. Căpitanul clatină din cap. Îşi pune furculiţa şi lingura în farfurie.

— Ce se întâmplă? Eşti chiar mai ursuză decât de obicei.

Mă simt de parcă tocmai ţi-am pus unul din fraţi într-o urnă funerară. Ce te frământă?

— Nimic. Sincer. Doar că nu mi-e foame.

— Spune-mi ce ai pe inimă, locotenente. Vreau să-mi vorbeşti sincer. E un ordin. Eşti un ofiţer model. Nu suport să te văd tristă. Nu-mi place să văd că vreunul din oamenii mei e trist, nici măcar cei din Isaan.

Kanya se încruntă. Jaidee priveşte cum locotenentul său cântăreşte ceea ce e pe cale să spună. Se întreabă dacă a fost vreodată atât de precaut ca această tânără. Se îndoieşte. Întotdeauna a fost prea pripit, prea iute la mânie. Nu precum Kanya, trista Kanya, care ştie să fie numai *jai yen. Sanuk* nici cât negru sub unghie, dar cu siguranţă *jai yen.*

Aşteaptă, sperând că în sfârşit are să-i audă povestea, întreaga ei poveste, în toată umanitatea ei dureroasă, dar când Kanya deschide gura îl ia prin surprindere. Vocea nu i se ridică deasupra unei şoapte. E prea stânjenită ca să închege o propoziţie.

— O parte din oameni se plâng că nu accepţi destule daruri de bunăvoinţă.

— Ce? face Jaidee şi se dă în spate, făcând ochii mari. Nu ne vom implica în aşa ceva. Noi nu suntem ca toţi ceilalţi. Şi ne mândrim cu asta.

Kanya încuviinţează cu însufleţire.

— Şi ziarele, şi foile de zvonuri te iubesc pentru asta. Oamenii te iubesc pentru asta.

— Dar?

Expresia tristă îi umbreşte din nou chipul.

— Dar nu mai eşti promovat, iar cei care-ţi sunt loiali nu mai primesc ajutor de la superiorii tăi şi se simt descumpăniţi.

— Dar uită-te la ce am realizat împreună!

Jaidee bate în sacul cu bani dintre picioarele sale, cel pe care l-au confiscat de pe cliper.

— Cu toţii ştiu că, dacă le trebuie ceva, vor fi ajutaţi. Avem mai mult decât suficienţi bahţi pentru oricine are nevoie.

Locotenentul murmură cu privirea în pământ:

— Unii spun că-ţi place să păstrezi banii.

Jaidee se uită uluit la ea.

— Ce? Şi tu crezi asta?

Kanya ridică din umeri, deznădăjduită.

— Evident că nu.

Jaidee clatină din cap, căutând să se scuze.

— Nu, sigur că nu ai face-o. Eşti o fată bună. Ai făcut lucruri grozave aici.

Îi zâmbeşte, aproape copleşit de compasiune pentru tânăra care a venit la el înfometată, idolatrizându-l pe el şi anii săi de campion *muay thay,* dorindu-şi atât de mult să-i calce pe urme.

— Fac tot ce pot ca să infirm zvonurile, dar... Cadeţii spun că a servi sub căpitanul Jaidee e ca şi cum ai muri de foame cu viermi *akah.* Lucrezi şi lucrezi şi slăbeşti tot mai mult. Avem băieţi de nădejde, dar nu pot să nu se simtă ruşinaţi când au uniforme ponosite, iar camarazii lor unele nou-nouţe. Când au o bicicletă la doi oameni, iar colegii lor au scutere cu arcuri cinetice.

Jaidee oftează.

— Îmi aduc aminte de vremea în care cămăşile albe erau iubite.

— Toată lumea trebuie să mănânce.

Încă un oftat. Căpitanul ia sacul dintre picioare şi i-l întinde Kanyei.

— Ia banii. Împarte-i în mod egal între oamenii mei. Pentru curajul şi ceea ce au făcut ieri.

Tânăra îl priveşte surprinsă.

— Eşti sigur?

Jaidee ridică din umeri şi zâmbeşte, ascunzându-şi dezamăgirea, ştiind că aşa era cel mai bine să procedeze şi totuşi cumplit de întristat de asta.

— De ce nu? Cum ai spus şi tu, sunt băieţi buni. Şi *farangii,* şi Ministerul Comerţului stau ca pe ace zilele astea. Au făcut treabă bună.

Kanya face o respectuoasă *wai,* cu capul plecat şi cu palmele lipite deasupra frunţii.

— Of, las-o mai moale cu prostiile astea, spune căpitanul în timp ce îi toarnă ce mai rămăsese din sticla de *sato* în pahar. *Mai pen rai.* N-are importanţă. Sunt doar fleacuri. Mâine vom avea alte bătălii de dat. Şi avem nevoie de băieţi loiali care să ne urmeze. Cum altfel să-i înfrângem pe AgriGen-ii şi PurCal-ii lumii dacă nu ne hrănim prietenii?

CAPITOLUL 8

— Am pierdut 30 000.

— Cincizeci, mormăie Otto.

Lucy Nguyen stă cu ochii aţintiţi în tavan.

— O sută optzeci şi cinci? Şase?

— Patru sute.

Quoile Napier îşi pune paharul cald cu *sato* pe măsuţa joasă.

— Am pierdut patru sute de mii de bancnote albastre pe nenorocitul ăla de dirijabil al lui Carlyle.

Toţi cei de la masă rămân tăcuţi, înmărmuriţi. Lucy se ridică, ameţită de atâta băutură în cursul după-amiezii.

— Hristoase! Ce strecurai aici, seminţe rezistente la cibiscoză?

Cei cinci indivizi de pe veranda Sir Francis Drake, „Falanga *Farang“,* aşa cum îi botezase Lucy, beau de necaz în căldura de furnal a anotimpului secetos.

Anderson e la aceeaşi masă, ascultându-le absent smiorcăielile şi cu mintea la problema originii *ngaw*-ului. Are o altă pungă de fructe pe podea, între picioare, şi simte că răspunsul la enigma sa e undeva în apropiere, dar asta numai dacă ar avea suficientă ingeniozitate ca să-l găsească. Bea whisky khmer şi îşi rumegă gândurile.

Ngaw: aparent imun la rugina verzicantă şi cibiscoză, chiar şi atunci când e expus în mod direct; evident că rezistă la gărgăriţa modificată niponă şi la toate celelalte bacterioze la care sunt expuse plantele, altfel nu ar fi crescut. Un produs perfect. Rodul accesului la un material genetic diferit de cele pe care AgriGen şi celelalte corporaţii ale caloriilor le folosesc pentru modificările genetice.

Undeva în ţara aceasta e ascunsă o bancă de seminţe. Mii, poate zeci de mii de seminţe atent conservate, un adevărat tezaur de diversitate biologică. Lanţuri infinite de ADN, fiecare cu potenţialele sale utilizări. Şi thailandezii obţin răspunsuri la cele mai spinoase probleme de supravieţuire din această mină de aur. Cu acces la banca

de seminţe a thailandezilor, cei din Des Moines ar putea să exploateze coduri genetice pentru câteva generaţii, chiar să controleze mutaţiile molimelor. Să supravieţuiască puţin mai mult.

Anderson se foieşte agasat în scaun, ştergându-şi transpiraţia. E atât de aproape. Florile de umbra-nopţii au renăscut, iar acum şi *ngaw*-ul. Şi Gibbons îşi face de cap prin Asia de Sud-Est. Dacă nu ar fi fost fata aceea modificată, nici n-ar fi ştiut de Gibbons. Regatul e singura ţară ce mai poate să-şi menţină securitatea operaţională. Dacă ar reuşi să afle unde este banca de seminţe, ar fi posibilă o incursiune… Asta învăţaseră de când cu cele întâmplate în Finlanda.

Nicio formă de viaţă inteligentă nu mişcă dincolo de verandă. Broboane ispititoare de sudoare curg pe gâtul lui Lucy şi îi umezesc cămaşa în vreme ce ea se plânge de mersul războiului cărbunilor cu vietnamezii. Nu poate să extragă jad dacă armata trage în tot ce mişcă. Favoriţii lui Quoile sunt uzi leoarcă. Nu bate nici urmă de vânt.

În stradă, trăgătorii de ricşe se îngrămădesc în bălţile subţiri de umbră. Oasele şi încheieturile le ies prin pielea netedă, dezvelită, nişte schelete cu carnea întinsă la maximum pe osatură. În perioada aceasta a zilei, ies posaci în dogoarea soarelui numai când sunt chemaţi de un client şi nu se urnesc decât pentru dublul sumei obişnuite.

Întreaga structură dărăpănată a bodegii e lipită de peretele exterior al unui turn dărâmat din vremea Expansiunii. O pancardă pictată de mână e proptită de scările ce urcă spre verandă, pe care scrie cu scrijelituri: SIR FRANCIS DRAKE. Firma apăruse de curând, inspirată de ruina şi degradarea din jur, pictată de câţiva *farangi* care ţinuseră morţiş să dea un nume împrejurimilor. Neghiobii ăia au dispărut de mult în nord, fie înghiţiţi de jungla năpădită de mutaţiile ruginii verzicante, fie victime ale războiului pentru cărbune şi jad. Dar, firma a rămas, poate fiindcă l-a amuzat pe proprietar, care şi-a luat numele drept poreclă, sau pentru că nimeni nu are atâta vlagă încât să o schimbe. Până una-alta, vopseaua e ştearsă de zăpuşeală.

Indiferent de originile sale, cârciuma este ideal plasată între depozitele din zona digului şi fabrici. Bodega dărăpănată e chiar peste drum de hotelul Victory, astfel încât Falanga *Farang* se poate chercheli în voie în timp ce membrii ei caută din priviri noi străini demni de luat în seamă care au ajuns pe aceste ţărmuri neprimitoare.

Mai există şi alte bodegi pentru marinarii ce reuşesc să treacă de vamă, de carantină şi igienizarea cu furtunul cu apă, dar e aici, cu feţele de masă de un alb imaculat ale hotelului Victory pe o parte a străzii pietruite şi cu văgăuna de bambus a lui Sir Francis pe cealaltă, unde străinii care locuiesc în Bangkok pentru o vreme ajung în cele din urmă aici.

— Ce transportai? întreabă Lucy din nou, îndemnându-l pe Quoile să le vorbească despre pierderile sale.

Individul cu favoriţi proeminenţi se apleacă şi coboară glasul, ca să le atragă atenţia.

— Şofran. Din India.

După o pauză, Cobb izbucneşte în râs.

— Bun produs de cărat în aer. Trebuia să mă fi gândit la asta.

— E ideal pentru un dirijabil. Greutate mică. Şi chiar mai profitabil decât opiul, îl lămureşte Quoile. Regatul încă nu a reuşit să germineze seminţele şi politicienii şi generalii ţin morţiş să-l aibă în bucătărie. Dacă pun mâna pe aşa ceva, le creşte reputaţia în cercurile lor. Am avut comenzi mari. Aş fi fost bogat. Putred de bogat.

— Asta înseamnă că acum eşti ruinat?

— Poate că nu. Negociez cu firma de asigurări Sri Ganesha, care poate să acopere o parte din pierderi. Ei bine, chiar optzeci la sută. Dar cum rămâne cu toate şpăgile ca să-l aduc în ţară? Toate plăţile făcute diverşilor agenţi vamali? E o pierdere totală, rosteşte sumbru Quoile. Totuşi, poate reuşesc să scap cu pielea de pe mine. Într-un fel, am avut noroc. Încărcătura intră sub incidenţa legilor de asigurare a bunurilor doar pentru că era pe dirijabilul lui Carlyle. Ar trebui să închin în cinstea pilotului pentru că s-a prăbuşit în ocean. Dac-ar fi descărcat dirijabilul la sol şi

cămăşile albe mi-ar fi dat foc la marfă, aş fi fost găsit vinovat de contrabandă. Atunci aş fi ajuns pe străzi, cu cerşetorii *fa'gan* şi cu carnetele galbene.

Otto se încruntă.

— Cam atât se poate spune în apărarea lui Carlyle. Dacă nu şi-ar fi băgat nasul în jocurile politice, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— N-avem de unde să ştim asta, ridică Quoile din umeri.

— E al dracului de sigur, intervine Lucy. Carlyle îşi petrece jumătate din timp plângându-se despre cămăşile albe şi cealaltă gudurându-se pe lângă Akkarat. E un mesaj de la generalul Pracha pentru Carlyle şi Ministerul Comerţului. Noi suntem doar porumbeii mesageri.

— Porumbeii mesageri au dispărut demult.

— Şi crezi că noi nu vom dispărea? Generalul Pracha n-ar ezita să ne azvârle pe toţi în închisoarea Khlong Prem dacă ar crede că asta l-ar afecta pe Akkarat, spune Lucy şi privirea i se îndreaptă spre Anderson. Eşti cam tăcut, Lake. N-ai pierdut nimic?

Bărbatul tresare.

— Materiale de producţie. Piese de schimb pentru linia de producţie. Probabil o sută cincizeci de mii de albăstrei. Secretarul meu încă evaluează pagubele. Marfa noastră era deja la sol, spune el, privindu-l pe Quoile. Ioc asigurare.

Amintirea discuţiei sale cu Hock Seng e încă proaspătă. Mai întâi, bătrânul chinez a încercat să nege totul, plângându-se de incompetenţa celor de la platformele de aterizare, dar până la urmă a mărturisit că totul era pierdut şi că din capul locului nu a reuşit să plătească toate şpăgile necesare. O mărturisire neplăcută, aproape isterică, de bătrân îngrozit că-şi va pierde locul de muncă. Anderson i-a alimentat spaima, umilindu-l şi ţipând la el până când s-a făcut mic cât un purice, făcându-l să înţeleagă cât era de nemulţumit. Totuşi, încă se întreabă dacă Hock Seng şi-a învăţat lecţia sau dacă va mai încerca şi alte învârteli. Anderson îşi încleştează fălcile. Dacă ajutorul asiaticului nu i-ar îngădui atât timp liber pentru adevărata sa muncă, l-ar arunca pe bătrânul nemernic înapoi în turnurile carnetelor

galbene.

— Ţi-am spus eu că ăsta nu e un loc bun în care să deschizi o fabrică, îl împunge Lucy.

— Japonezii o fac.

— Doar pentru că au angajamente speciale cu palatul.

— Şi chinezii din Chaozhou o fac bine-mersi.

Lucy îl priveşte cu răceală.

— Fac asta de generaţii. Practic, sunt deja asimilaţi cu thailandezii din punctul ăsta de vedere. Noi suntem mai degrabă carnete galbene decât Chaozhou, dacă e să comparăm. Un *farang* cu ceva minte în cap ştie că nu trebuie să investească prea mult în locul ăsta. Aici sunt nisipuri mişcătoare. E mult prea uşor să pierzi totul într-o razie. Sau în urma altei lovituri de stat.

— Cu toţii trebuie să jucăm cu cărţile pe care le-am primit, ridică Anderson din umeri. Şi oricum, Yates a ales locul.

— Şi lui Yates i-am spus că e o idee proastă.

Îşi aduce aminte de Yates, visând cu ochii deschişi la posibilităţile deschise de o nouă economie globală.

— Nu cred că era prost. Dar sigur era un idealist.

Îşi termină băutura. Patronul bodegii nu se vede nicăieri. Le face cu mâna chelnerilor, care îl ignoră cu toţii. Cel puţin unul din ei doarme în picioare.

— Nu ţi-e teamă că ai să împărtăşeşti soarta lui Yates? îl întreabă Lucy.

Anderson o priveşte amuzat.

— N-ar fi cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Nu pot să suport căldura, spune şi îşi atinge nasul ars de soare. Prefer mai degrabă pustiurile din nord.

Nguyen şi Quoile, amândoi cu pielea oacheşă, încep să râdă la remarca lui, însă Otto doar încuviinţează mohorât, cu nasul ars ca mărturie a propriei sale neputinţe de a se adapta la dogoarea soarelui ecuatorial.

Lucy scoate o pipă şi alungă câteva muşte înainte să-şi aranjeze uneltele de fumat şi o biluţă de opiu. Muştele zboară ceva mai departe, dar nu pleacă. Până şi insectele par năucite de căldură. Jos pe alee, lângă grohotişul rămas

din străvechiul turn din timpul Expansiunii, copiii se joacă lângă o pompă cu apă proaspătă. Lucy îi priveşte în timp ce-şi umple pipa.

— Hristoase, ce n-aş da să fiu din nou copil.

Conversaţia pare să-i fi secătuit pe toţi de energie.

Anderson ia punga de *ngaw* dintre picioare. Scoate un fruct şi îl descojeşte. Desface pulpa translucidă şi aruncă coaja păroasă pe masă. Începe să mănânce.

Otto îl priveşte curios, cu capul într-o parte.

— Ce ai acolo?

Anderson scoate mai multe fructe din pungă şi le împarte.

— Nu sunt sigur. Thailandezii le spun *ngaw.*

Lucy se opreşte din umplutul pipei.

— Le-am văzut şi eu. Sunt peste tot prin piaţă. Nu au rugină verzicantă?

Anderson clatină din cap.

— Până acum, nu. Femeia de la care le-am cumpărat mi-a spus că sunt curate. Avea certificate pentru ele.

Ceilalţi încep să râdă, dar Anderson le ignoră cinismul.

— Le-am lăsat să stea o săptămână. Nimic. Sunt mai curate decât produsele de la U-Tex.

Convivii îi urmează exemplul şi îşi mănâncă fructele. Ochii se măresc. Zâmbete apar pe buze. Anderson deschide punga larg şi o pune pe masă.

— Luaţi câte vreţi. Oricum am mâncat deja prea multe.

Cu toţii se reped la fructe. Grămada de coji de pe masă creşte văzând cu ochii. Quoile mestecă gânditor.

— Cumva, îmi aminteşte de fructele lici.

— Da? întreabă Anderson, căutând să-şi ascundă interesul. N-am mai auzit de ele.

— Păi, sigur că nu. Doar am băut ceva care avea acelaşi gust. Ultima oară când am fost în India. În Kolkata. Un reprezentant de vânzări de la PurCal m-a dus la unul din restaurantele sale, când am fost prima oară să mă interesez de şofran.

— Deci crezi că asta e… lici?

— Posibil. Lici i se spunea băuturii. Poate că nu avea

nimic de-a face cu fructul.

— Dacă e un produs PurCal, nu văd cum ar fi putut să ajungă aici, intervine Lucy. Toate fructele astea ar trebui să fie în Koh Angrit, sub carantină, până când Ministerul Mediului va găsi zece mii de feluri prin care să le taxeze.

Scuipă seminţele în palmă şi le aruncă de pe balcon în stradă.

— Le-am văzut peste tot. Trebuie să fie autohtone, remarcă ea, şi mai ia un *ngaw* din pungă. Totuşi, ştim cu toţii cine ar putea să ştie despre ele… Se apleacă şi strigă înspre întunecimea din spatele barului. Hagg! Mai eşti acolo? Eşti treaz?

Cum aud numele, ceilalţi tresar şi caută să se îndrepte de spate, ca nişte copii surprinşi de un părinte sever. Anderson încearcă să-şi reţină fiorul care îl străbate instinctiv.

— Nu pricep de ce-ai făcut asta, mormăie el.

— Credeam c-a murit, rosteşte Otto, cu o grimasă pe chip.

— Rugina verzicantă nu-i atinge niciodată pe cei aleşi, nu ştiaţi?

Cu toţii îşi suprimă râsul când o siluetă se apropie agale din penumbră. Faţa lui Hagg e roşie-foc, îmbrobonată de sudoare. Îi priveşte solemn pe toţi membrii Falangei. O salută pe Lucy din cap.

— Salutare, băieţi. Încă mai faci trafic cu asemenea indivizi?

— Mă descurc cum pot, răspunde Lucy şi îi face semn să ia loc. Nu sta în picioare. Bea cu noi. Spune-ne una din poveştile tale.

Îşi aprinde pipa cu opiu şi trage un fum în timp ce individul trage scaunul liber de lângă ea şi se aşază.

Hagg e un bărbat solid, bine hrănit. Nu pentru prima oară, Anderson se gândeşte cât e de interesant că tocmai preoţii grahamiţi, din toată turma lor, sunt întotdeauna cei cărora li se scurge burta peste curea. Face semn să i se aducă un pahar cu whisky şi, spre uimirea celorlalţi, chelnerul apare aproape imediat lângă el.

— Fără gheaţă, îl avertizează imediat omul.

— Da, fără gheaţă. Desigur, clatină el din cap cu emfază. Oricum nu vreau să irosesc caloriile alea nenorocite.

Când chelnerul se întoarce, Hagg ia paharul şi îl dă imediat peste cap, apoi îl trimite să-i mai aducă unul.

— Mă bucur că m-am întors din provincie, spune el. Începi să duci dorul plăcerilor civilizaţiei.

Ciocneşte cel de-al doilea pahar cu ceilalţi, după care îl goleşte din nou dintr-o răsuflare.

— Cât de departe ai ajuns? întreabă Lucy, cu pipa între dinţi.

Ochii încep să-i sticlească de la aburii opiului.

— În apropiere de vechea graniţă cu Myanmar, la trecătoarea Trei Pagode, răspunde preotul cu o privire dojenitoare, de parcă toţi cei aflaţi de la masă erau vinovaţi pentru obstacolele pe care le întâlnise în drumul său. Am cercetat răspândirea cărăbuşului de fildeş.

— Nu e deloc sigur pe-acolo, din câte am auzit, remarcă Otto. Cine e *jao por?*

— Un tip numit Chanarong. Şi nu mi-a dat bătaie de cap. E mult mai uşor să te înţelegi cu el decât cu Baronul Bălegarului sau cu oricare din *jao por*-ii mai mici din oraş. Nu toţi naşii sunt atât de ahtiaţi după profit şi putere. Hagg îşi dă capul pe spate şi adaugă apăsat: Pentru cei care nu intenţionează să jefuiască regatul de cărbuni, jad sau opiu, provincia e destul de sigură. Oricum, am fost invitat de Phra Kritipong să-i vizitez mănăstirea. Să observ schimbările din comportamentul cărăbuşului de fildeş. Prăpădul e de neînchipuit. Păduri întregi fără măcar o frunză. Doar plante kudzu şi nimic altceva. Întregul etaj superior a dispărut şi peste tot sunt numai trunchiuri căzute.

— Se poate salva ceva? întreabă Otto, cu sclipirea profitului în ochi.

Lucy îi aruncă o privire dezgustată.

— Vorbim despre cărăbuşul de fildeş, idiotule. Nici unul dintre noi nu vrea să aibă de-a face cu aşa ceva.

— Spui că ai fost invitat să vizitezi mănăstirea? Cu toate că eşti preot grahamit? întreabă Anderson.

— Phra Kritipong e îndeajuns de luminat încât să ştie că

nici Iisus Hristos, nici Învăţăturile Nişei nu dăunează credinţei lui. Valorile budiste şi cele grahamite sunt aceleaşi din multe puncte de vedere. Noe şi martirul Phra Seub sunt figuri complementare.

Anderson abia îşi stăpâneşte râsul.

— Dacă venerabilul călugăr ar vedea cum rezolvă lucrurile grahamiţii la noi în ţară, poate că şi-ar schimba părerea.

Hagg pare jignit.

— Nu sunt un adept al arderii holdelor. Sunt om de ştiinţă.

— N-am vrut să te jignesc.

Anderson scoate un *ngaw* şi i-l oferă.

— S-ar putea să te intereseze. Tocmai ce le-am găsit la piaţă.

Hagg priveşte surprins fructul.

— Piaţă? Care din ele?

— Toate, îl lămureşte Lucy.

— Au apărut cât timp ai fost plecat, spune Anderson. Încearcă-l, nu sunt rele.

Hagg ia fructul şi îl examinează cu atenţie.

— Extraordinar.

— Ştii cumva ce sunt? îl întreabă Otto.

Anderson mai descojeşte un fruct cu aparentă nepăsare, dar stă cu urechile ciulite. Nu ar întreba niciodată un grahamit aşa ceva, dar e cât se poate de dispus să-i lase pe alţii să o facă.

— Quoile credea că e lici, rosteşte Lucy. Are dreptate?

Hagg întoarce fructul pe toate părţile.

— Nu, nu e lici. Asta e sigur. Arată ca fructul pe care vechile texte îl numesc rambutan, spune el gânditor. Deşi, dacă-mi aduc bine aminte, cele două sunt înrudite întru câtva.

— Rambutan? întreabă Anderson cu o mină cât mai prietenoasă şi neştiutoare. Ce nume nostim. Acum, thailandezii le spun *ngaw.*

Hagg mănâncă fructul şi scuipă sâmburele în palmă. Îl examinează, aşa ud de salivă cum era.

— Mă întreb dacă se poate înmulţi.
— Poţi să-l pui într-un ghiveci şi ai să afli.
Hagg îl priveşte iritat.
— Dacă nu provine de la o companie de calorii, se va înmulţi. Thailandezii nu creează plante sterile.
Anderson începe să râdă.
— Nu credeam că vreo companie de calorii produce fructe tropicale.
— Fac ananaşi.
— A, da. Am uitat… Cum de ştii atâtea lucruri despre fructe? întreabă el după o scurtă pauză.
— Am studiat sistemele biologice şi ecologia la Universitatea Nouă din Alabama.
— Ăla e colegiul vostru grahamit, nu-i aşa? Credeam că tot ce învăţaţi e cum să ardeţi semănăturile.
Ceilalţi îşi ţin răsuflarea la auzul provocării, dar Hagg se mulţumeşte să-l privească cu răceală.
— Nu căuta să mă enervezi. Nu sunt genul. Dacă e să recreem Edenul, o putem face doar cu ajutorul cunoştinţelor acumulate de-a lungul istoriei. Înainte să vin aici, am petrecut ani buni studiind ecosistemele din Asia de Sud-Est dinaintea Contracţiei. Se întinde şi mai ia un fruct. Companiile de calorii trebuie că mor de ciudă din cauza acestor fructe.
La rândul ei, Lucy orbecăieşte după un alt fruct.
— Crezi că am putea să umplem un cliper cu ele şi să le trimitem pe calea apei înapoi acasă? Ştii tu, să o facem pe corporaţiile de calorii, dar invers? Pun pariu că lumea ar plăti o avere pe ele. O nouă aromă şi toate cele? Le-am vinde ca bunuri de lux.
Otto clatină din cap.
— Ar trebui să-i convingi că nu sunt afectate de rugina verzicantă; coaja roşie i-ar putea îngrijora pe oameni.
— E o cale pe care e mai bine să nu o urmezi, încuviinţează Hagg.
— Dar corporaţiile caloriilor o fac, argumentează Lucy. Trimit seminţe şi mâncare oriunde vor. S-au extins la scară globală. De ce nu am încerca şi noi acelaşi lucru?

— Pentru că e împotriva Învăţăturilor Nişei, rosteşte Hagg cu blândeţe. Companiile caloriilor şi-au rezervat deja un loc în iad. Nu ai de ce să fii atât de dornică să li te alături.

Anderson râde auzindu-i remarca.

— Haide, Hagg. Nu poţi să fii atât de pornit împotriva spiritului întreprinzător. Ideea lui Lucy e bună. Poate chiar să-ţi punem faţa pe cutiile în care le transportăm, rânjeşte el şi schiţează o binecuvântare grahamită. Ştii tu, aprobate de Sfânta Biserică şi toate cele. La fel de sigure ca produsele de la SoyPRO. Ce crezi despre asta?

— Nu aş participa niciodată la asemenea blasfemie, răspunde Hagg, încruntat. Mâncarea ar trebui să vină din locul ei de origine şi să rămână acolo. N-ar trebui să traverseze globul de dragul profitului. Am mai mers o dată pe calea asta şi aproape ne-a dus la pieire.

— Alte Învăţături ale Nişei, remarcă Anderson, descojind alt fruct. Trebuie să existe şi o nişă pentru bani undeva în ortodoxia grahamită. Cardinalii voştri sunt destul de graşi.

— Învăţăturile sunt adevărate, chiar dacă turma rătăceşte de la ele. Hagg se ridică brusc. Mulţumesc pentru companie.

Se încruntă spre Anderson, dar se întinde spre masă şi mai ia un fruct înainte să plece. Imediat ce se face nevăzut, toţi ceilalţi se relaxează.

— Hristoase, Lucy, de ce-ai făcut asta? întreabă Otto. Omul ăsta îmi dă fiori. Am plecat din Compact ca să scap de preoţii grahamiţi care îşi vârau nasul în treburile mele. Şi tu te-ai gândit să chemi unul la masa noastră?

Quoile încuviinţează morocănos.

— Am auzit că a mai venit un preot la ambasadă.

— Sunt peste tot. Ca viermii. Aruncaţi-mi încă un fruct, le face semn Lucy.

Încep din nou să mănânce. Anderson îi urmăreşte, curios să vadă dacă aceşti oameni care au călătorit mult prin lume vor avea vreo idee despre provenienţa *ngaw*-ului. Rambutanul e o posibilitate interesantă. Deja, în ciuda veştilor rele despre bazinele cu alge şi culturile de nutrienţi distruse, ziua ia o turnură mai bună decât se aştepta.

Rambutan. Un cuvânt pe care să-l trimită cercetătorilor din Des Moines. Un indiciu despre originile acestui misterios obiect botanic. Undeva trebuie să existe o consemnare istorică despre el. Va trebui să se întoarcă la cărţile lui şi să vadă dacă poate să găsească…

— Uite cine-i aici, mormăie Quoile.

Toţi se întorc. Richard Carlyle, într-un costum din in perfect apretat, urcă scările. Când ajunge la umbră, îşi dă jos pălăria şi o foloseşte pe post de evantai.

— Îl urăsc pe nemernicul ăsta, bombăne Lucy cu glas scăzut, apoi îşi reaprinde pipa şi inhalează adânc.

— De ce rânjeşte aşa? întreabă Otto.

— Să fiu a dracului dacă ştiu. Doar a pierdut un dirijabil, nu-i aşa?

Carlyle se opreşte, îi cercetează cu privirea pe muşteriii din încăpere şi îi salută din cap.

— Călduroasă zi mai avem, rosteşte el cu voce tare.

Otto se uită chiorâş la el şi mormăie roşu la faţă.

— Dacă n-ar fi fost jocurile lui politice, azi aş fi fost un om bogat.

— Nu fi atât de melodramatic, îl calmează Anderson, care tocmai îşi bagă încă un *ngaw* în gură. Lucy, dă-i să tragă din pipa ta. Nu am chef să fim daţi afară de Sir Francis pe căldura asta din cauza unei încăierări stupide.

Cu ochii sticloşi de la atât opiu, femeia îndreaptă pipa în presupusa direcţie a lui Otto. Anderson se întinde şi i-o culege dintre degete, apoi i-o dă lui Otto şi se ridică în picioare.

— Mai vrea cineva ceva de băut? întreabă el cu paharul în mână.

Ceilalţi clatină posaci din cap.

Carlyle rânjeşte când Anderson ajunge la bar.

— L-ai liniştit pe sărmanul Otto?

Anderson îl măsoară cu coada ochiului.

— Lucy fumează prea mult opiu. Mă îndoiesc că o să fie în stare să meargă pe picioarele ei, darămite să se ia la bătaie cu cineva.

— E drogul dracului.

Anderson îşi închină paharul gol spre el.

— Opiul şi băutura. Unde naiba e Sir Francis? întreabă, uitându-se peste tejghea.

— Mă gândeam că eşti aici să răspunzi la întrebarea aceea.

— Se pare că nu. Ai pierdut mult?

— Oarecum.

— Chiar aşa? Nu pari foarte afectat, spune Anderson şi arată spre restul membrilor Falangei. Toţi cei de-aici cârcotesc şi se vaită că tot îţi bagi nasul în politică, că te dai bine pe lângă Akkarat şi Ministerul Comerţului. Dar iată-te zâmbind cu gura până la urechi. Parcă ai fi thailandez.

Carlyle ridică din umeri. Sir Francis, îmbrăcat elegant şi atent coafat, apare dintr-o încăpere lăturalnică. Carlyle cere whisky şi Anderson îşi întinde paharul gol.

— N-avem gheaţă, îi avertizează patronul. Cărăuşii vor mai mulţi bani ca să se ducă la pompa de apă.

— Atunci plăteşte-i.

Sir Francis clatină din cap în timp ce ia paharul lui Anderson.

— Dacă te târguieşti cu ei când te strâng de boaşe, au să continue să te strângă. Şi eu nu pot să mituiesc Ministerul Mediului să-mi dea acces la reţeaua de cărbuni, aşa cum faceţi voi, *farangii.*

Se întoarce şi ia de pe raft o sticlă de whisky khmer, din care toarnă un lichid imaculat. Anderson se întreabă dacă zvonurile despre individ sunt adevărate.

Otto, care acum bodogăneşte incoerent ceva despre „drijebile nenorocite”, pretinde că Sir Francis e un vechi *Chaopraya,* un înalt demnitar al Coroanei, care a fost alungat de la palat în urma unei lupte pentru putere. O teorie la fel de întemeiată ca aceea că ar fi un fost locotenent al Baronului Bălegarului, acum pensionat, sau că e un prinţ khmer care trăieşte incognito printre străini de când Regatul Thailandei şi-a lărgit frontierele, înghiţind toată zona de est. Cu toţii sunt de acord că trebuie să fi fost un om de rang înalt, pentru că altfel dispreţul pe care îl are pentru clienţii săi nu putea fi explicat.

— Plătiţi acum, spune pe când pune paharele pe tejghea.

Carlyle începe să râdă.

— Ştii prea bine că ne plătim datoriile.

Sir Francis clatină din cap.

— Amândoi aţi pierdut o grămadă la platformele de ancorare. Toată lumea o ştie. Plătiţi acum.

Carlyle şi Anderson se scotocesc după monede.

— Credeam că ne înţelegem mai bine de atât, se plânge Anderson.

— Aşa e politica, zâmbeşte Sir Francis. Poate mâine mai veniţi pe-aici. Sau poate că valurile o să vă ducă oasele pe cine ştie ce plajă, ca plasticul de pe vreme Expansiunii. La toate colţurile se distribuie foi de zvonuri care cer ca popularul căpitan Jaidee să fie făcut consilier *chaopraya* la palat. Dacă steaua lui se înalţă, atunci voi, *farangii*… flutură de câteva ori din mână… Vă duceţi. Staţiile radio ale generalului Pracha îl numesc obsesiv pe Jaidee tigru şi erou, iar asociaţiile studenţeşti cer cu insistenţă ca Ministerul Comerţului să fie desfiinţat şi pus sub autoritatea cămăşilor albe. Reputaţia ministerului e puternic ştirbită. Şi ştim cu toţii că *farangii* şi comerţul sunt la fel de legaţi ca *farangii* şi puricii.

— Drăguţ.

— Păi, chiar puţiţi îngrozitor, ridică Sir Francis din umeri.

Carlyle îl priveşte fioros.

— Toată lumea pute. E nenorocitul de anotimp secetos.

— Bănuiesc că oamenii de la Ministerul Comerţului fac spume la gură, la cât de mult au pierdut la capitolul imagine, intervine Anderson.

Ia o gură din whisky-ul cald şi se strâmbă. Înainte să vină aici, îi plăcea alcoolul servit la temperatura camerei.

Sir Francis numără atent monedele primite şi le vâră în cutiuţa de încasări.

— Ministrul Akkarat încă zâmbeşte de ochii lumii, dar japonezii vor despăgubiri pentru pierderile suferite şi cămăşile albe nu le-ar achita nici în ruptul capului. Aşa că, fie Akkarat îi convinge să plătească pentru ce-a făcut Tigrul din Bangkok, fie îşi va mai pierde din reputaţie, asemenea

japonezilor.

— Crezi că japonezii au de gând să plece?

Pe chipul proprietarului barului se citeşte dezgustul.

— Japonezii sunt ca oamenii caloriilor, tot timpul caută modalităţi ca să se bage aici. N-au să plece niciodată.

Se duce în celălalt capăt al tejghelei, lăsându-i pe cei doi din nou singuri. Anderson scoate un *ngaw* şi i-l oferă lui Carlyle.

— Vrei?

Carlyle ia fructul şi îl cercetează cu atenţie.

— Ce naiba e?

— *Ngaw.*

— Îmi aduce aminte de un gândac, remarcă el fără să-şi ascundă scârba. Văd că-ţi place al naibii de mult să experimentezi. Măcar atât pot să spun despre tine.

Îi întinde *ngaw*-ul înapoi şi se şterge cu grijă de pantaloni.

— Ţi-e teamă? îl împunge Anderson.

— Şi soţiei mele îi plăcea să mănânce lucruri noi. Nu putea să se oprească. Era înnebunită după arome. Pur şi simplu, îi era imposibil să se abţină să încerce noi mâncăruri. Aştept până săptămâna viitoare, să văd dacă începi să scuipi sânge.

Se aşază pe taburetele lor şi se uită la hotelul Victory, care luceşte alb prin pelicula de praf şi căldură. Jos, pe alee, o femeie îşi aşază coşurile cu rufe lângă ruinele unui bloc-turn. O alta se spală, curăţându-se cu grijă pe sub sarongul care i s-a lipit de piele. Copiii aleargă goi prin noroi, sărind peste bucăţile de beton crăpat care fuseseră puse acolo cu mai bine de o sută de ani înainte, în plină glorie a Expansiunii. În josul străzii se ridică digul care zăgăzuieşte oceanul.

— Cât ai pierdut? întreabă Carlyle în cele din urmă.

— Destul. Mulţumită ţie.

Carlyle nu răspunde. Îşi goleşte paharul şi face semn să i se mai aducă unul.

— Chiar nu mai e gheaţă? îl întreabă pe Sir Francis. Sau e doar fiindcă crezi că mâine n-o să mai fim aici?

— Întreabă-mă mâine.

— Dacă mâine mai sunt aici, atunci o să ai gheaţă?

Patronul rânjeşte.

— Depinde de cât de mult plăteşti cărăuşii şi pentru megodonţi ca să-ţi descarce marfa. Toată lumea vorbeşte despre cum speră să se îmbogăţească arzându-şi caloriile pentru *farangi*... aşa că Sir Francis n-are cum să facă rost de gheaţă.

— Dar dacă noi plecăm, n-o să mai ai clienţi. Chiar dacă Sir Francis are toată gheaţa din lume.

— Cum zici tu, zâmbeşte proprietarul barului.

Carlyle se uită chiorâş după thailandezul care le întoarce spatele.

— Sindicatele de megodonţi, cămăşile albe, Sir Francis. Oriunde te-ai duce, dai de o palmă deschisă care aşteaptă nişte bani.

— E preţul pe care-l plătim ca să putem face afaceri, îi aminteşte Anderson. Totuşi, la cum zâmbeai când ai intrat, aş fi spus că n-ai pierdut prea mult.

Carlyle îşi ia noul pahar de whisky.

— Pur şi simplu, îmi place să vă văd pe toţi cei de pe verandă arătând de parcă v-au murit câinii de cibiscoză. Oricum, chiar dacă am avut pierderi, măcar n-am ajuns în carcerele din Khlong Prem. N-am cum să nu zâmbesc la asemenea gând, spune el şi adaugă, apropiindu-se: Ăsta nu-i sfârşitul poveştii. Nici pe departe. Akkarat încă mai are nişte aşi în mânecă.

— Dacă zgândăreşti prea mult cămăşile albe, întotdeauna au să te muşte de mână, îl avertizează Anderson. Tu şi cu Akkarat aţi făcut mult tărăboi vorbind despre schimbările de tarife şi credite pentru poluare. Chiar şi despre modificaţi. Şi acum secretarul meu îmi spune exact ce-ai auzit de la Sir Francis: toate ziarele thailandeze îl numesc pe amicul nostru Jaidee tigrul reginei. Îi cântă faptele eroice.

— Secretarul tău? Adică păianjenul ăla paranoic cu carnet galben pe care-l ţii în biroul tău? întreabă Carlyle şi râde. Asta e problema cu voi. Vă lăfăiţi comod în scaun şi nu faceţi decât să vă plângeţi şi să vreţi ca lucrurile să stea

altfel în timp ce eu schimb regulile jocului. Sunteţi nişte gânditori ai Contracţiei.

— Nu eu sunt cel care-a pierdut un dirijabil.

— E preţul pe care îl plăteşti când faci afaceri.

— Mă gândeam că a-ţi pierde o cincime din flotă e destul de costisitor.

Carlyle se uită fioros la el. Se apropie şi coboară glasul:

— Hai să fim serioşi, Anderson. Ciondăneala asta cu cămăşile albe nu e ceea ce pare. Sunt destui cei care abia aşteptau să întreacă măsura, rosteşte el şi face o pauză ca să se asigure că s-a făcut înţeles. Chiar, unii dintre noi au lucrat pentru asta. Vin de la o întrevedere cu Akkarat şi te asigur că ştirile din ziare sunt pe cale să se întoarcă în favoarea noastră.

Anderson e cât pe ce să izbucnească în râs, însă Carlyle flutură dojenitor cu degetul către el.

— Hai, clatină din cap cât vrei, dar până o să termin o să-mi pupi picioarele şi o să-mi mulţumeşti pentru noile structuri tarifare, ca să nu mai spun că toţi ne vom trezi cu bani de despăgubiri în conturi.

— Cămăşile albe nu plătesc despăgubiri niciodată. Nu atunci când ard o fermă, nici când confiscă toată marfa. Niciodată.

Carlyle ridică din umeri. Se uită la lumina caldă de dincolo de verandă şi rosteşte gânditor:

— Musonul se apropie.

— Puţin probabil, pufneşte Anderson, privind cătrănit înspre ziua toridă. A întârziat deja cu două luni.

— O, te asigur eu că vine. Poate nu luna asta. Poate că nici următoarea, dar o să vină.

— Şi?

— Ministerul Mediului aşteaptă piese de schimb pentru pompele digurilor care înconjoară oraşul. Piese de importanţă majoră. Pentru şapte pompe. Unde crezi tu că zac piesele alea? întreabă el după o pauză de efect.

— Luminează-mă.

— Tocmai pe celălalt ţărm al Oceanului Indian, spune Carlyle cu un zâmbet brusc, de rechin. Într-un depozit din

Kolkata care din întâmplare se află în proprietatea mea.

Parcă tot aerul a dispărut din bar. Anderson se uită împrejur, ca să se asigure că nimeni nu-i poate auzi.

— Pe toţi dracii, nemernic nebun ce eşti. Vorbeşti serios?

Acum totul se explică. Lăudăroşenia lui Carlyle, siguranţa sa. Omul acesta a avut întotdeauna disponibilitatea unui pirat de a risca. Dar cu el e greu să deosebeşti sinceritatea de fanfaronadă. Dacă spune că a discutat cu Akkarat, poate că nu s-a întâlnit decât cu secretarii ministrului. E vorbărie goală. Dar asta…

Anderson dă să vorbească, dar îl vede pe Sir Francis apropiindu-se şi se întoarce într-o parte, cu faţa schimonosită de ciudă. Ochii lui Carlyle lucesc diavoleşte. Proprietarul barului îi mai pune un pahar cu whisky lângă mână, dar lui Anderson nu îi mai stă gândul la băutură. Imediat ce Sir Francis se îndepărtează, se apleacă spre interlocutorul său.

— Ai de gând să ţii întregul oraş ostatic?

— Cămăşile albe par să fi uitat că au nevoie de străini. Suntem în toiul unei noi Expansiuni, când fiecare iţă e legată de toate celelalte, iar ei încă gândesc ca un minister din perioada Contracţiei. Nu înţeleg cât de mult au ajuns deja să depindă de *farangi.* În momentul de faţă, sunt doar pioni pe o tablă de şah. Nu au idee cine îi mişcă şi nu ne-ar putea opri nici dacă încearcă.

Dă peste cap încă un păhărel de whisky, se strâmbă şi îl trânteşte pe tejghea.

— Ar trebui să-i trimitem flori ticălosului ăluia în cămaşă albă, Jaidee şi mai-nu-ştiu-cum. Şi-a făcut treaba cu prisosinţă. Cu jumătate din pompele de cărbune ale oraşului oprite… Un lucru care-mi place la thailandezi e că sunt oameni cu capul pe umeri. N-o să trebuiască să-i ameninţ. Au să-şi dea seama singuri cum stau lucrurile şi au să facă tot ce trebuie ca să rezolve problema.

— E un risc imens.

— Nu e totul aşa? întreabă Carlyle cu un zâmbet cinic. Poate că mâine vom fi morţi din cauza unei mutaţii a ruginii verzicante. Sau poate devenim cei mai bogaţi oameni din

regat. Totul e un risc. Thailandezii joacă serios. Şi aşa ar trebui să facem şi noi.

— Poate c-ar trebui să-ţi pun un pistol cu arc la tâmplă şi să-ţi dau creierii la schimb cu pompele.

— Aşa da! râde Carlyle. Acum gândeşti ca un thailandez. Dar cineva îmi ţine spatele şi acolo.

— Ce? Cu Ministerul Comerţului? întreabă Anderson neîncrezător. Akkarat n-are destulă putere ca să te protejeze.

— Are mai mult decât atât. Are generali.

— Cred că te-ai îmbătat. Amicii generalului Pracha sunt la comanda fiecărui segment al armatei. Singurul motiv pentru care cămăşile albe nu conduc întreaga ţară e pentru că ultima oară bătrânul rege a intervenit înainte ca Pracha să-l strivească pe Akkarat.

— Vremurile se schimbă. Cămăşile albe ale lui Pracha şi şpăgile lui i-au supărat pe mulţi. Oamenii vor o schimbare.

— Vorbeşti cumva despre revoluţie?

— Se mai poate numi revoluţie dacă palatul e cel care o cere?

Carlyle se întinde nonşalant peste tejghea la sticla de whisky şi îşi toarnă în pahar. Abia dacă îl umple pe jumătate. Ridică o sprânceană spre Anderson.

— Aha. Acum eşti numai ochi şi urechi. Ai de gând să-ţi termini băutura? arată el spre paharul lui Anderson.

— Cât de sus ajunge totul?

— Vrei să te bagi?

— Ce te face să-mi oferi un loc în afacerea asta?

— Mai trebuie să-ntrebi? Când Yates a deschis fabrica, a triplat preţurile celor de la uniunea megodonţilor pentru fiecare joule produs. A aruncat cu bani în stânga şi-n dreapta. E greu să nu remarci pe cineva care dispune de asemenea fonduri.

Arată cu capul spre ceilalţi expatriaţi, care acum joacă cam fără chef o partidă de poker şi aşteaptă ca arşiţa să se domolească îndeajuns încât să se ducă să-şi vadă de afaceri sau pe la curve sau doar să aştepte începutul următoarei zile.

— Toţi ceilalţi sunt doar nişte copii. Mucoşi care poartă haine de adulţi. Tu eşti altfel.

— Crezi că suntem bogaţi?

— Nu mai face pe prostul. Doar marfa vă e transportată pe dirijabilele mele. Am văzut care e sursa încărcăturilor voastre înainte să ajungă în Kolkata, rosteşte el, privindu-l pe Anderson cu înţeles.

Celălalt încearcă să pară indiferent.

— Şi ce-i cu asta?

— Cam multe materiale care vin din Des Moines.

— Crezi că merită să vorbeşti cu mine pentru că am investitori din Midwest? Nu oricine îşi găseşte investitori din zone cu bani? Şi ce dacă o văduvă bogată vrea să experimenteze arcurile cinetice? Te cramponezi prea mult de asemenea detalii.

— Oare? face Carlyle, apoi se uită în jurul său şi se apropie de interlocutorul său. Oamenii vorbesc despre tine.

— Cum aşa?

— Se aude că eşti foarte interesat de seminţe, spune el şi aruncă o privire cu tâlc la punga cu *ngaw* dintre ei. În zilele noastre, cu toţii avem un interes mai mare sau mai mic pentru ele. Dar tu eşti singurul care şi plăteşte pentru informaţii. Singurul care pune întrebări despre cămăşile albe şi manipulatorii de gene.

Anderson îi zâmbeşte cu răceală.

— Iar tu ai vorbit cu Raleigh.

Carlyle încuviinţează din cap.

— Dacă te consolează cu ceva, n-a fost uşor. N-a fost dispus să vorbească despre tine. Chiar deloc.

— Ar fi trebuit să se străduiască puţin mai mult.

— Nu are acces la tratamentele de întinerire fără mine. Avem reprezentanţi de transport în Japonia. Tu nu i-ai oferit încă un deceniu de trai uşor.

Anderson se forţează să râdă.

— Desigur.

Zâmbeşte, dar în sinea lui clocoteşte. Va trebui să aibă grijă de Raleigh. Şi acum, poate şi de Carlyle. A fost neglijent. Se uită la *ngaw* cu dezgust. Şi-a făcut interesele

cunoscute tuturor cu prea mare uşurinţă. Chiar şi grahamiţilor, iar acum asta. E facil să devii comod. Să uiţi ce înseamnă discreţia. Şi apoi, într-o bună zi, într-o bodegă uitată de lume, cineva îţi aruncă în faţă asta.

Între timp, Carlyle continuă discuţia:

— Dacă ai putea să vorbeşti cu anumiţi oameni. Să rosteşti anumite propoziţii... se opreşte, urmărind cu ochii săi căprui o urmă de acord din partea lui Anderson. Nu-mi pasă pentru ce companie lucrezi. Dacă îţi înţeleg bine interesele, atunci s-ar putea să descoperim că scopurile noastre se îndreaptă în direcţii similare.

Anderson bate darabana pe tejghea, gânditor. Oare ar exista vreo reacţie dacă ar fi ca omul de lângă el să dispară? Poate chiar ar reuşi să arunce vina pentru asta asupra unor cămăşi albe prea zeloase...

— Crezi că ai vreo şansă? întreabă el.

— Nu ar fi prima oară când thailandezii şi-au „reformat” guvernarea cu forţa. Hotelul Victory nici măcar n-ar exista dacă prim-ministrul Surawong nu şi-ar fi pierdut capul şi conacul în urma loviturii de stat de la 12 decembrie. Istoria thailandeză e plină de asemenea schimbări în administraţie.

— Mă îngrijorează oarecum că ai vorbit cu mine, ai vorbit şi cu alţii. Poate cu prea mulţi alţii.

— Cu cine altcineva să discut? întreabă Carlyle, făcând semn înspre restul Falangei *Farang.* Ei nu înseamnă nimic. Nu m-aş gândi la ei nici măcar preţ de o clipă. Oamenii tăi, pe de altă parte...

Bărbatul se opreşte, măsurându-şi cuvintele, apoi se apropie de Anderson.

— Uite cum stă treaba: Akkarat are o experienţă destul de mare în asemenea probleme. Cămăşile albe şi-au făcut destui duşmani. Şi nu doar printre *farangi.* Întregul nostru proiect are nevoie de puţin ajutor ca să prindă viaţă.

Ia o gură de whisky şi încearcă să-i simtă gustul înainte să lase paharul.

— Consecinţele ar fi cât se poate de fericite pentru noi dacă avem succes, rosteşte el, fixându-l pe Anderson cu

privirea. Foarte fericite pentru tine. Şi pentru prietenii tăi din Midwest.

— Tu cu ce te alegi din asta?

— Comerţ, desigur, rânjeşte Carlyle. Dacă thailandezii se deschid spre exterior în loc să trăiască în defensiva asta încrâncenată a lor, compania mea se va extinde. O fac doar pentru afaceri. Nu cred că oamenii tăi se simt prea bine în Koh Angrit, cu capul în ţărână, implorând să li se permită să vândă regatului câteva tone de U-Tex sau SoyPRO când recoltele nu sunt prea bune. Aţi avea parte de comerţ liber, în loc să putreziţi pe o insulă aflată în carantină. Cred că asemenea perspective sunt foarte atrăgătoare pentru voi. Cu siguranţă m-ar avantaja pe mine.

Anderson îl cântăreşte din priviri, încercând să se decidă câtă încredere să-i acorde. Vreme de doi ani au băut cot la cot, uneori au fost la curve împreună, au încheiat contracte doar bătând palma, dar de fapt îl cunoaşte foarte puţin. Biroul central are un dosar despre el, însă e cam subţire. Anderson trece în revistă toate posibilităţile. O bancă de seminţe aşteaptă undeva, acolo. Şi cu un guvern flexibil…

— Care dintre generali vă susţin?

Carlyle izbucneşte în râs.

— Dacă ţi-aş spune asta, m-ai crede prost şi incapabil să ţin un secret.

Se hotărăşte că omul de lângă el e un fanfaron. Trebuie să se asigure că domnul Carlyle va dispărea cât mai curând, fără mare zarvă, înainte să apuce să-l demaşte.

— Sună interesant. Poate ar trebui să ne întâlnim să vorbim mai pe larg despre scopurile noastre comune.

Carlyle deschide gura să răspundă, apoi se opreşte, cercetându-l atent pe Anderson. Zâmbeşte şi clatină din cap.

— Am priceput. Nu mă crezi. Nu pot să-ţi reproşez asta. Atunci, aşteaptă puţin. În două zile, cred că am să reuşesc să te impresionez. Vorbim atunci. Şi o s-o facem într-un loc ales de mine, încheie el, ţintuindu-l pe Anderson cu privirea.

Îşi termină băutura şi dă să plece.

— De ce să aştept? Ce poate să se schimbe într-un timp atât de scurt?

Carlyle îşi pune pălăria pe cap şi zâmbeşte.

— Totul, dragul meu *farang.* Totul.

CAPITOLUL 9

Emiko se trezeşte în dogoarea după-amiezii. Se întinde, abia respirând în camera caldă ca un cuptor.

Există un loc pentru modificaţi. Conştientizarea acestui fapt îi trimite furnicături pe piele. Un motiv pentru care să trăiască.

Îşi întinde palma pe scândura WeatherAll care desparte locul în care doarme de cel de deasupra. Atinge nodurile. Îl întreabă când se mai simţise atât de mulţumită. Îşi aduce aminte de Japonia şi de viaţa luxoasă oferită de Gendo-sama: propriul ei apartament; control climateric care îi furniza aer răcoros în zilele umede de vară; peşti *dangan* care străluceau şi îşi modificau culoarea ca nişte cameleoni, iridiscenţa şi schimbarea depinzând de viteză: peştii înceţi erau albaştri, cei rapizi, roşii. Obişnuia să bată în acvariu şi să urmărească dungile roşii prin apa întunecată, natura lor modificată în deplină înflorire.

Şi ea obişnuia să strălucească puternic. Era bine construită. Bine antrenată. Putea să fie la fel de bine parteneră de pat, secretară, translator şi observator, servicii pentru stăpânul ei pe care le achita atât de admirabil încât acesta o onora ca pe o porumbiţă şi o lăsa să-şi ia zborul spre bolta albastră, senină. Fusese atât de onorată.

Nodurile de WeatherAll îi întorc privirea. Sunt singurele decoraţiuni de pe obiectul care desparte locul în care doarme de cel de sus şi care opresc gunoiul vecinilor să se reverse asupra ei. Prin lemn se infiltrează mirosul seminţelor de in, umplând coşciugele de nici măcar doi pe doi de o duhoare care îi întoarce stomacul pe dos. În Japonia existau reguli pentru folosirea unui asemenea tip de lemn pentru locuinţe. Aici, în mahalalele din turnuri, nimănui nu îi pasă. Plămânii îi ard. Respiră precipitat, ascultând mormăielile şi sforăitul celorlalte trupuri. Niciun sunet nu răzbate din sicriul de deasupra. Probabil că Puenthai nu s-a întors încă. Altfel, ar fi suferit deja, până

acum ar fi fost cu siguranţă bătută ori regulată. Nu i se prea întâmplă să aibă o întreagă zi fără să fie abuzată într-un fel sau altul. Puenthai nu s-a întors acasă. Poate că a murit. Excrescenţa de *fa'gan* de pe gâtul lui era destul de mare ultima oară când l-a văzut.

Îşi părăseşte locul ei şi se întinde în spaţiul îngust dintre grupul de culcuşuri şi uşă. Se scoală şi începe să-şi caute sticla ei de plastic, îngălbenită şi uzată. Bea apă caldă ca sângele. Înghite convulsiv, dorindu-şi să fi avut gheaţă.

La două etaje mai sus, deschide o uşă dărăpănată şi aproape că se prăbuşeşte ieşind pe acoperiş. Lumina soarelui şi căldura o îmbrăţişează. Chiar şi cu soarele care o bate ca un ciocan, e mai răcoare decât acolo unde doarme.

Peste tot în jurul ei, sârme de rufe garnisite cu *pha sin*-uri şi pantaloni freamătă în briza mării. Soarele se cufundă, lucind deasupra câtorva turle *wat* şi *chedi* din depărtare. Apa din *khlong*-uri şi râul Chao Phraya scânteiază. Schifuri cu arcuri cinetice şi o grămadă de alte ambarcaţiuni alunecă pe oglinzile roşietice.

Spre apus, orice noţiune de distanţă se pierde în ceaţa portocalie de bălegar ars şi umiditate, dar undeva acolo, dacă e să-i dea crezare *farangului* cu piele deschisă la culoare, vieţuiesc modificaţii. Undeva dincolo de armatele care se războiesc pentru cărbune, jad şi opiu, propriul ei trib pierdut o aşteaptă. Nu a fost niciodată japoneză; a fost doar o modificată. Iar acum aude chemarea adevăratului ei clan, şi nu trebuie decât să-şi găsească calea spre ei.

Priveşte spre nord încă o clipă, simţindu-şi sufletul flămând, apoi se îndreaptă spre găleata pe care a lăsat-o acolo noaptea trecută. La nivelurile superioare nu există apă, presiunea nu o împinge atât de sus şi nu poate să rişte să se îmbăieze la pompele publice. Aşa că, în fiecare noapte, se împleticeşte pe scări cu găleata ei cu apă şi o lasă acolo pentru ziua următoare.

Se îmbăiază în intimitatea paradoxală a spaţiului deschis, a soarelui la asfinţit. E un proces ritualic, o curăţare amănunţită. Găleata de apă, o bucată de săpun puţin mai mare decât un deget. Se ghemuieşte lângă găleată şi îşi

toarnă apă pe trup cu polonicul. Este un act precis, cu o succesiune de mişcări la fel de atent cumpănite ca într-un dans *Jo No Mai,* cu fiecare gest aproape coregrafiat, o prosternare în faţa puţinătăţii.

Deşartă polonicul pe cap. Apa îi curge pe faţă, coboară peste sâni, coaste şi coapse, picură pe cimentul încins. Încă un polonic şi lichidul i se îmbibă în părul negru, şiroindu-i pe coloana vertebrală şi încreţindu-se în jurul feselor.

Încă un polonic de apă, ce îi îmbrăţişează pielea ca argintul viu. Apoi săpunul, pe care îl trece peste păr şi piele, îndepărtându-şi de pe trup insultele de noaptea trecută până când luceşte de clăbuc. Şi din nou găleata şi polonicul, clătindu-se la fel de atent ca la prima spălare.

Apa dă năvală peste săpun şi murdărie. Spală chiar şi parte din batjocura ce-i fusese adusă. Nu s-ar simţi curată nici de-ar fi să se frece încă o mie de ani de acum încolo, dar e prea istovită ca să-i mai pese şi s-a obişnuit cu cicatricile care nu pot fi spălate. Sudoarea, alcoolul, salinitatea umedă a spermei şi a degradării, pe acestea le poate curăţa. Îi este suficient. E prea obosită să se cureţe mai mult. Prea încălzită şi prea ostenită, ca întotdeauna.

La finele clătirii, se bucură să găsească puţină apă rămasă în găleată. Bagă polonicul şi bea cu înghiţituri hulpave. Apoi, într-un gest dezlănţuit, de abandon, deşartă găleata peste cap cu o vigoare cathartică. În acel moment, între atingerea apei şi plescăitul în balta din jurul ei, se simte curată.

Ajunsă pe străzi, încearcă să se piardă în forfota sfârşitului de zi. Mizumi-sensei a învăţat-o să meargă într-un anume fel, să-şi accentueze şi să confere frumuseţe mişcărilor segmentate ale corpului său. Dar dacă e foarte atentă şi se împotriveşte firii şi educaţiei primite – dacă poartă *pha sin* şi nu îşi leagănă braţele – aproape că trece drept o localnică.

De-a lungul trotuarelor, croitoresele stau lângă maşinile de cusut cu pedală, aşteptând clienţii de seară, la fel ca şi vânzătorii de aperitive, care îşi adună ce le mai rămăsese din marfă în grămăjoare atent ordonate. Proprietarii

cărucioarelor cu mâncare pentru piaţa de noapte aşază scăunele şi mesele de bambus în stradă, în uzurparea ritualică a arterelor care semnalizează sfârşitul zilei şi începutul vieţii într-un oraş de la tropice.

Emiko încearcă să nu se uite insistent; a trecut mult timp de când a riscat să iasă din casă pe lumină. Când Raleigh i-a făcut rost de locul în care dormea acum, i-a dat indicaţii stricte. Nu putea să o ţină chiar în Ploenchit – chiar şi curvele, peştii şi dependenţii de droguri au limitele lor –, astfel încât a instalat-o într-o mahala unde mitele erau mai mici şi vecinii nu se plângeau de deşeurile din apropiere. Dar instrucţiunile lui erau precise: să umble numai noaptea şi atunci în umbră, să vină direct la club şi apoi să se întoarcă imediat acasă. În caz contrar avea puţine şanse de supravieţuire.

Părul de pe ceafă i se ridică pe când îşi croieşte drum prin mulţimea încă luminată de soare. Celor mai mulţi dintre indivizii aceştia nu le-ar păsa de ea. Avantajul zilei este că oamenii sunt mult prea ocupaţi cu propriile lor vieţi ca să dea atenţie unei creaturi ca ea, chiar dacă i-ar observa mişcările stranii. În noaptea adâncă, înverzită de pâlpâitul metanului, ochii sunt mai puţini, dar leneşi, înceţoşaţi de consumul de *yaba* sau *laolao,* ochi cu timpul şi ocazia să o urmărească.

O femeie care vinde felii de papaia certificate de Ministerul Mediului o priveşte suspicios. Emiko încearcă să nu cadă în ghearele panicii. Îşi continuă drumul cu paşi mărunţi, căutând să se convingă că arată mai degrabă ca o excentrică decât ca o ciudăţenie a geneticii. Inima îi bate în coaste.

Prea repede. Mai încet. Ai timp. Nu atât cât ţi-ai dori, dar suficient cât să pui întrebări. Încet. Cu răbdare. Nu te trăda. Nu te supraîncălzi.

Palmele, singura parte a corpului ei ce simte vreodată răcoare, îi şiroiesc de transpiraţie. Le ţine larg deschise, ca pe nişte evantaie, încercând să absoarbă alinarea vântului. Se opreşte la o pompă publică să se stropească cu apă şi să bea cu nesaţ, bucuroasă că Oamenii Noi nu prea aveau de

ce să se teamă de bacterii sau de infecţii virale. Nu era o gazdă prea primitoare. Acesta era, probabil, singurul beneficiu de pe urma modificărilor genetice.

Dacă nu ar fi fost o Persoană Nouă, nimic nu ar fi mai uşor decât să se ducă în gara Hualamphong şi să-şi cumpere un bilet pe un tren cu arcuri cinetice, care să o ducă până în pustietatea din Chiang Miai, de unde ar pătrunde direct în sălbăticie. Ar fi uşor. În loc de asta, trebuie să fie abilă. Drumurile vor fi păzite. Orice arteră care duce spre nord-est şi Mekong va fi împânzită de trupe transferate între frontul de est şi capitală. O Persoană Nouă ar atrage atenţia, mai ales fiindcă sunt modele militare dintre Oamenii Noi care uneori luptă de partea vietnamezilor.

Dar mai există o modalitate. Din timpul petrecut cu Gendo-sama, îşi aduce aminte că mare parte din transportul din regat se face pe râu.

Emiko se întoarce pe Thanon Monkgut, înspre zona de docuri şi baraje, dar încremeneşte. Cămăşi albe. Se lipeşte de un zid şi aşteaptă ca patrula să treacă pe lângă ea. Nici măcar nu se uită la ea – trece neobservată dacă nu se mişcă –, dar, imediat ce nu îi mai zăreşte, impulsul de a se întoarce în turn pune stăpânire pe ea. Majoritatea cămăşilor albe de acolo au primit mită. Aceştia... Se cutremură.

În sfârşit, depozitele *gaijinilor* şi centrele comerciale din nou-clăditul district de afaceri se înalţă în faţa ei. Începe să urce pe dig. Odată ajunsă în vârf, oceanul se întinde cât vede cu ochii, iar ţărmul roieşte de clipere ce îşi descarcă marfa, de docheri şi hamali care ridică lăzi, dresorii care îşi îmboldesc megodonţii în timp ce de pe nave ies şiruri de paleţi care sunt încărcaţi în furgoane enorme din cauciuc de Laos, care se îndreaptă spre depozite. Priveliştea îi aduce aminte de viaţa sa trecută.

Fumul de la orizont marchează zona de carantină din Koh Angrit, unde *gaijinii,* comercianţi sau reprezentanţi pe probleme de agricultură, stau înconjuraţi de munţi de calorii, cu toţii aşteptând răbdători ca o foamete sau o molimă să năruiască barierele comerciale ale regatului.

Gendo-sama a luat-o odată cu el pe insula plutitoare de pontoane de bambus şi depozite. A stat pe punţile ce se legănau blând şi l-a ajutat cu traducerea în timp ce el le vindea străinilor inovaţii tehnologice care ar fi înlesnit transportul de produse SoyPRO în întreaga lume.

Emiko suspină şi se ascunde în spatele şirului de ghemuri *saisin* din capătul cheiului. Panglicile sacre se întind în ambele direcţii de-a lungul construcţiei, pierzându-se în depărtare. În fiecare dimineaţă, călugării din câte un templu diferit le binecuvântează, adăugându-şi sprijinul spiritual liniilor de apărare care stăvilesc marea înfometată.

În viaţa ei anterioară, când Gendo-sama îi făcuse rost de permise şi favoruri ca să se poată deplasa în oraş fără să fie pedepsită, Emiko a avut ocazia să asiste la ceremonia anuală de binecuvântare a barajelor, pompelor şi *saisin*-ului care asigura legătura între ele. În vreme ce prima ploaie a anotimpului musonic cădea asupra adunării, Emiko a privit cum Venerata Sa Maiestate, regina-copil, a tras levierul care a trezit la viaţă pompele divine. Silueta ei delicată părea minusculă în comparaţie cu gigantica maşinărie creată de strămoşii ei. Călugării psalmodiau şi întindeau noi panglici de saisin de la coloana oraşului, inima spirituală a vechiului Krung Thep, spre toate cele douăsprezece pompe pe bază de cărbune care înconjurau capitala, apoi au început să se roage pentru dăinuirea fragilului lor oraş.

Acum, în anotimpul secetos, *saisin*-ul e zdrenţuit şi majoritatea pompelor sunt cufundate în tăcere. Docurile plutitoare, cu barjele şi schifurile lor, văluresc leneş în lumina sângerie a soarelui. Emiko se îndreaptă spre mulţimea de lucrători, cercetându-le chipurile, sperând să dea peste un om bun la suflet. Se uită la cei care trec pe lângă ea, încordându-şi trupul ca să nu-şi trădeze natura. Până la urmă, prinde curaj. Strigă la un zilier din apropiere:

— *Kathorh kha.* Te rog, *Khun.* Poţi să-mi spui de unde se cumpără bilete pentru un feribot spre nord?

Bărbatul e murdar şi transpirat, însă îi zâmbeşte prietenos.

— Cât de departe în nord?

Rosteşte un nume de oraş la nimereală, fără să ştie dacă e destul de apropiat de locul descris de *gaijin.*

— Phitsanulok?

Omul o priveşte descumpănit.

— Niciun feribot nu merge atât de departe, abia dacă trec de Ayutthaya. Râurile au scăzut prea mult. Unii folosesc vite de povară, dar cam atât. Unii merg pe schifuri. Şi mai e şi războiul… Dacă vrei să te îndrepţi spre nord, drumurile au să mai fie uscate o vreme.

Fata îşi maschează dezamăgirea şi face o plecăciune elaborată. S-a zis cu varianta râului. E drumul pe uscat sau nimic. Dacă ar fi fost să călătorească pe calea apei, ar fi putut să se şi răcorească după pofta inimii. Pe drum… îşi închipuie distanţa enormă prin arşiţa anotimpului secetos. Poate că ar trebui să aştepte sosirea sezonului ploios. Odată cu musonul, temperaturile au să scadă şi râurile se vor umfla…

Emiko face cale întoarsă, peste dig şi prin mahalalele care găzduiesc familiile docherilor şi marinarii în permisie care au trecut de carantină. Pe uscat, atunci, îşi spune ea. A fost o prostie din partea ei chiar şi să vină până acolo. Dacă ar putea să ia un tren cu arcuri cinetice… dar pentru aşa ceva ar avea nevoie de permise. Multe, multe permise, şi asta doar ca să se urce. Dar dacă ar putea să mituiască pe cineva, să călătorească clandestin… Chipul ei se schimonoseşte. Toate drumurile duc la Raleigh. Va trebui să vorbească cu el. Să-l implore pe bătrânul vulpoi pentru un ajutor pe care nu are de ce să i-l dea.

Un bărbat cu tatuaje cu dragoni pe abdomen şi o minge de *takraw* pe umăr se uită insistent după ea când trece pe lângă el.

— Scârţa-scârţa, murmură el.

Emiko nu încetineşte, nu se întoarce la auzul cuvintelor lui, dar simte furnicături pe piele. Bărbatul o urmăreşte.

— Scârţa-scârţa, spune el din nou.

Îl priveşte rapid peste umăr. Faţa lui e oricum numai prietenoasă nu. Observă îngrozită că omul are o mână lipsă. Îşi întinde ciotul spre ea şi o atinge pe umăr. Fata

tresare, cu o mişcare sacadată care îi trădează adevărata natură. Bărbatul zâmbeşte, arătându-şi dinţii înnegriţi din cauza nucilor de betel.

Emiko coteşte pe o alee lăturalnică, sperând să scape de el. Îi aude din nou glasul:

— Scârţa-scârţa.

Fata se strecoară pe o ulicioară încă şi mai strâmtă şi iuţeşte pasul. Corpul începe să i se încălzească. Mâinile i se umezesc cu sudoare. Gâfâie, încercând să elimine căldura tot mai puternică. Bărbatul continuă să o urmărească. Nu o mai strigă, dar îi aude paşii. Coteşte încă o dată. Un grup de pisici cheshire se împrăştie la vederea ei, crâmpeie de lumină care se furişează în toate ungherele precum gândacii. Ar da orice să poată să se evapore ca ele, să se facă nevăzută doar lipindu-se de un zid şi să scape de necunoscut.

— Unde te duci, modificato? strigă bărbatul. Vreau doar să mă uit mai bine la tine.

Dacă ar fi fost cu Gendo-sama, l-ar fi înfruntat pe individ. Ar fi stat încrezătoare în faţa lui, protejată de etichete de import, de permise de proprietate şi de consulate, inclusiv de ameninţarea cumplită reprezentată de răzbunarea stăpânului ei. Într-adevăr, aparţinea cuiva, dar măcar era respectată. Ar fi putut chiar să apeleze la protecţia cămăşilor albe sau a poliţiei. Cu etichete şi un paşaport, nu era o insultă adusă naturii, ci un obiect de preţ.

Aleea dă într-o stradă plină de depozite ale *gaijinilor* şi de centre comerciale, dar necunoscutul o apucă de braţ înainte să reuşească să ajungă acolo. Căldura, alimentată de efort şi panică, îi secătuieşte puterile. Caută din priviri orice fel de ajutor pe stradă, dar nu zăreşte decât barăci, produse uscate şi câţiva *gaijini,* care nu ar fi mişcat un deget pentru ea. Grahamiţii ar fi fost ultimii oameni pe care ar fi vrut să-i întâlnească.

Bărbatul o trage înapoi în alee.

— Unde crezi că te duci, modificato?

Ochii îi sclipesc tăios, rece. Molfăie ceva, probabil un baton de amfetamină. *Yaba.* Hamalii le folosesc ca să poată

să lucreze când sunt extenuaţi, să ardă calorii pe care nu le au. Ochii îi lucesc mai aprig când o apucă de încheietură. O trage spre capătul aleii, departe de priviri indiscrete. Îi e prea cald ca să mai încerce să fugă. Şi chiar dacă ar putea s-o facă, nu ar avea unde să se ducă.

— Lipeşte-te de perete. Nu, spune el şi o împinge. Nu te uita la mine.

— Te rog.

Tăişul unui cuţit scânteiază ameninţător în mâna bărbatului.

— Taci. Stai aici.

Vocea lui are puterea unui ordin şi, în ciuda instinctelor sale, Emiko se vede silită să-i dea ascultare.

— Te rog. Dă-mi drumul, şopteşte ea.

— Am luptat împotriva celor ca tine. În junglele din nord. Modificaţii erau pretutindeni. Soldaţi scârţa-scârţa.

— Nu sunt ca ei. Nu sunt un model militar.

— Erau japonezi, la fel ca tine. Am pierdut o mână din cauza voastră. Şi mulţi prieteni buni.

Îi arată ciotul unde odinioară îi era mâna, i-l împinge în obraz. Răsuflarea lui caldă îi pârjoleşte pielea. Îşi trece braţul în jurul gâtului ei şi îi lipeşte cuţitul de jugulară. Lama începe să-i despice încet pielea.

— Te rog, doar lasă-mă să plec. Fac orice, se roagă ea şi i se lipeşte de prohab.

— Crezi că m-aş murdări cu una ca tine?

Îi ţintuieşte mana de perete, făcând-o să ţipe de durere.

— Cu un animal ca tine? În genunchi, rosteşte el după o pauză.

Pe stradă, ricşele trase de biciclete huruie pe caldarâm. În depărtare, răsună glasuri care întreabă care e preţul funiei de cânepă sau dacă ştie cineva când începe lupta de *muay thai* de pe stadionul Lumphini. Cuţitul i se lipeşte din nou de gât, îi găseşte pulsul cu vârful.

— Mi-am văzut prietenii murind în păduri din cauza modificaţilor japonezi.

Emiko înghite în sec şi repetă blând.

— Nu sunt ca ei.

Bărbatul izbucneşte în râs.

— Sigur că nu. Eşti o altfel de creatură. Încă unul din diavolii pe care îi ţin pe şantierele navale de peste râu. Oamenii noştri mor de foame, iar cei ca tine le iau orezul de la gură.

Îi apasă lama pe gât. Are de gând s-o ucidă. E sigură de asta. Ura lui e aprigă, iar ea e doar un gunoi în ţara asta. Individul e drogat, furios şi periculos, în timp ce ea un nimic. Nici măcar Gendo-sama nu ar fi putut să o apere de aşa ceva. Înghite, simţind presiunea lamei pe gât.

Aşa ai să mori? Pentru asta ai fost creată? Să fii lăsată să sângerezi ca un porc până la moarte?

O scânteie de furie se trezeşte la viaţă, ca un antidot la disperarea care o cuprinsese.

Nu ai de gând nici măcar să încerci să supravieţuieşti? Oare oamenii de ştiinţă te-au făcut atât de proastă încât nici să nu te gândeşti să lupţi pentru viaţa ta?

Emiko închide ochii şi se roagă lui Mizuko Jizo Bodhisattva, apoi spiritului cheshire *bakeneko.* Inspiră adânc, apoi, cu toată forţa de care e capabilă, îl izbeşte peste mână. Lama îi mângâie gâtul în treacăt şi îi lasă o amintire sângerie.

— *Arai wa?!* se aude strigătul nedumerit al agresorului.

Emiko îl împinge în spate şi se fereşte de lama care se îndreaptă spre ea. În urma ei, aude un geamăt şi o bufnitură. Dar ţâşneşte în direcţia străzii fără să privească înapoi. Aleargă, fără să-i pese dacă cei din jur îşi dau seama că e o modificată, fără să-i pese dacă moare de căldură. Aleargă, hotărâtă să scape de demonul care o urmăreşte. Preferă să se mistuie decât să moară fără să se împotrivească, ca o oaie sub cuţitul măcelarului.

Aleargă pe stradă, ocolind piramide de durian şi sărind peste colaci de funie. Deşi fuga ei sinucigaşă e inutilă, nu are de gând să se oprească. Împinge cu cotul un *gaijin* care se târguia pentru câţiva saci de orez U-Tex. Bărbatul se dă din calea ei, ţipând alarmat.

În jurul ei, traficul străzii pare să fi încetinit. Lumea din jur parcă se târăşte în ritm de melc. Emiko trece pe sub

schelele de bambus ale unui şantier. Alergatul e ciudat de uşor. Oamenii se mişcă de parcă ar fi cufundaţi în miere. Numai ea se deplasează. Atunci când se uită peste umăr, vede că urmăritorul ei a rămas mult în urmă. E uimitor de lent. Se miră până şi că i-a fost teamă de el. Începe să râdă la absurditatea lumii acesteia suspendate în timp…

Se izbeşte de un muncitor şi se prăbuşesc împreună. Omul strigă:

— *Arai wa!* Uită-te pe unde mergi!

Emiko se ridică în genunchi, cu mâinile zvâcnindu-i de julituri. Încearcă să se ridice în picioare, dar lumea se înceţoşează şi începe să se clatine. Cade. Se forţează să se ridice din nou, ca beată, copleşită de căldura de furnal din interiorul ei. Pământul se clatină şi se învârteşte, dar reuşeşte să stea pe picioare. Se sprijină de un zid copt de soare în timp ce bărbatul de care s-a izbit strigă la ea. Mânia lui o ocoleşte ca o briză, fără noimă. Întunericul şi căldura o copleşesc. Simte că ia foc.

În stradă, prin hăţişul de cărucioare şi biciclete, zăreşte figura familiară a unui *gaijin.* Clipeşte ca să alunge bezna care o înconjoară şi înaintează împleticindu-se. Oare a înnebunit? Sau spiritul *bakeneko* se joacă cu ea? Îl apucă de umăr pe omul care ţipă şi priveşte cu luare-aminte în stradă, încercând să-şi confirme halucinaţia plăsmuită de creierul ei în clocot. Muncitorul strigă şi sare ca ars la atingerea ei, dar abia dacă îl bagă în seamă.

Chipul se iveşte din nou pentru o clipă în mulţime. E *gaijinul* palid, cu cicatrici, pe care îl întâlnise în clubul lui Raleigh. Cel care i-a spus să se ducă în nord. Ricşa lui se zăreşte câteva secunde, după care dispare în spatele unui megodont. Şi iată-l din nou, pe cealaltă parte, uitându-se la ea. Ochii li se întâlnesc. E acelaşi om. E sigură.

— Prinde-o! N-o lăsa pe scârţa-scârţa aia să scape!

E atacatorul ei, care strigă şi îşi flutură cuţitul în timp ce se poticneşte prin scheletul de bambus al şantierului. E uimită că e atât de lent, mult mai lent decât s-ar fi aşteptat. Îl priveşte, nedumerită. Poate că e invalid de război. Dar nu, mersul său e obişnuit, doar că totul e încet în jurul ei:

oamenii, traficul. Straniu. Suprarealist şi lent.

Muncitorul o apucă. Emiko se lasă târâtă, căutând în mulţime încă o străfulgerare a chipului *gaijinului.* Oare chiar i s-a părut?

Acolo! Străinul apare din nou. Emiko se eliberează din strânsoarea muncitorului şi se repede în stradă. Cu ultimele puteri, îşi lasă capul în jos şi se strecoară pe sub burta unui megodont, aproape izbindu-se în picioarele lui ca nişte coloane. Apoi e pe cealaltă parte, alergând către ricşa bărbatului palid, întinzând braţele spre el ca o cerşetoare…

El o priveşte cu ochi reci, fără nicio emoţie. Emiko se împiedică şi se agaţă de ricşă ca să-şi recapete echilibrul, ştiind că are să o împingă ca s-o îndepărteze. Nu e decât o modificată. A fost atât de proastă. A fost de-a dreptul tâmpită să spere că ar considera-o o persoană, o femeie, orice altceva şi nu un gunoi fără valoare.

Dintr-odată, o apucă de mână şi o trage lângă el. Îi strigă biciclistului care trage ricşa să accelereze – *gan cui chi che, kuai kuai kuai!* – să se grăbească. Scuipă cuvinte în trei limbi şi în sfârşit ricşa se mişcă încet din loc.

Atacatorul ei sare pe ricşă. O taie pe umăr. Emiko priveşte cum sângele i se împrăştie pe banchetă. Picături ca nişte nestemate suspendate în lumina soarelui. Cuţitul se înalţă din nou. Încearcă să ridice mâna ca să se apere, să se împotrivească, dar e prea obosită. E amorţită din pricina extenuării şi a căldurii. Bărbatul strigă şi o atacă din nou.

Emiko priveşte cuţitul coborând asupra ei, cu o mişcare la fel de înceată ca aceea a mierii care curge în toiul iernii. Atât de lentă. De îndepărtată. Carnea i se despică. Epuizarea şi căldura i se aşază peste ochi ca o pâclă. Un somn de plumb i se cuibăreşte în oase. Cuţitul coboară din nou.

Brusc, *gaijinul* se aruncă între ei. O armă cu arc luceşte în mâna lui. Emiko priveşte, vag intrigată de faptul că bărbatul are o armă la el, dar lupta dintre *gaijin* şi dependentul de *yaba* e atât de mică şi de îndepărtată. Totul e atât de întunecat… Căldura o înghite.

CAPITOLUL 10

Fata modificată nu schiţează niciun gest să se apere. Ţipă, dar abia dacă tresare la muşcătura cuţitului.

— *Bai!* strigă Anderson spre Lao Gu. *Kuai kuai kuai!*

Îl îmbrânceşte pe atacator în timp ce bicicleta ia viteză. Thailandezul flutură înnebunit cuţitul spre Anderson, apoi se aruncă din nou asupra fetei, care nu încearcă să se ferească. Sângele ţâşneşte. Anderson scoate pistolul cu arc de sub cămaşă şi îl întinde în faţa cuţitarului, care cască ochii cât casa.

Sare de pe ricşă şi fuge să se adăpostească. Anderson îl urmăreşte cu ţeava armei, încercând să se decidă dacă să-i trimită un disc în ţeastă sau să-l lase să scape, dar individul se ascunde în spatele unui furgon tras de megodonţi, scutindu-l să mai ia o decizie.

— Pe toţi dracii!

Cercetează atent mulţimea din jur, să se asigure că a dispărut orice urmă de ameninţare, apoi îşi bagă pistolul sub cămaşă. Se întoarce spre fata care zace întinsă lângă el.

— Eşti în siguranţă acum.

Modificata e inertă, cu hainele sfâşiate şi răvăşite, respirând precipitat cu ochii închişi. Când îşi pune palma pe fruntea ei împurpurată, tresare şi clipeşte rapid. Pielea îi arde. Doi ochi negri, apatici, se ridică spre el.

— Te rog, murmură ea.

Pielea ei e îngrozitor de caldă. E pe moarte. Anderson îi trage jacheta de pe ea, încercând să o răcorească. E ca un furnal viu, supraîncălzită din cauza fugii şi a structurii genetice proaste. E absurd ce i-au putut face unii unei fiinţe, hărăzindu-i asemenea defecte.

— Lao Gu! Du-ne la cheiuri! strigă el peste umăr.

Thailandezul se uită la el, fără să înţeleagă.

— *Shui!* Apă! *Nam!* Oceanul, la naiba! strigă Anderson şi arată spre pereţii digului. Repede! *Kuai, kuai kuai!*

Lao Gu încuviinţează hotărât. Se ridică în pedale şi

accelerează din nou, şerpuind prin aglomeraţie, strigând şi înjurând pietonii şi animalele de povară care îi ies în cale. Anderson îi face vânt fetei cu pălăria.

Odată ajunşi pe chei, Anderson o ridică pe umăr ca pe un sac şi o urcă pe treptele abrupte. Scările sunt flancate de statui înfăţişând spirite *naga,* care parcă îi însoţesc cu trupurile lor lungi şi unduitoare de şarpe. Chipurile lor privesc impasibile cum urcă poticnindu-se. Sudoarea îi picură în ochi. Modificata e ca un furnal întins pe pielea lui.

Ajunge în capătul scărilor. Soarele sângeriu îi dogorăşte faţa, înrămând cu flăcările sale siluetele turnurilor vechiului Tonburi înecate în apele mării. Soarele e aproape la fel de cald ca şi trupul aruncat peste umărul său. Coboară cu greu în cealaltă parte a cheiului şi o azvârle pe fată în mare. Impactul îl improşcă cu apă sărată. Modificata se scufundă ca un bolovan. Anderson icneşte şi se aruncă după ea. *Prostule.* Apucă un braţ inert şi îi trage corpul la suprafaţă. O ţine în aşa fel încât faţa îi pluteşte deasupra valurilor, opintindu-se să nu o lase să se scufunde din nou. Pielea îi arde. N-ar fi de mirare dacă apa ar începe să fiarbă în jurul ei. Părul ei negru se întinde ca un năvod în valurile unduitoare. Trupul i se leagănă în braţe. Lao Gu coboară după ei. Anderson îi face semn cu mâna.

— Aici. Ţine-o.

Thailandezul ezită.

— Ţine-o, fir-ar. *Zhua ta.*

Şovăind, bărbatul îşi trece mâinile pe după braţele ei. Anderson îi caută pulsul la gât. Oare creierul îi e deja prăjit? Poate că încearcă să resusciteze o legumă.

Pulsul ei zumzăie ca al unei păsări colibri, mai rapid decât al oricărei alte creaturi de mărimea ei. Când Anderson se apleacă să-i asculte respiraţia, ochii i se deschid brusc, iar el se dă repede înapoi. Fata se zbate şi Lao Gu o scapă din mâini. Dispare sub valuri.

— Nu!

Anderson se repede după ea.

Iese din nou la suprafaţă, zbătându-se, tuşind şi întinzându-se spre el. El reuşeşte să o prindă de mână şi o

trage spre mal. Hainele i se învârt în jur ca un hăţiş de alge, iar părul negru îi luceşte ca mătasea. Se uită la Anderson cu ochii ei negri. Dintr-odată, pielea încetează să-i mai ardă.

— De ce m-ai ajutat?

Felinare cu metan pâlpâie pe străzi, înveşmântând oraşul în nuanţe diafane de verde. S-a lăsat noaptea şi luminile stradale sfârâie, ca într-o sfidare a beznei. Clădirile îşi privesc reflexia în oglinzile de apă întinse pe caldarâm şi beton. Umiditatea din atmosferă luceşte vizibil pe pieile oamenilor care stau în jurul lumânărilor din pieţele nocturne.

— De ce? întreabă fata din nou.

Anderson ridică din umeri, bucuros că întunericul îi ascunde faţa. Nici el nu ştie de ce. Dacă atacatorul depune plângere împotriva unui *farang* şi a unei modificate, asta ar ridica semne de întrebare şi i-ar pune cămăşile albe pe urme. Un risc nesăbuit, având în vedere cât de expus se simte el deja. Trăsăturile lui sunt foarte uşor de descris şi totul se petrecuse nu departe de cârciuma lui Sir Francis, iar de acolo urma i s-ar lua foarte repede.

Încearcă să-şi controleze paranoia. E la fel de rău ca Hock Seng. Acel *nak leng* era cu siguranţă dependent de *yaba.* Nu are să se ducă la cămăşile albe. O să dispară într-un cotlon întunecat, să-şi lingă rănile.

Totuşi, a fost un lucru prostesc din partea lui.

Când fata a leşinat în ricşă, era convins că era pe moarte şi o parte din el chiar se bucurase pentru asta. Se simţise uşurat, crezând că poate să dea timpul înapoi până la momentul în care a recunoscut-o şi în care, în ciuda antrenamentului său, îşi legase soarta de a ei.

O priveşte cu coada ochiului. Pielea fetei şi-a pierdut roşeaţa înspăimântătoare şi căldura de furnal. Îşi strânge hainele sfâşiate strâns în jurul corpului, ca şi cum ar fi vrut să-şi apere virtutea. E demn de milă să vezi cum o fiinţă care e prin propria sa natură proprietatea cuiva se agaţă de o noţiune precum virtutea.

— De ce? întreabă ea din nou.

— Aveai nevoie de ajutor.

— Nimeni nu ajută un modificat. Eşti un prost, rosteşte ea sec.

Îşi dă la o parte părul umed de pe faţă. Mişcarea pe care o face e trunchiată, lipsită de fluiditate, semnul genetic al programării ei. Pielea moale îi luceşte prin bluza spintecată, care lasă să se vadă sânii ei gingaşi. Se întreabă cum ar fi să o atingă. Pielea ei licăreşte, netedă şi ispititoare.

Fata îi urmăreşte privirea.

— Vrei să mă foloseşti?

— Nu. Nu e nevoie, spune el şi se uită în altă parte, stânjenit.

— Nu m-aş opune.

Anderson se simte brusc cuprins de o senzaţie de repulsie la auzul resemnării din vocea ei. Într-un alt loc, într-un alt moment, probabil că ar fi făcut-o doar din curiozitate. Nici măcar nu s-ar fi gândit de două ori la asta. Dar faptul că fata de lângă el are atât de puţine aşteptări îl umple de dezgust. Se străduieşte să zâmbească.

— Nu, mulţumesc.

Ea încuviinţează scurt. Se uită din nou la noaptea umedă şi la strălucirea verzuie a luminilor stradale.

Îi este imposibil să-şi dea seama dacă e recunoscătoare sau surprinsă. Sau măcar dacă gestul lui contează câtuşi de puţin pentru ea. Oricât de mult i-ar fi lunecat masca de pe chip în clipele acelea de groază sau în uşurarea indusă de faptul că scăpase, acum gândurile sale sunt din nou ascunse în cotloanele minţii.

— Ai un loc în care să te duc?

— La Raleigh. E singurul care vrea să mă ţină.

— Dar nu e primul, nu-i aşa? Nu ai fost tot timpul…

Îşi înghite vorbele. Nu e un cuvânt politicos şi, uitându-se la fată, nu îi vine să o numească o jucărie.

Ea îi aruncă în treacăt o privire, apoi se uită din nou la oraşul care parcă alunecă grăbit pe lângă ei. Luminile gazului presară strada cu bălţi verzi de fosfor, între care se intercalează canioane adânci de umbră. Trec pe sub o

lampă şi Anderson îi surprinde pentru o clipită trăsăturile, lucind în aerul umed şi gânditoare, înainte să fie din nou înghiţite de întuneric.

— Nu. N-am fost aşa tot timpul. Nu... Nu aşa. Rămâne tăcută câteva secunde. Apoi continuă. Cei de la Mishimoto m-au angajat. Am avut... un proprietar. Un proprietar de la companie. Îi aparţineam. Gen... proprietarul meu mi-a făcut rost de o dispensă temporară pentru afaceri în străinătate ca să mă aducă în regat. Un permis de nouăzeci de zile. Valabil printr-o derogare venită de la palat, obţinută datorită relaţiilor cordiale cu Japonia. Eram secretara sa personală: muncă de translator, mă ocupam de acte şi corespondenţă... şi îi asiguram companie intimă. Dar e scump să te întorci în Japonia. Un bilet de dirijabil pentru o Persoană Nouă are acelaşi preţ ca unul pentru cei ca voi. Proprietarul meu a ajuns la concluzia că e mai rentabil să-şi lase secretara în Bangkok. Când misiunea lui de aici s-a încheiat, s-a hotărât că e mai bine să-şi ia un model nou din Osaka.

— Iisuse şi Noe.

Fata ridică din umeri.

— Mi-a dat ultimii bani pe platforma de ancorare şi el a plecat. A urcat la bord şi dus a fost.

— Şi acum Raleigh? întrebă bărbatul.

— Niciun thailandez nu vrea o Persoană Nou pentru muncă de secretariat sau traducere. În Japonia se poate. E chiar ceva des întâlnit. Natalitate scăzută şi e nevoie de mână de lucru. Aici... se opreşte şi clatină din cap. Pieţele caloriilor sunt controlate. Cu toţii sunt suspicioşi faţă de U-Tex. Toată lumea îşi protejează orezul. Lui Raleigh nu îi pasă. Lui Raleigh... îi plac lucrurile inedite.

Mirosul înecăcios de peşte prăjit îi învăluie, unsuros şi greţos. E o piaţă de noapte, plină de oameni care iau cina la lumina lumânărilor, aplecaţi deasupra farfuriilor cu tăiţei, bucăţi de caracatiţă şi salată cu carne *laap.* Anderson abia se abţine să tragă copertina ricşei, să ascundă orice urmă a faptului că e împreună cu ea. Sub tigăile wok se întrezăresc limbi verzui de foc, tipice metanului furnizat contra cost de

Ministerul Mediului. Sudoarea abia dacă se observă pe pielea închisă la culoare a mesenilor. Câteva pisici cheshire dau târcoale pe la picioarele lor, aşteptând resturile aruncate de clienţi mai generoşi sau oportunitatea de a fura ceva.

Silueta unei feline taie întunericul din faţa lor, făcându-l pe Lao Gu să vireze. Bărbatul înjură în barbă pe limba sa. Emiko râde, un mic chicotit de surpriză, şi bate încântată din palme. Thailandezul îi aruncă o privire iritată peste umăr.

— Îţi plac cheshirele? întreabă Anderson.

Emiko se uită la el cu mirare.

— Ţie nu?

— Acasă, nu putem să le omorâm pe cât de repede se înmulţesc. Până şi grahamiţii plătesc pentru pieile lor. Probabil că e singurul lucru pe care l-au făcut vreodată cu care sunt de-acord.

— Hm, înţeleg, spune Emiko, încreţindu-şi gânditor fruntea. Sunt prea evoluate pentru lumea asta. Acum, o pasăre naturală are prea puţine şanse. Gândeşte-te numai cum ar fi fost dacă ar fi făcut Oamenii Noi înaintea lor, spune ea cu un mic zâmbet.

Oare ce se ascunde în ochii ei? Resentiment? Sau melancolie?

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat? întreabă Anderson.

Fata nu se uită la el, ci la pisicile ce dau târcoale mesenilor.

— Manipulatorii de gene au învăţat prea multe de la cheshire.

Tace, dar Anderson înţelege ce a vrut să spună. Dacă modificaţii ar fi fost creaţi înainte ca manipulatorii de gene să conştientizeze riscurile, ea nu ar fi fost sterilă. Nu ar fi avut mişcările caracteristice, ca de limbă de ceas, care să o dea de gol. Poate că ar fi fost proiectată la fel de bine ca modificaţii militari care operează acum în Vietnam, mortali şi neînfricaţi. Fără lecţia învăţată de la cheshire, Emiko ar fi putut să înlocuiască în totalitate specia umană cu propria ei versiune îmbunătăţită. În loc de asta, a ajuns să fie o

fundătură genetică. Blestemată să aibă un singur ciclu de viaţă, la fel ca produsele SoyPRO sau grâul TotalNutrient.

O altă nălucă felină trece strada în fugă, cu licăre de lumini şi umbre prin întuneric. Iniţial un omagiu tehnologic adus lui Lewis Carroll, au avut nevoie doar de câteva dirijabile şi clipere ca să extermine întregi clase de animale incapabile să lupte cu o ameninţare invizibilă.

— Ne-am fi dat seama de greşeala noastră, remarcă Anderson.

— Da, desigur. Dar poate că nu îndeajuns de repede. E foarte frumos, nu? schimbă ea dintr-odată subiectul, arătând spre un templu ce se înalţă în zarea întunecată. Îţi plac templele lor?

Anderson se întreabă dacă a schimbat subiectul ca să evite o ceartă sau dacă îi e de fapt teamă că ar fi reuşit să-i destrame fantezia. Priveşte coloanele templului.

— E mult mai frumos decât ce construiesc grahamiţii acolo de unde vin eu.

— Grahamiţii, rosteşte ea cu dezgust. Atât de preocupaţi de nişe şi natură. Atât de legaţi de arca lui Noe, după ce potopul a trecut.

Anderson se gândeşte la Hagg, cel atât de preocupat de distrugerile cauzate de cărăbuşul de fildeş.

— Dacă ar putea, ne-ar ţine pe toţi pe propriile noastre continente. Dar nu cred că ar fi posibil. Oamenilor le place să se extindă. Să umple noi nişe.

Filigranul de aur al templului luceşte şters sub clarul de lună. Lumea se micşorează din nou. La doar câteva dirijabile şi clipere distanţă şi Anderson se vede pe străzile întunecate de pe cealaltă parte a globului. E uimitor. Pe vremea bunicilor săi, până şi o deplasare dintr-o suburbie a vechii Expansiuni până în centrul oraşului era de neimaginat. Bunicii îi povesteau despre cum explorau suburbii abandonate, căutând vechituri în cartierele ce fuseseră distruse în urma Contracţiei petrolului. Să străbată zece kilometri era o aventură pentru ei, iar acum iată-l pe el…

În faţa lor, câteva cămăşi albe răsar în capătul unei alei.

Emiko păleşte şi se lipeşte de el.

— Ţine-mă.

Anderson încearcă să o îndepărteze, dar fata se agaţă de el. Cămăşile albe s-au oprit şi îi privesc cum se apropie. Modificata se lipeşte şi mai mult de el. Bărbatul se luptă cu impulsul de a o împinge din ricşă şi de a se face nevăzut. Situaţia aceasta e ultimul lucru de care are nevoie.

— Sunt pe lista de carantină, ca gărgăriţa niponă, şopteşte ea. Dacă îmi observă mişcările, îşi vor da seama. Au să mă elimine, spune şi se cuibăreşte în el. Îmi pare rău. Te rog. Ochii ei imploră.

Într-un acces brusc de milă, îşi înfăşoară braţele în jurul ei, oferindu-i slaba protecţie pe care un om al caloriilor poate să o acorde unei bucăţi de gunoi ilegal japonez. Oamenii ministerului îi strigă, zâmbind. Anderson le zâmbeşte la rândul său şi îi salută din cap, deşi simte muşuroaie întregi de furnicături pe piele. Cămăşile albe îi urmăresc atent cu privirea. Unul dintre ei zâmbeşte şi îi spune ceva tovarăşului său în timp ce-şi roteşte bastonul prins la încheietură. Emiko tremură incontrolabil lângă Anderson, zâmbind artificial. Anderson o trage mai aproape.

Vă rog, nu cereţi şpagă. Nu de data asta. Vă rog.

Trec pe lângă ei.

În urma lor, cămăşile albe încep să râdă, fie de *farangul* şi fata pe care o strânge în braţe, fie de ceva ce nu are legătură cu ei. Oricum nu mai contează, fiindcă se fac tot mai mici în depărtare. Amândoi sunt din nou în siguranţă.

Emiko se trage într-o parte, tremurând.

— Mulţumesc, şopteşte ea. Nu trebuia să ies. Am fost o proastă.

Îşi dă părul la o parte de pe faţă şi priveşte înapoi spre oamenii de la Ministerul Mediului, cu pumnul încleştat.

— Fată proastă, murmură ea. Nu eşti o pisică, să dispari după bunul plac, se dojeneşte, clătinând furios din cap. Proastă. Proastă. Proastă.

Anderson o priveşte încremenit. E creată pentru o altfel de lume, nu pentru locul acesta brutal şi înăbuşitor. Până la

urmă, oraşul are să o înghită de vie. E evident.

Emiko îi remarcă privirea. Zâmbeşte melancolic.

— Nimic nu durează la nesfârşit, cred…

— Nu, confirmă Anderson cu un nod în gât.

Se privesc în ochi. Bluza ei s-a descheiat din nou, dezvăluindu-i conturul gâtului şi curbura sânilor. Nu caută să se acopere, doar se uită la el cu seriozitate. Să fie un gest deliberat? Oare caută să-l încurajeze? Sau pur şi simplu îi stă în fire să-l ademenească? Poate că îi este imposibil să se abţină. Un set de instincte la fel de adânc imprimate în ADN-ul ei ca acelea ale pisicilor cheshire de a vâna păsări. Anderson se apleacă spre ea, nesigur.

Emiko nu se retrage, ci în schimb dă să îl întâlnească. Buzele îi sunt moi. Anderson îşi trece mâna pe şoldul ei, îi desface bluza şi se aventurează înăuntru. Ea geme şi îl strânge mai aproape de ea, buzele i se întredeschid în întâmpinarea lui. Chiar îşi doreşte asta? Sau doar o acceptă ca pe un dat? E măcar capabilă să refuze? Sânii i se lipesc de pieptul său. Mâna îi lunecă pe trupul lui. Bărbatul tremură, ca un băiat de şaisprezece ani. Se întreabă dacă geneticienii i-au infuzat feromoni. Căci corpul ei e îmbătător.

Fără să se mai gândească la oamenii de pe stradă, la Lao Gu, la orice, o trage spre el, punându-şi mâna căuş pe sânul ei, simţindu-i carnea sublimă.

Inima fetei zumzăie ca o pasăre colibri sub palma lui.

CAPITOLUL 11

Jaidee are un oarecare respect pentru chinezii din Chaozhou. Fabricile lor sunt mari şi bine administrate. De generaţii întregi au prins rădăcini în Thailanda şi îi sunt foarte loiali Maiestăţii Sale, regina-copil. Nu sunt ca pateticii refugiaţi chinezi care s-au revărsat aici din Malaysia, venind în ţara sa în căutare de ajutor după ce i-au distrus pe conaţionalii lor. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de isteţi precum chinezii din Chaozhou, s-ar fi convertit demult la Islam şi s-ar fi integrat în canavana societăţii thailandeze.

În loc de asta, chinezii din Malacca, Penang şi de pe coasta de vest s-au ţinut cu aroganţă departe de concetăţenii lor, crezând că erupţia fundamentalismului nu are să-i afecteze. Iar acum vin să cerşească la porţile regatului, sperând că verii lor din Chaozhou au să-i ajute când ei n-au fost destul de abili să se ajute singuri.

Chinezii Chaozhou sunt deştepţi, pe când cei veniţi din Malaysia sunt proşti. Au devenit practic thailandezi. Vorbesc fluent limba. Şi-au luat nume thailandeze. Poate că au rădăcini chineze în trecutul îndepărtat, dar acum sunt thailandezi. Şi sunt fideli. Lucru care, când căpitanul se gândeşte mai bine, e mai mult decât se poate spune despre unii din propriul său neam, cu siguranţă mai mult decât Akkarat şi clica lui de la Ministerul Comerţului.

Aşa că simte o oarecare simpatie când un afacerist Chaozhou, într-o cămaşă lungă, albă, pantaloni largi de bumbac şi sandale, se plimbă ca leul în cuşcă în faţa sa, plângându-se că fabrica i-a fost închisă din cauză că nişte raţii de cărbune au fost distribuite peste limita admisă, când a plătit fiecare cămaşă albă care i-a trecut pragul şi că Jaidee nu are dreptul – *nu are dreptul* – să-i închidă întreaga fabrică.

Simpatia nu îi dispare nici măcar când individul îl numeşte ou de ţestoasă, ceea ce e destul de supărător, ştiind că e o insultă groaznică printre chinezi. Şi totuşi, e tolerant explozia de emoţie a afaceristului. Chinezii sunt

prin natura lor mai înflăcăraţi. Se lasă pradă unor izbucniri pe care un thailandez nu şi le-ar permite niciodată.

Una peste alta, Jaidee se arată înţelegător.

Dar simpatia îl părăseşte atunci când cineva îl împunge cu degetul în mod repetat în vreme ce-l înjură, aşa că acum stă pe pieptul chinezului – cu bastonul înfipt în traheea lui – şi îi explică subtilităţile respectului care i se cuvine unei cămăşi albe.

— Pari să mă fi confundat cu altcineva de la minister, remarcă el.

Bărbatul se îneacă în propria salivă şi încearcă să se elibereze, dar bastonul din gât îl împiedică. Jaidee îl priveşte cu atenţie.

— Înţelegi desigur că raţionalizăm cărbunele pentru că suntem un oraş construit sub nivelul mării. Cantitatea de carbon care ţi-a fost alocată a fost depăşită deja de câteva luni.

— Ghghhaha.

Jaidee îi cântăreşte răspunsul. Clatină din cap cu tristeţe.

— Nu. Nu cred că îţi putem permite să continui. Regele Rama al XII-lea a decretat, iar acum Maiestatea Sa, regina-copil îi continuă politica. Niciodată nu vom lăsa vechiul Krung Thep pradă valurilor. Nu vom părăsi Oraşul Fiinţelor Divine, la fel cum laşii din Ayutthaya au fugit din calea birmanezilor. Dar oceanul nu e o armată în marş. Dacă cedăm în faţa apei, nu o vom mai scoate din capitală niciodată, spune cu ochii aţintiţi la chinezul ce asudă abundent. Aşa că trebuie să ne facem treaba cu toţii. Trebuie să luptăm împreună, ca sătenii din Bang Rajan, să ţinem invadatorul departe de străzile noastre, nu crezi?

— Gghhghghhghhhh…

— Bine, zâmbeşte căpitanul. Mă bucur că ne înţelegem.

Cineva îşi drege glasul.

Jaidee ridică privirea, enervat.

— Da?

Un tânăr soldat, în uniformă nou-nouţă, aşteaptă respectuos.

— *Khun* Jaidee.

Face o plecăciune, coborându-şi capul spre palmele împreunate şi rămâne aşa.

— Îmi pare nespus de rău pentru întrerupere.

— Da?

— *Chao Khun* generalul Pracha vă cere să îl onoraţi cu prezenţa.

— Sunt ocupat. Prietenul nostru de aici pare în sfârşit dispus să comunice cu calm şi politeţe.

Îi zâmbeşte binevoitor afaceristului.

— Am fost trimis să vă spun… Am fost trimis să, să… se bâlbâie băiatul.

— Spune.

— Să vă spun să vă căraţi – îmi cer scuze – „curul în căutare de glorie” – îmi pare rău – la minister. Cât mai repede posibil. Dacă nu aveţi bicicletă, o puteţi lua pe a mea.

Jaidee se încruntă şi se ridică de pe afacerist.

— Aha. Da. Ei bine… Locotenente? îi face el semn Kanyei. Poate că te poţi tu înţelege cu prietenul nostru de aici.

Kanya îl priveşte nedumerită.

— S-a întâmplat ceva?

— Se pare că Pracha e în sfârşit pregătit să urle la mine.

— Să vin cu tine? întreabă ea şi aruncă o privire la chinez. Şopârla asta poate să aştepte o altă zi.

Căpitanul rânjeşte la auzul preocupării ei.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Termină aici. Te anunţ dacă suntem exilaţi în sud să păzim lagărele de carnete galbene până la sfârşitul carierelor noastre când mă întorc.

În vreme ce se îndreaptă spre uşă, afaceristul îşi recapătă curajul.

— Am să-ţi iau capul pentru asta, *heeya!*

Sunetul scos de bastonul Kanyei şi un scâncet sunt ultimele lucruri pe care Tigrul le aude când iese din fabrică.

Afară, soarele arde neiertător. Deja transpiră de la efortul depus să-i deschidă ochii afaceristului, iar soarele pârjoleşte pământul cu patimă. Aşteaptă la umbra unui cocotier până când curierul îşi aduce bicicleta.

Băiatul îi priveşte faţa năduşită cu îngrijorare.

— Doriţi să vă odihniţi?

Jaidee izbucneşte în râs.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am mai îmbătrânit şi eu. *Heeya* ăla mi-a pus mai multe probleme decât de obicei şi nu mai sunt luptătorul de odinioară. În sezonul rece nu aş fi transpirat aşa.

— Aţi câştigat multe bătălii.

— Câteva, rânjeşte el. Şi m-am antrenat pe vreme mai caldă decât asta.

— Locotenentul ar putea să facă asemenea treburi, spune băiatul. Nu e nevoie să munciţi atât de greu.

Jaidee îşi şterge sprâncenele şi clatină din cap.

— Şi atunci ce-ar crede oamenii mei? Că sunt leneş.

Băiatul suspină.

— Nimeni nu ar crede aşa ceva. Niciodată!

— Când ai să ajungi căpitan, ai să înţelegi mai bine, zâmbeşte înţelegător bărbatul mai în vârstă. Oamenii îţi sunt loiali când îi conduci din primul rând. N-am de gând să fac pe cineva să-şi piardă timpul ca să desfacă o ladă pentru mine sau să îmi facă vânt cu o frunză de palmier, ca acei *beeya* de la Ministerul Comerţului. Deşi eu conduc, cu toţii suntem fraţi. Promite-mi că ai să faci la fel când ai să ajungi căpitan.

Ochii băiatului sclipesc de înflăcărare. Face încă o plecăciune.

— Da, *Khun.* Nu am să uit. Mulţumesc!

— Bun băiat, spune căpitanul şi se suie pe bicicletă. Când locotenentul Kanya o să-şi termine treaba, o să te ducă înapoi pe bicicleta noastră tandem.

Intră în trafic. În anotimpul secetos, fără apă, doar nebunii sau cei foarte motivaţi înfruntă căldura, dar aleile şi arcadele acoperite ascund mici pieţe pline de legume, ustensile de bucătărie şi haine.

Ajuns la Thanon Na Phralan, ia mâinile de pe ghidon ca să se închine în trecere către altarul Coloanei Oraşului, şoptind o rugăciune pentru siguranţa inimii spirituale a Bangkokului. E locul în care regele Rama al XII-lea a anunţat pentru prima oară că nu vor lăsa oraşul pradă mării

ce se ridica. Acum, incantaţiile călugărilor pentru supravieţuirea oraşului care răsună în stradă îl umplu de un sentiment de pace. Îşi ridică mâinile la frunte de trei ori, doar o picătură din torentul de ciclişti care fac la fel.

Un sfert de oră mai târziu, Ministerului Mediului se iveşte în depărtare. E un complex de clădiri cu ţigle roşii, cu acoperişuri în pantă care se iţesc prin coroanele bambuşilor şi copacilor de tec. Ziduri înalte, albe, cu imagini ale lui Garuda şi Singha, măcinate de ploaia anotimpurilor trecute şi năpădite de ferigi şi muşchi, păzesc perimetrul ministerului.

Jaidee a văzut construcţia din aer, fiind unul din puţinii care au survolat-o cu dirijabilul când Chaiyanuchit încă mai conducea ministerul şi influenţa cămăşilor albe era absolută, când molimele care măturaseră lumea distrugeau recoltele cu o viteză uluitoare, astfel încât nimeni nu ştia dacă le va mai supravieţui ceva.

Chaiyanuchit îşi aducea aminte de începutul molimelor. Puţini puteau să spună aşa ceva. Iar când Jaidee era un tânăr recrut, fusese îndeajuns de norocos să lucreze în subordinea lui, ocupându-se de corespondenţă.

Chaiyanuchit a înţeles care era miza şi ce trebuia făcut. Când graniţele au trebuit închise, când ministere au trebuit să fie desfiinţate, când Phuket şi Chiang Mai au trebuit arse din temelii, nu a ezitat. Când epidemia a izbucnit în junglele din nord, a ars, şi a ars, şi a ars, iar atunci când a decolat în dirijabilul Maiestăţii Sale, Jaidee a fost binecuvântat să-l însoţească.

Pe vremea aceea, doar curăţau după alţii. AgriGen, PurCal şi toţi ceilalţi îşi trimiteau seminţele rezistente la boli şi cereau preţuri exorbitante, iar manipulatorii de gene ai ţării lucrau deja să spargă codul produselor companiilor de calorii, luptând să ţină foametea departe de regat în timp ce Myanmarul, Vietnamul şi khmerii se prăbuşeau. AgriGen şi cei din teapa lor ameninţau cu embargoul pentru nerespectarea proprietăţii intelectuale, dar Regatul Thailandei a supravieţuit. Împotriva tuturor vicisitudinilor, au supravieţuit. Pe când alte state erau strivite sub călcâiul

companiilor caloriilor, regatul a rămas în picioare.

Embargoul! rostea Chaiyanuchit şi începea să râdă. *Un embargo e exact ce ne dorim! Nu vrem deloc să interacţionăm cu lumea din afară.*

Aşa că au ridicat zidurile. Cele pe care căderea petrolului nu le creaseră încă, nici cele ridicate împotriva războiului civil şi a refugiaţilor înfometaţi. Un set final de bariere care să protejeze regatul de ravagiile lumii din exterior.

Ca tânăr recrut, Jaidee fusese uluit de furnicarul de activitate care era Ministerul Mediului. Cămăşi albe alergau între birouri şi străzi, încercând să ţină sub control mii de ameninţări. În nici un alt minister nu exista un asemenea simţ acut al urgenţei. Molimele nu aşteptau pe nimeni. O singură gărgăriţă modificată găsită într-o provincie mărginaşă însemna o reacţie de câteva ore, cu sute de cămăşi albe într-un tren cu arcuri cinetice traversând ţinutul în grabă către epicentru.

Şi de fiecare dată sfera de activitate a ministerului se lărgea. Molimele erau doar ultima ameninţare la adresa regatului. Mai întâi au fost creşterea nivelului mării şi nevoia de a construi diguri şi baraje. Apoi, problemele cu contractele de energie, tocmeala cu creditele de poluare şi infracţiunile împotriva climatului. Cămăşile albe au preluat concesionările pentru exploatarea şi producţia de metan. Pe deasupra, mai era şi monitorizarea gradului de igienă din pescării şi a acumulării toxinelor în ultimul bastion al caloriilor care mai exista în regat (o binecuvântare că firmele caloriilor deţinute de *farangi* îi credeau dependenţi doar de recolte şi au atacat doar uneori crescătoriile de peşte). Apoi, supravegherea stării de sănătate a populaţiei, a viruşilor şi bacteriilor: H7V9; cibiscoza III. b, c, d; ciucurii de *fa'gan;* midiile de apă amară şi mutaţiile lor virale care treceau atât de uşor de la mare pe uscat; rugina verzicantă... Îndatoririle ministerului erau nenumărate.

Jaidee trece pe lângă o femeie ce vinde banane. Nu rezistă să nu se dea jos de pe bicicletă şi să cumpere una. E o nouă varietate de la unitatea de prototipuri a ministerului. Cu creştere rapidă şi rezistente la căpuşele *makmak,* cu

micile lor ouă negre care îmbolnăvesc florile de bananier înainte să aibă o şansă să crească. Curăţă banana şi o înfulecă lacom în timp ce împinge bicicleta pe lângă el, dorindu-şi să fi avut timp pentru o masă adevărată. Azvârle coaja la baza unui copac.

Toate formele de viaţă produc deşeuri. Actul de a trăi înseamnă costuri, pericole şi probleme de depozitare a gunoiului, iar ministerul s-a aflat în mijlocul acestei vieţi, micşorând, îndrumând şi controlând deşeurile pe care populaţia le lăsa în urmă, dar şi investigând infracţiunile celor hrăpăreţi şi iresponsabili, cei care voiau să obţină profituri rapide pe seama bunăstării celor din jur.

Simbolul folosit de Ministerul Mediului e ochiul ţestoasei, care semnifică vederea de ansamblu, înţelegerea faptului că nimic nu se face ieftin sau rapid fără un preţ ascuns. Şi dacă toţi ceilalţi le spun Ministerul Ţestoasei, iar acum chinezii din Chaouzhou înjură cămăşile albe şi le spun ouă de ţestoasă pentru că nu au voie să producă atâtea scutere cu arcuri cinetice pe câte şi-ar dori, aşa să fie. Dacă *farangii* îşi bat joc de ţestoasă pentru încetineala ei, aşa să fie. Ministerul Mediului s-a asigurat că regatul are să dăinuiască, iar Jaidee nu poate decât să se minuneze de reuşitele pe care organizaţia sa le-a obţinut de-a lungul timpului.

Şi totuşi, când se dă jos de pe bicicletă în faţa porţii ministerului, un bărbat îl priveşte duşmănos şi o femeie îi întoarce spatele. Chiar lângă propriul lor sediu – sau poate mai ales acolo – oamenii pe care îi protejează îl ocolesc.

Cu chipul împietrit, Jaidee îşi duce bicicleta pe lângă gărzi.

Sediul e acelaşi stup de activitate neîntreruptă pe care îl ştia, dar e totuşi atât de diferit de vremurile în care devenise cămaşă albă. Mucegaiul s-a întins pe pereţi şi o parte a edificiului se lasă sub greutatea lujerilor. Un străvechi copac *bo* se sprijină de un perete, cu trunchiul său putrezit ca o amintire a eşecurilor pe care le-au înregistrat. Zace acolo de zece ani, putrezind. Ignorat alături de toate celelalte lucruri care au murit. Întregul loc

pare să fi fost atins de ruină, înghiţit treptat de jungla care încearcă să-şi redobândească teritoriul răpit prin foc şi macetă. Dacă lujerii nu ar fi înlăturaţi în mod regulat de pe căile de acces, ministerul ar fi înghiţit cu totul. În alte vremuri, când ei erau consideraţi nişte eroi, lucrurile stăteau cu totul altfel. Pe atunci, oamenii îngenuncheau în faţa ofiţerilor, făceau *khrab* până la pământ de trei ori, de parcă aceştia ar fi fost nişte călugări. Atât respect şi adoraţie inspirau uniformele lor albe. Acum, vede cum civilii tresar când trece pe lângă ei. Tresar şi fug.

A ajuns să fie considerat un bătăuş, se gândeşte el cătrănit. Doar un bătăuş care umblă printre bivoli de apă, care, deşi încearcă de fiecare dată să-i mâne cu blândeţe, se vede silit să folosească biciul fricii. Întregul minister e la fel, sau cel puţin aceia dintre ei care mai înţeleg primejdiile cu care se confruntă, care încă mai cred în strălucitoarea linie albă de protecţie care trebuie menţinută.

Sunt un bătăuş.

Oftează şi lasă bicicleta în faţa birourilor administrative, ce au disperată nevoie de o văruială pe care bugetul tot mai mic nu o poate finanţa. Jaidee priveşte gânditor clădirea, întrebându-se dacă ministerul a ajuns într-o asemenea criză din pricina faptului că s-a întins mai mult decât trebuia sau din cauza fenomenalului său succes. Oamenii nu se mai tem de lumea exterioară. Bugetul lor se subţiază an după an, în timp ce acela al Ministerului Comerţului creşte.

Căpitanul se aşază pe un scaun de lângă biroul generalului. Ofiţeri în cămaşă albă trec pe lângă el, ignorându-l cu grijă. Faptul că aşteaptă în faţa biroului lui Pracha ar trebui să-i dea o oarecare satisfacţie. Arareori e chemat înaintea unui superior. Măcar de data asta a făcut ceva cum trebuie. Un tânăr se apropie de el, ezitând. Face o plecăciune.

— *Khun* Jaidee?

La încuviinţarea lui, tânărul zâmbeşte încântat. Are părul foarte scurt şi sprâncenele sunt doar nişte umbre subţiri; abia ce a ieşit din mănăstire.

— *Khun,* speram că sunteţi dumneavoastră.

Ezită, apoi îi întinde un cartonaş. E pictat în vechiul stil Sukhothai şi înfăţişează un tânăr luptător în ringul de *muay thay,* cu sânge pe faţă, care pune la podea un adversar. Trăsăturile sunt stilizate, însă Jaidee îşi dă seama şi zâmbeşte la vederea amintirii din trecutul său.

— De unde îl ai?

— Am fost la luptă, *Khun.* În sat. Eram cam atât de mare, spune şi ridică mâna până la brâu. Poate chiar mai mic. M-aţi făcut să vreau să devin luptător. Când Dithakar v-a trântit la podea şi eraţi plin de sânge, am crezut că totul s-a terminat. Nu credeam că eraţi îndeajuns de masiv să-l învingeţi. Era plin de muşchi…

— Îmi amintesc. A fost o luptă bună.

Tânărul rânjeşte.

— Da, *Khun.* Fabuloasă. M-a făcut să vreau să devin şi eu luptător.

— Şi acum uită-te la tine.

Băiatul îşi trece mâna peste părul său tuns periuţă.

— Ah. Ei bine, să lupţi e mai greu decât am crezut… dar… Puteţi să-l semnaţi? Cartonaşul? Vă rog. Aş vrea să-l dau tatălui meu. Încă vorbeşte cu însufleţire despre luptele dumneavoastră.

Jaidee zâmbeşte şi semnează.

— Dithakar nu a fost cel mai abil luptător pe care l-am înfruntat vreodată, dar era puternic. Mi-aş fi dorit ca toate luptele mele să fi fost la fel de corecte.

— Căpitane Jaidee, îl întrerupe un glas. Dacă ai terminat cu fanii, vino în biroul meu.

Tânărul face un *wai* şi dispare cât de repede poate. Jaidee îl priveşte fugind şi se gândeşte că poate nu întreaga generaţie tânără e compusă din lichele. Poate… Se întoarce spre general.

— E doar un băiat.

Pracha îl priveşte aspru. Căpitanul îi răspunde cu un rânjet.

— Nu e vina mea că am fost un luptător atât de bun. Ministerul m-a sponsorizat în perioada aceea. Cred că aţi

câştigat destui bani şi recruţi datorită mie, *Khun* general.

— Nu mă lua cu „general”. Ne cunoaştem de prea mult timp pentru aşa ceva. Treci înăuntru.

— Da, domnule.

Pracha se încruntă şi îi face semn spre birou.

— Intră!

Generalul închide uşa după ei şi se aşază în spatele mesei sale de mahon. Deasupra, un ventilator se învârte leneş. Camera e mare, cu obloane la ferestre, care să lase înăuntru lumina, dar nu şi soarele. Prin zăbrelele obloanelor se zăreşte curtea părăginită a ministerului. Pe peretele cu diverse picturi şi fotografii, inclusiv una cu promoţia de cadeţi din care făcea parte Pracha şi una cu Chaiyanuchit, fondatorul ministerului. O alta cu Maiestatea Sa Regală, regina-copil, atât de mică şi de vulnerabilă pe tronul ei, iar în colţ un mic altar pentru Buddha, Phra Pikanet şi Seub Nakhasathien. Altarul e împodobit cu beţigaşe parfumate şi gălbenele.

Jaidee face o plecăciune în direcţia sanctuarului, apoi se aşază pe scaunul din ratan din faţa mesei lui Pracha.

— Unde ai găsit fotografia cu promoţia noastră?

— Ce? Pracha se uită peste umăr. Aha. Eram atât de tineri pe-atunci, nu-i aşa? Am găsit-o printre lucrurile mamei mele. A păstrat-o toţi anii ăştia, dosită într-un dulap. Cine-ar fi crezut că bătrâna era atât de sentimentală?

— Mă bucur să o văd.

— Ai întrecut măsura la platformele de ancorare.

Jaidee îşi îndreaptă privirea spre Pracha. Pe masa lui sunt împrăştiate o sumedenie de foi de zvonuri ce foşnesc sub bătaia ventilatorului: *Thai Rath. Kom Chad Luek. Phuchatkan Rai Wan.* Multe din ele cu poze de-ale lui Jaidee pe prima pagină.

— Ziarele nu par să creadă asta.

Pracha se încruntă. Aruncă hârtiile într-un coş.

— Ziarele iubesc eroii. Fac vânzare de pe urma lor. Nu le da crezare oamenilor ăstora care te slăvesc ca pe un tigru ce luptă cu *farangii. Farangii* sunt cheia viitorului nostru.

Jaidee arată cu capul spre portretul mentorului său,

Chaiyanuchit, agăţat sub imaginea reginei.

— Nu prea cred că *el* ar fi de-acord.

— Vremurile se schimbă, vechiul meu prieten. Sunt destui cei care îţi vor capul într-un par.

— Iar tu mi l-ai da pe tavă?

Generalul oftează.

— Jaidee, ne cunoaştem de prea mult timp pentru aşa ceva. Ştiu că eşti un luptător. Şi ştiu că ai o inimă aprigă, spune el şi ridică mâna când celălalt încearcă să protesteze. Şi o inimă bună, după cum ţi-e numele, dar totuşi, *jai rawn.* N-ai pic de *jai yen* în tine. Îţi place conflictul, spune el, muşcându-şi buzele. Deci ştiu că dacă am să încerc să te ţin în frâu, ai să te opui. Şi dacă am să te pedepsesc, ai să te opui.

— Atunci, lasă-mă să-mi văd de treabă. Ministerul are numai de câştigat de pe urma unui câine turbat ca mine.

— Mulţi au fost ofensaţi de acţiunile tale. Şi nu doar idioţii de *farangi.* Zilele astea, nu numai *farangii* îşi transportă mărfurile pe dirijabile. Interesele noastre s-au extins până departe. Interesele Thailandei.

Jaidee cercetează biroul generalului.

— Nu ştiam că mai nou Ministerul Mediului face inspecţii numai când altora le pică bine.

— Încerc să te fac să înţelegi. Am numai tigri pe cap: rugina verzicantă, gărgăriţele, războiul cărbunelui, cârtiţele de la Ministerul Comerţului, carnete galbene, norme pentru sere, focare de *fa'gan…* Iar tu alegi să-mi mai aduci unul.

Căpitanul ridică ochii spre el.

— Cine e?

— Ce vrei să spui?

— Pe cine am supărat de te-a făcut să te pişi pe tine în halul ăsta? Să-mi ceri să nu mai lupt? E Ministerul Comerţului, nu? Unul de-ai lor te are la mână cu ceva.

Pracha nu scoate o vorbă preţ de câteva clipe.

— Nu ştiu cine e. E mai bine să nu ştii nici tu. Nu poţi să lupţi cu un adversar pe care nu-l cunoşti, rosteşte el şi întinde un plic peste masă. Am găsit asta azi, sub uşa mea. Chiar aici, în birou. În interiorul sediului nostru, înţelegi?

Suntem complet infiltraţi.
Jaidee deschide plicul.

Niwat şi Surat sunt băieţi buni. Au patru şi şase ani. Sunt atât de tineri, dar deja au inima unor luptători.

Odată, Niwat a venit acasă cu nasul spart şi ochii plini de lacrimi. I-a spus lui Jaidee că s-a luptat onorabil şi a fost bătut cu sălbăticie, dar că se va antrena şi că-l va dovedi pe *heeya* data viitoare.

Asemenea lucruri o scot din sărite pe Chaya. Îl acuză pe Jaidee că le împuie capul cu tot felul de prostii. Surat îi calcă pe urme lui Niwat şi îl încurajează, îi spune că nu poate fi învins. Îi spune că e un tigru. Că e cel mai bun dintre cei buni. Că va domni în Krung Thep şi că va aduce onoare familiei lor. Surat se crede antrenorul său şi îi spune să lovească mai tare data viitoare. Lui Niwat nu îi e teamă de bătăi. Nu îi e teamă de nimic. Are doar patru ani.

În asemenea clipe, lui Jaidee i se frânge inima. Doar o dată i-a fost teamă în ringul de *muay thai.* Dar s-a simţit de multe ori înspăimântat la lucru. Teama e parte din el. Teama e parte din minister. Ce altceva în afară de frică ar putea să închidă graniţe, să incendieze oraşe, să măcelărească cincizeci de mii de găini şi să le îngroape în pământ neinfestat acoperiţi de un strat gros de leşie? Când virusul Thonburi a lovit, el şi oamenii săi au purtat mici măşti din hârtie de orez, care le ofereau o iluzie de protecţie, şi au aruncat cu lopata stârvuri de păsări în gropi comune, în timp ce teama le dădea târcoale ca un *phii.* Cum putea virusul să se extindă atât de mult într-un interval atât de scurt? Se va răspândi mai mult? Va continua să accelereze? Să fie virusul care le va veni în sfârşit de hac? Au fost ţinuţi treizeci de zile în carantină, aşteptând să moară, adormind înspăimântaţi noapte de noapte. Jaidee lucrează pentru un minister care nu poate să facă faţă tuturor ameninţărilor cu care se confruntă; îi e continuu teamă.

Nu de lupte se teme, nici de moarte, ci de aşteptare şi de incertitudine; ceea ce-i frânge inima lui Jaidee e că Niwat nu

ştie nimic despre teroarea aşteptării, care acum s-a infiltrat pretutindeni. Atât de multe lucruri se obţin aşteptând. El e un om de acţiune. A luptat în ring. A purtat amuleta norocoasă Seub, binecuvântată în Templul Alb de însuşi Ajahn Nopadon, şi a mers tot înainte. Doar cu bastonul său negru a înăbuşit de unul singur revoltele *nam* din Katchanaburi, intrând singur în mulţime.

Şi totuşi, singurele bătălii care contează sunt cele ale aşteptării: când părinţii săi au căzut pradă cibiscozei şi şi-au scuipat plămânii printre dinţi; când atât sora sa, cât şi a Chayei şi-au văzut mâinile umflate şi crăpate de excrescenţele de conopidă ale *fa'gan*-ului chiar înainte ca ministerul să fure o hartă genetică de la chinezi şi să producă un remediu provizoriu. S-au rugat zilnic lui Buddha şi au practicat calea lipsei de ataşament, sperând că surorile lor se vor renaşte într-o lume mai bună decât cea care le-a transformat degetele în beţe şi le-a ros până la încheieturi. S-au rugat. Şi au aşteptat.

Lui Jaidee i se rupe inima pentru că Niwat nu cunoaşte spaima şi că Surat îl educă să fie aşa. I se rupe inima pentru că nu poate să intervină şi se blestemă pentru asta. De ce trebuie să distrugă iluzia de invincibilitate a copilăriei? De ce tocmai el? Urăşte să aibă un asemenea rol.

În schimb, îşi lasă copiii să sară pe el şi strigă în joacă: „Hrr, sunteţi fii de tigru! Prea fioroşi! Mult prea fioroşi!“ Iar ei sunt încântaţi, râd şi se năpustesc din nou spre el, iar el îi lasă să câştige şi le arată manevre pe care le-a învăţat în afara ringului, trucuri pe care un luptător trebuie să le cunoască pe stradă, acolo unde luptele nu sunt ritualizate şi unde până şi un campion are câte ceva de învăţat. Le arată cum să lupte, pentru că doar atât ştie. Iar celălalt lucru – aşteptarea – e ceva pentru care oricum nu i-ar putea pregăti.

Acestea sunt lucrurile la care se gândeşte când priveşte poza din plicul lui Pracha, pe când inima i se strânge, se prăbuşeşte ca un bolovan în interior, ca şi cum miezul fiinţei sale ar fi plonjat într-o fântână, trăgându-i

măruntaiele după el, lăsându-l gol pe dinăuntru.

Chaya.

Ghemuită lângă un perete, cu o pânză pe ochi, cu mâinile la spate şi gleznele legate. Pe zid, cuvintele „Toată stima pentru Ministerul Mediului” sunt scrijelite cu litere de culoare maronie, care trebuie să fie sânge. O vânătaie se vede pe obrazul ei. Poartă acelaşi *pha sin* albastru pe care-l avea când i-a pregătit micul dejun de *gaeng kiew wan* şi l-a condus râzând chiar în dimineaţa aceea.

Se uită mut la fotografie.

Fiii săi sunt luptători, dar nu ştiu că în război se pot folosi şi asemenea metode. Nici măcar el nu ştie cum să răspundă la o mişcare ca asta. Un duşman fără chip care-l apucă de gât, care-l mângâie pe bărbie cu o gheară de demon şi îi şopteşte *îţi pot face rău* fără să-şi dezvăluie identitatea, fără să se prezinte ca un inamic propriu-zis.

La început, glasul parcă l-a părăsit. Într-un sfârşit, reuşeşte să articuleze:

— Trăieşte?

Pracha oftează:

— Nu ştim.

— Cine-a făcut asta?

— Nu ştiu.

— Trebuie!

— Dacă am fi ştiut, deja am fi recuperat-o!

Generalul îşi freacă furios faţa, apoi se uită strâmb la Jaidee.

— Am primit atâtea plângeri împotriva ta, din atâtea locuri, că nu avem de unde să ştim! Ar putea fi oricine.

O nouă spaimă îl cuprinde pe căpitan.

— Şi fiii mei? întreabă şi el sare în picioare. Trebuie să…

— Stai jos!

Pracha se întinde peste masă şi îl apucă de umeri.

— Am trimis oameni la ei la şcoală. Propriii tăi oameni. Loiali numai ţie. Singurii în care puteam să avem încredere. Sunt bine. Acum se îndreaptă spre minister. Trebuie să fii calm şi să te gândeşti în ce poziţie te afli. E mai bine să ţinem totul sub control. Nu vrem ca ei să ia vreo decizie

pripită. Vrem ca soţia ta să se întoarcă la noi vie şi nevătămată. Dacă facem prea multă zarvă, cineva o să se simtă ofensat şi atunci cu siguranţă ne-o vor trimite în bucăţi.

Jaidee se uită la fotografia de pe masă. Se ridică şi începe să se învârtă agitat prin cameră.

— Trebuie să fie Comerţul.

Îşi aminteşte de noaptea de la platformele de ancorare, la individul care-i urmărea pe el şi pe oamenii săi de la distanţă. Nonşalant. Dispreţuitor. Scuipând resturi de betel ca sângele şi făcându-se nevăzut în beznă.

— A fost Comerţul.

— La fel de bine pot să fie *farangii* sau Baronul Bălegarului – niciodată nu i-a plăcut că nu trucai vreo luptă. Poate a fost vreun alt naş, vreun *jao por* care a pierdut bani din cauza ta.

— Nici unul dintre ei nu s-ar coborî atât de mult. A fost Comerţul. Au un om…

— Gata!

Pracha loveşte cu palma în masă.

— Oricine s-ar coborî atât de mult! Ţi-ai făcut foarte mulţi duşmani într-un timp foarte scurt. Până şi un *chaopraya* de la palat s-a plâns de tine. Ar putea să fie oricine.

— Dai vina pe mine pentru asta?

Generalul oftează.

— Nu are rost să arătăm cu degetul. Ce-a fost a fost. Ţi-ai făcut duşmani; eu ţi-am permis asta.

Pracha îşi pune mâinile în cap, deznădăjduit.

— Trebuie să-ţi prezinţi scuze în public. Orice, numai să le dăm satisfacţie.

— Nu fac aşa ceva.

— Nu? Pracha râde cu amărăciune. Lasă-ţi mândria prostească la o parte. Care crezi că va fi următoarea lor mişcare? întreabă şi bate cu degetul în poza cu Chaya. N-am mai avut asemenea *heeya* de pe vremea ultimei Expansiuni. Bani cu orice preţ. Avere cu orice preţ. Acum, încă putem să o salvăm. Dar dacă o ţii tot aşa? Cu siguranţă au s-o omoare. Sunt nişte animale. Ai să-ţi ceri

scuze în public pentru acţiunile tale de la platformele de ancorare şi vei fi coborât în grad. Vei fi transferat, probabil în sud, să triezi carnete galbene şi să te ocupi de lagărele de acolo. Generalul suspină şi priveşte din nou poza. Şi dacă suntem foarte foarte atenţi şi foarte norocoşi, poate o să o recapeţi pe Chaya. Nu te uita aşa la mine. Dacă ai mai fi în ringul de *muay thai,* aş paria până şi ultimul meu baht pe tine. Dar asta e o altfel de luptă. Pracha se întinde spre el, aproape implorându-l. Te rog. Fă cum îţi spun. Pleacă-ţi capul în faţa furtunii.

CAPITOLUL 12

De unde era Hock Seng să ştie că *tamade*-le alea de platforme de ancorare au fost închise? De unde să ştie că toate şpăgile pe care le-a dat vor fi în zadar, din cauza Tigrului din Bangkok?

Scrâşneşte din dinţi la amintirea discuţiei cu domnul Lake. Cum a îngenuncheat înaintea monstrului palid de parcă era un zeu, îndurând răbdător cât timp creatura a urlat şi înjurat şi i-a aruncat ziare în cap, toate cu Jaidee Rojjanasukchai pe prima pagină. Tigrul din Bangkok, o năpastă vie, la fel de rău ca unul din demonii thailandezi.

— *Khun…* a încercat el să protesteze, dar domnul Lake i-a tăiat-o imediat.

— Mi-ai zis c-ai aranjat totul! Dă-mi măcar un motiv bun pentru care să nu te concediez!

Bătrânul a strâns din dinţi tot timpul cât au durat urletele, abţinându-se să răspundă. Străduindu-se să fie rezonabil.

— *Khun,* toată lumea a pierdut marfă. E din pricina celor de la Carlyle & Sons. Domnul Carlyle e prea apropiat de ministrul comerţului Akkarat. Întotdeauna se ia la harţă cu cămăşile albe. Tot timpul îi insultă…

— Nu schimba subiectul! Bazinele cu alge ar fi trebuit să treacă de vamă săptămâna trecută. Mi-ai spus că i-ai plătit pe toţi. Şi acum aflu că ai păstrat o parte din bani. Nu a fost Carlyle, ci tu. Tu eşti vinovatul.

— *Khun,* a fost Tigrul din Bangkok. E o calamitate. Un cutremur, un tsunami. Nu mă puteţi învinovăţi că nu am ştiut…

— M-am săturat să fiu minţit. Crezi că dacă sunt *farang* sunt neapărat şi prost? Că nu-mi dau seama cum măsluieşti registrele? Cum manipulezi, cum minţi, cum te furişezi?

— Nu mint.

— Nu mă interesează explicaţiile şi scuzele tale! Cuvintele tale sunt egale cu zero! Nu-mi pasă ce spui. Nu vreau decât rezultate. Ori aduci linia la patruzeci la sută

fiabilitate într-o lună, ori te întorci în turnurile carnetelor galbene. E alegerea ta. Ai o lună până când te zbor de-aici şi caut pe altcineva.

— *Khun*…

— Ai priceput?

Hock Seng s-a uitat plin de ură spre podea, bucuros că monstrul nu îi poate vedea expresia.

— Desigur, Lake *Xiansheng,* înţeleg foarte bine. Va fi precum spuneţi.

Înainte ca măcar să termine de vorbit, diavolul străin a şi ieşit din birou, lăsându-l pe bătrân în urmă. Era o insultă atât de mare, încât să-l facă pe chinez să vrea să toarne acid pe seiful cel mare şi pur şi simplu să fure planurile. În furia sa, a ajuns până la magazie înainte să-şi recapete stăpânirea de sine.

Dacă fabrica ar avea cumva de suferit sau dacă seifurile ar fi jefuite, el ar fi primul suspect. Şi dacă e să spere că-şi va croi o nouă viaţă în ţara aceasta, nu îşi permite ca numele să îi fie chiar mai pătat decât e deja. Cămăşile albe au nevoie de puţine scuze ca să revoce un carnet galben. Să arunce un cerşetor chinez peste graniţe, în mâinile fundamentaliştilor. Trebuie să aibă răbdare. Trebuie să supravieţuiască în *tamade* asta de fabrică încă o zi.

Aşa că, în loc să se răzbune, Hock Seng îmboldeşte muncitorii, aprobă reparaţii care costă încă şi mai mulţi bani, ba chiar se foloseşte de propriile rezerve de bani atent delapidaţi ca să-i facă pe plac domnului Lake, orice numai să nu-şi atragă furia diavolului străin. Testează linia, recondiţionează utilaje vechi, caută prin tot oraşul lemn de tec pentru un nou ax.

Îl pune pe Chan Zâmbăreţul să ofere recompense oricărui carnet galben pentru informaţii despre vechi clădiri ale Expansiunii care s-au prăbuşit, despre elemente care să merite să fie recondiţionate. Orice pentru ca linia la producţie să lucreze la parametri normali şi să le permită să aducă un nou ax de tec pe râu, înainte să vină musonul şi apele să se umfle.

Scrâşneşte din dinţi de frustrare. Era atât de aproape să-

şi atingă scopurile. Şi acum supravieţuirea lui depinde de o linie de producţie care nu a funcţionat niciodată şi de oameni care niciodată nu au cunoscut succesul. E suficient parcă să-l facă să încerce la rândul său să-l strângă cu uşa pe domnul Lake. Să-i spună diavolului că ştie câte ceva despre viaţa lui privată, datorită legăturilor sale cu Lao Gu. Că ştie despre fiecare loc pe care domnul Lake l-a frecventat, despre vizitele lui la biblioteci şi la vechi familii din Bangkok. Despre fascinaţia lui pentru seminţe.

Iar acum, cea mai ciudată, uimitoare dintre informaţii. Vestea care l-a făcut pe Lao Gu să vină în fugă să i-o împărtăşească. O modificată. O bucată ilegală de gunoi genetic. O fată după care domnul Lake se ţine, indiferent la riscurile relaţiei cu ea. Lao Gu i-a şoptit că diavolul îşi aduce creatura în propriul pat. În repetate rânduri. Se prăpădeşte de dorul ei.

Uimitor. Dezgustător.

Util.

Însă o armă care să fie folosită în ultimă instanţă, dacă Lake chiar încearcă să-l dea afară din fabrică. În loc să facă o mişcare decisivă, mai bine să-l pună pe Lao Gu să stea cu ochii larg deschişi şi urechile ciulite şi să adune mai multe informaţii. Când a aranjat ca omul său de încredere să fie angajat, a făcut-o tocmai pentru o asemenea posibilitate. Nu trebuie să utilizeze în mod pripit un lucru cu care îşi are patronul la mână doar pentru că e supărat. Aşa că, deşi se simte de parcă ar fi fost târât prin noroi, Hock Seng se agită ca o maimuţică numai să-l mulţumească pe diavolul străin.

Cu o căutătură sumbră, traversează fabrica, urmându-l pe Kit spre un alt punct nevralgic. Probleme, întotdeauna, tot mai multe probleme.

Zgomotul reparaţiilor răsună pretutindeni împrejurul lor. Jumătate din sistemul de propulsie a fost scos din podea şi resetat. Zumzetul constant al cânturilor intonate de nouă călugări budişti răzbate din capătul îndepărtat al clădirii. Întind panglicile sacre *saisin* peste tot şi imploră spiritele care bântuie locul – jumătate din ele probabil *phii* apăruţi în urma Contracţiei care sunt supăraţi că thailandezii lucrează

pentru *farangi* – să permită buna funcţionare a fabricii. Hock Seng strâmbă din nas la vederea călugărilor şi automat la gândul costurilor prezenţei lor.

— Care e noua problemă? întreabă el în timp ce se strecoară pe lângă presele de tăiat şi pe sub linia de producţie.

— E aici, *Khun.* Vă arăt, spune Kit.

Miasma caldă şi sărată a algelor devine tot mai prezentă, un miros umed care atârnă greu în aer. Kit arată la şirul de bazine cu alge, cele câteva zeci de cuve jilave destinate creşterii plantelor acvatice. Apele lor sunt acoperite cu spuma groasă provenită în urma înmulţirii algelor. O muncitoare o scoate din recipiente cu o plasă. O aruncă pe un filtru de mărimea unui om, pe care apoi îl ridică spre tavan cu ajutorul unor pârghii cu frânghii de cânepă. Acolo, sute de alte filtre similare aşteaptă.

— Sunt bazinele, spune Kit. Sunt contaminate.

Hock Seng aruncă o privire spre ele, ascunzându-şi dezgustul.

— Da? Şi care e problema?

La bazinele mai sănătoase, spuma, care are mai bine de cincisprezece centimetri grosime, e ca o pernă de clorofilă, de un verzui vibrant. Mirosul pregnant de apă de mare şi viaţă emană din ele. Apa se prelinge pe marginile bazinelor translucide în şiroaie subţiri care umezesc podeaua şi lasă boboci albi, săraţi, când se evaporă. Bălţi de alge încă vii alunecă încet pe canalele de scurgere înspre grilajele ruginite de fier şi dispar în hău.

ADN de porc şi altceva… sămânţă de in, se gândeşte Hock Seng. Domnul Yates credea că acesta e secretul algelor pe care le producea. Că astfel avea la dispoziţie asemenea cantităţi de spumă. Bătrânului i-au plăcut întotdeauna proteinele de porc. Porcii poartă noroc. Aşa ar trebui să fie şi cu algele astea. Şi totuşi, nu i-au pricinuit decât necazuri, în ciuda potenţialului lor.

Kit zâmbeşte cu nervozitate în timp ce îi arată cum mai multe bazine au producţie scăzută de alge, spumă cu o culoare mai ternă şi miros de peşte, mai asemănător cu

acela al pastei de creveţi decât cu mirosul sărat al celor mai sănătoase.

— Banyat spunea că nu ar trebui folosite. Că ar trebui să aşteptăm până sosesc cele noi.

Hock Seng râde aspru şi clatină din cap.

— Nu o să primim nici un alt bazin. Nu de când Tigrul din Bangkok a ars tot ce era pe platformele de ancorare. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

— Dar sunt contaminate. Sunt posibili agenţi patogeni. S-ar putea răspândi la celelalte bazine.

— Eşti sigur de asta?

— Banyat a spus…

— Banyat a fost strivit de un megodont. Şi dacă nu punem în funcţiune linia de producţie cât mai curând posibil*, farangii* o să ne lase să murim de foame.

— Dar…

— Crezi că alţi cincizeci de thailandezi nu ţi-ar vrea slujba? Sau o mie de carnete galbene?

Kit e redus la tăcere. Hock Seng încuviinţează sumbru.

— Fă linia asta să funcţioneze.

— Dacă suntem inspectaţi de cămăşile albe, îşi vor da seama că bazinele sunt infestate, spune Kim şi vâră un deget în clăbucii cenuşii de pe marginea unui rezervor. N-ar trebui să vedem aşa ceva. Algele ar trebui să fie mult mai deschise la culoare. Şi să nu facă atâţia bulbuci.

Hock Seng se uită acru la bazine.

— Dacă nu repunem în funcţiune linia de producţie, ajungem cu toţii în stradă.

E pe cale să mai spună ceva, dar tânăra Mai se apropie în fugă.

— *Khun.* Vă caută cineva.

Bătrânul se uită agasat la ea.

— Cineva cu informaţii despre un nou ax? Poate vreo bârnă de tec smulsă din *bot*-ul unui templu?

Mai rămâne cu gura căscată, năucită la auzul blasfemiei, dar chinezului nu-i pasă.

— Dacă nu are un ax funcţional, nu-mi pierd timpul cu el. Se întoarce spre Kit. E posibil să goleşti şi să cureţi

bazinele?

Celălalt bărbat ridică din umeri, cam fără tragere de inimă.

— Putem încerca, *Khun,* dar Banyat a spus că dacă nu avem culturi de nutrienţi, nu putem rezolva în totalitate problema. Vom fi nevoiţi să refolosim culturile care vin tot din aceste bazine. E foarte posibil să ne confruntăm din nou cu aşa ceva pe viitor.

— Nu putem să le trecem prin sită? Să le filtrăm cumva?

— Bazinele şi culturile nu pot fi curăţate întru totul. La un moment dat, vom avea de-a face cu un agent patogen. Şi atunci restul bazinelor vor fi contaminate.

— La un moment dat? Atât ai de spus? La un moment dat? întreabă chinezul cu o expresie sălbatică. Nu-mi pasă de „la un moment dat“. Îmi pasă de luna asta. Dacă fabrica nu are randament, nici nu vom mai avea ocazia să ne facem griji de „momentul” despre care vorbeşti. Ai să te-ntorci în Thonburi, să scormoneşti prin maţe de găină, sperând să nu te îmbolnăveşti de gripă, iar eu voi ajunge înapoi într-un turn pentru carnete galbene. Nu-ţi face griji pentru ziua de mâine. Gândeşte-te că domnul Lake ne poate arunca în stradă oricând are chef. Foloseşte-ţi imaginaţia. Găseşte o modalitate prin care să faci *tamade*-le astea de alge să se înmulţească.

Nu pentru prima oară blestemă faptul că e nevoit să lucreze cu thailandezi. Pur şi simplu nu au spiritul întreprinzător al chinezilor.

— *Khun?*

E Mai, care încă nu a plecat. Fata tresare când îi aruncă o privire aspră.

— Omul acela spune că e ultima voastră şansă.

— Ultima mea şansă? Arată-mi-l pe *heeya.*

Se îndreaptă în grabă spre sala principală, dând la o parte prelatele camerelor de rafinare. Ajuns acolo, unde megodonţii se sprijină de braţele axelor, irosind bani pe care ei nu îi au, Hock Seng se opreşte locului, îndepărtându-şi algele de pe mâini şi simţindu-se ca un prost înfricoşat.

Fute-Câini îl aşteaptă în mijlocul fabricii, ca şi cibiscoza în toiul unui festival al primăverii, urmărind cum linia de producţie este testată. Oase-Bătrâne şi Ma Faţă-de-Cal îl însoţesc. Toţi trei stau acolo, cu o încredere de nestrămutat. Fute-Câini, cu excrescenţele lui de *fa'gan* şi nasul lipsă. Cu tovarăşii săi bătăuşi; amândoi sunt nişte *nak leng* duri, care nu cunosc milă pentru carnetele galbene, nici teamă de poliţie.

Are un noroc chior că domnul Lake e la etaj, verificând registrele, un noroc chior că micuţa Mai a venit la el şi nu la diavolul străin. Fata se întoarce la treaba ei, lăsându-l singur faţă în faţă cu viitorul lui.

Bătrânul îi face semn lui Fute-Câini să vină cu el într-un loc mai ferit, de unde să nu poată să fie văzuţi de la ferestrele de sus. Dar, numai pentru a-l zgândări, celălalt se propteşte locului şi continuă să cerceteze linia de producţie şi adunătura de megodonţi.

— De-a dreptul impresionant, spune el. Aici faceţi fabuloasele voastre arcuri cinetice?

Hock Seng se încruntă şi îi face semn să vină cu el afară din fabrică.

— Nu ar trebui să vorbim aici.

Fute-Câini îl ignoră. Stă cu ochii aţintiţi la birouri şi la ferestrele de supraveghere.

— Şi acolo lucrezi tu? Sus?

— Nu pentru mult timp, dacă un anumit *farang* te vede aici, rosteşte chinezul cu un zâmbet de politeţe forţat. Vă rog. Ar fi mai bine să ieşim afară. Prezenţa voastră poate să ridice suspiciuni.

Timp de câteva clipe, Fute-Câine nu face nicio mişcare, continuând să privească birourile. Hock Seng are senzaţia supărătoare că bărbatul poate să vadă prin pereţi, că zăreşte enormul seif de fier dinăuntru, cu toate secretele preţioase pe care le conţine.

— Vă rog, mormăie bătrânul. Chiar şi aşa, muncitorii vor vorbi destul despre asta.

Brusc, interlopul se întoarce spre ieşire şi le face semn oamenilor săi să-l însoţească. Hock Seng îşi înăbuşe un

suspin de uşurare şi se grăbeşte să-i ajungă din urmă.

— Cineva vrea să te vadă, spune Fute-Câini, arătând spre porţile exterioare.

Baronul Bălegarului. Tocmai acum şi-a găsit. Chinezul aruncă o privire spre ferestrele de supraveghere. Patronul său va fi furios dacă observă că lipseşte.

— Da, desigur. Numai să-mi pun actele în ordine, zice el, făcând un semn spre birouri.

— Acum. Nimeni nu-l face să aştepte. Acum sau niciodată. Vino după mine.

Carnetul galben ezită, sfâşiat de indecizie, apoi o cheamă pe Mai. Fata îi ajunge în fugă, tocmai când cei trei străini ajung la porţi. Se apleacă spre ea şi îi şopteşte.

— Spune-i lui *Khun* Anderson că nu mă voi întoarce... că ştiu unde să găsesc un nou ax. Încuviinţează tăios. Da. Asta să-i spui. Un ax.

Mai face semn că a priceput şi dă să plece, dar Hock Seng o trage înapoi, aproape de el.

— Adu-ţi aminte să vorbeşti rar şi în cuvinte simple. Nu vreau ca *farangul* să înţeleagă altceva şi să mă arunce în stradă. Dacă zbor eu, zbori şi tu. Să ţii minte asta.

Mai rânjeşte.

— *Mai pen rai.* Am să-l fac foarte fericit că lucraţi cu atâta hărnicie.

Ţâşneşte înapoi în fabrică. Fute-Câini zâmbeşte peste umăr.

— Şi eu care credeam că eşti doar regele carnetelor galbene. Când colo, tu ai la cherem şi o fată frumuşică de-a noastră. Deloc rău pentru un rege al carnetelor galbene.

— Titlul de rege al carnetelor galbene nu e unul la care să aspir, mormăie Hock Seng printre dinţi.

— La fel ca acela de Baron al Bălegarului. Numele pot să ascundă multe, spune thailandezul în timp ce priveşte fabrica pentru ultima oară. Nu am mai fost într-o uzină a *farangilor.* E de-a dreptul impresionantă. Se învârt mulţi bani pe-aici.

Hock Seng se forţează să zâmbească.

— *Farangii* nu se uită la cât cheltuiesc.

Privirile muncitorilor îi dau fiori. Se întreabă câţi dintre ei ştiu cine e Fute-Câini. Pentru prima oară, e bucuros că nu lucrează mai mulţi chinezi cu carnete galbene în fabrică. Şi-ar fi dat seama imediat cu cine are de-a face. Îşi reprimă iritarea şi teama pe care le simte din cauza situaţiei care poate să-l compromită. Evident că Fute-Câini ar vrea să îl prindă pe picior greşit. Totul face parte din procesul de negociere.

Eşti Tan Hock Seng, liderul noului Tri-Cliper. Nu te lăsa afectat de asemenea tactici murdare.

Rosteşte în gând această mantră de îmbărbătare care durează până ce trece de porţile exterioare. Ajuns acolo, Hock Seng încremeneşte. Fute-Câini râde în timp ce deschide portiera.

— Ce se-ntâmplă? N-ai mai văzut o maşină până acum?

Bătrânul îşi înghite impulsul de a-l pălmui pentru aroganţa şi prostia lui.

— Eşti un netot, mormăie el. Ai idee în ce măsură atrage atenţia chestia asta asupra mea? Câţi oameni au să bârfească despre o asemenea extravaganţă, parcată chiar în faţa fabricii?

Urcă în maşină. Fute-Câini îl urmează rânjind. Ceilalţi doi se îngrămădesc după ei. Oase-Bătrâne îi spune şoferului să o ia din loc. Motorul maşinăriei se trezeşte la viaţă cu un huruit. Pornesc la drum.

— Diesel pe cărbuni? întreabă Hock Seng în şoaptă.

Fute-Câini râde înfundat.

— Şeful face atâtea pentru industria cărbunelui… E doar o mică extravaganţă.

— Dar costurile…

Vocea lui Hock Seng se stinge. Costul exorbitant de a trezi la viaţă monstrul de oţel. Câtă risipă. O dovadă a puterii Baronului Bălegarului. Chiar şi în zilele sale de prosperitate, în Malaysia, el unul nici nu s-ar fi gândit la asemenea extravaganţă.

Se înfioară în pofida căldurii din maşină. Maşinăria are o soliditate străveche, e atât de grea şi masivă încât ar putea să fie un tanc. Se simte de parcă ar fi închis într-unul din

seifurile de la SpringLife, izolat de lumea din jur. Îl cuprinde o senzaţie de claustrofobie.

Fute-Câini zâmbeşte şi Hock Seng caută să-şi stăpânească emoţiile.

— Sper că nu-i vei irosi timpul, spune el.

Bătrânul se forţează să-i întâlnească privirea.

— Cred că ai prefera să dau greş.

— Ai dreptate. Dac-ar fi fost după mine, trebuia să fi lăsat pe toţi cei din naţia ta să moară la graniţe.

Maşina accelerează, împingându-l pe Hock Seng în bancheta de piele.

Prin ferestre, vede cum Krung Thepul lunecă pe lângă ei, de neatins: mulţimi cu pielea arsă, animale de povară pline de praf şi biciclete se îngrămădesc ca nişte bancuri de peşti. Toţi ochii se întorc înspre maşină. Guri deschise şi mute, alături de acei câţiva curajoşi sau nesăbuiţi care strigă şi arată cu degetul. Viteza maşinii e uimitoare.

Carnetele galbene se îmbulzesc la intrările din turnuri. Chinezi din Malaysia, bărbaţi şi femei care încearcă să-şi păstreze speranţa cât timp aşteaptă oportunităţi de a lucra care deja s-au mistuit în arşiţa după-amiezii. Dar încă încearcă să pară plini de viaţă, să arate că trupurile lor emaciate mai au câteva calorii în ele, numai să găsească pe cineva care să le ardă.

Toată lumea întoarce privirea spre maşina Baronului. Când se deschide portiera, îngenunchează cu toţii, fac *khrab*-uri de supuşenie, plecăciuni întreite pentru cel care îi găzduieşte, singurul om din Krung Thep care e dispus să îi sprijine, care le oferă o oarecare protecţie în faţa macetelor înroşite ale fanaticilor şi a bastoanelor negre ale cămăşilor albe.

Ochii lui Hock Seng se plimbă peste capetele lor plecate, întrebându-se dacă îi cunoaşte pe unii dintre ei, cumva surprins că nu se află acolo.

Fute-Câini îl conduce în întunecimea turnului. E întâmpinat de mişunatul şobolanilor şi de mirosul de trupuri asudate, îngrămădite laolaltă. Când ajung la lifturi,

deschide un tub de comunicaţii din alamă, tot ruginit, şi strigă autoritar. Apoi aşteaptă, privindu-se reciproc: Fute-Câini plictisit, Hock Seng ascunzându-şi cu atenţie anxietatea. De sus se aude un uruit, ţăcănitul unor angrenaje, zgomotul de piatră zgâriată de fier. Un lift coboară de deasupra. Călăuza lui îi deschide uşa şi păşeşte înăuntru. Femeia de la panoul de control al liftului ridică frâna şi strigă în tubul de comunicaţii înainte să închidă din nou uşa. Fute-Câini zâmbeşte prin grilaj.

— Aşteaptă aici, carnetule galben.

Şi dispare în beznă.

Un minut mai târziu, o echipă de hamali coboară balast cu cel de-al doilea lift. Se îmbulzesc afară din el şi se îndreaptă grămadă spre scări, să urce şi să mai aducă o tură. Unul dintre ei îl observă pe Hock Seng şi îl ia drept unul de-ai lor.

— Nu mai sunt locuri. Suntem destui deja.

— Nu. Evident că nu, mormăie el, dar oamenii nici nu se mai zăresc, tot ce se aude fiind plescăitul sandalelor lor pe scări.

Din locul în care se află poate să privească afară, la dogoarea tropicală împânzită cu refugiaţi care aşteaptă în stradă cu nimic de făcut şi nicăieri de mers. Câteva carnete galbene trec pe coridor. Se aud scâncete de bebeluşi, ale căror voci plăpânde răsună prin pereţii calzi de beton. De undeva de deasupra aude gemete. Oamenii se regulează pe coridoare ca animalele, în văzul lumii, pentru că s-au văzut nevoiţi să renunţe la orice intimitate. Totul îi este atât de cunoscut. I se pare extraordinar că a locuit odinioară chiar în această clădire, că şi el a asudat în aceeaşi cuşcă gigantică.

Minutele se scurg. Poate că Baronul Bălegarului s-a răzgândit. Fute-Câini ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Observă o mişcare cu coada ochiului şi tresare, dar acolo sunt numai umbre.

Uneori, visează că bentiţele verzi se prefac în pisici Cheshire, că apar unde se aşteaptă mai puţin: când îşi toarnă apă pe cap în vreme ce se îmbăiază, când mănâncă

un castron cu orez, când stă ghemuit pe o latrină… pur şi simplu se materializează lângă el şi îl înhaţă, apoi îl spintecă şi îi agaţă capul pe stradă, undeva la vedere, ca avertisment. Întocmai ca Boboc-De-Jad şi sora mai mare a primei sale soţii, întocmai ca fiii săi…

Liftul începe să huruie. Câteva clipe mai târziu, Fute-Câini coboară. Femeia nu mai e acolo. Cel care controlează sistemul de frânare e chiar Fute-Câini.

— Bine. N-ai fugit când ai avut ocazia.

— Locul ăsta nu mă înspăimântă.

Bărbatul mai tânăr îl priveşte cu o urmă de stimă.

— Nu. Sigur că nu. Doar ai mai trăit aici, nu-i aşa?

Iese din lift şi face semn spre umbrele din turn, de la adăpostul cărora se ivesc câteva gărzi. Bătrânul abia reuşeşte să-şi înăbuşe un icnet de surprindere, dar celălalt îi surprinde totuşi reacţia. Se amuză pe seama ei.

— Căutaţi-l.

Mâinile lor îi pipăie coastele, coboară pe picioare, îi inspectează până şi zona genitală. Când gărzile termină, Fute-Câini îi face semn să intre în lift. Îşi trimite oamenii la treaba lor şi strigă să fie ridicat liftul în tubul de comunicaţii.

De undeva de sus răzbate zgomotul de oameni care intră în cuşca de balast. Iar acum liftul urcă, traversând unul după altul cercurile iadului. Căldura devine tot mai insuportabilă. Inima clădirii, expusă la soarele tropical în întreaga sa putere, e un cuptor.

Hock Seng îşi aminteşte cum dormea aici în casa scării, chinuindu-se să respire în duhoarea trupurilor celorlalţi refugiaţi care se înghesuiau în el. Îşi aduce aminte cum stomacul i se lipea de coloană. Iar apoi, într-o vâltoare roşie, caldă, imaginea sângelui pe mâinile sale îi revine în minte. Un alt carnet galben, întinzându-se către el, cerşind ajutor, chiar atunci când el i-a implântat tăişul unei sticle sparte de whisky în gât. Închide ochii, reprimând amintirea.

Mureai de foame. N-ai avut de ales.

Dar nu prea reuşeşte să se convingă. Continuă să urce. Brusc, briza începe să-i mângâie. Aerul se răcoreşte şi se

simte parfum de hibiscus şi citrice.

O sală deschisă se zăreşte în trecerea lor. O promenadă, expusă la aerul oraşului, cu grădini atent îngrijite, cu lămâi la marginea unor balcoane largi. Hock Seng se întreabă câtă apă trebuie cărată până la o astfel de înălţime. Se gândeşte la numărul de calorii consumate şi la omul care are acces la asemenea putere. E palpitant şi terifiant deopotrivă. E aproape. Atât de aproape.

Ajung în vârful clădirii. Peisajul oraşului înveşmântat în soare se întinde înaintea lor. Turnurile aurii ale Marelui Palat, unde regina-copil îşi are curtea şi unde Somdet Chaopraya trage sforile, *chedi*-urile templului Mongkut, care se odihneşte pe coasta unui deal, probabil singura clădire care ar scăpa dacă digurile ar ceda. Turnurile frânte şi dărâmate ale vechii Expansiunii. Şi peste tot în jur, marea.

— Frumoasă privelişte. Nu-i aşa, carnetule galben?

În celălalt capăt al vastului acoperiş a fost ridicat un pavilion alb, care foşneşte blând în briza sărată. La umbra sa, Baronul Bălegarului stă tolănit într-un fotoliu din ratan. E gras. Mai gras decât orice om pe care Hock Seng l-a văzut de la Koh Perlatul – care avea monopol în Malaysia pe durianul rezistent la rugina verzicantă – încoace. Poate nu la fel de gras ca Ah Deng, care avea o tarabă cu dulciuri în Penang, dar totuşi individul e uimitor de gras, ţinând cont de privaţiunile economiei de calorii.

Se apropie încet şi face un *wai,* coborându-şi capul până îşi atinge pieptul cu bărbia şi îşi lipeşte palmele deasupra frunţii, arătându-i mafiotului respectul la care acesta probabil că se aştepta.

Grăsanul îl priveşte cu luare-aminte.

— Vrei să faci o înţelegere cu mine?

Hock Seng simte un nod în gât. Încuviinţează. Celălalt aşteaptă, răbdător. Un servitor aduce cafea rece şi i-o oferă Baronului, care soarbe cu poftă din ceaşcă.

— Ţi-e sete?

Bătrânul chinez are prezenţa de spirit să clatine din cap, în semn de refuz. Baronul Bălegarului ridică din umeri. Mai

ia o înghiţitură. Nu scoate o vorbă. Patru servitori în costume albe se apropie în grabă, cărând o masă cu o cuvertură din pânză de in. Aşază masa în faţa lui. Baronul Bălegarului îi face semn lui Hock Seng să se apropie.

— Haide, nu încerca să fii prea politicos. Mănâncă. Bea.

I se aduce un scaun. Gazda sa îl invită la tăiţei U-Tex, crabi şi salată de papaia verde, dar şi la *laab mu* şi *gaenggai* şi orez U-Tex fiert. Pentru desert îl aşteaptă un platou de felii de papaia.

— Nu-ţi fie teamă. Puiul e din ultimul tip de manipulare genetică, iar papaia e proaspăt culeasă de pe plantaţia mea din est. De două anotimpuri încoace, n-am avut nici urmă de rugină verzicantă.

— Cum...?

— Ardem toţi copacii care au vreo urmă de boală şi pe cei din jurul lor. Pe deasupra, ne-am lărgit perimetrul de zonă-tampon la cinci kilometri. Aşa, sterilizarea cu ultraviolete pare suficientă.

— Înţeleg.

Baronul Bălegarului arată spre micul arc cinetic de pe masă.

— Zici că înmagazinează un gigajoule?

Hock Seng încuviinţează.

— Şi le ai de vânzare?

— Nu, ştiu cum să le fac.

— Ce te face să crezi că sunt interesat?

Chinezul ridică din umeri, căutând să-şi ascundă nervozitatea. Pe vremuri, îi era uşor să poarte asemenea negocieri. Era ca a doua natură a lui. Dar pe atunci nu era într-o situaţie disperată.

— Dacă nu eşti, găsesc pe altcineva.

Baronul încuviinţează. Îşi termină cafeaua. Un servitor îi umple încă o dată ceaşca.

— Şi de ce-ai venit la mine?

— Pentru că eşti bogat.

Baronul Bălegarului izbucneşte în râs la auzul vorbelor sale. Aproape că îşi scuipă cafeaua. Burta şi trupul i se zgâlţâie. Servitorii săi încremenesc, privind atenţi. Când

grăsanul îşi stăpâneşte în cele din urmă râsul, se şterge la gură şi clatină din cap.

— Un răspuns cinstit, spune el, dar apoi zâmbetul îi dispare. Dar sunt şi periculos.

Hock Seng îşi alungă nervozitatea şi vorbeşte deschis.

— Când întregul regat ne-a respins pe noi, refugiaţii, tu ne-ai găzduit. Nici măcar propriile rude, chinezii din Thailanda, nu au fost atât de generoşi. Maiestatea Sa Regală regina ne-a arătat milă, permiţându-ne să trecem de graniţă, dar tu ai fost cel care ne-a oferit adăpost.

Baronul Bălegarului ridică din umeri.

— Oricum, nimeni nu folosea turnurile.

— Şi totuşi, eşti singurul care ne-a arătat compasiune. O întreagă ţară plină de budişti pioşi, însă numai tu ne-ai dat un cămin, în loc să ne alungi peste graniţă. Dacă nu erai tu, aş fi fost mort până acum.

Bărbatul îl cercetează atent pe Hock Seng.

— Sfătuitorii mei mi-au spus că e o greşeală. Că aş intra în conflict cu cămăşile albe, cu generalul Pracha. Poate chiar să-mi pericliteze afacerile cu metan.

Hock Seng încuviinţează.

— Eşti singurul cu suficientă influenţă încât să-ţi asumi riscul.

— Şi ce vrei în schimbul acestei minunate tehnologii?

Bătrânul se îmbărbătează şi răspunde:

— O navă.

Baronul Bălegarului îl priveşte surprins.

— Nu bani? Nu jad? Nu opiu?

Hock Seng clatină din cap.

— O navă. Un cliper rapid. Produs de Mishimoto. Înregistrat şi având aprobarea să transporte marfă în regat şi prin Marea Chinei de Sud. Sub protecţia Maiestăţii Sale regina… Şi al tău, încheie el după o mică pauză.

— Aha. Eşti un carnet galben viclean, zâmbeşte Baronul. Şi eu care credeam că îmi eşti cu adevărat recunoscător.

— Eşti singurul om care poate să obţină asemenea permise şi garanţii.

— Vrei să spui că sunt singurul care poate să facă un

afacerist respectabil dintr-un carnet galben. Singurul care poate să convingă cămăşile albe să-i permită unui carnet galben să-şi construiască un imperiu al transporturilor comerciale.

Hock Seng nici măcar nu clipeşte.

— Sindicatul tău controlează iluminatul public al oraşului. Influenţa ta e fără egal.

Pe neaşteptate, Baronul Bălegarului se ridică din fotoliu.

— Da. Ei bine, aşa e.

Se întoarce şi traversează agale acoperişul. Se opreşte la marginea terasei, scrutând oraşul dedesubt cu mâinile la spate.

— Da. Bănuiesc că încă mai am sfori pe care aş putea să le trag. Miniştri pe care să-i conving, spune el şi se întoarce spre Hock Seng. Îmi ceri multe.

— Îţi ofer încă şi mai multe.

— Şi dacă oferi asta şi altora?

Bătrânul clatină din cap.

— Nu am nevoie de o flotă. Doar de o navă.

— Tan Hock Seng, căutând să-şi reclădească imperiul naval în Regatul Thailandei. Baronul Bălegarului se întoarce brusc spre el şi adaugă: Poate că deja ai vândut planurile şi altora.

— Nu pot decât să jur că nu e aşa.

— Ai jura pe strămoşii tăi? Pe fantomele familiei tale, care bântuie înfometate străzile din Malaysia?

Chinezul tresare, încurcat.

— Aş face-o.

— Vreau să văd tehnologia asta pe care susţii că o ai.

Hock Seng îl priveşte surprins.

— Încă nu ai început să-l încarci?

— De ce nu-mi arăţi tu cum s-o fac acum?

Carnetul galben rânjeşte.

— Ţi-e teamă că e un fel de capcană? Poate o bombă cu lame? întreabă şi începe să râdă. Nu mă ocup cu asemenea jocuri. Am venit doar pentru afaceri. Se uită împrejur. Ai pe cineva care să îl încarce? Hai să vedem câţi jouli poate să bage în arc. Încarcă-l şi vei vedea cu ochii tăi. Dar fii atent

cu el. Nu e la fel de rezistent ca un arc standard, din cauza efortului de torsiune suplimentar. Nu trebuie scăpat. Tu de-acolo, arată el la un servitor, pune arcul ăsta pe un ax cu spirală, să vezi câţi jouli poţi să bagi în el.

Omul pare să ezite. Baronul îi face semn să se supună. Briza începe să bată şi întreaga grădină foşneşte în timp ce tânărul pune arcul cinetic pe un ax şi se aşază pe bicicleta de alimentare.

Brusc, pe Hock Seng îl năpădeşte o nouă îngrijorare. A verificat cu Banyat că a luat unul din arcurile bune, care trecuseră de controlul calităţii, spre deosebire de cele care cedau imediat ce erau puse la încărcat. Banyat l-a asigurat că a luat unul bun. Dar acum, când servitorul se pregăteşte să pedaleze, îndoiala îşi înfige colţii în bătrânul chinez. Dacă a ales greşit, dacă Banyat s-a înşelat… şi oricum Banyat a murit călcat de un megodont turbat. Hock Seng nu a putut să verifice încă o dată că arcul e în regulă. Era sigur… şi totuşi…

Servitorul începe să pedaleze. Bătrânul îşi ţine răsuflarea. Tânărul transpiră şi se uită la cei doi, surprins de câtă rezistenţă opune arcul. Schimbă viteza. Pedalele încep să se rotească, încet mai întâi, apoi tot mai repede. Schimbă vitezele în vreme ce impulsul creşte, băgând tot mai multă energie în arcul cinetic.

Baronul Bălegarului priveşte gânditor.

— Cunoşteam pe cineva care lucra la fabrica ta de arcuri cinetice. Acum câţiva ani. Nu îşi arunca banii în stânga şi-n dreapta, ca tine. Nici nu era la fel de bine văzut printre celelalte carnete galbene. Am auzit că a fost omorât de cămăşile albe pentru ceasul pe care-l avea pe mână. L-au rupt în bătaie şi l-au jefuit chiar în mijlocul străzii, doar pentru că era în oraş după ora stingerii.

Hock Seng ridică din umeri, alungându-şi din minte imaginea unui om întins pe dalele de piatră, cu trupul transformat într-o masă informă de carne vie, cerându-i ajutor…

Ochii Baronului îl privesc bănuitori.

— Iar acum, tu lucrezi chiar pentru aceeaşi companie. Şi

nu cred în coincidenţe.

Hock Seng nu răspunde.

— Fute-Câini ar fi trebuit să fie mai atent. Eşti periculos.

Bătrânul clatină solemn din cap.

— Tot ce vreau e să îmi recapăt viaţa.

Servitorul pedalează fără să se oprească, trimiţând tot mai mulţi jouli în arc, încărcând micuţa cutie cu o cantitate inimaginabilă de energie pentru dimensiunile sale. Baronul Bălegarului priveşte înmărmurit, încercând să-şi ascundă surprinderea în timp ce procesul continuă, dar, ochii măriţi îl trădează. Bicicleta începe să scârţâie din cauza pedalatului. Servitorul bagă tot mai multă energie.

— Unui om i-ar lua o noapte întreagă să-l încarce, spune Hock Seng. Ar trebui să-l duci la un megodont.

— Cum funcţionează?

— Există o nouă soluţie de lubrifiere, care îi permite arcului să suporte tensiuni mult mai mari, fără să se rupă sau să se oprească.

Tânărul continuă să încarce arcul cu energie. Servitorii şi gărzile de corp încep să se adune împrejur, toţi urmărind surprinşi scena.

— Uimitor, murmură Baronul.

— Dacă îl pui la un animal mai eficient – un megodont sau un catâr –, transferul calorie-joule e aproape nesemnificativ, rosteşte Hock Seng.

Cu un zâmbet pe faţă, stăpânul turnului priveşte cum servitorul său pedalează.

— O să-ţi testăm arcul, Hock Seng. Dacă eliberează energie la fel de bine cum o înmagazinează, ai să-ţi primeşti nava. Adu-mi specificaţiile şi planurile. Pot să fac afaceri cu un om ca tine.

Face semn unui servitor şi cere băutură.

— Să închinăm un pahar. Pentru un nou partener de afaceri.

Un val de uşurare îl străbate pe Hock Seng. Pentru prima oară de când şi-a spălat mâinile în sânge pe o alee, acum mulţi ani, de când un om i-a implorat mila şi nu a primit-o, băutura îi curge prin vene şi e mulţumit.

CAPITOLUL 13

Jaidee îşi aminteşte cum a întâlnit-o prima oară pe Chaya. Tocmai câştigase unul dintre primele sale meciuri de *muay thai;* nici măcar nu ţine minte cu cine a luptat, dar nu a uitat cum a ieşit din ring şi oamenii l-au felicitat, unii spunând că se mişca mai bine chiar decât Nai Khanom Tom. În acea noapte a băut mult *laolao,* apoi a ieşit împleticindu-se în stradă împreună cu prietenii săi, râzând şi încercând să lovească o minge de *takraw.* Erau beţi, nesăbuiţi, animaţi de gustul victoriei şi al vieţii.

Şi au dat de Chaya, care închidea prăvălia părinţilor ei, trăgând obloanele de lemn care protejau taraba unde vindeau gălbenele şi flori de iasomie modificată genetic pentru ofrandele aduse templului. Când i-a zâmbit, i-a aruncat lui şi prietenilor săi o privire dezgustată. Dar lui Jaidee i s-a părut că parcă o cunoştea dintotdeauna, că îşi petrecuseră împreună o viaţă anterioară, iar acum se regăseau în sfârşit, ca nişte iubiţi destinaţi unul altuia.

S-a uitat la ea înmărmurit, vrăjit, iar prietenii săi au înţeles – Suttipong şi Jaiporn şi toţi ceilalţi, toţi cei care au căzut pradă epidemiei care a măturat ţara, când au mers să incendieze satele afectate, cu toţii morţi de atât timp – şi l-au văzut privind-o, îndrăgostit până peste cap, şi cât l-au tachinat pentru asta. Chaya i-a aruncat o privire de dispreţ studiat şi l-a făcut să plece cu coada între picioare.

Lui Jaidee i-a fost întotdeauna uşor să-şi găsească o iubită, vreo fată ce era atrasă fie de gloria lui de luptător, fie de uniforma albă. Dar Chaya parcă s-a uitat prin el şi i-a întors spatele.

I-a luat o lună până să-şi facă suficient curaj să se întoarcă. Prima oară, s-a îmbrăcat îngrijit, a cumpărat flori pentru ofrande, şi-a luat restul şi a plecat fără să scoată o vorbă. Timp de câteva săptămâni, a trecut pe la prăvălia părinţilor ei tot mai des, vorbindu-i din ce în ce mai mult, înnodând o legătură. La început, credea că îl ia drept un beţiv care încearcă să-şi ceară scuze, dar ulterior şi-a dat

seama că ea nu făcuse legătura, că beţivanul arogant din acea noapte fusese uitat cu desăvârşire.

Jaidee nu i-a povestit niciodată cum s-au întâlnit prima oară, nici măcar după căsătorie. Era prea umilitor să recunoască slăbiciunea pe care ea o văzuse la el în acea noapte pe stradă. Să-i spună că bărbatul pe care îl iubea era unul şi acelaşi cu beţivanul care o dezgustase. Iar acum se pregăteşte să facă un lucru mult mai rău. Îşi îmbracă uniforma albă sub privirea lui Niwat şi cea a lui Surat. Aşteaptă solemn în timp ce el se pregăteşte să decadă în ochii lor. Îngenunchează şi îi ia în braţe.

— Orice veţi vedea astăzi, să nu vă fie ruşine.

Băieţii încuviinţează serioşi, dar Jaidee ştie că nu pricep ce le spune. Sunt prea tineri ca să înţeleagă presiunile şi inevitabilul. Îi strânge la piept şi apoi iese în lumina orbitoare.

Kanya îl aşteaptă într-o ricşă trasă de bicicletă, cu privirea încărcată de compasiune, chiar dacă e prea politicoasă încât să-i spună ceea ce simte.

Călătoresc în deplină tăcere. Ministerul apare în faţa lor şi trec de porţi. La intrările exterioare se îngrămădesc servitori, ricşe şi trăsuri, aşteptându-şi patronii să se întoarcă. Înseamnă că martorii au sosit deja.

Ricşa lor se îndreaptă spre templu. Wat Phra Seub a fost înălţat în interiorul ministerului în onoarea martirului biodiversităţii. Este locul în care cămăşile albe îşi depun jurământul şi sunt formal hirotonisiţi drept protectori ai regatului, înainte să fie ridicaţi pentru prima dată în rang. Aici li se încredinţează misiunile şi tocmai aici…

Jaidee îşi revine şi aproape sare în sus de furie. *Farangii* s-au adunat în jurul treptelor templului. Străini în interiorul ministerului. Comercianţi, proprietari de fabrici şi japonezi, dihănii arse de soare, asudate şi împuţite care invadează cel mai sacru loc al ministerului.

— *Fai yen yen,* murmură Kanya. Aici e mâna lui Akkarat. Probabil o parte din înţelegere.

Jaidee nu-şi poate ascunde dezgustul. Chiar mai rău, Akkarat stă chiar lângă Somdet Chaopraya şi îi spune ceva,

poate chiar o glumă. Cei doi au devenit mult prea apropiaţi. Căpitanul îşi întoarce privirea de la ei şi îl vede pe generalul Pracha, care aşteaptă în capătul treptelor fără urmă de emoţie pe chip.

În jurul lui, fraţii şi surorile cu care Jaidee a lucrat şi alături de care a luptat pătrund în templu. Şi Bhirombhakdi e aici şi zâmbeşte larg, încântat că va fi răzbunat pentru pierderile suferite.

— *Jai yen yen*, murmură din nou Kanya, înainte să coboare şi să fie escortaţi înăuntru.

Statuile aurite ale lui Buddha şi Phra Seub privesc de la înălţime, cu seninătate, la cei adunaţi. Panourile de pe pereţii templului înfăţişează scene ale căderii vechii Thailande: *farangii* care-şi eliberează bolile asupra pământului, animale şi plante care mor din lipsă de hrană; Maiestatea Sa Regală Rama al XII-lea care îşi mobilizează ultimele forţe, însoţit de Hanuman şi războinicii săi maimuţă. Imagini ale lui Krut şi Kirimukha şi o armată de *kala* pe jumătate oameni care se împotrivesc mării şi molimelor. Ochi lui Jaidee se plimbă peste panouri, amintindu-şi cât de mândru fusese la ceremonia oficială de învestitură.

Aparatele de înregistrat nu sunt permise în interiorul ministerului, dar copiştii foilor de zvonuri sunt aici cu creioanele gata. Jaidee se descalţă şi intră, urmat de şacalii care exultă fiindcă şi-au îngenuncheat cel mai mare duşman. Somedet Chaopraya îngenunchează lângă Akkarat.

Căpitanul se uită la cel învestit cu titlul de protector al reginei, întrebându-se cum un om divin ca ultimul rege a putut să fie atât de orbit încât să-l desemneze pe Somdet Chaopraya drept protector al Maiestăţii Sale regale, regina-copil. Omul acela nu are nimic bun în el. Jaidee se cutremură la gândul că regina e atât de aproape de cineva recunoscut pentru viciile sale…

Căpitanul inspiră adânc. Bărbatul de la platformele de ancorare îngenunchează lângă Akkarat. Are o faţă lungă, de şobolan, prevăzătoare şi arogantă.

— Fii calm, murmură Kanya. E pentru Chaya.

Jaidee îşi reprimă mânia care l-a cuprins la vederea insului. Se apleacă spre Kanya.

— El e cel care-a luat-o. Cel de la platformă. Chiar acolo! Lângă Akkarat.

Locotenentul priveşte cu luare-aminte.

— Chiar dacă aşa este, trebuie să facem asta. E singura modalitate.

— Eşti sigură?

Kanya are bunul-simţ să plece capul.

— Îmi pare rău, Jaidee. Mi-aş dori…

— Nu-ţi face griji, Kanya, o linişteşte el şi arată cu capul spre bărbatul necunoscut şi Akkarat. Doar ţine-i minte pe cei doi. Ţine minte că ar face orice ca să obţină puterea. Îmi promiţi?

— Da.

— Juri pe Phra Seub?

Deşi e stânjenită, încuviinţează.

— Dacă aş putea să fac întreita plecăciune în faţa ta, aş face-o.

I se pare că vede lacrimi în ochii ei în timp ce se retrage. Mulţimea se opreşte din sporovăit când Somdet Chaopraya se ridică şi înaintează ca să fie martor la procedură. Patru călugări încep să psalmodieze. La ocazii mai fericite, ar fi şapte sau nouă, la o nuntă sau la construirea unei noi clădiri. Aceştia au fost aduşi să vegheze asupra unei umiliri.

Ministrul Akkarat şi generalul Pracha se aşază în faţa asistenţei. Încăperea e învăluită în miros de tămâie şi de cânturile călugărilor, vechi texte scrise în limba pali care aduc aminte că totul e efemer, că până şi Phra Seub a recunoscut efemeritatea în disperarea lui, chiar şi când s-a lăsat copleşit de compasiunea sa pentru natură.

Psalmodierea călugărilor încetează. Somdet Chaopraya le face semn lui Akkarat şi lui Pracha să vină în faţa sa. Să îşi prezinte omagiile prin plecăciunea *khrab.* Bărbatul priveşte fără emoţie cum cei doi vechi duşmani îngenunchează înaintea singurului lucru care îi leagă: respectul lor pentru regalitate şi palat.

Somdet Chaopraya e un bărbat înalt, bine hrănit, care îi domină cu statura sa. Trăsăturile sale sunt aspre. Despre el circulă multe zvonuri, despre gusturile şi viciile sale, dar, chiar şi aşa, el e cel desemnat să o protejeze pe Maiestatea Sa, regina-copil, până la urcarea ei pe tron. Nu e membru al familiei regale, nu ar putea fi niciodată, iar pe Jaidee îl înspăimântă faptul că mica regină trăieşte în cercul lui de influenţă. Dacă soarta lui nu ar fi atât de strâns legată de a ei, probabil că ar... Căpitanul îşi alungă gândul care se apropia de blasfemie în timp ce Pracha şi Akkarat vin lângă el.

Jaidee îngenunchează. În jurul lui, creioanele celor de la foile de zvonuri zgârie frenetic hârtia, în timp ce el face un *kbrab* înaintea lui Akkarat. Ministrul zâmbeşte satisfăcut iar căpitanul abia îşi stăpâneşte impulsul de a se năpusti asupra lui. *Am să ţi-o plătesc la timpul potrivit.* Se ridică în picioare.

Akkarat se apropie de el.

— Foarte bine, căpitane. M-ai făcut oarecum să cred că îţi pare sincer rău.

Jaidee nu-şi trădează emoţiile şi se întoarce să se adreseze celor prezenţi, copiştilor... Inima i se strânge la vederea fiilor săi, aduşi să asiste la umilirea tatălui lor.

— Mi-am depăşit autoritatea, începe el, cu ochii la Pracha, care-l privea rece de la marginea platformei. Mi-am dezonorat superiorul, pe generalul Pracha, şi am dezonorat Ministerul Mediului. Întreaga mea viaţă, ministerul a fost o a doua casă pentru mine. Mi-e ruşine că m-am folosit în mod egoist de puterea sa pentru avantaje personale. Că am abuzat de buna-credinţă a colegilor şi a superiorilor mei. Că mi-am încălcat moralitatea.

Ezită câteva clipe. Niwat şi Surat privesc, ţinuţi de mână de bunica lor, mama Chayei, îl privesc cum se umileşte.

— Vă cer iertare. Vă rog să-mi daţi ocazia să-mi îndrept greşelile.

Generalul Pracha se apropie de el. Jaidee cade din nou în genunchi şi face un *khrab* de supunere înaintea lui. Pracha îl ignoră şi trece pe lângă faţa sa plecată. Se opreşte la

câteva zeci de centimetri de capul lui şi se adresează adunării.

— Ancheta unui tribunal independent a ajuns la concluzia că Jaidee Rojjanasukchai, căpitan al cămăşilor albe, se face vinovat de luare de mită, corupţie şi abuz de putere. Aruncă o privire la subalternul său şi continuă: De asemenea, s-a hotărât că nu mai este demn să facă parte din Ministerul Mediului. Se va călugări şi îşi va ispăşi păcatele vreme de nouă ani. Posesiunile materiale îi vor fi confiscate. Copiii săi vor fi luaţi în grija ministerului, dar numele lor vor fi şterse. Se uită lung la Jaidee, apoi încheie: Dacă Buddha e milostiv, vei ajunge să înţelegi că mândria şi lăcomia ta ţi-au provocat căderea. Sperăm că, dacă nu vei obţine asemenea înţelegere în viaţa aceasta, măcar următoarea îţi va da speranţe de îndreptare.

Se întoarce şi pleacă, lăsându-l pe Jaidee prosternat.

Akkarat ia cuvântul:

— Acceptăm scuzele Ministerului Mediului şi eşecul generalului Pracha. Sperăm ca pe viitor relaţiile dintre noi să se îmbunătăţească, acum că şarpele acesta a rămas fără colţi.

Somdet Chaopraya le face semn celor doi stâlpi ai guvernului să se salute în semn de respect. Jaidee rămâne ghemuit. Un suspin străbate prin mulţime. Apoi oamenii încep să se retragă, grăbiţi să le povestească tuturor despre cele văzute.

Numai după plecarea lui Somdet Chaopraya, doi călugări îl invită pe Jaidee să se ridice. Bărbaţi cu chipuri sobre, capete rase, robe portocalii, vechi şi decolorate de trecerea timpului. Îi dau de înţeles că îl vor lua cu ei. Acum le aparţine. Nouă ani de ispăşire pentru că nu a fost un om cinstit.

Akkarat păşeşte înaintea lui.

— Ei bine, *Khun* Jaidee, se pare că în sfârşit ţi-ai descoperit limitele. Păcat că nu ai dat ascultare avertizărilor. Tot spectacolul ăsta nu era necesar.

Jaidee se forţează să facă o plecăciune.

— Ai obţinut ce-ai vrut, mârâie el. Acum dă-i drumul

Chayei.

— Poftim? Îmi pare rău, habar n-am despre ce vorbeşti.

Căpitanul îl priveşte drept în ochi, căutând o urmă de minciună, dar nu îşi poate da seama.

Tu eşti duşmanul meu? Sau e un altul? E deja moartă? Trăieşte, închisă undeva într-o celulă din închisoarea unuia din prietenii tăi, o prizonieră fără nume? E vie sau moartă?

Îşi alungă grijile şi rosteşte:

— Adu-o înapoi sau am să te vânez şi am să te omor aşa cum o mangustă omoară o cobră.

Akkarat nici nu clipeşte.

— Fii atent cu ameninţările, Jaidee. Nu aş vrea să pierzi şi mai mult decât ai pierdut deja, spune şi ochii i se îndreaptă spre Niwat şi Surat.

Un fior de gheaţă îl străbate pe Jaidee.

— Stai departe de copiii mei.

— Copiii tăi? Akkarat izbucneşte în râs. Acum nu mai ai copii. Nu mai ai nimic. Ai noroc că generalul Pracha ţi-e prieten. Dacă eram în locul lui, ţi-aş fi aruncat băieţii în stradă, să cerşească resturi de fructe atinse de rugina verzicantă. Aceea ar fi fost o adevărată lecţie.

CAPITOLUL 14

Ar fi trebuit să fie mai satisfăcător să-l striveşti pe Tigrul din Bangkok. Dar, cu excepţia faunei de personalităţi prezente, ceremonia pare doar un alt eveniment thailandez social sau religios de neînţeles. De fapt, funcţiile se pierd aici foarte uşor.

La douăzeci de minute după ce intrase în templul Ministerului Mediului, Anderson priveşte tăcut cum Jaidee Rojjanasukchai face plecăciuni adânci, de umilinţă, în faţa ministrului comerţului Akkarat. Statuetele aurii reprezentându-i pe Buddha şi pe Seub Nakhasathien strălucesc tern, veghind momentul solemn. Nici unul dintre participanţi nu lasă să i se ghicească gândurile. Pe chipul lui Akkarat nu se vede nici măcar un mic zâmbet triumfător. După câteva minute, călugării îşi încetează zumzăitul monoton şi toată lumea se pregăteşte de plecare.

Asta a fost tot.

Acum Anderson se răcoreşte în faţa *bot*-ului templului Phra Seub, aşteptând să fie condus afară din complex. După ce trecuse de strictele controale de securitate şi percheziţii corporale ca să pătrundă în perimetrul Ministerului Mediului, a început să fantazeze că ar putea să obţină informaţii utile despre clădire şi eventual să afle unde ar putea fi ascunsă misterioasa bancă de seminţe. Fusese un gând prostesc şi ştia asta, dar după ce străbătuse a patra potecă, era aproape convins că avea să se întâlnească cu Gibbons însuşi, legănând un *ngaw* proaspăt ca un tată mândru.

În loc de asta, întâlnise bariere de cămăşi albe fioroase şi se urcase într-o ricşă cu bicicletă care îl lăsase pe treptele templului, unde i s-a cerut să se descalţe şi să aştepte, în timp ce era supravegheat cu atenţie, sosirea celorlalţi martori.

Pâlcul de copaci de ploaie din jurul templului camuflează restul complexului. Zborurile cu dirijabilul aranjate de AgriGen care trecuseră „întâmplător” pe deasupra locului îi

oferiseră mult mai multe informaţii decât ar putea obţine acum, când stă chiar în mijlocul complexului.

— Văd că ţi-ai primit pantofii înapoi, spune Carlyle, trecând pe lângă el cu un rânjet pe buze.

— La cum i-au întors pe toate feţele, credeam că o să-i bage la carantină, spune Anderson.

— Nu agreează mirosul de *farang.*

Carlyle scoate o ţigară şi îi oferă una şi lui. Sub privirile vigilente ale cămăşilor albe, cei doi bărbaţi şi le aprind.

— Ţi-a plăcut ceremonia? întreabă Carlyle.

— Am crezut că va fi mai grandioasă.

— Nu era nevoie. Toată lumea ştie ce înseamnă asta. Generalului Pracha i-a fost ştirbită onoarea, clatină Carlyle din cap. O clipă am fost sigur că, dacă ne vom uita în sus, vom vedea statueta lui Phra Seub crăpându-se în două de ruşine. Regatul se schimbă. Iar schimbarea se simte în aer.

Anderson se gândeşte la cele câteva clădiri pe care le-a observat în timp ce era escortat la templu. Erau dărăpănate, igrasioase şi năpădite de viţă. Dacă prăbuşirea Tigrului nu vorbeşte de la sine, atunci copacii căzuţi la pământ şi complexul neîntreţinut o fac.

— Trebuie să fii foarte mândru de ce ai obţinut.

Carlyle trage din ţigară şi suflă fumul.

— Să zicem doar că e un pas în faţă, unul foarte satisfăcător.

— I-ai impresionat.

Anderson face un semn cu capul înspre cei din Falanga *Farang,* care se pare că s-au îmbătat deja din banii primiţi ca despăgubiri. Lucy încearcă să-l convingă pe Otto să cânte Imnul Pacificului, sub privirile încruntate ale cămăşile albe. Negustorul îl observă pe Carlyle şi se îndreaptă spre el. Respiraţia îi duhneşte a *laolao.*

— Eşti beat? întreabă Carlyle.

— Beat mort, zâmbeşte Otto visător. A trebuit să beau tot la poartă. Nenorociţii nu m-au lăsat să iau cu mine băutura pentru festivitate. Au luat şi opiul lui Lucy. Îşi pune o mână peste umărul lui Carlyle. Ai avut dreptate, nenorocitule. Ai avut dreptate, fir-ar să fie. Uită-te la feţele

afurisite ale cămăşilor albe. Parcă au mâncat pepene amar toată ziua! Îl apucă pe Carlyle de mână, încercând să i-o scuture. E al naibii de plăcut să le întorci darurile binevoitoare. Eşti un om bun, Carlyle. Un om bun. Otto rânjeşte, cu privirea înceţoşată. O să devin bogat datorită ţie. Bogat! Râde şi îl prinde pe Carlyle de mână. Un om bun, spune el, scuturându-i-o. Un om bun.

Lucy strigă la el să se controleze.

— Ricşa e deja aici, beţivan nenorocit ce eşti. Otto se împleticeşte şi se urcă în vehicul, ajutat de Lucy. Cămăşile albe îi privesc cu răceală. O femeie îmbrăcată în uniformă îi studiază de pe treptele templului, cu faţa impasibilă.

Anderson o priveşte.

— La ce crezi că se gândeşte? întreabă el, făcând un semn spre ea. O grămadă de *farangi* beţi care se plimbă prin complexul ei. Ce crezi că vede în ei?

Carlyle pufăie din ţigară şi suflă fumul încet.

— Răsăritul unei noi ere.

— Înapoi în viitor, murmură Anderson.

— Poftim?

— Nimic, clatină Anderson din cap. E ceva ce obişnuia Yates să spună. Am ajuns la un punct de cotitură. Lumea se micşorează.

Lucy şi Otto reuşesc până la urmă să urce în ricşă. Se îndepărtează în timp ce Otto le binecuvântează pe cămăşile albe care l-au îmbogăţit cu despăgubirile lor. Carlyle ridică o sprânceană către Anderson, şi întrebarea lui rămâne nerostită. Anderson trage din ţigară, cântărind ramificaţiile consecinţelor a ceea ce voia Carlyle să spună.

— Vreau să vorbesc cu Akkarat.

Carlyle râde zgomotos.

— Copiii mici vor tot felul de lucruri.

— Copiii nu joacă jocul ăsta.

— Crezi că poţi să-l îmbrobodeşti? Să-l transformi într-un mic organizator, cum ai făcut în India?

Anderson îl priveşte cu răceală.

— Mai degrabă ca-n Myanmar.

Zâmbeşte, observând expresia îngândurată a celuilalt.

— Nu-ţi face griji. Nu mai urmărim să distrugem naţiuni. Acum ne interesează doar piaţa liberă. Sunt convins că putem cădea de acord, măcar în privinţa asta. Dar vreau să-l întâlnesc.

— Cât de prevăzător eşti. Carlyle aruncă ţigara pe jos şi o stinge cu pantoful. Credeam că ai mai mult spirit de aventură.

— Nu am venit în Thailanda pentru aventuri, râde Anderson. Asta e pentru beţivanii de pe-aici…

Îşi pierde glasul, împietrit.

Emiko e în mulţime, cu delegaţia japoneză. O zăreşte deplasându-se printre numeroşii oameni de afaceri şi politicieni care se îngrămădesc în jurul lui Akkarat, sporovăind şi zâmbind.

— Dumnezeule! Carlyle respiră precipitat. Aia e o modificată? În complex?

Anderson încearcă să vorbească, dar nu-şi găseşte vocea. Nu, se înşală. Nu e Emiko. Mişcările sunt similare, dar nu e aceeaşi persoană. Fata poartă haine luxoase şi un colier de aur îi străluceşte la gât. Şi are un chip puţin diferit. Îşi ridică mâna, cu mişcări fragmentate, şi îşi aranjează o şuviţă de păr negru şi mătăsos după ureche. Seamănă cu Emiko, dar nu e ea.

Inima începe să-i bată din nou normal.

Modificata zâmbeşte graţios, ascultând o poveste de-a lui Akkarat. Se răsuceşte pentru a-l prezenta pe un bărbat pe care Anderson îl recunoaşte din pozele oferite de departamentul de informaţii ca fiind managerul general de la Mishimoto. Stăpânul ei îi spune ceva şi ea face o plecăciune, după care se grăbeşte spre ricşe, mişcându-se într-un mod graţios, deşi nefiresc.

Seamănă atât de mult cu Emiko. Gingaşă, cu mişcări atent studiate. Îi aminteşte în atâtea feluri de cealaltă fată, de Emiko cea cuprinsă de deznădejde. Înghite în sec, amintindu-şi-o în patul lui, mică şi stingheră. Dorindu-şi cu disperare să afle informaţii despre satele de modificaţi. *Ce fel de oameni sunt? Cine trăieşte acolo? Chiar nu au stăpâni?* Agăţându-se de speranţe. Atât de diferită de

modificata aceasta splendidă care se mişcă atât de graţios printre oficiali şi cămăşi albe.

— Nu cred că i-au dat voie să intre în templu, spune Anderson într-un final. Nu ar fi mers atât de departe. Probabil că i-au spus să aştepte afară.

— Oricum, cred că clocotesc de furie. Carlyle îşi lungeşte gâtul, urmărind delegaţia japoneză. Ştii, are şi Raleigh una. O foloseşte pentru un spectacol ciudat pe care-l organizează în spatele localului.

Anderson înghite cu greu.

— Da? Nu ştiam.

— Sigur că da. Ar regula orice mişcă. Trebuie să o vezi. E de-a dreptul bizară. Carlyle chicoteşte. Uite, i-a captivat. Cred că protectorul reginei s-a îndrăgostit.

Somdet Chaopraya se holbează la modificată, cu ochii mari, ca o vacă lovită în cap de barosul măcelarului.

Anderson se încruntă, de-a dreptul şocat.

— Nu şi-ar risca reputaţia. Nu pentru o modificată.

— Cine ştie? Nu are renume chiar nepătat. E un depravat notoriu, din câte-am auzit. Era mai atent pe vremea când mai trăia bătrânul rege, atunci se abţinea. Dar acum…

Vocea lui Carlyle se stinge treptat. Arată spre modificată.

— Nu m-aş mira dacă japonezii i-ar face un dar în semn de prietenie în viitorul apropiat. Nimeni nu-l refuză pe Somdet Chaopraya.

— Mai multă mită.

— Întotdeauna. Dar merită. Din câte-am auzit, Somdet Chaopraya a preluat majoritatea funcţiilor palatului. A acumulat multă putere. Şi asta e ca o poliţă de asigurare pentru următoarea lovitură de stat, observă Carlyle. Toată lumea e calmă, dar tensiunea se acumulează sub capac. Pracha şi Akkarat nu mai pot continua în felul ăsta. Se duşmănesc încă de la lovitura de la 12 decembrie. Face o pauză. Dacă punem destul de multă presiune, putem decide chiar noi cine ajunge la putere.

— Sună destul de scump.

— Nu pentru voi. Ceva aur şi jad. Eventual nişte opiu, şopteşte Carlyle. S-ar putea chiar să ieşiţi destul de ieftin,

după standardele voastre.

— Nu mai încerca să-mi vinzi gogoşi. Pot să-l văd pe Akkarat sau nu?

Carlyle îl bate pe Anderson pe spate şi râde.

— Dumnezeule, cât de mult îmi place să lucrez cu *farangii.* Cel puţin tu eşti direct. Nu-ţi mai face griji. Am aranjat.

Carlyle se întoarce şi se îndreaptă spre delegaţia japoneză, salutându-l pe Akkarat. Acesta îşi îndreaptă privirea spre Anderson şi îl măsoară din cap până-n picioare. Anderson face o plecăciune. Ministrul, corespunzător rangului, îl salută scurt din cap în semn că-l recunoaşte.

În faţa porţilor Ministerului Mediului, în timp ce Anderson îi face un semn lui Lao Gu să-l ducă înapoi la fabrică, doi thailandezi îl flanchează.

— Pe aici, *Khun.*

Îl apucă pe Anderson de braţe şi îl conduc în josul străzii. Pentru o clipă, Anderson are impresia că e reţinut de cămăşile albe, după care observă o limuzină care merge pe cărbuni. Încearcă să nu devină paranoic în timp ce e condus înăuntru. *Dacă voiau să te omoare, aveau o groază de alte ocazii,* se gândeşte el. Portiera se închide cu zgomot. Ministrul comerţului stă lângă el.

— *Khun* Anderson, spune Akkarat, zâmbind. Îţi mulţumesc că mi te-ai alăturat.

Anderson studiază maşina, întrebându-se dacă poate să scape sau dacă nu cumva încuietorile sunt controlate de şofer. Cea mai rea parte a unei afaceri e momentul în care eşti expus, când prea mulţi oameni ştiu prea multe lucruri. Aşa a căzut şi Finlanda: Peters şi Lei, spânzuraţi şi cu picioarele atârnând în aer în timp ce erau ridicaţi deasupra mulţimilor.

— *Khun* Richard mi-a spus că ai o propunere de făcut, îl îndeamnă Akkarat.

Anderson ezită.

— Am înţeles că avem interese comune.

Ministrul clatină din cap.

— Nu. Oamenii tăi încearcă să-i distrugă pe ai mei de cinci secole încoace. Nu avem nimic în comun.

Anderson zâmbeşte, nesigur.

— Desigur, avem păreri diferite asupra anumitor lucruri.

Maşina porneşte.

— Nu vorbim de perspective acum, spune Akkarat. Încă de când misionarii voştri au ajuns pe ţărmurile noastre, aţi încercat să ne distrugeţi. Pe vremea vechii Expansiuni aţi încercat să ne eliminaţi complet. Aţi vrut să ne dezmembraţi ţara. Am reuşit să rezistăm numai datorită înţelepciunii şi autorităţii regelui. Şi nu v-aţi oprit. După Contracţie, economia globală pe care o veneraţi atât de mult ne-a lăsat fără mâncare şi cu prea puţine posibilităţi. Aproape că ne-aţi luat tot orezul.

— Nu ştiam că ministrul comerţului este un adept al teoriei conspiraţiei.

Akkarat îl studiază.

— Şi tu în ce crezi? În AgriGen? În PurCal? În Total Nutrient Holdings?

Anderson îşi desface mâinile, cu palmele ridicate.

— Înţeleg că aveţi nevoie de ajutor ca să formaţi un guvern nou, mai stabil. Eu vă pot oferi anumite resurse, dacă ajungem la o înţelegere.

— Şi ce vrei de la mine?

Anderson îl priveşte cu o mină serioasă.

— Acces la banca voastră de seminţe.

Akkarat se sprijină de banchetă şi se încruntă.

— Imposibil.

Maşina ia o curbă şi accelerează pe Thanon Rama al XII-lea. Bangkokul li se derulează prin faţa ochilor, o serie de imagini înceţoşate, în timp ce escorta ministrului eliberează strada principală ca să poată trece.

— Nu vrem să ne-o dai, ridică Anderson, într-un gest împăciuitor. Vrem doar să prelevăm probe din ea.

— Banca de seminţe ne-a asigurat independenţa. Când rugina verzicantă şi gărgăriţele modificate genetic se răspândeau în întreaga lume, banca de seminţe ne-a permis să rezistăm în faţa celor mai cumplite molime, şi

chiar şi aşa oamenii au murit pe capete. Când India, Myanmar şi Vietnamul au încăput pe mâna voastră, eraţi de neînvins. Şi acum ne cereţi cea mai puternică armă pe care o avem, râde Akkarat. Aş vrea eu să-l văd pe generalul Pracha chel şi fără sprâncene, sfârşindu-şi zilele într-o mănăstire din pădure, dispreţuit de toţi, dar cel puţin în această privinţă noi doi suntem de acord. Niciun *farang* nu va pune vreodată mâna pe inima noastră. Puteţi să ne faceţi bucăţele, dar nu ne veţi lua niciodată capul, şi cu siguranţă nici sufletul.

— Avem nevoie de material genetic nou, spune Anderson. Am rămas fără opţiuni şi molimele suferă tot felul de mutaţii. Nu ne deranjează să împărtăşim cu voi rezultatele cercetării. Inclusiv profitul.

— Sunt convins că le-ai făcut aceeaşi ofertă şi finlandezilor.

Anderson se apleacă înainte.

— Ce s-a întâmplat în Finlanda a fost o tragedie şi nu numai pentru noi. Dacă populaţia lumii continuă să mănânce în ritmul actual, trebuie să acţionăm înaintea cibiscozei şi a gărgăriţei modificate nipone. E singura modalitate.

— Vrei să spui că aţi subjugat lumea cu seminţele şi boabele voastre brevetate, ne-aţi înrobit pe toţi, şi acum v-aţi dat seama că ne ducem dracului cu toţii.

— Asta spun grahamiţii, zice Anderson, ridicând din umeri. Realitatea e că gărgăriţele şi rugina nu ne aşteaptă. Şi noi suntem singurii care avem suficient de multe resurse ştiinţifice ca să ieşim din rahatul ăsta. Sperăm că vom găsi soluţia problemei undeva în banca voastră de seminţe.

— Şi dacă nu e aşa?

— Atunci nu mai contează cine conduce regatul, căci la următoarea mutaţie a cibiscozei vom scuipa cu toţii sânge.

— E imposibil de obţinut ceea ce-mi ceri. Ministerul Mediului controlează stocul de seminţe.

— Aveam impresia că discutăm despre o nouă administraţie.

Ministrul se încruntă.

— Vrei doar mostre, atât? Ne oferi arme, echipament, bani şi vrei doar atât?

Anderson încuviinţează.

— Şi încă un lucru. Un om. Gibbons, spune el, urmărind expresia de pe chipul interlocutorului său.

— Gibbons? ridică din umeri Akkarat. N-am auzit de el.

— Un *farang.* Unul de-ai noştri. Îl vrem înapoi. Profită de proprietatea noastră intelectuală.

— Şi asta vă deranjează, cu siguranţă, râde Akkarat. E fascinant să întâlnesc în sfârşit unul de-ai voştri. Desigur, cu toţii vorbim despre oamenii-calorie care se ploconesc la Koh Angrit, ca nişte demoni sau nişte *phii krasue,* complotând să distrugă regatul, dar tu… Îl priveşte cu atenţie pe Anderson. Aş putea să pun să fii sfârtecat de megodonţi, să-ţi smulgă membrele şi să-ţi lase hoitul pradă uliilor şi ciorilor. Şi nimeni nu ar ridica un deget. Pe vremuri, chiar şi un zvon despre prezenţa unui om al caloriilor printre noi ar fi fost îndeajuns ca să provoace revolte şi proteste. Şi acum tu stai în faţa mea, atât de încrezător.

— Timpurile s-au schimbat.

— Nu atât de mult pe cât crezi. Eşti curajos sau doar nesăbuit?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, spune Anderson. Nu foarte mulţi oameni îşi bat joc de cămăşile albe şi scapă nevătămaţi.

Akkarat zâmbeşte.

— Dacă mi-ai fi oferit acum o săptămână bani şi echipament, ţi-aş fi fost recunoscător, ridică el din umeri. Acum, în urma ultimelor evenimente, îţi voi lua în consideraţie propunerea şi atât. Bate în geam şi şoferul opreşte. Ai noroc că sunt într-o dispoziţie bună. În orice altă zi, dacă aş fi văzut un om-calorie rupt în bucăţele aş fi zis că e o zi sub auspicii bune.

Îi face semn lui Anderson să coboare din maşină.

— Mă voi gândi la propunerea ta.

CAPITOLUL 15

Există un loc pentru Oamenii Noi.

La asta se gândeşte Emiko în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă. Amintirea *gaijin*-ului Anderson şi convingerea lui că un astfel de loc există. Mâinile lui pe trupul ei în întuneric, privind-o solemn, în timp ce îi dădea toate asigurările.

Acum îl priveşte pe Raleigh în fiecare seară, întrebându-se câte ştie bărbatul, şi dacă ar trebui să îndrăznească să-l întrebe despre lucrurile pe care le văzuse în nord. Despre ruta spre siguranţă. De trei ori şi-a făcut curaj, dar, de fiecare dată, a lăsat-o vocea şi întrebarea a rămas nerostită. În fiecare noapte se întoarce acasă, epuizată după abuzurile la care o supune Kannika, şi cade în reverie, visând locul în care Oamenii Noi trăiesc în siguranţă, fără stăpâni. Emiko şi-o aminteşte pe Mizumi-sensei, de la atelierul *kaizen* unde îi pregătea pe Oamenii Noi, care îngenuncheau, îmbrăcaţi în chimonouri, şi îi aşteptau lecţiile.

— *Ce sunteţi voi?*

— *Oameni Noi.*

— *În ce constă onoarea voastră?*

— *În supunere.*

— *Pe cine respectaţi?*

— *Pe stăpân.*

Mizumi-sensei era incredibil de rapidă când îi lovea cu nuiaua. Avea o sută de ani şi era înfricoşătoare. O Persoana Nouă de generaţie mai veche, pielea ei nu era aproape deloc îmbătrânită. Cine ştie câţi tineri dădăcise în atelierul *kaizen* de-a lungul anilor? Mizumi-sensei, întotdeauna prezentă, întotdeauna dând sfaturi. Era brutală la mânie, dar corectă când trebuia să împartă pedepsele. Şi îndrumarea ei era mereu prezentă, credinţa că, dacă aveau să-şi servească bine stăpânul, îşi îndeplineau menirea.

Mizumi-sensei le-a povestit despre Mizuko Jizo Bodhisattva, căruia îi pasă chiar şi de Oamenii Noi, care îi

va ascunde în mânecile lui după moarte şi îi va salva din iadul jucăriilor modificate genetic şi le va dărui ciclul adevărat al vieţii. Datoria lor era supunerea, iar răsplata avea să vină în existenţa următoare, când vor deveni umani. Serviciile pe care le prestează acum le vor aduce cele mai mari recompense.

Cât a urât-o Emiko pe Mizumi-sensei atunci când Gendo-sama a abandonat-o.

Dar acum inima ei bate din nou la gândul unui nou stăpân: un om înţelept, care s-o ghideze spre o lume diferită, un om care poate să-i ofere ceea ce Gendo-sama n-a putut.

Încă unul care să te mintă? Care să te trădeze?

Emiko încearcă să alunge gândul. Cealaltă Emiko gândeşte aşa, nu ea. Nu-i stă în fire să judece astfel, ca o pisică diavolească, felină care vrea doar să se ghiftuiască, nepăsându-i din care nişă face parte, trecând orice cu vederea. Nu e un gând demn de un Om Nou.

Mizumi-sensei o învăţase că natura oricărei Persoane Noi are două faţete. O parte malefică, guvernată de instinctele animalice care există în genele lor, determinată de numeroasele combinaţii şi adaosuri care i-a făcut ceea ce sunt. Şi, echilibrând-o, sinele civilizat, care cunoaşte deosebirea dintre nişă şi impuls animalic, care îşi înţelege poziţia în ierarhia ţării şi apreciază darul vieţii pe care l-au primit de la stăpâni. Lumină şi întuneric. *In-Yo.* Două feţe ale aceleiaşi monede, ale sufletului lor. Mizumi-sensei i-a ajutat să-şi stăpânească sufletele. I-a pregătit pentru un serviciu onorabil. Ca să fie sinceră, modul în care o tratase Gendo-sama a făcut-o pe Emiko să-l desconsidere. Fusese un om slab. Sau poate că ea nu fusese tot ce putea să fie. E tristul adevăr. Îi e ruşine că trebuie să recunoască asta chiar acum, când trebuie să trăiască fără protecţia unui stăpân. Dar poate acest ciudat *gaijin...* poate... Nu are de gând să elibereze animalul din mintea ei în seara asta... îşi va permite să viseze.

Emiko părăseşte turnul ei din mahala şi iese în noaptea răcoroasă a Bangkokului. Parcă ar fi la un carnaval. Pe

străduţele colorate în nuanţe de verde ale oraşului, tăiţeii se prăjesc în tigăi, o cină simplă pentru fermierii din piaţă care se vor întoarce acasă, pe câmpurile îndepărtate. Emiko se plimbă prin piaţa de noapte, cu un ochi la mâncare şi cu unul după cămăşile albe.

Găseşte un negustor care vinde caracatiţă la grătar şi îşi alege una, muiată în sos de chili. În lumina lumânărilor şi înconjurată de umbrele nopţii, poate să se ascundă. *Pha sin*-ul îi acoperă picioarele, şi îşi face griji doar pentru braţe. Dacă e atentă, înceată şi le ţine lipite de corp, mişcările ei pot fi considerate o gingăşie nenaturală.

De la o femeie şi fiica ei, Emiko cumpără o frunză de bananier împăturită şi pune pe ea o grămăjoară de *padh-seeu* prăjiţi de la U-Tex. Femeia pregăteşte tăiţeii la metan albastru, ilegal, dar nu imposibil de obţinut. Emiko stă la un bufet improvizat şi mănâncă, iar gura îi ia foc de la condimentele picante. Oamenii se uită ciudat la ea, câţiva se strâmbă, dezgustaţi, dar nu îi fac nimic. Pe câţiva îi ştie deja. Ceilalţi au destule probleme pe cap ca să se mai sinchisească de cămăşi albe sau modificaţi. E un privilegiu straniu, se gândeşte ea. Cămăşile albe sunt atât de dispreţuite, încât oamenii nu le atrag atenţia decât dacă e absolut necesar. Emiko înfulecă tăiţeii şi se gândeşte la cuvintele *gaijin*-ului.

Există un loc pentru Oamenii Noi.

Încearcă să-şi imagineze cum ar arăta un astfel de loc. Un sat plin cu oameni care se mişcă sacadat, care au pielea foarte, foarte fină. Îşi doreşte atât de mult să fie adevărat.

Dar simte cum ceva o opreşte. Nu teamă. Ceva ce nu mai experimentase până acum.

Repulsie?

Nu, e un cuvânt prea puternic. Mai degrabă un fior de silă pe care-l simte faţă de semenii ei care şi-au abandonat fără ruşine datoria. Toţi trăiesc împreună, dar niciunul nu e la fel de bun ca Gendo-sama. Un sat întreg de Oameni Noi care nu servesc pe nimeni.

Emiko scutură din cap cu forţă. Şi ce i-a adus supunerea? Oameni ca Raleigh şi precum Kannika.

Şi totuşi, un trib de Oameni Noi, adunaţi în junglă? Cum ar fi să strângă în braţe un muncitor de aproape trei metri? Ar fi amantul ei? Sau unul din monştrii cu tentacule din fabricile lui Gendo-sama, cu zece braţe ca nişte zei hinduşi, salivând încontinuu şi cerând doar mâncare şi un loc în care să-şi întindă mâinile. Cum să ajungă o astfel de creatură în nord? Şi ce să caute în junglă?

Încearcă să-şi stăpânească sentimentul de repulsie. Cu siguranţă că nu sunt mai răi decât Kannika. A fost programată să îi desconsidere pe Oamenii Noi, chiar dacă şi ea este unul dintre ei. Dacă se gândeşte mai bine, ştie că nicio Persoană Nouă nu poate fi mai aspră decât clientul de aseară care a regulat-o şi apoi a scuipat-o înainte să plece. Cu siguranţă că nu ar fi mai rău să faci dragoste cu o Persoană Nouă, cu pielea fină.

Dar ce fel de viaţă ar duce în sat, hrănindu-se cu gândaci şi furnici şi orice altceva mai scapă de cărăbuşul de fildeş?

Raleigh e un supravieţuitor. Tu eşti?

Amestecă tăiţeii cu beţişoarele RedStar de zece centimetri, făcute din lemn de bambus. Cum ar fi să nu te mai supui nimănui? Ar îndrăzni? Gândul o ameţeşte, o zăpăceşte. Ce ar face fără un patron? Ar lucra la fermă? Poate ar creşte opiu pe dealuri? Ar fuma dintr-o pipă de argint şi şi-ar înnegri dinţii, cum auzise că făceau femeile ciudate din triburile de munteni? Râde în sinea ei. Poate să-şi imagineze aşa ceva?

Dusă pe gânduri, aproape că nu-i vede. Dar are un noroc chior, tresărirea uimită a unui bărbat de la masă care îşi îngroapă repede privirea în mâncare o alertează. Împietreşte. Se lasă tăcerea peste piaţa de noapte.

Şi apoi apar bărbaţii în alb, ca nişte stafii înfometate, vorbind rapid în graiul lor song-song cu femeia care găteşte, care se grăbeşte să-i servească cu slugărnicie. Emiko tresare, cu tăiţeii la jumătatea distanţei spre gură, cu braţul tremurând sub greutatea beţişoarelor. Vrea să le pună jos, dar nu se poate mişca. Se va trăda dacă face vreo mişcare aşa că rămâne împietrită în timp ce ei vorbesc în spatele ei, aşteptându-şi mâncarea.

— … a întrecut măsura. L-am auzit pe Bhirombhakdi urlând în birouri, cerându-i capul. „Capul lui Jaidee pe o tavă, a depăşit limita!”

— Le-a dat câte cinci mii de bahţi oamenilor lui, la fiecare dintre ei, pentru razie.

— La ce-l ajută asta acum că a fost retrogradat?

— Totuşi, cinci mii, nu-i de mirare că Bhirombhakdi spumega de furie. A pierdut aproape jumătate de milion.

— Şi Căpitanul a dat buzna ca un megodont. Bătrânul o fi crezut că Jaidee e taurul Torapee, măsurând urma de picior lăsată de tatăl lui, venit să-l pună la punct.

— Nu şi acum.

Emiko tremură, în timp ce ei se înghiontesc în ea. Se va trăda. Va scăpa beţişoarele şi ei îşi vor da seama ce e, deşi nu au văzut-o încă, îngrămădindu-se lângă ea, împingând-o ca nişte masculi plini de sine. Unul din ei îşi pune mâna pe gâtul ei, ca din greşeală, din pricina înghesuielii. În curând nu va mai fi invizibilă. Va apărea în faţa lor, o modificată, o Persoană Nouă cu acte şi permise de import expirate şi o să fie reciclată la fel de rapid ca bălegarul şi celuloza, din cauza mişcărilor sacadate, care atrag atenţia asupra ei de parcă ar fi împroşcată cu fecale de larve fosforescente.

— Totuşi, n-am crezut vreodată că o să-l văd făcând plecăciuni de umilinţă în faţa lui Akkarat. Nu e bine. Reputaţia noastră a fost ştirbită.

Rămân câteva clipe tăcuţi.

Apoi unul din ei spune:

— Mătuşico, mi se pare că metanul ăla nu are culoarea potrivită.

Femeia zâmbeşte forţat. Fiica ei surâde şi ea, nesigură.

— Am făcut un dar ministerului săptămâna trecută, spune ea.

Bărbatul care-şi ţine mâna pe gâtul lui Emiko vorbeşte, mângâind-o alene. Ea încearcă să nu tresară.

— Atunci poate am fost informaţi greşit.

Zâmbetul femeii tremură.

— Poate că-mi joacă memoria feste.

— Sunt dispus să verific conturile.

Ea zâmbeşte în continuare.

— Nu e nevoie să vă deranjaţi. O trimit pe fiică-mea acum. Între timp, de ce nu luaţi porţiile astea? Nu sunteţi plătiţi atât de bine ca să mâncaţi cum trebuie.

Ridică doi peşti tilapia enormi de pe grătar şi îi oferă bărbaţilor.

— E foarte generos din partea ta, mătuşico. Ne e foame.

Cu *plaa*-ul împachetat în foi de bananier, cămăşile albe se răsucesc şi îşi continuă plimbarea prin piaţă, fără să realizeze câtă teroare împrăştie în jur.

Zâmbetul femeii dispare odată cu ei. Se întoarce spre fată şi îi pune un teanc de bahţi în mână.

— Du-te la ghereta poliţiei şi dă-i banii ăştia sergentului Siriporn, numai lui. Nu-i vreau să-i mai văd pe ăştia doi.

Gâtul lui Emiko arde acolo unde o atinsese cămaşa albă. Era cât pe ce… E ciudat cum uită câteodată că e vânată. Se autoamăgeşte şi ajunge să creadă că e umană. Emiko îşi termină tăiţeii. Nu poate să mai amâne. Trebuie să-l înfrunte pe Raleigh.

— Vreau să plec.

Raleigh se răsuceşte pe taburet, privind-o năucit.

— Asta vrei, Emiko? zâmbeşte el. Să înţeleg că ai un nou stăpân?

Celelalte fete se apropie, sporovăind şi râzând, făcând plecăciuni în faţa spiritului casei, câteva chiar oferind jertfe în speranţa că le vor aduce un client generos sau un patron bogat.

Emiko clatină din cap.

— Nu am un stăpân nou. Vreau să merg în nord. În satele Oamenilor Noi.

— Cine ţi-a vorbit despre ele?

— Deci e adevărat?

Îşi dă seama că e, după expresia lui. Inima începe să-i bată mai repede. Nu e doar un zvon.

— E adevărat, spune ea, convinsă.

El o priveşte iscoditor.

— S-ar putea, răspunde Raleigh şi îi face un semn

barmanului Daeng să-i mai aducă o băutură. Dar trebuie să te atenţionez, vei avea o viaţă grea în junglă. Dacă recoltele sunt compromise, vei fi nevoită să mănânci insecte. Şi nici nu prea ai ce vâna, nu după ce rugina verzicantă şi gărgăriţa modificată genetic japoneză au distrus tot nutreţul. Poate câteva păsărele, ridică el din umeri şi o priveşte insistent. Şi trebuie să stai lângă apă. Te vei supraîncălzi acolo. E un trai al naibii de greu. Ar trebui să-ţi cauţi un stăpân nou dacă chiar vrei să pleci de aici.

— Azi aproape că am fost prinsă de cămăşile albe. Dacă mai stau aici, o să mor.

— Eu îi plătesc ca să nu te prindă.

— Nu. Eram în piaţa de noapte…

— Ce naiba căutai în piaţa de noapte? Dacă vrei să mănânci, vii aici, se înfurie Raleigh.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Raleigh-san, tu ai putere. Poţi să mă ajuţi să fac rost de permise de călătorie, ca să trec de punctele de control.

Raleigh îşi primeşte băutura. Soarbe din ea. Bătrânul e ca o cioară, un corp mort şi putrezit care stă pe un taburet, urmărindu-şi curvele care vin la lucru. Se uită la ea cu un dispreţ prost disimulat, ca şi cum ar fi un rahat de câine care i se lipise de pantof.

— Drumul până în nord e greu. Şi al naibii de scump.

— O să-mi câştig banii de care am nevoie.

Raleigh nu-i răspunde. Barmanul termină de lustruit tejgheaua. Împreună cu ajutorul lui aduce la bar o cutie cu gheaţă făcută de producătorul de marfă de lux *Jai Yen, Nam Yen.* Inimă rece, apă rece.

Raleigh îşi ridică paharul şi Daeng îi pune câteva cuburi de gheaţă, care cad în pahar cu un clinchet şi încep să se topească în căldura de afară. Emiko priveşte cum gheaţa se transformă în lichid. Daeng toarnă apă peste ele. Emiko simte că ia foc. Deşi ferestrele clubului sunt larg deschise, briza nopţii nu pătrunde deloc şi zăpuşeala din interior e ucigătoare. Şi încă nu au sosit carnetele galbene. Clubul radiază de căldură prin toţi pereţii şi podelele. Raleigh ia o înghiţitură din apa rece.

Emiko îl priveşte, încinsă, dorindu-şi să poate transpira.

— *Khun* Raleigh, te rog. Îmi pare rău. Te rog, ezită ea, vreau o băutură rece.

Bărbatul soarbe din apă şi îşi urmăreşte fetele care continuă să sosească.

— E al dracului de costisitor să întreţii o modificată.

Emiko zâmbeşte, ruşinată, sperând să-l domolească. Într-un final, Raleigh se strâmbă, iritat.

— Bine.

Îi face un semn cu capul lui Daeng care îi trimite un pahar cu apă cu gheaţă. Emiko se abţine să nu se năpustească spre el. Îl ridică şi şi-l lipeşte de faţă şi de gât şi aproape că-şi pierde răsuflarea, uşurată. Îl bea şi lipeşte paharul de piele din nou, ţinându-l strâns ca pe o amuletă.

— Mulţumesc.

— De ce să te ajut să ieşi din oraş?

— O să mor dacă rămân aici.

— Nu e profitabil. N-am făcut o afacere bună nici când te-am angajat. Şi cu siguranţă nu-mi iese nimic dacă dau şpagă în stânga şi-n dreapta ca să ajungi tu în nord.

— Te rog. Fac orice. O să plătesc, o s-o fac. Poţi să mă foloseşti cum vrei.

Raleigh râde.

— Am fete adevărate. Zâmbetul îi dispare. Emiko, problema e că nu ai nimic de oferit. Bei tot ce câştigi. Şpaga pe care o dau pentru tine costă, gheaţa costă. Dacă nu aş fi atât de bun la suflet, te-aş putea arunca în stradă, să te recicleze cămăşile albe. Nu eşti o afacere bună.

— Te rog.

— Nu mă enerva. Pregăteşte-te de muncă. Nu vreau să te văd în haine de stradă când ajung clienţii aici.

Rosteşte ultimele cuvinte cu fermitatea unui om cu autoritate. Din reflex, Emiko începe să facă plecăciuni, în semn de supunere. Se opreşte brusc. *Nu eşti un câine*, îşi reaminteşte. *Nu eşti un servitor. Ai fost supusă şi te-ai trezit abandonată în mijlocul unor demoni în oraşul fiinţelor divine. Dacă te mai comporţi ca un servitor, vei sfârşi ca un câine.* Se îndreaptă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec în nord, Raleigh-san. Curând. Cât ar costa? Îmi voi câştiga banii.

— Eşti ca o afurisită de pisică diavolească, spune Raleigh şi se ridică brusc în picioare. Te întorci mereu să ciuguleşti din morţi.

Emiko tresare. Chiar dacă e bătrân, Raleigh e *gaijin,* născut şi crescut înainte de Contracţie. Stă mândru în picioare. Fata face încă un pas în spate, cu hotărârea slăbită de prezenţa lui dominantă. Raleigh zâmbeşte aspru.

— Aşa, nu-ţi uita locul. Vrei să mergi în nord, foarte bine. Dar o s-o faci atunci când vreau eu. Şi nu înainte de a câştiga fiecare baht de care ai nevoie ca să mituieşti cămăşile albe.

— Cât de mult?

Faţa lui Raleigh se înroşeşte.

— Mai mult decât ai făcut până acum!

Emiko sare în spate, dar Raleigh o prinde şi o trage înspre el. Mârâie la ea, cu respiraţia duhnind a whisky.

— Ai fost folositoare la un moment dat şi îmi dau seama cum o modificată ca tine îşi poate uita poziţia. Dar hai să nu ne ascundem după deget. Eşti a mea.

Mâna lui osoasă îi pipăie cu stângăcie sânul, îi prinde sfârcul şi îl răsuceşte. Fata scânceşte de durere şi se pierde cu firea sub apăsarea lui. Ochii lui de un albastru spălăcit îi fixează pe ai ei, asemenea celor ai unui şarpe.

— Fiecare bucăţică din tine e a mea, şopteşte el. Dacă mâine m-aş decide să te reciclez, ai fi terminată. Nimănui nu-i va păsa. Poate că japonezii apreciază o modificată, dar aici eşti un gunoi.

Îi răsuceşte sfârcul din nou. Emiko trage aer în piept, tremurând, încercând să se ţină pe picioare. Bărbatul zâmbeşte.

— Eşti proprietatea mea. Să nu uiţi asta.

Îi dă drumul brusc. Emiko se împleticeşte şi se prinde de marginea barului. Raleigh se întoarce la băutura sa.

— O să te anunţ când vei fi câştigat îndeajuns de mult, spune el. Dar până atunci o să munceşti din greu pentru bani. Nu mă mai interesează mofturile tale. Dacă un bărbat

te doreşte, te duci cu el şi-l satisfaci atât de bine încât să vrea să se întoarcă şi să mai încerce o dată. Am destule fete care fac sex normal. Dacă vrei să pleci, ai face bine să oferi mai mult de-atât.

Dă peste cap băutura şi trânteşte paharul pe bar ca să i-l reumple Daeng.

— Acum nu te mai smiorcăi şi încearcă să câştigi nişte bani.

CAPITOLUL 16

Hock Seng priveşte încruntat seiful care se află în cealaltă parte a camerei. E dimineaţa devreme în birourile SpringLife şi el ar trebui să falsifice un registru înainte să vină domnul Lake, dar nu se poate gândi decât la seif. Îşi bate joc de el, cum stă acolo, învăluit de fumul de la jertfele care ar fi trebuit să-l ajute să-l deschidă. De la incidentul de la platforma de ancorare, seiful e închis în permanenţă. Şi acum diavolul de Lake e mereu prevăzător, interesându-se de starea conturilor, examinând tot şi punând întrebări. Şi Baronul Bălegarului încă aşteaptă. Bătrânul mai fusese de două ori la el. De fiecare dată a fost răbdător. Însă Hock Seng simte o iritare crescândă, ca şi cum ar vrea să ia problema în propriile mâini. Momentul prielnic este pe cale să treacă.

Chinezul mâzgăleşte nişte numere în registru ca să facă dispăruţi banii pe care-i luase când cumpărase un ax temporar. Ar trebui pur şi simplu să spargă seiful? Şi să fie el suspectat? În fabrică există substanţe care ar topi fierul în doar câteva ore. E mai bine decât să-l facă pe Baronul Bălegarului să aştepte şi să rişte ca naşul naşilor să se hotărască să treacă el la fapte. Hock Seng îşi cântăreşte opţiunile. Orice ar face, riscurile sunt imense şi asta îl determină să simtă furnicături pe piele. Dacă seiful păţeşte ceva, chipul lui va fi lipit pe toate felinarele şi nu e un moment prielnic să se pună rău cu diavolii străini. Şi *farangii* vor profita de succesul lui Akkarat. În fiecare zi apar tot mai multe zvonuri despre umilirea cămăşilor albe. Tigrul din Bangkok e acum un călugăr ras în cap, fără familie şi fără proprietăţi.

Dacă domnul Lake ar fi înlăturat? Poate cu o lovitură de cuţit în măruntaie, venită de cine ştie unde, în timp ce se plimbă pe stradă? Ar fi uşor de aranjat. Şi ieftin. Pentru cincisprezece bahţi, Chan Zâmbăreţul ar face-o încântat şi diavolul străin nu i-ar mai sta pe cap.

O bătaie în uşă îl face să tresară. Hock Seng se îndreaptă

de spate şi ascunde proaspăt măsluitul registru sub birou.

— Da?

Mai, fata slăbuţă care lucrează la liniile de producţie, stă în prag. Bătrânul se relaxează, în timp ce Mai face o plecăciune.

— *Khun.* A apărut o problemă.

Hock Seng îşi şterge cerneala de pe mâini cu o cârpă.

— Da, spune. Ce e?

Mai cercetează camera.

— E mai bine dacă vii să vezi cu ochii tăi.

Fata duhneşte a teamă. Lui Hock Seng i se ridică părul de pe ceafă. E mai mică decât un copil. Iar el i-a făcut favoruri decente. A obţinut bonusuri, târându-se prin pasajele strâmte pe unde treceau drezinele, verificând legăturile atunci când puneau fabrica pe picioare… şi totuşi, ceva din comportamentul ei îl face să-şi amintească de momentul în care malaysienii s-au întors împotriva semenilor săi. Când muncitorii lui, întotdeauna loiali şi înţelegători, nu au mai avut puterea de a-l privi în ochi. Dacă ar fi fost deştept, ar fi prevăzut cursul evenimentelor. Şi-ar fi dat seama că zilele chinezilor erau numărate. Că până şi un om cu poziţia lui, care a dăruit cu generozitate pentru acţiuni de binefacere şi a oferit locuri de muncă copiilor pe care i-a tratat ca şi cum ar fi fost ai lui, până şi capul lui ar fi fost aruncat la grămadă, într-un canal.

Şi acum Mai stă în faţa lui, cu o privire dubioasă. Aşa vor veni şi după el? Pe furiş? Momindu-l cu o copilă aparent inofensivă? Ăsta să fie sfârşitul carnetelor galbene? O fi la mijloc chiar Baronul Bălegarului, care s-a hotărât să termine cu el? Hock Seng încearcă să pară destins şi se reazemă pe spătarul scaunului, privind-o cu atenţie.

— Dacă vrei să-mi spui ceva, şopteşte el, atunci fă-o acum. Aici.

Mai ezită. E limpede că e înfricoşată.

— *Farangul* e prin apropiere?

Bătrânul se uită la ceasul de pe perete. Ora şase.

— Nu pentru încă o oră sau două. Foarte rar vine mai devreme.

— Te rog, dacă ai putea să vii să vezi…

Deci aşa stă treaba. Încuviinţează scurt.

— Bineînţeles.

Se ridică în picioare şi se îndreaptă spre ea. E o fată atât de drăguţă. Normal că au trimis o fată drăguţă şi nevinovată. Îşi duce mâna la spate, scoate cuţitul din teacă şi se apropie de ea, ţinându-l ascuns. Aşteaptă până în ultimul moment… Şi o prinde de păr, trăgând-o spre el. Îi lipeşte lama de gât.

— Cine te-a trimis? Baronul Bălegarului? Cămăşile albe?

Mai icneşte, dar nu se poate elibera din strânsoarea lui fără să-şi taie gâtul.

— Nimeni!

— Crezi că sunt prost?

Apasă cuţitul de pielea ei care începe să sângereze.

— Cine?

— Nimeni! Jur!

Mai tremură, înfricoşată, dar Hock Seng nu-i dă drumul.

— Ai ceva să-mi spui? Vreun secret pe care trebuie să-l păstrezi? Vorbeşte!

Mai îşi pierde răsuflarea, cuţitul o apasă prea puternic.

— Nu, *Khun!* Jur! Niciun secret! Dar… dar…

— Da?

Fata se agaţă de el.

— Cămăşile albe, şopteşte ea. Dacă află…

— Eu nu sunt o cămaşă albă.

— E vorba despre Kit. Kit e bolnav. Şi Srimuang. Amândoi sunt bolnavi. Te rog. Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să-mi pierd locul de muncă. Nu ştiu ce să fac. Nu-i spune *farangului.* Toată lumea ştie că ar putea să închidă fabrica. Te rog. Familia mea are nevoie de… Te rog, te rog.

Mai plânge şi se agaţă de el, implorându-l de parcă ar fi salvatorul ei, uitând de cuţit.

Hock Seng se strâmbă şi îndepărtează cuţitul, simţindu-se dintr-odată bătrân. Aşa e când trăieşti cu frica în sân. Suspectezi fetiţe de treisprezece ani, crezi că îţi vor moartea. I se face rău. Nu o poate privi în ochi.

— Trebuia să spui aşa de la început, mormăie el

morocănos. Copil prost ce eşti. Nu trebuie să te sfieşti să-mi spui astfel de lucruri. Îşi ridică cămaşa şi pune lama înapoi în teacă. Hai să-i vedem pe prietenii tăi.

Mai îşi şterge lacrimile cu delicateţe. Nu-i poartă pică. Se adaptează repede, ca toţi tinerii. Acum, că momentul dificil a trecut, îl conduce ascultătoare afară din birou.

Jos, la parterul fabricii, muncitorii încep să sosească. Porţile masive pârâie şi se deschid şi soarele pătrunde în sala imensă. Particule de praf şi fărâme de bălegar plutesc prin aer. Mai îl conduce în camera de rafinare, păşind prin grămezile de praf de rugină, şi se îndreaptă spre halele cu presele de tăiere.

Încăperea duhneşte de la alge care se deshidratează deasupra lor, pe grilaje. Mai trece de prese şi pe sub linii, ghemuită. În capătul celălalt, bazinele cu apă, aranjate în rânduri tăcute, pline de sare şi viaţă. Mai mult de jumătate dintre ele funcţionează la capacitate redusă. Algele de-abia dacă acoperă suprafeţele bazinelor, deşi spuma ar trebui să fie de cel puţin zece centimetri după o noapte în care nu au fost recoltate.

— Acolo, îi arată Mai, vorbind în şoaptă.

Kit şi Srimuang stau rezemaţi de un zid. Cei doi îşi ridică privirile spre Hock Seng, lipsiţi de vlagă. Bătrânul îngenunchează lângă ei, dar nu-i atinge.

— Au mâncat împreună?

— Nu cred, nu sunt prieteni.

— Cibiscoză? Rugină verzicantă? Nu, clatină el din cap. Sunt un bătrân prost. Nu e nici una, nici alta. Nu au sânge pe buze.

Kit geme şi încearcă să se ridice. Hock Seng se trage în spate, abţinându-se să nu-şi şteargă mâinile de cămaşă. Celălalt, Srimuang, arată şi mai jalnic.

— El cu ce se ocupă?

Mai ezită.

— Cred că alimenta bazinele. Turna sacii cu mâncare de peşte, pentru alge.

Pe Hock Seng începe să-l mănânce pielea. Două cadavre, zăcând lângă bazinele pe care Hock Seng le-a făcut să

funcţioneze la capacitate maximă, pentru profitul lui Anderson, încercând să-l îmbuneze. Coincidenţă? Începe să tremure, privind în jurul lui cu alţi ochi. Surplusul de apă din cazane umezeşte podeaua şi bălteşte lângă canalele de scurgere ruginite. O inflorescenţă de alge decorează suprafaţa umedă, hrănindu-se cu nutrienţii rămaşi. Dacă e ceva în neregulă cu bazinele, înseamnă că sunt agenţi patogeni peste tot.

Hock Seng începe să-şi şteargă mâinile instinctiv, dar se opreşte brusc, cu pielea proaspăt frecată furnicându-l. E plin de praf cenuşiu pe mâini, din camera de rafinare, de când dăduse perdelele la o parte ca să poată trece. E înconjurat de potenţiali agenţi patogeni. Deasupra lui atârnă grilajele pentru uscare, suspendate, lucind în întunecimea din încăpere, rând după rând, acoperite de spumă neagră. O picătură de apă se scurge de pe un grilaj şi cade pe podea, lângă piciorul lui. Şi odată cu ea devine conştient de un sunet nou, pe care nu l-a remarcat atunci când fabrica gemea de oameni. Dar acum e devreme şi linişte, şi e peste tot: răpăitul blând al picăturilor care se scurg de pe grilaje.

Hock Seng se îndreaptă brusc, luptându-se cu spaima care-l cuprinde.

Nu fi prost. Ştii că nu e de la alge. Moartea poate surveni în multe feluri. Ar putea fi orice boală.

În tăcerea din jur, respiraţia lui Kit e zgomotoasă, şi băiatul gâfâie în timp ce pieptul se ridică şi coboară.

— Crezi că poate fi o pandemie? întreabă Mai.

Hock Seng o priveşte brusc.

— Nu spune aşa ceva! Vrei să atragi demonii? Cămăşile albe? Dacă se află, vor închide fabrica. Vom muri de foame ca şi celelalte carnete galbene.

— Dar…

Afară pe coridor se aud nişte voci.

— Linişte.

Hock Seng îi face semn să tacă, gândindu-se cu febrilitate ce poate face. O anchetă a cămăşilor albe ar însemna un dezastru. Ar fi exact pretextul de care are

nevoie diavolul de domnul Lake ca să închidă fabrica. L-ar trimite înapoi la turnuri să flămânzească. Să moară după ce a ajuns atât de departe, după ce s-a apropiat atât de mult.

Oamenii vin la lucru, discută, vocile lor răsunând în restul fabricii. Un megodont mugeşte. Porţile se deschid zăngănind. Cineva verifică linia şi roţile ambreiajelor se trezesc la viaţă, huruind.

— Ce trebuie să facem? întreabă Mai.

Hock Seng se uită la cuve şi la maşinării. La camerele încă goale.

— Numai tu ştii că sunt bolnavi?

— I-am găsit când am venit, încuviinţează Mai.

— Eşti sigură? N-ai mai vorbit cu nimeni înainte să vii la mine? Nu a mai intrat nimeni aici? Nu mai era altcineva cu tine când i-ai găsit, cineva care poate că şi-a luat o zi liberă după ce i-a văzut în starea asta?

— Nu. Eram singură, dă fata din cap. Mă aduce un fermier până la marginea oraşului, în caiacul lui, pe *khlong*-uri. Întotdeauna ajung mai devreme.

Hock Seng se uită în jos spre cei doi bolnavi şi apoi la fată. Sunt doar patru în cameră. Patru. Se cutremură la gândul care-i trece prin minte. E un număr fatidic, patru. *Sz.* Patru. *Sz.* Moarte. Un număr mai bun e trei sau doi.

Sau unu.

Unu e ideal pentru a păstra un secret. Fără să-şi dea seama, mâna lui Hock Seng se întinde după cuţit, gândindu-se la Mai. O treabă urâtă. Dar totuşi, mai puţin urâtă decât numărul patru.

Părul lung al fetei e prins într-un coc delicat în creştet ca să nu-i cadă în echipamentul de pe linii. Gâtul e expus. Mai îl priveşte, fără să-i intuiască intenţiile. Hock Seng îşi întoarce privirea, evaluând din nou starea celor doi băieţi, gândindu-se la profeticul număr patru. Patru, patru, patru. Moarte. Unu e mai bun. Unu e cel mai bun număr. Inspiră profund şi ia o decizie. Se îndreaptă spre Mai.

— Vino aici.

Ea ezită. Bătrânul se încruntă la ea şi îi face semn să se apropie.

— Vrei să-ţi păstrezi locul de muncă, nu-i aşa?

Ea încuviinţează încet.

— Atunci vino aici. Ăştia doi trebuie duşi la un spital, nu-i aşa? Nu-i putem ajuta cu nimic aici. Şi doi oameni bolnavi care zac lângă un bazin cu alge nu înseamnă nimic bun nici pentru noi. Nu dacă nu vrem să murim de foame. Ajută-i să se ridice şi ne întâlnim la intrarea de serviciu. Să nu treci prin sala principală. Ia-o prin spate. Treci cu ei pe sub linie, pe ruta de serviciu. Intrarea de serviciu, ai înţeles?

Mai încuviinţează, nesigură. Hock Seng bate din palme, îmboldind-o.

— Repede! Repede! Târăşte-i dacă trebuie! spune el, făcând un semn înspre cei doi. Oamenii încep să sosească. Un secret e greu de ţinut dacă-l cunosc mai multe persoane, şi noi suntem patru aici. Hai să păstrăm măcar noi doi secretul. Orice număr e mai bun decât patru.

Moarte.

Mai trage aer în piept, înspăimântată, apoi mijeşte ochii cu determinare. Se ghemuieşte şi încearcă să-l ridice pe Kit. Hock Seng o urmăreşte cu privirea, să vadă dacă a înţeles planul, şi pleacă.

În sala principală, oamenii îşi pun deoparte pacheţelele cu mâncare şi râd, veseli. Nimeni nu se grăbeşte. Thailandezii sunt leneşi. Carnetele galbene ar fi început deja lucrul şi atunci totul ar fi fost pierdut. De data asta, Hock Seng e uşurat că lucrează cu thailandezi. Mai are puţin timp. Iese pe uşa din spate.

Afară, aleea e pustie. Zidurile înalte ale fabricii se întind de-o parte şi de alta. Hock Seng aleargă spre strada Phosri, cu grămada ei de standuri cu mâncare, tăiţei fierţi şi copii zdrenţăroşi. O ricşă cu bicicletă trece în viteză pe lângă el.

— *Mei!* strigă el. *Samloh! Samloh!* Aşteaptă!

Dar ricşa e deja departe. Hock Seng se îndreaptă spre intersecţie, şchiopătând, încercând să nu-şi forţeze prea mult genunchiul, şi zăreşte o altă ricşă. Îi face un semn conducătorului care se uită în spate să vadă dacă e ameninţat de competiţie şi apoi întoarce spre Hock Seng, pedalând nepăsător, profitând de o pantă înclinată.

— Mai repede! strigă bătrânul. *Kuai yidian,* futangiu de câini ce eşti!

Bărbatul ignoră abuzul verbal de care are parte şi opreşte bicicleta.

— M-aţi chemat, *Khun?*

Hock Seng sare înăuntru şi îi face un semn să o ia în jos pe alee.

— Dacă te grăbeşti mai am şi alţi pasageri pentru tine.

Omul bombăne ceva şi dirijează bicicleta spre aleea îngustă. Lanţul ţăcăne monoton. Hock Seng scrâşneşte din dinţi.

— Te plătesc dublu. Repede, repede!

Îi face semn să se grăbească. Conducătorul îşi lasă toată greutatea pe pedale, dar tot se târăşte ca un megodont. În faţă o vede pe Mai. Pentru o secundă, Hock Seng se sperie la gândul că ea a fost într-atât de proastă şi a scos trupurile din fabrică înainte de a ajunge el cu ricşa. Dar nu se vede nici urmă de Kit. Numai după ce vehiculul se opreşte, ea intră şi îl trage pe primul muncitor inconştient afară. Conducătorul tresare când vede trupul, dar Hock Seng se apleacă peste umărul lui şi sâsâie:

— Te plătesc triplu.

Îl apucă pe Kit şi îl împinge în ricşă înainte ca omul să apuce să protesteze. Mai dispare din nou înăuntru. Conducătorul se uită insistent la Kit.

— Ce are?

— E beat, spune Hock Seng. Şi el, şi prietenul lui. Dacă-i vede şeful în starea asta, îi dă afară.

— Nu pare beat.

— Te înşeli.

— Nu. Arată de parcă…

Hock Seng îl priveşte fix pe şofer.

— Cămăşile albe te vor prinde şi pe tine în laţul lor, odată cu mine. Omul ăsta stă pe scaunul tău, în prezenţa ta.

Ochii bărbatului se măresc. Se trage înapoi. Hock Seng încuviinţează şi continuă să îl privească.

— N-are niciun rost să te plângi acum. Eu îţi spun că sunt beţi. Te plătesc triplu când te întorci.

Mai reapare cu al doilea muncitor şi Hock Seng o ajută să-l urce în ricşă. Îi face semn fetei să li se alăture.

— La spital, spune el. Se apleacă înspre ea. La un altfel de spital, ne-am înţeles?

Mai dă din cap scurt.

— Bun. Ce fată deşteaptă.

Hock Seng se îndepărtează.

— Gata! Dă-i bice!

Conducătorul urneşte ricşa, pedalând mult mai repede de data asta. Bătrânul se uită în urma lor, la cele trei capete ale pasagerilor şi cel al bărbatului care saltă încontinuu, pe măsură ce roţile bicicletei se hurducăie de la pavajul denivelat. Se strâmbă. Patru din nou. E un număr cu ghinion, cu siguranţă. Se abţine să nu devină paranoic, întrebându-se dacă mai e capabil să facă planuri acum. E un om bătrân care se sperie de umbre.

Oare s-ar simţi mai bine dacă Mai, Kit şi Srimuang ar deveni hrană pentru peştii *plaa* cu aripioare roşii care mişună în râul Chao Praya? Dacă din ei ar mai rămâne doar nişte bucăţele de carne la mila crapilor înfometaţi?

Patru. *Sz.* Moarte.

Pielea îl mănâncă când se gândeşte că se află în proximitatea morţii. Îşi şterge mâinile de pantaloni, inconştient. Va trebui să facă o baie. Să se frece cu clor şi să spere că funcţionează. Conducătorul dispare din vedere, transportând marfa bolnăvicioasă. Hock Seng se îndreaptă spre fabrică, spre hala unde liniile cârâie şi oamenii schimbă obişnuitele saluturi de dimineaţă.

Cerule, dă să fie o coincidenţă. Să nu fie linia.

CAPITOLUL 17

De câte nopţi nu mai dormise? De una? De zece? De zece mii? Jaidee a pierdut măsura timpului. Luna răsărise de nenumărate ori când el încă nu dormea, şi zilele au trecut ca prin vis şi totul merge mai departe, într-o acumulare de zile şi speranţe care trec pe lângă el. Jertfe şi rugăciuni de reconciliere la care nu a primit răspuns. Ghicitori şi preziceri. Generali care-i spun să aibă încredere. Mâine. Peste trei zile, atunci, cu siguranţă. Zvonuri despre o calmare a situaţiei, şoapte despre o femeie.

Răbdare.

Jai yen.

Inimă calmă.

Nimic.

Justificări şi umilinţe umplu ziarele. O autocritică scrisă chiar de el. Încă şi mai multe acuzaţii false de lăcomie şi corupţie. Două sute de mii de bahţi pe care nu are cum să-i dea înapoi. Editoriale şi articole care-l condamnă în foile de zvonuri. Poveşti răspândite de duşmanii lui, cum că ar fi cheltuit banii pe curve sau pe un stoc privat de orez de la U-Tex în caz de foamete, pe care l-a ascuns undeva pentru beneficii personale. Tigrul nu mai reprezintă nimic, doar o cămaşă albă coruptă.

Penalizările au fost dictate. Ultimele bunuri pe care le mai avea, confiscate. Casa familiei, arsă, ca un rug funerar, în timp ce soacra jelea şi fiii săi, care nu-i mai poartă numele, priveau focul înmărmuriţi.

Se luase decizia că nu-şi va ispăşi pedeapsa într-o mănăstire din apropiere, ci va fi exilat în pădurile din Phra Kritipong, care fuseseră pustiite de cărăbuşul de fildeş şi unde aerul duhneşte a rugină verzicantă dinspre graniţa cu Myanmar. Exilat în pustietate ca să mediteze la *damma* lui. Sprâncenele i-au fost rase, la fel ca şi capul. Dacă va mai fi în viaţă după penitenţa aceasta, mai poate spera doar să păzească carnetele galbene din lagărele din sud, cea mai josnică muncă, pentru cel mai josnic membru al cămăşilor

albe.

Şi încă n-a aflat nimic despre Chaya.

E în viaţă? E moartă? Cine o răpise? Ministerul Comerţului? Sau altcineva? Un *jao por*, revoltat de îndrăzneala lui Jaidee? Sau cineva din Ministerul Mediului? Poate chiar Bhirombhakdi, iritat de lipsa de respect a lui Jaidee pentru protocol? Fusese o răpire sau un asasinat? Oare murise încercând să scape? Oare mai e şi acum în camera din fotografie, undeva în oraş, transpirând în vreun turn abandonat, aşteptând ca el să vină s-o salveze? Oare e hrană pentru pisicile Cheshire, pe vreo alee? Sau oare pluteşte pe Chao Praya, mâncată de crapi Boddhi de tip 2.3, pe care ministerul a reuşit să-i înmulţească? Nu i-a mai rămas nimic, doar întrebări. E ca şi cum ar striga într-o fântână, şi totuşi nu primeşte niciun răspuns.

Şi acum stă în *kuti*-ul sărăcăcios al unui călugăr, în apropiere de Wat Bowonniwet, aşteptând să afle dacă mănăstirea Phra Kritipong va accepta să-l reeduce. E îmbrăcat în straiele albe de novice. Nu va purta robe portocalii. Niciodată. Nu e călugăr, el ispăşeşte o penitenţă mai specială. Urmăreşte cu privirea petele ruginii de apă de pe pereţi, urmele de mucegai şi putreziciune.

Pe unul din pereţi e pictat un copac *bo,* cu Buddha aşezat lângă el, în căutarea iluminării.

Suferinţă. Totul e suferinţă. Jaidee se uită îndelung la copac. E doar o altă relicvă a istoriei. Ministerul a luat deja sub ocrotire câţiva, pe cei care nu au explodat din cauza presiunii interne exercitate de tot mai numeroşii cărăbuşi de fildeş, care îşi găseau adăpost în trunchiurile încâlcite ale arborilor *bo*, înainte de a-i distruge şi de a zbura mai departe, spre următoarea victimă, apoi spre următoarea şi următoarea…

Totul e efemer. Nici măcar copacii *bo* nu sunt nemuritori.

Jaidee îşi atinge sprâncenele, pipăind semilunile sterpe de deasupra ochilor, unde avea odată păr. Încă nu s-a obişnuit cu noua lui înfăţişare. Totul se schimbă. Se uită în sus la copacul pictat şi la Buddha.

Am dormit. Tot timpul ăsta am dormit şi nu am înţeles

nimic.

Dar acum, privind arborele, ceva se petrece cu Jaidee.

Nimic nu trăieşte veşnic. Un *kuti* e o celulă. O celulă înseamnă închisoare. Stă într-o închisoare, în timp ce oamenii care i-au luat-o pe Chaya continuă să trăiască, beau şi preacurvesc şi râd. Nimic nu e permanent. Aceasta era principala învăţătură a lui Buddha. Nici cariera, nici instituţia, nici soţia, nici copacul... Totul se schimbă şi schimbarea e singurul adevăr.

Întinde o mână înspre perete şi urmăreşte cu degetele liniile de vopsea scorojite, întrebându-se dacă pictorul folosise ca model un copac real, dacă avusese norocul să trăiască atunci când aceştia încă existau, sau dacă s-a inspirat dintr-o poză. O copie a unei alte copii.

Într-o mie de ani se va mai şti că au existat asemenea copaci? Oare strănepoţii lui Niwat şi ai lui Surat vor şti că au existat odată un fel aparte de smochini, şi că şi aceia au dispărut? Vor şti că au fost la un moment dat o mulţime de copaci, de nenumărate soiuri? Nu doar tecii Gates şi bananieri modificaţi PurCal, ci şi mulţi, mulţi alţii?

Vor înţelege oare că nu am fost destul de rapizi şi de deştepţi ca să-i salvăm pe toţi? Că a trebuit să facem alegeri care ne vor bântui toată viaţa?

Grahamiţii care predică pe străzile Bangkokului din Biblia lor Sfântă spun poveşti despre mântuire. Cu pildele lor despre Bodhisattva Noe, care a salvat toate animalele şi copacii şi plantele pe pluta lui de bambus şi a plutit pe mări cu ele, îngrămădite unele peste altele, în timp ce căuta uscatul. Dar nu mai exista niciun Bodhisattva Noe acum. Mai e doar Phra Seub care le simte durerea, dar nu face nimic să le-o aline, şi micii Budhha din noroi de la Ministerul Mediului, care împiedică revărsarea apelor doar din pur noroc.

Imaginea copacului *bo* se înceţoşează. Obrajii lui Jaidee sunt udaţi de lacrimi şi el se uită în continuare în sus, la pictură, la Buddha care stă în poziţia lotus. Cine şi-ar fi putut imagina că oamenii de la companiile de calorii ar putea să atace smochinii? Şi cine-ar fi crezut că şi copacii

bo aveau să moară? *Farangii* nu au respect decât pentru bani. Jaidee îşi şterge lacrimile de pe obraji. E o prostie să crezi că ceva ar putea dura o veşnicie. Poate şi budismul e efemer.

Jaidee se ridică şi îşi adună hainele albe de novice în jurul său. Face o plecăciune în faţa desenului scorojit cu Buddha şi cu copacul dispărut.

Afară, luna străluceşte puternic în noapte. Câteva lămpi verzi cu metan licăresc, abia luminând potecile cu copaci de tec reproiectaţi care duc spre porţile mănăstirii. Nu are rost să-ţi doreşti ceva ce nu poţi regăsi. Toate lucrurile mor. Pe Chaya a pierdut-o deja. Aşa se schimbă lucrurile.

Nimeni nu păzeşte porţile. Se presupune că e docil. Că se va ploconi şi va implora, în speranţa că Chaya se va întoarce. Că se va lăsa călcat în picioare. Nici nu ştie dacă-i mai pasă cuiva de soarta lui. Şi-a atins scopul. A ştirbit imaginea lui Pracha şi le-a pătat tuturor reputaţia. Cui îi mai pasă dacă rămâne sau pleacă?

Iese pe străzile întunecate ale Oraşului Fiinţelor Divine şi se îndreaptă spre sud, spre râu, spre Marele Palat şi spre luminile strălucitoare ale Bangkocului, pe aleile aproape pustii. Spre digurile care îi apără de blestemul *farangilor*, împiedicând apa să năvălească în oraş.

În faţa lui se ridică Altarul Coloanei Oraşului, cu acoperişul scânteind, şi cu imaginile lui Buddha luminate de ofrande, în fumul dulce al beţişoarelor parfumate. În acest loc declarase Rama al XII-lea că nu va abandona Krung Thepul. Că oraşul nu va ajunge pe mâna *farangilor* aşa cum Ayutthaya a încăput pe mâna birmanezilor cu secole în urmă.

În timp ce nouă sute nouăzeci şi nouă de călugări îmbrăcaţi în robe portocalii psalmodiau, regele declarase că oraşul avea să fie salvat, şi din acel moment Ministerul Mediului a fost responsabil cu apărarea Krung Thepului. Le-a cerut să ridice diguri puternice şi canale de scurgere care să protejeze oraşul de aluviunile de după muson şi de revărsarea valurilor taifunului. Krung Thepul avea să rămână în picioare.

Jaidee se plimbă, ascultând cântecul monoton al călugărilor care se roagă în fiecare minut din zi, chemând spiritele din întreaga lume în ajutorul Bangkokului. Au fost dăţi în care îngenunchease pe podeaua de marmură a altarului, plecându-se în faţa coloanei centrale a oraşului, implorând ajutor de la rege şi de la spirite şi de la orice altă formă de viaţă care sălăşluia în oraş, pentru a-şi putea continua misiunea. Coloana oraşului era ca un talisman. Îl făcea să spere.

Acum trece pe lângă ea în roba sa albă şi nu se uită înapoi.

Totul e efemer.

Se plimbă pe străzi, îndreptându-se spre cartierele aglomerate de lângă Charoen Khlong. Apa clipoceşte liniştit. Nimeni nu se sinchiseşte de suprafaţa ei întunecată la ora asta târzie. Dar în faţa lui, într-una dintre arcade, o lumânare pâlpâie uşor. Se apropie de ea.

— Kanya!

Fostul său locotenent se răsuceşte, surprinsă. Kanya încearcă să-şi ascundă uimirea, dar nu înainte ca Jaidee să observe că e şocată când îl vede: un om uitat de lume, ras în cap, fără sprâncene, care rânjeşte ca un nebun la ea, din capătul scărilor. Jaidee îşi dă jos sandalele şi urcă spre ea, alb ca o stafie. Căpitanul e conştient de înfăţişarea sa, dar nu se poate abţine să nu fie amuzat în timp ce dă la o parte paravanul şi intră.

— Credeam că ai plecat deja în pădure, spune Kanya.

Jaidee se aşază lângă ea, aranjându-şi roba. Se holbează la apele puturoase ale *khlong*-ului. Ramurile unui copac de mango se reflectă pe fundalul argintului lunii.

— Nu e uşor să găseşti o mănăstire care să se murdărească, acceptându-mă. Până şi cei de la Phra Kritipong se gândesc de două ori când vine vorba de inamicii Ministerului Comerţului.

Kanya se încruntă.

— Toată lumea vorbeşte despre ascensiunea lor la putere. Akkarat a lăsat deja să se înţeleagă că va permite importurile de modificaţi.

Jaidee tresare.

— Nu am auzit aşa ceva. Câţiva *farangi* poate, dar…

Kanya face o grimasă.

— Am tot respectul pentru regină, dar modificaţii nu se revoltă.

Locotenentul curăţă un mangustan. Coaja purpurie, aproape neagră în lumina slabă, se desface cu uşurinţă.

— Torapee măsurând urma lăsată de piciorul tatălui său.

Jaidee ridică din umeri.

— Toate lucrurile se schimbă.

Kanya se încruntă.

— Cum poate cineva să lupte împotriva bogăţiei lor? Puterea lor e averea. Cine îşi mai aduce aminte de îndatoriri când banii intră în ecuaţie şi e înconjurat de ei ca digurile de mare? Nu ne mai luptăm cu valurile. Ne luptăm cu bogăţia.

— Care e ispititoare.

— Nu şi pentru tine, spune Kanya, acru. Tu erai ca un călugăr şi înainte să te trimită într-un *kuti.*

— Poate de asta sunt un novice atât de sărac.

— N-ar trebui să fii în *kuti* acum?

— Nu-mi stă în caracter, rânjeşte Jaidee.

Kanya amuţeşte, privindu-l intens pe Jaidee.

— Nu ai fost hirotonisit?

— Sunt un războinic, nu un călugăr. Nu rezolv nimic stând într-un *kuti* şi meditând, spune el ridicând din umeri. M-am lăsat convins că ar trebui să fac asta. Faptul că am pierdut-o pe Chaya m-a derutat.

— Se va întoarce. Sunt sigură.

Jaidee îi zâmbeşte cu tristeţe protejatei lui, care încă mai speră şi crede. E surprinzător cum o femeie care zâmbeşte atât de rar şi care vede atâta tristeţe în lume crede că, în situaţia asta excepţională, lucrurile se vor termina cu bine.

— Nu, nu se va întoarce.

— Ba da!

Jaidee clatină din cap.

— Mereu te-am crezut o persoană sceptică.

Durerea răzbate pe chipul Kanyei.

— Ai făcut tot ce puteai ca să le arăţi că te predai. Ţi-ai distrus reputaţia! Trebuie să-i dea drumul.

— Nu o vor face. Cred că au omorât-o chiar din a doua zi. Am sperat în continuare doar pentru că o iubeam nebuneşte.

— Nu ai de unde să ştii că e moartă. Poate încă o ţin captivă.

— Cum ai spus şi tu, mi-am distrus reputaţia. Dacă voiau doar să-mi dea o lecţie i-ar fi dat drumul deja. Cred că au vrut să ne transmită un altfel de mesaj.

Jaidee priveşte apele liniştite ale *khlong-ulul.*

— Vreau să-mi faci o favoare.

— Orice.

— Împrumută-mi o armă cu arc.

Ochii Kanyei se măresc de uimire.

— *Khun…*

— Nu-ţi face griji, ţi-o voi înapoia. Nu vreau să vii cu mine, vreau doar o armă bună.

— Eu…

— Nu te teme, o să fiu bine, rânjeşte el. Şi nu vreau să distrug două reputaţii.

— Te duci la Ministerul Comerţului.

— Akkarat trebuie să ştie că Tigrul încă mai are colţi.

— Nici nu ştii sigur că ei au răpit-o.

— Cine altcineva poate să fie?

Jaidee ridică din umeri.

— Am mulţi duşmani, dar, la urma urmei, doar unul adevărat. Suntem doar eu şi Ministerul Comerţului, zâmbeşte el. Am fost un prost să mă las convins că nu e doar atât.

— Vin cu tine.

— Nu. Stai aici. Ai grijă de Niwat şi de Surat. Asta-i tot ce-ţi cer, locotenente.

— Te rog să nu faci asta. Am să-l implor pe Pracha, mă duc să…

Jaidee o întrerupe, înainte să mai spună şi alte prostii. Era o vreme în care i-ar fi permis să-şi păteze reputaţia pentru el, ar fi lăsat-o să-i găsească justificări şi să implore, dar

vremea aceea trecuse.

— Nu-mi doresc nimic altceva, spune el. Sunt mulţumit. Am să mă duc la Ministerul Comerţului şi-i voi face să plătească. Tot ce s-a întâmplat a fost *kamma.* Nu-mi era menit s-o păstrez pe Chaya pentru totdeauna, sau ea pe mine. Dar cred că încă mai putem schimba lucrurile, dacă ţinem la *damma* noastră. Cu toţii avem o datorie de împlinit, Kanya. Pentru oamenii noştri. Am trăit multe vieţi. Am fost doar un băiat, apoi un campion la *muay thai,* tată şi cămaşă albă. Chiar şi călugăr, spune el privindu-şi roba albă. Nu-ţi face griji pentru mine, rânjeşte el. Mai am câteva etape de parcurs până să renunţ la viaţa asta şi să mă reîntâlnesc cu Chaya. Vocea i se înăspreşte. Mai am afaceri neterminate şi nu mă voi odihni până nu le închei.

Kanya îl ascultă, cuprinsă de tristeţe.

— Nu poţi să te duci singur.

— Nu. Îl iau pe Somchai cu mine.

Ministerul Comerţului: instituţia care funcţionează în deplină siguranţă, care-şi bate joc de el cu atâta uşurinţă, care-i răpeşte soţia şi îi lasă în inimă un gol de mărimea unui durian.

Chaya.

Jaidee studiază clădirea. Stând în faţa luminilor puternice, se simte ca un sălbatic în pustietate, ca un şaman dintr-un trib de munteni în faţa unei armate de megodonţi care înaintează. Pentru o clipă, ezită să-şi continue misiunea.

Ar trebui să-i văd pe băieţi, îşi spune. *Aş putea să mă duc acasă.*

Şi totuşi a venit până aici, stă şi priveşte geamurile luminate ale clădirii Ministerului Comerţului, unde combustibilul arde de parcă Contracţia nu ar fi avut loc, de parcă oraşul nu e împrejmuit de diguri pentru a nu fi înghiţit de ocean.

Undeva în clădire un om stă pe vine şi complotează. Bărbatul care îl privea insistent pe platformele de ancorare cu mult timp în urmă. Care scuipa betel şi se deplasa ca şi cum Jaidee n-ar fi fost decât un gândac care merita să fie

strivit. Un bărbat care stătuse lângă Akkarat şi privise liniştit înfrângerea lui Jaidee. El îl va conduce la locul de veci al Chayei. El e cheia. Undeva în spatele acelor ferestre luminate.

Jaidee pătrunde în umbre. Atât el, cât şi Somchai poartă haine închise la culoare, fără niciun simbol, ca să se piardă în întunecimea nopţii. Somchai e rapid. E unul din cei mai buni. Periculos şi silenţios. Se pricepe la spart încuietori şi, la fel ca Jaidee, e motivat.

Somchai priveşte clădirea cu o expresie gravă pe chip. Aproape la fel de gravă ca a Kanyei, îşi dă seama Jaidee. E o atitudine pe care o adoptă toţi, până la urmă. Intră în atribuţiile postului. Căpitanul se întreabă dacă thailandezii au zâmbit vreodată, aşa cum susţineau legendele. De fiecare dată când îşi auzea fiii râzând, era ca şi cum o orhidee ar fi înflorit în pădure.

— Se vând ieftin, şopteşte Somchai.

Jaidee încuviinţează scurt.

— Îmi amintesc de vremea în care Ministerul Comerţului era doar un departament al Ministerului Agriculturii, şi acum uite ce a ajuns.

— Eşti bătrân. Comerţul a fost întotdeauna un minister puternic.

— Nu. Doar un departament micuţ. O glumă.

Jaidee arată înspre complexul nou cu ventilatoarele cu transmisii de ultimă generaţie, cu tende şi porticuri.

— E o lume nouă.

Parcă pentru a-l provoca, două pisici cheshire sar pe o balustradă, dichisindu-se şi curăţându-se. Îşi schimbă culorile, apărând şi dispărând, fără să le pese că au fost văzute. Jaidee îşi scoate arma şi ţinteşte.

— Asta ne-a dat Ministerul Comerţului. Ar trebui să aibă pisici pe insigne.

— Nu face asta, te rog.

Căpitanul se uită la Somchai.

— Nu-mi afectează karma. Creaturile astea nu au suflet.

— Dar mor ca orice alt animal.

— Acelaşi lucru poţi să-l spui şi despre cărăbuşii de fildeş.

Somchai îşi lasă capul în jos şi nu mai spune nimic. Jaidee se încruntă şi îşi pune arma înapoi în toc. Şi-ar irosi muniţia, oricum. Mai sunt destule.

— Căutam detalii despre otrava pentru pisici cheshire la un moment dat, spune Somchai într-un final.

— Acum tu îţi arăţi vârsta.

Somchai ridică din umeri.

— Aveam familie pe atunci.

— Nu am ştiut.

— Cibiscoză de tip 118 Aa. A lovit rapid.

— Îmi aduc aminte. Şi tatăl meu a murit la fel. O variaţie nefastă.

Somchai încuviinţează.

— Le duc dorul. Sper că s-au reîncarnat în ceva frumos.

— Sunt sigur că aşa e.

— Pot doar să sper. Am devenit călugăr pentru ei. Am fost hirotonisit pentru un an. M-am rugat. Am adus multe jertfe. Pot doar să sper, repetă el.

Pisicile miorlăie din nou, în timp ce Somchai le priveşte.

— Am omorât mii şi mii. Am ucis şase oameni în toată viaţa mea şi n-am regretat nicio clipă, dar am omorât mii de pisici cheshire şi n-am avut niciodată conştiinţa împăcată.

Face o pauză şi se scarpină după ureche, acolo unde îi apare un început de *fa'gan.*

— Câteodată mă întreb dacă cibiscoza care mi-a omorât familia nu a fost un soi de pedeapsă karmică pentru toate pisicile alea pe care le-am ucis.

— N-are cum. Nu sunt nişte creaturi naturale.

Somchai ridică din umeri.

— Se înmulţesc, mănâncă, trăiesc, respiră, spune el, zâmbind uşor. Dacă le mângâi, torc.

Jaidee se strâmbă, dezgustat.

— E adevărat. Le-am atins. Sunt reale. La fel ca mine şi ca tine.

— Sunt doar nişte recipiente goale. Nu au suflet.

Somchai ridică încă o dată din umeri.

— Poate până şi cele mai monstruoase făpturi create de

japonezi au viaţă în ele, într-un fel sau altul. Mi-e teamă. Dacă Noi şi Chart, şi Malee, şi Prem s-au reîncarnat în modificaţi? Nu toţi merităm să devenim *phii* de Contracţie. Poate unii dintre noi devenim modificaţi, şi o să muncim, şi o să muncim, şi o să muncim în fabricile japoneze, înţelegi? Suntem atât de puţini, faţă de câţi eram. Unde au dispărut toate sufletele? Poate s-au dus la japonezi. Poate că sunt modificaţi acum.

Jaidee încearcă să-şi stăpânească neliniştea la auzul vorbelor lui Somchai şi la ceea ce sugerau ele.

— E imposibil.

Somchai îl priveşte resemnat.

— Oricum. N-aş suporta să mai vânez pisici.

— Atunci hai să vânăm oameni.

Peste drum de ei, o uşă se deschide şi un angajat al ministerului iese pe trotuar. Jaidee traversează strada deja, alergând să-l prindă. Ţinta lor se îndreaptă spre un stand de biciclete şi se apleacă să desfacă un lanţ. Căpitanul îşi scoate ciomagul. Bărbatul priveşte în sus şi apoi Jaidee îl încalecă, lovindu-l. Bărbatul are timp să ridice un braţ. Căpitanul îl pocneşte, după care îi mai trage una peste ceafă.

Somchai se apropie de el.

— Te mişti bine pentru un bătrân.

Jaidee zâmbeşte.

— Apucă-l de picioare.

Îl târăsc pe cealaltă parte a străzii, păşind în umbra tulbure dintre lămpile cu metan. Jaidee îl caută prin buzunare. Aude clinchetul unor chei. Le scoate, ridicându-le ca pe un premiu. Îl leagă pe bărbat în grabă, îi pune un căluş şi îi acoperă ochii. O pisică trece pe lângă ei, privindu-i, o combinaţie de pânză, umbră şi piatră.

— Crezi că o să-l mănânce? se întreabă Somchai.

— Dacă ţi-ar fi păsat, m-ai fi lăsat să le omor.

Somchai se gândeşte la cuvintele lui, dar nu-i răspunde. Jaidee imobilizează victima.

— Hai să mergem.

Cei doi trec strada în fugă, îndreptându-se spre uşă.

Cheia se potriveşte şi o clipă mai târziu, pătrund în interior.

Becurile luminează puternic şi Jaidee se abţine să caute întrerupătoarele şi să cufunde clădirea Ministerului în beznă.

— Ce prostie să laşi oamenii să lucreze până târziu, să iroseşti atât cărbune.

Somchai ridică din umeri.

— Poate că omul nostru e în clădire chiar acum.

— Nu dacă e norocos.

Dar şi Jaidee se gândise la acelaşi lucru. Se întreabă dacă o să poată să-şi păstreze cumpătul dacă îl va găsi pe cel care o omorâse pe Chaya. Se întreabă dacă ar trebui s-o facă.

Cei doi străbat mai multe holuri luminate. Câţiva angajaţi ai ministerului încă mai sunt în clădire, dar nici unul nu pare să le remarce prezenţa. Amândoi păşesc cu încredere, cu atitudinea unor oameni importanţi. Jaidee îi salută pe cei care trec pe lângă el, dând încet din cap. Până la urmă ajung la departamentul pe care-l caută. Somchai şi Jaidee se opresc în faţa uşilor de sticlă. Căpitanul ridică bastonul.

— Sticlă, observă Somchai.

— Vrei să încerci?

Somchai examinează încuietoarea, îşi scoate uneltele şi începe să lucreze, cercetează yala, pipăind cu atenţie mecanismul. Coridorul e puternic luminat.

Somchai nu reuşeşte să deschidă.

— Nu contează, spune Jaidee, ridicându-şi bastonul. Dă-te la o parte.

Sticla se sparge uşor, zgomotul propagându-se de-a lungul holului. Cei doi aşteaptă să audă paşi, dar nu se întâmplă asta. Intră în cameră şi încep să scotocească prin birouri. Până la urmă Jaidee găseşte dosarele pentru personal şi examinează fotografiile prost făcute, aşezând într-un teanc separat pozele oamenilor care i se par cunoscuţi, sortând şi filtrând.

— Mă cunoştea, şopteşte Jaidee. S-a uitat fix în ochii mei.

— Toată lumea te cunoaşte, Jaidee. Eşti celebru.

Căpitanul face o grimasă.

— Crezi că venise la platforme ca să ridice ceva, un pachet poate? Sau doar pentru inspecţie?

— Poate că voia ceva din marfa lui Carlyle. Sau din încărcătura vreunui dirijabil care a ratat aterizarea şi a ajuns în Lanna, care e sub ocupaţie. Sunt o mie de posibilităţi, nu?

— Uite! arată căpitanul. Ăsta e!

— Eşti sigur? Cred că avea un chip mai sever, totuşi.

— Sunt sigur că el e.

Somchai se încruntă, privind la dosar peste umărul lui Jaidee.

— Un om de la bază, fără importanţă. Fără nici un fel de influenţă.

— Nu, spune Jaidee, clătinând din cap. E puternic. Am văzut cum se uita la mine. Şi a venit şi la ceremonie, atunci când m-au retrogradat. Nu are trecută nicio adresă. Doar Krung Thep, spune el, încruntându-se.

Se aude mişcare dinspre hol. Doi bărbaţi stau în pragul uşii sparte cu armele îndreptate spre ei.

— Nu mişcaţi!

Jaidee face o grimasă şi ascunde dosarul la spate.

— Da? E vreo problemă?

Ofiţerii intră în cameră, examinând birourile.

— Cine eşti?

Jaidee se uită la Somchai.

— Parcă ziceai că sunt faimos.

— Nu tuturor le place *muay thai*-ul, spune Somchai, ridicând din umeri.

— Da, dar toţii pariază. Ar fi trebuit să mizeze pe luptele mele.

Gărzile se apropie. Le ordonă să îngenuncheze.

Când indivizii se apropie să-i dezarmeze, Jaidee îl loveşte pe unul dintre ei cu cotul în stomac. Se răsuceşte şi îl mai loveşte o dată cu genunchiul în cap. Celălalt ofiţer trage şi un val de discuri pornesc prin aer, vâjâind, dar Somchai îl pocneşte în gât. Bărbatul se prăbuşeşte la pământ, scăpând pistolul din mână, cu traheea ruptă.

Jaidee îl prinde pe celălalt şi îl trage spre el.

— Îl cunoşti pe acest bărbat?

Îi ţine poza în faţă. Ochii ofiţerului se măresc de uimire şi scutură din cap, încercând să ajungă la pistol. Jaidee îndepărtează arma cu piciorul, după care îi trage omului una în coaste.

— Spune-mi tot ce ştii despre el! E de-al vostru, e omul lui Akkarat.

Bărbatul scutură din cap.

— Nu!

Jaidee îl pocneşte în faţă. Sângele începe să curgă. Se apleacă spre omul care se văicăreşte.

— Spune-mi sau o să mori ca amicul tău.

Amândoi privesc instinctiv spre omul care horcăie şi se sufocă.

— Vorbeşte, îl îndeamnă Jaidee.

— Nu e nevoie de aşa ceva.

În prag stă chiar bărbatul pe care-l caută Jaidee.

Camera se umple de oameni. Căpitanul îşi scoate pistolul, dar nu mai apucă să tragă. Scapă arma din mână. Sângele începe să curgă. Încearcă să fugă spre ferestre, dar e înconjurat, şi alunecă pe marmura udă. Toţi se prăbuşesc la pământ într-o învălmăşeală de membre. Jaidee aude urletele lui Somchai, venind ca de departe. Braţele îi sunt întoarse la spate şi cineva îi leagă încheieturile cu sfoară de ratan.

— Opriţi-i hemoragia, ordonă bărbatul, nu vreau să moară.

Jaidee se uită în jos. Din braţ îi ţâşnesc şuvoaie de sânge. Bărbaţii care-l ţin strâns îi opresc sângerarea. Nu e sigur dacă senzaţia de ameţeală pe care o simte e din cauza hemoragiei sau din pricina dorinţei arzătoare pe care o are de a-l vedea pe bărbatul acela mort. E ridicat în picioare. Somchai e alături de el, cu nasul spart şi sângerând, cu ochii închişi. Cu dinţii roşii. În spatele lui, doi paznici zac la podea.

Bărbatul îi studiază pe Jaidee şi pe Somchai. Căpitanul îi susţine privirea.

— Căpitane Jaidee. Parcă trebuia să te călugăreşti.

Jaidee încearcă să ridice din umeri.

— *Kuti*-ul meu nu era suficient luminat. M-am gândit să-mi fac penitenţa aici.

Bărbatul surâde imperceptibil.

— Asta se poate aranja, spune el, făcându-le un semn oamenilor. Duceţi-i sus.

Aceştia îi îmbrâncesc pe Jaidee şi Somchai şi îi scot din cameră, târându-i pe hol până la lift. Un lift adevărat, pe electricitate, cu butoane care strălucesc şi desene cu Ramakin pe pereţi. Butoanele sunt făcute să arate ca nişte guri de demoni, cu sculpturi ale unor femei voluptuoase care joacă *saw duang* şi *jakae* pe margini.

Uşile se închid.

— Cum te cheamă? întreabă Jaidee.

Bărbatul surâde indiferent.

— Nu contează.

— Eşti animalul de companie al lui Akkarat.

Omul nu-i răspunde.

Uşile se deschid. Au ajuns pe acoperiş, la etajul cincisprezece. Oamenii îi împing pe Jaidee şi pe Somchai spre marginea clădirii.

— Repede, spune bărbatul. Aşteptaţi acolo, unde vă putem vedea.

Oamenii lui îşi aţintesc armele spre el şi îi fac semn să meargă, până când căpitanul şi Somchai stau chiar pe buza construcţiei, privind în jos la luminile difuze ale lămpilor cu metan. Jaidee încearcă să calculeze distanţa care îi desparte de sol.

Deci aşa e când stai faţă în faţă cu moartea. Se uită în jos, la străzile îndepărtate, la aerul care îl aşteaptă.

— Ce-ai făcut cu Chaya? îi strigă bărbatului.

Acesta zâmbeşte.

— De-asta eşti aici? Pentru că nu ţi-am dat-o înapoi suficient de repede?

Jaidee simte un fior de speranţă. Oare se înşelase?

— Poţi să faci ce vrei cu mine, dar dă-i drumul ei.

Bărbatul stă pe gânduri. Ezită pentru că se simte vinovat? Jaidee nu-şi dă seama. E prea departe. Deci Chaya

e moartă?

— Dă-i drumul. Fă ce vrei cu mine.

Nu primeşte niciun răspuns.

Se întreabă dacă ar fi putut să facă lucrurile altfel. S-a pripit să vină aici. Dar ea era deja pierdută. Şi bărbatul nu i-a promis nimic, nu i-a dat de înţeles că ea mai trăieşte. Oare s-a comportat prosteşte?

— Mai e în viaţă sau nu? întreabă el.

Bărbatul zâmbeşte uşor.

— Cred că doare nesiguranţa asta.

— Dă-i drumul.

— Nu a fost nimic personal, Jaidee. Dacă ar fi fost o altă cale… spune el, ridicând din umeri.

E moartă. Căpitanul e sigur de asta. Parte a vreunui plan misterios. Nu ar fi trebuit să-l lase pe Pracha să-l convingă că nu e aşa. Ar fi trebuit să atace imediat cu toată forţa, să dea o lecţie Ministerului Comerţului. Se întoarce spre Somchai.

— Îmi pare rău.

Somchai ridică din umeri.

— Întotdeauna ai fost un tigru. Îţi stă în fire. Ştiam asta atunci când am acceptat să vin cu tine.

— Totuşi, Somchai, dacă murim aici…

— Dacă murim, tu o să te reîncarnezi într-o pisică, spune Somchai zâmbind.

Jaidee nu se poate abţine să nu râdă. Se simte bine şi nu se mai poate opri din râsul care-l binedispune. Până şi gărzile încep să chicotească uşor. Jaidee zăreşte surâsul de pe buzele lui Somchai şi începe să râdă în hohote.

Se aud paşi şi o voce.

— Ce petrecere amuzantă. Râdeţi cam mult pentru nişte hoţi ce sunteţi.

Jaidee nu se mai poate controla. Abia mai poate respira.

— Cred că e o greşeală. Lucrăm aici.

— Nu cred. Uită-te la mine.

Jaidee se întoarce. Ministrul comerţului în carne şi oase, stând în faţa lui. Şi lângă el… Jaidee se opreşte brusc din râs şi-şi pierde buna dispoziţie. Akkarat e înconjurat de

gărzi. Panterele Negre. Trupele regale de elită, semn că Akkarat e bine văzut la palat. Jaidee încremeneşte. Nicio persoană din Ministerul Mediului nu se bucură de o asemenea protecţie. Nici măcar generalul Pracha.

Akkarat zâmbeşte abia perceptibil, observând expresia şocată a lui Jaidee. Îi studiază pe cei doi de parcă ar fi nişte peşti tilapia, vânduţi în piaţă, dar căpitanului nu-i pasă. Privirea lui e fixată pe omul fără nume din spatele lui, care aşteaptă liniştit. Cel care… Jaidee face legătura.

— Nu eşti de la Ministerul Comerţului, murmură el. Eşti de la palat.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu mai eşti atât de curajos acum, nu-i aşa, căpitane Jaidee? întreabă Akkarat.

— Vezi, ţi-am zis că eşti faimos, şopteşte Somchai.

Jaidee aproape că începe să râdă din nou, deşi implicaţiile acestei noi descoperiri sunt îngrijorătoare.

— Palatul te susţine, cu adevărat?

— Ministerul Comerţului e în ascensiune. Somdet Chaopraya apreciază politica de deschidere, răspunde Akkarat.

Jaidee calculează distanţa dintre ei. E prea departe.

— Sunt surprins că un *heeya* ca tine îndrăzneşte să se apropie atât de mult de rezultatul complotului tău murdar.

— N-aş fi pierdut asta pentru nimic în lume. Ai fost un ghimpe enervant în coasta noastră, spune Akkarat, zâmbind.

— Atunci vrei să ai tu onoarea să ne împingi de pe clădire? îl provoacă Jaidee. Vrei să-ţi pătezi *kamma* cu moartea mea, *heeya?* Căpitanul face un semn cu capul spre oamenii din jur. Sau vrei să le pătezi lor *kamma?* Să-i vezi cum se reîncarnează în gândaci în viaţa următoare ca să fie striviţi de mii de ori înainte de o renaştere decentă? Să le pătezi mâinile cu sânge. De dragul profitului?

Oamenii se agită şi schimbă priviri între ei. Akkarat se încruntă.

— Tu o să te întorci ca gândac.

Jaidee rânjeşte.

— Hai atunci. Dovedeşte-ţi bărbăţia. Omoară un om fără apărare.

Ministrul ezită.

— Eşti un tigru de hârtie? îl întărâtă Jaidee. Hai atunci, fă-o! Deja am ameţit aici pe margine.

Akkarat îl măsoară din priviri.

— Ai întrecut măsura, cămaşă albă. Ai mers prea departe de data asta, spune el, îndreptându-se spre Jaidee.

Căpitanul se răsuceşte şi îi dă un picior în coaste. Oamenii încep să strige. Jaidee face un nou salt, mişcându-se la fel de lin cum o făcuse de fiecare dată pe stadion. Se simte de parcă n-ar fi părăsit Lumphini, de parcă n-ar fi părăsit mulţimile şi gloatele de pariori. Îi zdrobeşte piciorul ministrului cu o lovitură de genunchi.

Încheieturile îi pocnesc, neobişnuite cu asemenea mişcări, dar chiar şi legat la mâini, încă mai loveşte cu eficienţa unui campion. Îl izbeşte din nou. Ministrul geme şi se împleticeşte pe marginea clădirii.

Jaidee ridică piciorul ca să-i dea lovitura finală şi să-l arunce de pe clădire, dar deodată simte o durere puternică în spate. Se împleticeşte. Sângele ţâşneşte în aer. Discurile armelor cu arc îl spintecă. Jaidee îşi pierde ritmul. Marginea clădirii se apropie de el cu repeziciune. Zăreşte cum Panterele Negre îl apucă pe Akkarat şi îl trag la o parte. Încearcă să lovească din nou, dar aude şuieratul discurilor în timp ce-l străpung. Rănile adânci îi pulsează. Se loveşte de marginea clădirii şi cade în genunchi. Încearcă să se ridice, dar acum focul de armă e constant, mai mulţi oameni trag în el, şi sunetul strident al discurilor îl asurzeşte. Nu poate să se ferească. Akkarat îşi şterge sângele de pe faţă. Somchai se luptă cu două Pantere.

Jaidee nici nu realizează când este împins şi pică.

Căderea este mult mai scurtă decât se aşteptase.

CAPITOLUL 18

Zvonurile se răspândesc ca focul în pădurea moartă din Isaan. Tigrul e mort. Ministerul Comerţului are din ce în ce mai multă putere. Lui Hock Seng i se ridică părul de pe ceafă observând cum tensiunea creşte în oraş. Vânzătorul nu-i mai zâmbeşte când îi întinde ziarul. Două cămăşi albe care patrulează se încruntă la pietoni. Negustorii de legume se furişează de parcă ar vinde marfă de contrabandă. Tigrul e mort, dezonorat, dar nimeni nu cunoaşte detaliile. Chiar i se tăiase bărbăţia? Oare capul chiar îi fusese înfipt într-un ţăruş în faţa Ministerului Mediului ca un avertisment pentru cămăşile albe?

Hock Seng aproape că vrea să-şi adune banii şi să fugă, dar planurile din seif îl fac să rămână legat de birou. Nu mai simţise asemenea undă de şoc de la Incident.

Se ridică şi se duce spre fereastră. Îşi iţeşte capul afară, privind strada. Se întoarce la calculatorul cu pedală. Un minut mai târziu se uită pe geamul de observaţie al fabricii şi îi urmăreşte pe thailandezii care lucrează la linie. Aerul parcă e încărcat cu electricitate. O furtună se apropie, o furtună care va învolbura apele şi va face valuri.

Catastrofe pe stradă şi catastrofe în fabrică. La jumătatea schimbului, Mai venise din nou să-l cheme, cu umerii căzuţi. Un alt muncitor se îmbolnăvise şi fusese trimis la un al treilea spital, în Sukhumvit de data asta. Şi de jos, din inima sistemului de producţie, ceva putred se îndreaptă spre ei.

Bătrânul simte furnicături pe piele, gândindu-se la boala care colcăie în cazane. Sunt prea multe cazuri de îmbolnăvire ca să fie o simplă coincidenţă. Dacă sunt deja trei, vor fi şi mai multe, dacă nu raportează problema. Dacă o face, cămăşile albe vor da foc fabricii şi domnul Lake va fugi cu planuri cu tot peste ocean şi totul va fi pierdut.

Se aude un ciocănit în uşă.

— *Lai.*

Mai pătrunde în încăpere, arătând jalnic şi înfricoşată. Părul negru îi e ciufulit. Ochii îi săgetează prin încăpere,

căutând urme ale vizitei *farangului.*

— Îşi ia prânzul, o linişteşte Hock Seng. Ai dus-o pe Viyada?

— Nu m-a văzut nimeni.

— Bun. Asta e ceva.

Mai face o plecăciune de recunoştinţă.

— Da? Ce e?

Fata ezită.

— Sunt cămăşi albe prin împrejurimi. Multe. I-am văzut la intersecţie în drum spre spital.

— Te-au oprit? Te-au întrebat ceva?

— Nu. Dar erau foarte multe. Mai multe decât de obicei. Şi păreau furioase.

— E vina Tigrului şi a celor de la Comerţ. Asta e tot. Nu au cum să ştie de noi.

Mai încuviinţează nesigură, dar nu iese din cameră.

— E greu pentru mine să lucrez aici, spune ea. E prea periculos acum. Boala… Îşi găseşte cu greu cuvintele. Îmi pare foarte rău. Dacă mor… se opreşte ea din nou. Îmi pare foarte rău.

Hock Seng încuviinţează cu înţelegere.

— Da, desigur, nu faci bine nimănui dacă te îmbolnăveşti.

În gând, se întreabă totuşi unde îşi va găsi ea adăpost. El încă mai are coşmaruri, visează mahalaua carnetelor galbene şi se trezeşte brusc, tremurând şi mulţumind zeilor pentru ce are. Turnurile au şi ele bolile lor, acolo sărăcia ucide. Se strâmbă, întrebându-se ce alegere ar face el între groaza unei boli necunoscute şi siguranţa locului de muncă.

Nu, fabrica asta nu e sigură. E acelaşi tip de gândire care l-a determinat să plece din Malaysia prea târziu, încăpăţânarea lui de a accepta că nava se scufundă şi s-o abandoneze atunci când încă mai avea capul deasupra valurilor. Mai e înţeleaptă, el e un tăntălău. Încuviinţează scurt.

— Da, desigur. Ar trebui să pleci. Eşti încă tânără. Eşti thailandeză. O să-ţi găseşti altceva, spune el, zâmbind forţat. Ceva ca lumea.

Mai ezită.

— Da? o întreabă el.
— Mă gândeam că poate îmi primesc ultimul salariu.
— Bineînţeles.
Hock Seng se duce la seiful cu bani pentru cheltuieli, îl deschide şi scoate o mână de hârtii roşii. Într-un acces de generozitate, i le întinde pe toate.
— Uite. Ia asta.
Lui Mai i se taie respiraţia când vede teancul de bani.
— *Khun.* Mulţumesc, spune ea, făcând o plecăciune. Mulţumesc.
— Nu înseamnă nimic. Ai grijă de ei, fii econo…
Un strigăt răsună de la parter, apoi mai multe. Hock Seng intră în panică. Linia e oprită. Clopotul de alarmă bate continuu. Bătrânul se îndreaptă spre uşă şi se uită la linii. Ploi flutură din mână, făcându-i semn spre porţi. Alţii fug într-acolo, abandonându-şi posturile. Hock Seng îşi lungeşte gâtul, încercând să descopere motivul.
— Ce e? întreabă Mai.
— Nu-mi dau seama.
Se răsuceşte, fuge spre obloane şi le deschide. Bulevardul e plin de cămăşi albe, mărşăluind în formaţie. Îşi ţine respiraţia.
— Cămăşi albe.
— Vin aici?
Hock Seng nu-i răspunde. Se uită peste umăr la seif. *Dacă aş avea puţin timp…* Nu. Se comportă prosteşte. Şi în Malaysia întârziase prea mult şi nu trebuie să facă aceeaşi greşeală din nou. Se duce spre seiful cu bani şi scoate tot ce mai rămăsese înăuntru, punându-i într-un sac.
— Au venit din cauza bolnavilor? întreabă Mai.
Hock Seng clatină din cap.
— Nu contează. Vino aici.
Se duce la un oblon şi îl deschide. În faţa lor se întinde acoperişul fabricii. Mai priveşte cărămizile fierbinţi.
— Ce e asta?
— O posibilitate de evadare. Carnetele galbene se pregătesc întotdeauna pentru ce e mai rău. Vezi tu, suntem paranoici, spune el, ridicând-o pe Mai peste pervaz şi

zâmbind.

CAPITOLUL 19

— I-ai dat de înţeles lui Akkarat că e o ofertă la care trebuie să răspundă cât mai curând? întreabă Anderson.

— De ce te plângi? Doar încă n-a pus să fii sfâşiat de megodonţi, răspunde Carlyle şi ciocneşte un pahar de bere caldă de orez cu Anderson.

— Pot să-i dau acces la resurse. Şi nu cerem mare lucru în schimb. Cel puţin, nu după cât am cerut de-a lungul istoriei noastre.

— Deocamdată, îi merge foarte bine. Poate se gândeşte că n-are nevoie de tine. Cel puţin, nu cu toate cămăşile albe pe care le are la cherem. N-a mai avut atâta influenţă de la cele întâmplate pe 12 decembrie.

Lui Anderson i se citeşte iritarea pe chip. Mai ia o gură de bere şi pune paharul jos. Nu mai are chef de băutură caldă. Prins între arşiţa zilei şi consumul de *sato,* mintea sa e deja amorţită, înceţoşată. Începe să suspecteze că Sir Francis încearcă să-i alunge pe *farangi,* încercând să-i macine încet cu promisiuni deşarte şi whisky cald – *nu mai avem gheaţă azi, îmi pare rău.* În jurul barului, câţiva patroni par la fel de năuci de soare ca şi el.

— Ar fi trebuit să-mi accepţi oferta din capul locului, îi aminteşte Carlyle. Acum n-ai mai fierbe de căldură.

— Prima oară când mi-ai făcut oferta, erai un fanfaron ce tocmai pierduse un dirijabil.

Carlyle râde cu poftă.

— Ţi-a cam scăpat imaginea de ansamblu, nu-i aşa?

Anderson nu-i răspunde la micile împunsături. E îndeajuns de supărător ca oferta de sprijin să-i fie refuzată de Akkarat cu atâta dezinvoltură, dar adevărul e că Anderson abia se poate concentra pe ceea ce trebuie să facă. Emiko îi umple timpul şi gândurile. O caută la Ploenchit în fiecare noapte, o monopolizează, o scaldă în bahţi. Chiar şi cu lăcomia lui Raleigh, compania fetei e ieftină. În doar câteva ore, soarele se va cufunda în zare, iar ea va păşi din nou pe scenă. Prima oară când o văzuse

acolo, îi surprinsese privirea, iar ochii ei se agăţaseră de el, implorându-l să o salveze de ceea ce tocmai avea să se petreacă.

— Trupul meu nu-mi aparţine, îi spusese ea sec atunci când Anderson o întrebase despre spectacol. Bărbaţii care m-au proiectat mă pun să fac lucruri pe care nu pot să le controlez. De parcă mâinile lor ar fi în mine. Ca într-o… păpuşă, nu?

Pumnii încleştaţi, se închideau şi se deschideau inconştient, însă vocea îi rămânea supusă.

— M-au făcut obedientă, în toate privinţele.

Apoi îi zâmbise cu drăgălăşenie şi îi plutise în braţe, ca şi cum nu se plânsese câtuşi de puţin.

E un animal. Servilă ca un câine. Şi totuşi, dacă Anderson are grijă să nu aibă pretenţii, să o lase să respire, o altă versiune a fetei modificate iese la suprafaţă. Preţioasă şi rară, precum un copac *bo.* E sufletul ei, ce răzbate prin lanţurile sugrumate ale ADN-ului ei manipulat.

Se întreabă dacă s-ar simţi mai afectat de abuzurile pe care le îndură dacă ar fi fost o persoană în adevăratul sens al cuvântului. E straniu, trăind cu o creatură fabricată artificial, construită şi dresată pentru a servi. Chiar ea recunoaşte că sufletul ei se războieşte cu sine însăşi. Că nu ştie ce anume din ea îi aparţine numai ei şi ce a fost proiectat genetic. Oare râvna ei de a servi provine dintr-o urmă de ADN canin care o face să presupună că oamenii nemodificaţi o preced în ierarhia de loialităţi a haitei? Sau e doar antrenamentul despre care vorbise?

Larma de bocanci mărşăluind perturbă gândurile lui Anderson. Carlyle se îndreaptă de spate şi urmăreşte motivul zarvei cu bărbia ridicată. Anderson se întoarce şi aproape că-şi răstoarnă berea.

Strada se umple cu uniforme albe. Pietoni, biciclete şi căruţurile cu mâncare se dau la o parte, lipindu-se cu frenezie de zidurile în ruină şi de cele ale fabricilor, făcând loc pentru trupele Ministerului Mediului. Anderson îşi întinde gâtul. Puşti, bastoane negre şi cămăşi albe imaculate cât vezi cu ochii. Un dragon şerpuitor de hotărâre mărşăluieşte

pe străzi. Chipul hotărât al unei naţiuni ce nu a fost cucerită niciodată.

— Iisuse şi Noe cu toate orătăniile tale, mormăie Carlyle.

Anderson urmăreşte scena cu atenţie.

— Sunt o mulţime de cămăşi albe.

La un semnal nevăzut, doi soldaţi se desprind din grup şi intră la Sir Francis. Îi privesc pe *farangii* ce stau năuciţi de căldură cu un dezgust de-abia reţinut.

Patronul, de obicei atât de absent şi fără grijă, se îndreaptă grăbit spre ei şi face o plecăciune adâncă.

— E timpul să plecăm, nu crezi? rosteşte Anderson, făcând semn spre uşă.

Carlyle încuviinţează sumbru.

— Cu cât mai multă discreţie.

— Cam târziu pentru asta. Crezi că te caută pe tine?

— Şi eu care speram c-au venit aici după tine, răspunde Carlyle cu maxilarele încleştate.

Sir Francis termină de vorbit cu cămăşile albe. Se întoarce şi strigă către ceilalţi patroni.

— Îmi pare rău. Trebuie să închidem. Totul e închis. Aţi face bine să plecaţi numaidecât.

Anderson şi Carlyle se leagănă pe picioare.

— N-ar fi trebuit să beau atât de mult, mormăie Carlyle.

Se împleticesc afară din bar, laolaltă cu ceilalţi patroni. Cu toţii se trezesc sub arşiţa soarelui, clipind prosteşte în timp ce mai multe cămăşi albe potopesc strada. Bufnetul bocancilor umple aerul. Pereţii îi răspund, întorcându-i ecoul. Se apropie ca un nor de furtună, un semn de rău augur.

Anderson se întinde spre urechea lui Carlyle.

— Bănuiesc că nu e încă una din maşinaţiunile lui Akkarat? Nu ca atunci când ţi-ai pierdut dirijabilul sau ceva asemănător?

Carlyle nu răspunde, dar expresia sumbră de pe figura lui îi spune lui Anderson tot ceea ce trebuie să ştie. Sute de cămăşi albe inundă strada şi tot mai multe continuă să apară. Un fluviu nesfârşit de uniforme.

— Sigur au chemat trupe din provincie. E imposibil ca

atâtea cămăşi albe să lucreze în oraş.

— Sunt prima linie a ministerului, pentru arderi, îl lămureşte Carlyle. Atunci când cibiscoza şi gripa aviară scapă de sub control.

Dă să arate cu degetul, apoi coboară mâna, nedorind să atragă atenţia asupra lor. În schimb, dă din cap.

— Vezi insigna? Tigrul şi torţa? E o divizie sinucigaşă. Acolo şi-a început cariera Tigrul din Bangkok.

Anderson încuviinţează mohorât. Una e să te plângi de cămăşile albe, să glumeşti pe seama prostiei şi a foamei lor de şpăgi şi e cu totul altul să-i priveşti mărşăluind. Pământul se zguduie sub paşii lor apăsaţi. Colbul se ridică. Strada răsună de numărul lor crescând. Anderson simte un impuls aproape incontrolabil de a fugi. Ei sunt prădătorii. El, prada. Se întreabă dacă Peters şi Lei au avut parte de o asemenea avertizare înainte de nebunia din Finlanda.

— Ai o armă? îl întreabă pe Carlyle.

Cel din urmă clatină din cap.

— Te bagă mai rău în belea.

Anderson mătură strada cu privirea, în căutarea lui Lao Gu.

— Individul care m-a adus cu ricşa s-a făcut nevăzut.

— Ale naibii carnete galbene, râse Carlyle cu jumătate de gură. Se îndoaie ca salcia în vânt. Pun pariu că toţi chinezii din oraş se ascund acum.

Anderson îl apucă pe Carlyle de cot.

— Haide. Încearcă să nu atragi atenţia asupra ta.

— Unde mergem?

— Să ne îndoim şi noi ca salcia. Să vedem ce se-ntâmplă.

Anderson îl conduce pe o străduţă lăturalnică, care dădea spre *khlong*-ul principal de transport, canalul care ducea la mare. Aproape imediat dau de un cordon de cămăşi albe. Gărzile ridică puştile şi le fac semn să se întoarcă de unde au venit.

— Cred că izolează întregul district, spune Anderson. Ecluzele. Fabricile.

— Carantină?

— Ar purta măşti dacă ar fi venit să dea foc.

— Atunci, o lovitură de stat? Alt 12 decembrie?

Anderson se uită chiorâş la Carlyle.

— Te cam grăbeşti cu planificările, nu crezi?

— Poate că generalul Pracha ne-a luat-o înainte, rosteşte Carlyle, cu ochii aţintiţi la cămăşile albe.

Anderson îl trage în direcţia opusă.

— Hai. Mergem la fabrica mea. Poate că Hock Seng ştie ceva.

Pe toată lungimea străzii, cămăşile albe trebăluiesc de zor, scoţându-i pe oameni din prăvăliile lor, „încurajându-i“ să-şi încuie uşile. Ultimii proprietari de magazine înfig aşchii de lemn prin deschizături şi închid uşile de la intrare. Încă o companie de cămăşi albe trece pe stradă.

Anderson şi Carlyle ajung la fabrica SpringLife tocmai la timp ca să vadă cum megodonţii ies pe porţile principale. Anderson strigă la unul dintre dresori. *Mahoutul* opreşte namila şi se uită la Anderson în timp ce megodontul pufneşte şi dă nerăbdător din picioare. Muncitorii de la bandă forfotesc pe lângă obstacolul care se ivise brusc în drumul lor.

— Unde-i Hock Seng? întreabă Anderson. Şeful cartelelor galbene. Unde e?

Bărbatul clatină din cap. Mai mulţi muncitori ies grăbiţi din fabrică.

— Au venit cămăşile albe pe-aici? continuă Anderson.

Bărbatul răspunde prea repezit ca să înţeleagă.

Carlyle îi traduce.

— Spune că toate cămăşile albe vin să se răzbune. Vin să-şi recapete onoarea.

Omul îi face un semn categoric şi Anderson se dă la o parte.

Pe partea cealaltă a străzii, şi fabrica Chaozhou îşi evacuează muncitorii. Nici una din prăvăliile de pe stradă nu mai este deschisă. Căruţurile cu mâncare au fost fie trase înăuntru, fie duse înspre docuri. Toate uşile de pe stradă sunt închise. Câţiva thailandezi scot capetele pe ferestrele aflate la înălţime, dar strada e plină doar de muncitori alergând şi cămăşi albe în marş. Ultimii lucrători

de la SpringLife trec în fugă pe lângă Carlyle şi Lake, fără să-i privească.

— E din ce în ce mai rău cu fiecare clipă, bombăne Carlyle, cu chipul palid în spatele bronzului tropical.

Un nou val de cămăşi albe dau colţul. E un şarpe lat de câte şase inşi în şir, care se întinde pe întreaga lungime a străzii.

Lui Anderson i se face pielea de găină la vederea prăvăliilor închise, cu obloanele trase. De parcă toată lumea se pregătea pentru un taifun.

— Hai să facem ca localnicii şi să intrăm.

Apucă una din porţile grele de fier şi trage de ea.

— Ajută-mă.

Abia reuşesc să închidă porţile şi să ridice drugii de fier. Anderson zăvorăşte şi se sprijină de fierul cald, gâfâind. Carlyle cercetează gratiile cu privirea.

— Asta înseamnă că suntem în siguranţă? Sau că suntem prinşi în capcană?

— Încă nu suntem în închisoarea Khlong Prem. Aşa că să presupunem că victoria e de partea noastră.

Dar, în sinea sa, Anderson se îndoieşte. În joc sunt prea multe variabile, iar asta îl nelinişteşte. Îşi aduce aminte de răzmeriţa grahamiţilor din Missouri. Existaseră tensiuni, câteva discursuri şi dintr-odată totul degenerase, ajungându-se până la arderea recoltelor. Nimeni nu prevăzuse declanşarea violenţelor. Nici măcar un ofiţer al vreunui serviciu de informaţii nu anticipase cazanul care clocotea sub aparenta acalmie.

Anderson se suise pe un siloz de grâne, înecându-se cu fumul câmpurilor de HiGro, care ardeau în fâşii de foc, trăgând în insurgenţii de jos cu o puşcă pe care o recuperase de la un agent de pază încet de picior, în tot acel răstimp întrebându-se cum de nimeni nu observase semnele. Pierduseră fabrica din pricina acelei miopii. Iar acum e la fel. O erupţie subită şi surpriza constatării că lumea pe care o înţelege nu e cea în care trăieşte de fapt.

Să fie mâna lui Pracha, care încearcă să pună mâna pe puterea absolută? Sau Akkarat, care caută să provoace alte

necazuri? Sau pur şi simplu o nouă urgie? Ar putea fi orice. În timp ce Anderson priveşte şuvoiul de cămăşi albe, aproape că simte fumul de silozuri în flăcări şi de HiGro. Îi face semn lui Carlyle să intre în fabrică.

— Să-l găsim pe Hock Seng. Dacă e cineva care ştie ce se petrece, atunci el e.

La etaj, birourile administrative sunt pustii. Beţişoarele parfumate ale lui Hock Seng ard încet, ridicând firicele cenuşii de fum fin, mătăsos. Pe biroul său zac hârtii împrăştiate ce foşnesc sub suflul blând al ventilatorului.

Carlyle scoate un hohot de râs baritonal şi cinic.

— Ţi-ai pierdut secretarul?

— Aşa se pare.

Seiful pentru plăţile curente e deschis. Anderson se uită la rafturi. Cel puţin treizeci de mii de bahţi dispăruţi fără urmă.

— Pe toţi dracii! Nemernicul m-a jefuit.

Carlyle deschide un oblon, dezvăluind ţiglele ce se întindeau pe toată lungimea fabricii.

— Uită-te aici.

Anderson se încruntă.

— Tot timpul avea treabă cu încuietorile. M-am gândit că vrea să-i ţină la distanţă pe hoţi.

— În loc de asta, cred că avea de gând să-şi asigure o cale de a pleca nevăzut de-aici, râse Carlyle. Ar fi trebuit să-l concediezi când ai avut ocazia.

Bubuitul de bocanci pe dalele de piatră, acum singurul zgomot al străzii, răsună până la ei.

— Ei bine, trebuie să-l feliciţi pentru prevedere.

— Ştii cum spun thailandezii: „Când un carnet galben îşi ia tălpăşiţa, ai grijă la megodontul din spatele lui.“

Anderson priveşte încă o dată biroul, apoi se apleacă pe fereastră.

— Haide să vedem unde s-a dus secretarul meu.

— Vorbeşti serios?

— Dacă el nu a vrut să dea nas în nas cu cămăşile albe, atunci nici noi nu vrem asta. Şi e evident că avea un plan.

Anderson se ridică pe pervaz şi iese în lumina soarelui.

Mâinile îi ard pe ţigle. Se îndreaptă de spate, scuturându-le. Parcă stă într-o tigaie. Studiază acoperişul, respirând cu greu în căldura de furnal. La capăt se ridică fabrica Chaozhou. Anderson face câţiva paşi, apoi strigă în spate.

— Da. Cred că pe-aici a luat-o.

Carlyle urcă pe acoperiş. Broboane de sudoare îi lucesc pe faţă şi îi umezesc cămaşa. Cei doi traversează ţiglele încinse, iar aerul clocoteşte în jurul lor. Ajunşi la celălalt capăt al acoperişului, drumul li se sfârşeşte într-o alee despărţită de Thanon Phosri printr-un pasaj şerpuitor. La marginea celeilalte clădiri, o scară de frânghie se leagănă spre pământ.

— Să fiu al naibii.

Amândoi se uită la aleea aflată la trei etaje sub ei.

— Chinezul tău bătrân a sărit până acolo? întreabă Carlyle.

— Aşa se pare. Şi apoi a coborât pe scară, mormăie Anderson, uitându-se peste margine. E mult până jos. Nemernic alunecos.

Nu poate să nu zâmbească sumbru la gândul că Hock Seng e atât de abil.

— E o distanţă mare.

— Nu foarte mare. Şi dacă Hock Seng…

Anderson nu apucă să-şi termine propoziţia. Carlyle se avântă pe lângă el şi sare peste hău. Aterizează dur şi se rostogoleşte pe acoperiş. O secundă mai târziu e în picioare, rânjind şi făcându-i semn cu mâna să-l urmeze.

Anderson se încruntă, se dă înapoi şi aleargă spre margine. Aproape îşi sparge dinţii la aterizare. Nici nu apucă să se ridice bine, că îl vede pe Carlyle dispărând peste marginea clădirii, pe scară. Cu un genunchi învineţit, Anderson îl urmează. Când ajunge jos, Carlyle scrutează aleea.

— Dacă o luăm pe acolo, ajungem înapoi în Thanon Phosri şi la amicii noştri. Nu vrem asta, observă Carlyle.

— Hock Seng e paranoic. Sigur s-a gândit la o cale de retragere. Şi nu la una pe străzile principale.

Se îndreaptă în direcţia opusă. Aproape imediat, dă peste

un culoar între pereţii celor două fabrici. Carlyle clatină din cap cu admiraţie.

— Deloc rău.

Se strecoară prin culoarul îngust şi înaintează lipiţi de pereţi pentru mai bine de o sută de metri, până ajung la o uşă ruginită de tablă. Când o deschid, găsesc o bunicuţă care ridică ochii la ei de la hainele pe care le spăla. Sunt într-un fel de curte. Peste tot sunt agăţate rufe, prin materialul cărora soarele bate într-un curcubeu de culori. Bătrâna le face semn să treacă pe lângă ea.

Câteva momente mai târziu, ajung într-un *soi* micuţ, care la rândul său lasă loc unui labirint de alei care trec printr-o mahala improvizată pentru hamalii care lucrează la ecluzele digurilor, transportând bunuri de la fabrici spre mare. Alte alei strâmte, pline de muncitori care îşi iau masa aplecaţi deasupra tăiţeilor şi peştelui fript. Cocioabe WeatherAll. Sudoarea şi întunecimea acoperişurilor suprapuse. Fumul înecăcios de ardei iuţi îi face să tuşească şi să-şi acopere gurile în timp ce-şi croiesc drum prin zăpuşeală.

— Unde naiba suntem? murmură Carlyle. Nu mai am idee care-i stânga şi care-i dreapta.

— Mai contează?

Trec pe lângă câini lungiţi pe pământ, năuciţi de căldură, şi pisici tolănite pe maldăre de gunoi. Anderson e lac de sudoare. Ameţeala alcoolului de după-amiază dispăruse de mult. Şi mai multe alei întunecoase, spaţii strâmte printre clădiri, mii de cotituri, ocolind pe lângă biciclete şi maldăre de metal şi plastic de cocos pe care locuitorii mahalalei le adună ca să câştige un ban.

Zăresc o deschizătură mai largă şi ies prin ea în lumina de diamant a soarelui. Anderson soarbe cu nesaţ aerul relativ proaspăt, recunoscător că a scăpat de senzaţia de claustrofobie provocată de alei. Nu e un drum mare, dar măcar e circulat.

— Cred că recunosc locul, spune Carlyle. Pe undeva pe-aici e o cafenea unde îi place să meargă unuia din funcţionarii mei.

— Măcar nu sunt cămăşi albe.

— Trebuie să găsesc o modalitate să ajung la Victory. Am lăsat mulţi bani în seifurile de acolo.

— Cât crezi că valorează capul tău?

Carlyle se strâmbă la auzul vorbelor lui.

— Hm. Probabil ai dreptate. Cel puţin, trebuie să-l contactez pe Akkarat. Să văd ce se petrece. Să hotărâm care va fi următoarea noastră mişcare.

— Hock Seng şi Lao Gu au dispărut deja. Deocamdată, să ne luăm după carnetele galbene şi să ne dăm la fund. Putem lua o ricşă spre *khlong*-ul Sukhumvit şi apoi o barcă până la mine acasă. Aşa măcar vom fi departe de fabrici şi de zonele comerciale. Şi de nenorocitele de cămăşi albe.

Face semn unui conducător de ricşă, fără să se mai deranjeze cu târguiala în timp ce urcă.

Departe de cămăşile albe, Anderson începe să se relaxeze. Aproape că se simte ca un prost pentru teama de mai devreme. Era posibil să treacă pe lângă ei fără nicio problemă. Fără să fie nevoiţi să se caţere pe acoperişuri. Poate… Clatină din cap, frustrat. Are prea puţine informaţii.

Hock Seng n-a aşteptat. Doar a adunat banii şi a fugit. Anderson se gândeşte din nou la ruta lui de scăpare, atât de atent plănuită. Saltul… Începe să râdă.

— Ce-i atât de amuzant?

— Hock Seng. S-a gândit la tot. Şi-a aranjat fuga în amănunt. Cum a mirosit necazul… vâj! S-a şi dus pe geam.

Carlyle rânjeşte.

— Nu ştiam că ai un ninja geriatric în subordine.

— Mă gândeam că…

Anderson se opreşte. Traficul încetineşte simţitor. În faţă, zăreşte o cămaşă albă şi se ridică să vadă mai bine.

— Drace.

Oamenii în alb ai Ministerului Mediului sunt în mijlocul drumului, blocând traficul.

Carlyle se ridică lângă el.

— Punct de control?

— Se pare că nu vizează doar fabricile.

Anderson se uită peste umăr, căutând o modalitate de

scăpare, dar în urma lor e un adevărat noian de pietoni şi ciclişti care le blochează retragerea.

— Să o luăm la sănătoasa? întreabă Carlyle.

Anderson cercetează mulţimea. În spatele lor, un alt conducător de ricşă stă ridicat în pedale, urmărind scena, apoi se aşază în şaua bicicletei şi începe să claxoneze, iritat. Omul care le trage ricşa i se alătură.

— Nimeni nu pare îngrijorat.

La marginea drumului, thailandezii se târguiesc pentru grămezi mirositoare de durian, coşuri cu lămâiţă şi găleţi cu peşti. Nici ei nu par îngrijoraţi.

— Vrei să mergi la cacealma prin blocada lor? întreabă Carlyle.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Ce-i asta, vreo demonstraţie de putere din partea lui Pracha?

— Ţi-am spus în repetate rânduri, l-am pus pe Pracha cu botul pe labe.

— Nu prea pare să fie aşa.

Îşi întinde gâtul, căutând să vadă mai bine ce se petrece în faţă. Din câte îşi dă seama, cineva se ceartă cu cămăşile albe, gesticulând vehement. Un thailandez cu pielea închisă la culoare, ca de mahon, pe degetele căruia lucesc inele de aur. Anderson se căzneşte să audă, însă cuvintele sunt înecate de numărul tot mai mare de ciclişti care sosesc şi se alătură corului nerăbdător de claxoane.

Thailandezii par să creadă că nu au de-a face cu nimic mai mult decât cu un blocaj în trafic. Nimeni nu e speriat, doar nerăbdător. Alte biciclete sosesc şi încep să claxoneze, înconjurându-l cu muzica lor.

— Au… Rahat, murmură Carlyle.

Cămăşile albe îl trag pe certăreţ de pe bicicletă. Braţele i se bălăngăne prin aer, în cădere. Inelele de pe degete lucesc în lumina soarelui, apoi dispar sub cercul de uniforme albe. Bastoane de lemn se ridică şi cad. Sângele ţâşneşte sclipind.

Un scheunat ca de câine umple strada.

Cicliştii se opresc la unison din claxonat. Zgomotul străzii amuţeşte în timp ce toţi oamenii se întorc şi întind gâturile

să vadă ce se petrece. În tăcere, rugile sugrumate ale bărbatului se aud limpede. În jurul lor, sute de trupuri încremenesc şi aproape că-şi ţin răsuflarea. Oamenii se uită în stânga şi-n dreapta, brusc speriaţi, ca o turmă de copitate care s-a trezit dintr-odată cu un prădător în mijlocul ei.

Bufnetul surd al ciomegelor continuă să se audă.

Până la urmă, scâncetele bărbatului se opresc. Cămăşile albe se îndreaptă de spate. Unul din ei se întoarce şi face semn să se reia circulaţia. E un gest nerăbdător, oficial, de parcă oamenii s-ar fi oprit în drum să se uite la nişte flori sau la un carnaval.

Cicliştii înaintează ezitant. Traficul se reia încet-încet. Anderson se aşază.

— Hristoase.

Conducătorul ricşei se ridică în pedale şi începe să înainteze. Chipul lui Carlyle e schimonosit de spaimă. Ochii îi săgetează într-o parte şi-n alta.

— E ultima noastră şansă să fugim.

Anderson nu-şi poate lua privirea de la cămăşile albe de care se apropie tot mai mult.

— O să le atragem atenţia dacă coborâm din ricşă şi o luăm la fugă.

— Suntem *farangi.* Oricum atragem atenţia.

Trecătorii şi cicliştii trec prin punctul de control, ocolind scena măcelului.

O mână de cămăşi albe stau în jurul cadavrului. Sângele curge şuvoi din capul bărbatului. Muştele deja bâzâie prin şuviţele stacojii, cu aripile cleioase, savurându-şi festinul de calorii. Umbra unei pisici Cheshire se ghemuieşte la margine, însă drumul spre balta de sânge e blocat de o barieră de picioare îmbrăcate în pantaloni albi. Manşetele ofiţerilor sunt stropite de sânge, săruturi de rouă ale energiei cinetice absorbite.

Anderson se holbează la peisajul macabru. Carlyle îşi drege glasul, încercând să-i atragă atenţia.

O cămaşă albă se uită în direcţia zgomotului şi privirile li se întâlnesc. Anderson nu-şi dă seama cât timp s-au uitat

unul la altul, dar ura din ochii ofiţerului e de netăgăduit. Cămaşa albă ridică o sprânceană, provocator. Îşi loveşte bastonul de picior, lăsând o urmă însângerată.

Încă o lovitură şi individul întoarce capul în altă parte, dându-i de înţeles lui Anderson că aşa ar trebui să facă şi el.

CAPITOLUL 20

Moartea este o etapă. Un coridor către o altă viaţă. Când Kanya meditează îndeajuns de mult la ideea asta, realizează că nu va fi niciodată în stare să o înţeleagă cum trebuie. Adevărul e că Jaidee e mort şi că ei doi nu se vor mai întâlni în existenţa asta şi că orice ar fi câştigat el pentru viaţa viitoare, oricâte ofrande şi rugăciuni va închina Kanya, Jaidee nu va fi niciodată acelaşi, nevastă-sa nu se va mai întoarce, iar cei doi fii ai săi vor înţelege că în lume există doar pierdere şi suferinţă.

Suferinţă. Durerea este singurul adevăr. Dar e bine ca tinerii să râdă uneori şi să aibă parte de afecţiune, iar dacă dorinţa de a-ţi îmbrăţişa copilul înseamnă să te ancorezi de roata existenţei, atunci aşa să fie. „Un copil trebuie răsfăţat”, gândea Kanya în timp ce străbătea oraşul pe bicicletă în drum spre Minister şi spre adăpostul unde descendenţii lui Jaidee fuseseră găzduiţi. „Un copil trebuie răsfăţat.”

Străzile sunt patrulate de cămăşile albe. Colegii ei, adunaţi cu miile, pun stăpânire, controlându-şi cu greu furia, pe bijuteriile coroanei Ministerului Comerţului.

Decăderea Tigrului. Uciderea tatălui lor. Sfântul în viaţă, înfrânt. Durerea ar fi comparabilă doar cu pierderea lui Seub Nakhasathien. Ministerul Mediului jeleşte, şi împreună cu el, tot oraşul. Dacă planul generalului Pracha va funcţiona, va veni rândul lui Akkarat şi a Ministerului Comerţului să jelească. Ministerul Comerţului şi-a depăşit atribuţiile. Chiar şi Bhirombhakdi admite că cineva trebuie să plătească pentru o asemenea insultă.

La porţile ministerului îşi arată permisul de trecere şi apoi îşi găseşte drumul spre clădire. Pedalează pe aleile din cărămidă printre arbori de tec şi bananieri, îndreptându-se către complex. Familia căpitanului a avut aici tot timpul o casă modestă. La fel de modestă ca Jaidee. Dar acum, ultimii vlăstari ai familiei lui trăiesc într-un spaţiu minuscul. Un sfârşit amar pentru un om ilustru. Ar fi meritat mai mult

decât nişte barăci din ciment năpădite de mucegai.

Chiar şi casa Kanyei e mai mare decât a fost vreodată locuinţa lui Jaidee, şi ea trăieşte singură. Femeia îşi sprijină bicicleta de un zid şi se holbează la barăci. E una din cele câteva abandonate de minister. În dreptul intrării se află un petic de pământ sufocat de buruieni şi un leagăn stricat. La mică distanţă se vede un teren de *takraw* destinat birocraţilor din minister. La ora aceasta din zi, nu joacă nimeni şi fileul atârnă moale în arşiţă.

Kanya stă în dreptul clădirii dărăpănate urmărind un grup de copii cum se joacă. Nici unul dintre ei nu este al lui Jaidee. Surat şi Niwat sunt înăuntru probabil. Se pregătesc pentru ritualul de incinerare a tatălui lor, cheamă călugării ce vor intona cântecele tradiţionale şi se vor asigura că cel decedat va străbate uşor drumul către următoarea reîncarnare. Kanya îşi umple plămânii cu aer. O misiune cu adevărat neplăcută.

De ce eu? se întreabă femeia. *De ce eu? De ce am fost forţată să lucrez pentru un bodhisattva? De ce am fost eu aceea?*

Kanya a crezut întotdeauna că Jaidee ştia că ea lua şpagă pentru folosul propriu, dar şi al celorlalţi. Însă el şi-a păstrat totdeauna conduita desăvârşită şi curată, îşi făcea datoria pentru că avea puterea credinţei nestrămutate. Spre deosebire de Kanya cea cinică şi furioasă. Şi mai ales spre deosebire de ceilalţi care îşi făceau treaba doar pentru că exista posibilitatea unui câştig serios. Iar fetele mereu le făceau ochi dulci bărbaţilor îmbrăcaţi în uniformă albă. Mai ales când acei bărbaţi aveau autoritatea de a le închide taraba de *pad thai.*

Jaidee s-a luptat toată viaţa ca un tigru şi a murit ca un hoţ. A fost sfârtecat şi eviscerat, iar rămăşiţele i-au fost aruncate la câini, pisici şi ciori ca să nu mai rămână nimic din trupul său. L-au trimis ca pe un pachet la minister, cu faţa însângerată şi cu penisul tăiat şi băgat în gură. O posibilă declaraţie de război, dacă ministerul ar fi ştiut cu siguranţă cine-i sunt duşmanii. Se zvoneşte că responsabili ar fi cei de la Ministerul Comerţului, însă numai Kanya ştie

adevărul. Nu a spus nimic despre ultima misiune a lui Jaidee.

Ruşinea o apasă pentru că nu a zis nimănui. Începe să urce scările. Inima îi bubuie în piept. De ce nu a putut nenorocitul de Jaidee să uite măcar o clipă de onoare şi să nu îşi bage nasul în treburile Ministerului Comerţului? De ce nu a putut să ţină cont de avertismente? Acum trebuie să le facă ea însăşi o vizită fiilor lui războinici. Trebuie să le spună că tatăl lor a fost un bun luptător şi că a avut o inimă neîntinată. *Şi acestea fiind zise, vă rog să îmi daţi echipamentul său. Mulţumesc mult, e al ministerului şi trebuie returnat.*

Kanya bate uşor în uşă, apoi coboară scările pentru a acorda timp familiei să se aranjeze. Unul dintre băieţi, pare a fi Surat, deschide uşa, face o plecăciune adâncă în faţa femeii şi o cheamă în cameră.

— E sora mai mare Kanya.

Curând, la uşă apare soacra lui Jaidee. Kanya face o plecăciune în faţa bătrânei, iar aceasta îi răspunde aplecându-se adânc, apoi o lasă să intre.

— Regret să vă deranjez.

— Nu ne deranjezi.

Ochii femeii sunt înroşiţi. Cei doi băieţi o privesc cu solemnitate. Toţi cei aflaţi în cameră se privesc cu nesiguranţă. Într-un final, bătrâna rosteşte:

— Ai venit să îi iei lucrurile...

Kanya e prea stânjenită să răspundă, dar reuşeşte să încuviinţeze cu o mişcare din cap. Bătrâna o îndrumă într-un dormitor aflat în dezordine, un semn clar că femeia e în doliu. Băieţii îşi privesc bunica în vreme ce aceasta arată spre un mic birou înghesuit într-un colţ, pe care se afla o ladă plină cu documente.

— Asta e tot? întreabă Kanya.

— E tot ce a păstrat după ce casa a fost incendiată. Nu m-am atins de ele. Le-a adus aici înainte să se ducă la *wat,* ridică bătrâna din umeri, fără vlagă.

Kanya râde jenată.

— *Kha.* Da. Îmi pare rău. Desigur.

— De ce i-au făcut aşa ceva? Nu au făcut destule?

— Nu ştiu, răspunse femeia ridicând din umeri neajutorată.

— Îi vei găsi? Te vei răzbuna pe ei?

Kanya ezită o clipă. Niwat şi Surat o privesc solemn. Veselia le-a dispărut pe de-a-ntregul. Au rămas săraci lipiţi. Kanya îşi înclină capul într-un *wais:*

— Jur că îi voi găsi, chiar dacă asta îmi va lua toată viaţa.

— Chiar trebuie să îi iei lucrurile?

— Face parte din protocol. Trebuia să vin mai repede, dar… spune ea şi zâmbeşte nesigură, apoi încearcă să schimbe fără succes subiectul. Am sperat că sorţii ne vor zâmbi şi că ne vom relua munca. Dacă găsim lucruri personale sau alte amintiri vi le voi returna, dar am nevoie de echipamentul său.

— Înţeleg, e foarte valoros.

Femeia aprobă din cap. Îngenunchează în dreptul cufărului WeatherAll burduşit cu documente, hârtii, plicuri şi echipament aparţinând ministerului. O rezervă de lame pentru arma cu arc, un baston, cătuşe autoblocante şi dosare, toate îngrămădite laolaltă.

Kanya şi-l imaginează pe Jaidee cum îşi aruncă lucrurile în cufăr cu gândul că Chaya e deja pierdută, iar restul urmează să aibă aceeaşi soartă. Nu e de mirare că nu şi-a bătut capul cu o selecţie mai atentă. Femeia continuă să scotocească printre lucruri până când găseşte o fotografie. În imagine sunt surprinşi Jaidee pe vremea când era cadet, stând lângă Pracha, amândoi tineri şi cu figuri încrezătoare. O scoate gânditoare şi o pune pe birou.

Se uită în jur. Bătrâna a plecat, dar Niwat şi Surat sunt încă în cameră, urmărind, ca doi vulturi, fiecare mişcare a femeii. Kanya le întinde fotografia. Se scurg câteva secunde până când Niwat ia poza din mâinile femeii, apoi o arată şi fratelui său.

Restul conţinutului cutiei e rapid inventariat. Totul, în afară de poză, pare să aparţină ministerului. Femeia simte o alinare secretă: nu va fi nevoită să se întoarcă în casa aceasta. O cutie mică din lemn de tec îi atrage atenţia. O

deschide. Interiorul luceşte de medaliile pe care Jaidee le-a câştigat la concursurile de *muay thai.* Le întinde şi pe acestea băieţilor care stau tăcuţi. Se înghesuie amândoi să privească dovada triumfului tatălui lor în timp ce Kanya termină de inventariat hârtiile.

— E ceva aici, zise Niwat ridicând un plic. E tot pentru noi?

— Era în cutia cu medalii? întrebă Kanya nedumerită fără să îşi ridice ochii din cutie. Ce conţine?

— Fotografii.

— Dă-mi să văd, le cere femeia.

Niwat i le întinde, iar Kanya se uită la fiecare în parte. Pare să fie cu persoane suspecte despre care se interesa Jaidee. În majoritatea apare Akkarat. *Farangi.* Multe fotografii cu *farangi.* Alte fotografii îl surprind pe ministru înconjurat de nişte bărbaţi şi femei ca nişte fantome, care zâmbesc în timp ce aşteaptă flămânzi să îi sugă sângele. Akkarat, neştiutor, zâmbeşte împreună cu ei, încântat că are şi el loc în poză. Kanya continuă să se uite la poze. Fotografii cu bărbaţi pe care nu îi recunoaşte. Comercianţi *farangi* probabil. Uite unul gras, îndopat cu calorii de peste graniţă, probabil un reprezentant al PurCal sau al AgriGen venit în vizită de la Koh Angrit ca să se dea bine pe lângă noul imperiu unde Ministerul Comerţului capătă din ce în ce mai multă putere. Uite-l şi pe Carlyle care şi-a pierdut dirijabilul. Kanya zâmbeşte uşor. Cât de tare trebuie să-l fi durut. Dă să ia următoarea fotografie, şi înlemneşte, rămasă fără aer în piept.

— Ce e? întreabă Niwat. Ce s-a întâmplat?

Kanya se forţează să rămână calmă.

— Nimic, nu s-a întâmplat nimic.

Fotografia o înfăţişează pe ea bând cu Akkarat pe barca lui. Poza e făcută de la distanţă, imaginea e proastă, dar era ea, cu siguranţă.

Jaidee ştia.

Kanya priveşte încremenită poza un timp îndelungat, forţându-se să respire. Se holbează la fotografie şi meditează la *kamma* şi la datorie în timp ce fiii lui Jaidee o

privesc întrebător. Se gândeşte la binefăcătorul ei care nu îi vorbise despre fotografie şi la cât de multe ştia un om de importanţa lui Jaidee şi la cât de puţin era dispus să divulge. Şi mai ales meditează la preţul unui secret. Cercetează poza şi cugetă. Într-un final scoate fotografia din teanc şi o bagă în buzunar. Restul le bagă înapoi în plic.

— Era un indiciu?

Kanya încuviinţează solemn. Băieţii aprobă la rându-le. Nu au nevoie de nimic altceva. Sunt băieţi cuminţi.

Femeia cercetează cu grijă şi restul camerei, căutând alte indicii pe care ar fi putut să le treacă cu vederea, dar nu găseşte nimic. Într-un târziu se apleacă să ia cutia ce conţine echipamentul lui Jaidee şi documentele. E grea, dar nu atârnă mai greu decât fotografia care acum stă cuminte în buzunarul de la piept, asemenea unei cobre încolăcite.

Afară, sub cerul liber, se forţează să respire adânc. Simte în nări miasma ruşinii. Nu se poate uita la cei doi băieţi care au rămas în pragul uşii. Au rămas orfani datorită vitejiei tatălui lor. Pentru că acesta şi-a ales un duşman prea puternic. În loc să închidă tarabe de tăiţei şi magazine de noapte, şi-a ales un inamic adevărat, neînduplecat şi neobosit. Kanya închide ochii. *Am încercat să îţi spun. Nu trebuia să pleci. Am încercat.*

Leagă cutia cu documente de portbagajul bicicletei şi traversează complexul. Îşi revine până ajunge la clădirea administrativă principală.

Generalul Pracha stă la umbra unui bananier şi fumează o ţigară de foi Gold Leaf. E surprinsă că se poate uita în ochii lui. Se apropie de el şi face o plecăciune. Generalul îi întoarce salutul înclinând scurt din cap.

— I-ai luat lucrurile?

Kanya aprobă tăcută.

— I-ai văzut şi fiii?

Încuviinţează din nou. Ochii generalului scapără de mânie.

— S-au pişat în casa noastră. I-au lăsat cadavrul pe trepte. Ne provoacă chiar aici, în mijlocul nostru, în inima ministerului. E de netolerat ce se întâmplă, spune el şi

stinge ţigara. De-acum încolo eşti la cârmă, căpitane Kanya. Oamenii lui Jaidee sunt la ordinele tale. A venit vremea să luptăm conform planurilor lui. Loveşte în Ministerul Comerţului, căpitane, şi fă-i să sângereze. Recapătă-ne onoarea.

CAPITOLUL 21

De pe acoperişul turnului în ruină, Emiko priveşte ţintă către nord.

Asta face în fiecare zi de când Raleigh i-a confirmat că tărâmul modificaţilor există cu adevărat, şi de pe vremea când Anderson-sama doar intuia că acesta nu era doar o plăsmuire. Nu se poate opri. Chiar şi când se odihnea în braţele lui Anderson-sama sau când o invita ocazional să stea cu el, plătindu-i băutura zile în şir, nu se putea abţine să nu viseze la ţinuturi fără stăpâni.

În nord.

Respiră adânc, inhalând mirosul mării, al bălegarului fumegând şi al orhideelor căţărătoare. Sub ea, apele din delta râului Chao Phraya clipocesc prin canalele de scurgere şi barajele Bangkokului. Pe celălalt mal, Thonburi, cartierul inundat al metropolei, se leagănă odată cu valurile, pe plute din lemn de bambus şi case construite pe stâlpi înalţi. Turnul *prang* al Templului Zorilor se înalţă deasupra apei, înconjurat de molozul oraşului scufundat.

Nord.

Strigăte se ridică din vale şi o scot din reverie. Are nevoie de ceva timp până când creierul descifrează zgomotul, dar apoi mintea trece de la japoneză la thailandeză şi sunetele devin cuvinte. Apoi cuvintele devin urlete.

— *Ţine-ţi gura!*

— Mai ao! *Nu! Nuuu!*

— *Culcat!* Map lohng nee! *Pe burtă!*

— *Te rog, te roooog!*

— *Culcat!*

Îşi ciuleşte urechile, să înţeleagă mai bine ce se întâmplă. Are un auz fin, una din nenumăratele caracteristici primite de la oamenii de ştiinţă, la fel ca pielea fină sau impulsul necondiţionat de a îndeplini ordine. Ascultă. Ţipete. Sunet înfundat de paşi şi apoi ceva care se sparge. I se ridică părul de pe ceafă. E îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni uşori, prinşi la brâu cu o sfoară. Mai are un rând

de haine, de oraş, care zac aruncate undeva departe.

De jos se aude un urlet de durere, primitiv, ca de fiară. Cămăşi albe. Un raid. Adrenalina îi curge prin vene. Trebuie să coboare de pe acoperiş înainte să fie văzută. Emiko se îndreaptă rapid către scări, dar când ajunge în dreptul lor se opreşte. Ecoul paşilor se aude din ce în ce mai aproape.

— *Detaşamentul trei raportează. Liber!*

— *Aripa clădirii e liberă!*

— *Am asigurat perimetrul!*

Încolţită, tânăra trânteşte uşa la locul ei şi o propteşte cu spatele. Deja au năpădit scările şi se îndreaptă către ea. Se uită în jur pe acoperiş, căutând o altă cale de scăpare.

— Verificaţi acoperişul!

Emiko sprintează către marginea turnului. La zece metri sub ea se găseşte un balcon dichisit, de pe vremea când clădirea găzduia camere luxoase. Sub el nimic, doar hăul ce se cască deasupra muşuroiului uman care împânzeşte străzile. O rafală de vânt o împinge spre margine. Emiko se trage înapoi, încercând să îşi recapete echilibrul. Spiritul vântului vrea să o ucidă. Se holbează în jos la balcon. Nu. E imposibil.

Se întoarce şi o ia la fugă către uşă, căutând din ochi ceva cu care să blocheze intrarea. Acoperişul e împestriţat cu bucăţi de cărămidă şi ţiglă, iar din loc în loc vântul flutură rufele întinse la uscat. Dar în rest, nimic. Zăreşte cu coada ochiului o coadă veche de mătură. O ridică iute şi o propteşte în tocul uşii.

Balamalele sunt ruginite şi se îndoaie din cauza presiunii. Rânjind, înfige băţul cu şi mai multă forţă. Materialul WeatherAll din care e confecţionată coada e mai sănătos decât cadrul de metal.

Emiko cercetează împrejurimile, căutând o soluţie. Fierbe ca un şobolan, înnebunită de la cât a alergat în stânga şi în dreapta. Soarele, o sferă roşie şi densă, se scufundă la orizont. Umbrele se lungesc pe suprafaţa frântă a acoperişului. Se învârte tulburată, în cercuri. Ochii îi alunecă la hainele întinse pe frânghie. Poate ar putea să folosească sfoara să coboare. Se repede către haine şi

încearcă să smulgă una din funii, dar e bine prinsă şi nu cedează. Se opinteşte din nou.

În spatele ei, uşa se cutremură. Din cealaltă parte se aude o sudalmă.

— Deschide!

Uşa se zguduie sub forţa îmbrâncelilor în timp ce cineva încearcă din răsputeri să spargă încuietoarea improvizată.

Inexplicabil, îl aude în minte pe Gendo-sama spunându-i cât e de perfectă. Optimă. Încântătoare. Rânjeşte amintindu-şi de vocea vulpoiului aceluia bătrân în timp ce trage din nou de sfoară. Îl urăşte, îl urăşte pentru că ea l-a iubit şi el a abandonat-o. Funia îi taie palmele, dar refuză să se dea bătută. Gendo-Sama. Ce trădător. Ea va muri pentru că e perfectă, dar nu într-atât încât să facă rost de un bilet de întoarcere.

— *Simt că ard.*

Perfectă.

O nouă bufnitură se aude în spatele ei. Uşa se crapă. Renunţă la frânghie. Se mai învârte o dată în cerc, căutând disperată o soluţie. Nu găseşte nimic folositor, e înconjurată de moloz şi de cer. La fel de bine ar putea să fie la o mie de leghe înălţime. O înălţime optimă.

O balama se sfarmă, aruncând în jur aşchii de metal. Uşa se îndoaie. După o ultimă privire aruncată în urmă, Emiko sprintează către muchia turnului, sperând încă la o soluţie salvatoare. Se opreşte brusc, pe marginea acoperişului, dând haotic din mâini pentru a-şi recăpăta echilibrul. Hăul se cască. Vântul se înteţeşte. Nu are de ce să se prindă, nu are cum să coboare. Se uită din nou către funia pe care atârnă rufele. Doar dacă…

Uşa sare din ţâţâni. Câteva cămăşi albe se ivesc împiedicându-se, fluturând arme cu arc. O zăresc şi se îndreaptă către ea.

— Tu! Vino aici!

Emiko se uită cu atenţie peste margine. Undeva sub ea, trecătorii au dimensiunea unor punctuleţe, iar balconul e de mărimea unui timbru.

— *Stai!* Yoot diewo nee! *Opreşte-te!*

Deşi cămăşile albe se apropie de ea în fugă, par curios de lenţi, ca mierea într-o zi friguroasă.

Emiko îi priveşte nedumerită. Au străbătut deja jumătate din distanţă, dar mişcările lor par că se derulează cu încetinitorul. Parcă aleargă prin porridge de orez. Fiecare mişcare pare greoaie. Greoi. La fel ca bărbatul ce a încercat să o înjunghie pe o alee. Atât de încet.

Emiko zâmbeşte. Perfectă. Păşeşte pe buza acoperişului.

Gurile cămăşilor albe se deschid pentru un nou strigăt. Puştile cu arc saltă către ea. Fata priveşte ţevile ce o iau în cătare. Se întreabă absent dacă nu cumva ea e cea care se mişcă cu încetinitorul. Ori poate însăşi gravitaţia e prea lentă… Simte rafalele din jurul ei, făcându-i parcă cu ochiul.

Spiritul vântului o îmbrăţişează zbuciumat răvăşindu-i părul negru, chemând-o la el. Ea îl împinge refuzându-l. Le zâmbeşte urmăritorilor care aleargă greoi cu armele aţintite către ea şi apoi păşeşte în gol. Ochii cămăşilor albe se dilată de uimire. Ţevile armelor se înroşesc în timp ce scuipă discuri ascuţite. Unul, două, trei… le numără Emiko în timp ce lamele vâjâie către ea… patru, cinci…

Gravitaţia o trage în jos. Bărbaţii şi proiectilele dispar. Se izbeşte în balcon. Genunchii i se ciocnesc în bărbie. Glezna i se răsuceşte, acompaniată de o tânguire metalică. Se rostogoleşte în gol şi se izbeşte de grilajul balconului care se sfarmă sub greutatea ei, proiectând-o în gol. Emiko se prinde în ultimul moment de balustrada de cupru şi se opreşte cu o smucitură puternică. Atârnă deasupra abisului care se cască în jurul ei, chemând-o.

În jur aude ţipete. Vântul fierbinte şuieră. O trage la el. Emiko se împinge spre balconul înclinat. Tremură din toate mădularele, vânătăi i se iţesc pe tot corpul şi totuşi e teafără, nu şi-a rupt niciun os. O aterizare *perfectă.* Se prinde cu un picior de balcon şi se târăşte spre siguranţă. Metalul scrâşneşte. Balconul, prins de perete cu şuruburi învechite, se lasă sub greutatea ei. Simte că arde, că se sufocă. Ar vrea să se prăbuşească, să se arunce în gol de pe platforma şubredă…

Strigăte vin de deasupra.

Emiko se uită în sus. Câteva cămăşi albe întind capul către marginea acoperişului şi îşi îndreaptă ţevile puştilor cu arc către ea. O ploaie argintie de discuri o iau în ţintă. Lamele ricoşează, scot scântei şi îi crestează pielea. Frica îi dă putere. Se azvârle prin uşile de sticlă ale balconului care se spulberă. *Perfect.* Cioburile îi crestează palmele. Aşchii de metal lucioase o învăluie, dar ea e deja înăuntru şi fuge iute, ameţitor de iute. Oamenii se holbează la ea, şocaţi, incredibil de înceţi…

Împietriţi.

Emiko sfarmă încă o uşă şi iese pe un coridor. Cămăşile albe o înconjoară. Tânăra plonjează printre ei. Strigătele lor de surprindere sunt ca de plumb. În jos pe scări. Jos, cât mai jos. Cămăşile albe rămân departe în urmă. Strigăte răsună de undeva deasupra.

Sângele parcă i-a luat foc. Efortul îi arde pielea. Se împiedică şi se sprijină de un perete. Chiar şi zidul fierbinte e mai rece decât pielea ei. E ameţită, dar continuă să se târască. Bărbaţii urlă de undeva deasupra. Bocancii tropăie pe trepte. Coboară. În jos, tot mai jos. Îi dă la o parte pe cei care îi blochează calea, oamenii arestaţi în urma raidului. Un vulcan erupe în ea. Delirează.

Mărgele de sudoare îi pătează pielea, forţându-se să iasă prin porii concepuţi absurd, dar în căldura şi umiditatea zilei nu se simte deloc răcorită. Nu a simţit niciodată senzaţia de umezeală pe piele. E întotdeauna uscată… Se freacă de un bărbat. Acesta se dă înapoi, surprins de atingerea fierbinte a pielii ei. Arde. Nu se poate ascunde printre aceşti oameni. Membrele îi zvâcnesc ca animaţiile pentru copii desenate pe colţurile unui caiet şi răsfoite cu viteză, repede, repede, repede, dar sacadat. Mulţimea se holbează la ea.

Se îndepărtează de scări şi se aruncă pe o uşă, iese împiedicându-se pe un coridor şi se sprijină de un perete, gâfâind. Reuşeşte cu greu să nu leşine din cauza fierbinţelii ce o apasă.

Am sărit, se gândeşte ea.

Am sărit.

Adrenalină şi şoc. Un amestec de groază şi năuceală

similar cu efectele amfetaminei. Tremură. Nervozitatea unui modificat. Fierbe. Simte că leşină din cauza căldurii. Se lipeşte de perete încercând să îi absoarbă răcoarea.

Am nevoie de apă. De gheaţă.

Emiko încearcă să îşi controleze respiraţia, să asculte, să afle din ce parte vin exterminatorii, dar mintea îi este ameţită şi înceţoşată. Cât de jos a ajuns? Câte scări a coborât?

Trebuie să mă mişc, să îmi continui drumul.

În loc de asta, se prăbuşeşte.

Podeaua e rece. Respiră precipitat. Sfoara care îi ţine pantalonii s-a rupt. De când a trecut prin sticlă, sângele îi şiroieşte încontinuu pe braţe. Se întinde pe pardoseala rece, cu palmele desfăcute, încercând să absoarbă din răcoarea lespezilor. I se închid ochii.

Ridică-te.

Dar nu poate. Încearcă să îşi potolească inima ce stă să-i sară din piept ca să asculte dacă se apropie cineva, dar abia mai răsuflă. E prea înfierbântată şi podeaua e atât de rece. O pădure de mâini pun stăpânire pe ea. Se aud strigăte şi ea se prăbuşeşte brusc la pământ. E înşfăcată din nou. Cămăşile albe o târăsc jos pe scări către ieşire. Bărbaţii urlă la ea şi o plesnesc, dar Emiko le este recunoscătoare pentru că o scot în aerul binecuvântat al serii.

Vorbele lor sunt de nepriceput. Tânăra nu reuşeşte să le cuprindă înţelesul, pentru ea sunt doar sunete ce acompaniază o fierbinţeală ameţitoare. Ei nu vorbesc japoneza, nu sunt civilizaţi. Nici unul din ei nu este *perfect.*

Cineva aruncă cu apă pe ea. Se îneacă şi simte cum se înăbuşă. Un alt potop îi inundă gura şi nasul.

Bărbaţii o scutură, îi urlă în faţă, o pălmuiesc. Îi pun întrebări şi îi cer răspunsuri.

O înşfacă de păr şi, în timp ce îi apasă faţa într-o găleată cu apă încercând să o înece, să o pedepsească, să o ucidă, ea le zice în sinea ei „mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc”. Le mulţumeşte pentru că un grup de oameni de ştiinţă au proiectat-o să fie perfectă şi pentru că peste o clipă bucata

de carne pe care ei o lovesc şi la care strigă, această fată modificată, se va răci.

CAPITOLUL 22

Cămăşile albe sunt pretutindeni: verifică permise de trecere, cercetează mâncarea din pieţe şi confiscă metanul. Lui Hock Seng i-a luat câteva ore bune să traverseze oraşul. Se zvoneşte că toţi chinezii veniţi din Malaysia au fost băgaţi ca vitele în turnurile carnetelor galbene şi sunt pe cale să fie transportaţi înapoi în sud, peste graniţă, unde vor fi lăsaţi la mila Bentiţelor Verzi. Hock Seng străbate aleile în viteză, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot, înspre ascunzişul în care şi-a dosit averea. O foloseşte pe Mai ca iscoadă, datorită accentului ei local.

La lăsarea întunericului încă sunt departe de destinaţie. Banii pe care i-a furat de la SpringLife îi atârnă greu în buzunar. Uneori e îngrijorat că Mai îl va denunţa cămăşilor albe în schimbul unei părţi din averea pe care o poartă cu el. Alteori o confundă pe tânără cu una din fiicele sale şi îşi doreşte să fi fost capabil să o protejeze de toate relele. *Cred că înnebunesc*, îşi spune el. *Cum să o confund pe thailandeza asta prostuţă cu una din copilele mele?*

Şi totuşi are încredere în ea. Mai e fata unor piscicultori care s-au dovedit a fi docili în vremurile când Hock Seng încă mai avea o fărâmă de autoritate administrativă, dar, acum că e o ţintă, se roagă în fiecare zi ca nu cumva aceştia să-l toarne.

Întunericul s-a lăsat de-a binelea.

— De ce eşti atât de speriat? întreabă Mai.

Hock Seng ridică din umeri. Ea nu are cum să înţeleagă complexitatea situaţiei în care s-au vârât. Pentru ea totul e un joc. Un joc înfricoşător şi atât.

— Când maroniii s-au întors împotriva gălbejiţilor din Malaysia totul s-a schimbat brusc. Fanaticii religioşi au venit cu bentiţe verzi şi macete… Cu cât suntem mai atenţi, cu atât mai bine.

Îşi scoate capul din locul în care s-au ascuns şi şi-l trage rapid înapoi. O cămaşă albă lipeşte pe un zid un afiş cu chenar negru cu Tigrul din Bangkok. Jaidee Rojjanasukchai.

Cât de rapid a ieşit din graţii şi cât de iute a fost sanctificat. Hock Seng rânjeşte. O lecţie de politică.

Cămaşa albă îşi continuă drumul. Hock Seng cercetează din nou strada. Oamenii îşi fac apariţia pe străzi, încurajaţi de răcoarea serii. Se plimbă prin întunericul umed, fac cumpărături, caută mâncare sau unde se află căruciorul favorit de *som tam.* În lumina arzătoarelor cu metan autorizat, cămăşile albe radiază în nuanţe de verde. Se deplasează în echipe, căutându-şi prada precum şacalii. Mici altare închinate lui Jaidee au apărut în faţa magazinelor şi a caselor. Fotografii cu chipul lui, înconjurate de lămpi pâlpâitoare şi acoperite de gălbenele, îşi declară solidaritatea şi cerşesc mila cămăşilor albe.

Undele radioului naţional sunt sufocate de acuzaţii. Generalul Pracha vorbeşte despre necesitatea de a proteja regatul împotriva insurgenţilor, fără a preciza însă şi cine erau aceştia. Vocea venită din aparatele cu dinam cârâie prin mulţime. Vânzători ambulanţi şi casnice. Cerşetori şi copii. Verdele lămpilor cu metan se reflectă pe pielea oamenilor. O imagine de carnaval. Dar printre foşnetele de sarong şi *pha sin* şi zăngănitul roşu şi auriu al dresorilor de megodonţi se găsesc tot timpul cămăşile albe, atente la cel mai mic detaliu în căutarea unui motiv ca să-şi potolească furia.

— Du-te, o înghionteşte Hock Seng pe Mai. Vezi dacă e sigur.

După un minut, fata se întoarce şi îi face semn cu mâna că pot să îşi continue drumul. O clipă mai târziu se strecoară prin mulţime. Mănunchiuri de linişte îi avertizează când cămăşile albe sunt prin apropiere. Veselia îndrăgostiţilor e amuţită de frică, iar copiii o rup la fugă din faţa lor. Capetele se pleacă atunci când trec cămăşile albe. Hock Seng şi Mai îşi croiesc drum printr-o piaţă de noapte. Ochii lui rătăcesc deasupra lumânărilor şi a tăiţeilor puşi la prăjit, ca tremuratul camuflat al pisicilor Cheshire.

Un strigăt se aude din faţa lor. Mai se duce să cerceteze. O clipă mai târziu se întoarce şi îl trage de mână:

— *Khun.* Vino repede. Nu sunt atenţi.

Trec nevăzuţi pe lângă un grup de cămăşi albe prea ocupaţi să lovească pe cineva ca să mai vadă şi altceva în jur.

O bătrână zace trântită lângă un cărucior. E însoţită de fiica ei. Femeia se ţine strâns cu mâinile de un genunchi. Lumea se adună ca la urs în jurul lor în timp ce fata încearcă să îşi ridice mama de jos. Borcanele cu ingrediente din cărucior sunt împrăştiate în jurul lor. Sub lumina verde a metanului, cioburile par diamante presărate printre rămăşiţe de sos iute şi muguri de fasole. Cămăşile albe cercetează resturile cu vârful bastoanelor.

— Hai, mătuşică, trebuie să mai ai ceva bani. Ai crezut că poţi să ne mituieşti, dar nu ai cotizat suficient ca să poţi arde combustibil netaxat.

— De ce faceţi asta? se jeleşte fata. Ce v-am făcut?

Cămaşa albă o măsoară rece din priviri.

— Ne-ai luat de proşti.

Bastonul zvâcneşte spre genunchiul bătrânei. Femeia scoate un ţipăt scurt de durere, iar fata se face mică de spaimă. Cămaşa albă se întoarce către unul din tovarăşii săi.

— Ia-le butelia cu metan şi pune-o împreună cu celelalte. Mai avem încă trei străzi de verificat.

Bărbatul se întoarce către mulţimea tăcută din jur. Hock Seng îngheaţă sub privirea lui.

Nu fugi. Nu te panica. Dacă nu scoţi o vorbă, poţi trece neobservat.

Cămaşa albă le zâmbeşte martorilor.

— Mergeţi acasă şi povestiţi ce aţi văzut aici. Nu suntem câini să primim resturi. Noi suntem tigri. Temeţi-vă de noi. Îşi ridică ameninţător bastonul şi mulţimea, împreună cu Hock Seng şi cu Mai, se dispersează.

O stradă mai încolo, bătrânul chinez se sprijină de un perete, gâfâind din cauza efortului. Oraşul a căpătat dimensiuni monstruoase. Nicio stradă nu mai e sigură. De undeva din apropiere se aud ştiri dintr-un radio care pârâie. Docurile şi uzinele au fost închise. Accesul pe coastă e permis doar celor care au permise de trecere.

Hock Seng îşi înăbuşă un frison. Se întâmplă din nou. Se înalţă ziduri în jurul oraşului şi el e prins în capcană, ca un şobolan. Se luptă cu panica. Totul a fost plănuit în detaliu. Apar însă situaţii neprevăzute. Trebuie mai întâi să ajungă acasă.

Bangkok nu e Malacca. De data asta eşti pregătit.

În cele din urmă, mirosul şi forma familiară a colibelor din mahalaua Yaowarat îşi fac simţită prezenţa. Se strecoară pe aleile înguste. Printre oamenii care nu îl cunosc. Îşi reprimă un nou val de spaimă. Dacă naşii mahalalei au fost cumpăraţi de cămăşile albe, este în pericol. Îşi reprimă gândurile în timp ce deschide uşa unei cocioabe şi o împinge pe Mai înăuntru.

— Te-ai descurcat bine.

Îşi afundă mâna într-una din sacoşe şi îi dă fetei o parte din banii furaţi.

— Dacă mai vrei, vino şi mâine aici.

Tânăra se holbează la averea pe care bărbatul i-a aruncat-o cu atâta nepăsare.

Dacă Hock Seng ar fi deştept, ar strangula-o imediat, pentru a se asigura că fata nu îl va trăda pentru a pune mâna pe restul banilor. Încearcă însă să gândească raţional. A fost loială şi el are nevoie de cineva de încredere. Mai mult, ea e thailandeză, ceea ce e extrem de folositor în momentul în care carnetele galbene îşi pierd orice valoare.

Fata îşi îndeasă banii în buzunar.

— O să reuşeşti să te întorci acasă? o întreabă bătrânul.

— Eu nu am un carnet galben, nu mi-e frică de nimic, rânjeşte ea.

Hock Seng se forţează să zâmbească, gândindu-se că nimeni nu mai desparte grâul de neghină atunci când nu îţi doreşti decât să dai foc la câmp.

CAPITOLUL 23

— La dracu’ cu generalul Pracha şi cu cămăşile albe! Carlyle izbeşte cu pumnul în balustrada balconului. E neras şi nespălat. Nu a mai ajuns la hotelul Victory de când districtul *farangilor* a fost închis. Hainele încep să poarte urmele climei tropicale.

— Au sigilat cu lacăte platformele de ancorare. Au interzis accesul la debarcader. Se întoarce pe călcâie şi intră în cameră. Îşi toarnă de băut. Mama lor de cămăşi albe.

Anderson e amuzat de mânia lui Carlyle:

— Te-am avertizat să nu aţâţi cobra.

— Nu eu sunt responsabil! se oţărăşte Carlyle. Cineva din Ministerul Comerţului a avut idei deştepte şi evident că a sărit calul. L-au căsăpit pe Jaidee, spumegă el. Trebuiau să ştie mai bine.

— Atunci cine? Akkarat?

— Nu e atât de prost.

— Nu mai contează acum, spune Anderson în timp ce închină paharul cu coniac cald. O săptămână de carantină pare a fi doar începutul.

— Pari satisfăcut, se încruntă Carlyle. Dar ştiu că nu îţi convine nici ţie.

— Sincer, nu cred că îmi pasă, rosteşte Anderson în timp ce soarbe din băutură. Uzina a fost folositoare. Acum nu mai este. Se apleacă către interlocutorul său şi adaugă: Eu vreau să ştiu dacă Akkarat şi-a făcut într-adevăr temele aşa cum susţii. Mie mi se pare că s-a întins mai mult decât îi e plapuma, spune el şi face semn spre oraş.

— Şi ţi se pare amuzant?

— Dacă e izolat, are nevoie de prieteni. Vreau să îi întinzi din nou o mână de ajutor. Oferă-i susţinerea noastră sinceră în aceste vremuri de criză.

— Ultima dată când te-ai oferit să îl ajuţi, după ce a auzit ce preţ trebuie să plătească, s-a jurat că te va distruge.

— Preţul a rămas acelaşi. La fel şi oferta. Poate că acum

Akkarat va asculta de vocea raţiunii, continuă Anderson după ce mai ia o gură de coniac.

Carlyle priveşte ţintă la lumina verde a lămpilor cu metan. Rânjeşte:

— Pierd bani în fiecare zi.

— Credeam că îi ai la mână cu pompele.

— Nu mai zâmbi atât de afectat, spune Carlyle şi îi aruncă o căutătură furioasă. Nu ai cum să îi ameninţi pe nenorociţii ăştia din moment ce nu primesc nicio solie.

— Eu nu am chef să aştept după ei până la muson, ca să îşi vină în fire, spune Anderson şi zâmbeşte scurt. Stabileşte o întrevedere cu Akkarat. Putem să îi oferim tot ajutorul de care are nevoie.

— Te crezi în stare să înoţi până la Koh Angrit şi să pui la cale o revoluţie? Cu ce? Cu nişte funcţionăraşi şi câţiva căpitani de dirijabile? Sau poate cu reprezentanţii de vânzări ce îşi petrec zilele îmbătându-se şi aşteptând o foamete care va ridica embargoul? Ameninţător, nu am ce spune.

— Dacă o s-o facem, o vom face din Myanmar, zâmbeşte Anderson. Şi nimeni nu va afla nimic, până când va fi prea târziu.

Se uită fix în ochii lui Carlyle, iar acesta priveşte în altă parte.

— Aceleaşi condiţii? întrebă el. Nu schimbi nimic?

— Acces la banca de seminţe thailandeză şi un bărbat pe nume Gibbons. Atât.

— Şi ce oferi în schimb?

— De ce are nevoie Akkarat? Bani pentru mită? Aur? Diamante? Jad? Face o pauză. Trupe de şoc.

— Fir-ar, tu chiar vorbeşti serios despre Myanmar.

Anderson îşi agită paharul către noaptea de afară.

— Acoperirea mea s-a dus dracului. Accept situaţia şi merg mai departe sau împachetez şi mă întorc în Des Moines cu coada între picioare. Să fim cinstiţi. AgriGen a jucat tot timpul dur. Chiar de când Vincent Hu şi Chitra D’Allessa au înfiinţat compania. Nouă nu ne e frică de o mică încurcătură.

— Ca în Finlanda.

— Sper totuşi la un profit mai mare de data asta, zâmbeşte Anderson.

— Hristoase! se strâmbă Carlyle. Prea bine. Voi aranja întâlnirea. Dar după ce se termină toată harababura asta ar fi bine să ţii minte că te-am ajutat.

— AgriGen nu îşi uită niciodată prietenii.

Îl conduce pe Carlyle către ieşire şi închide grijuliu uşa după el. E interesant cum poate o criză să transforme un om. În trecut, Carlyle era un bărbat arogant şi încrezător. Acum e doar o umbră din acea persoană, o umbră bântuită de faptul că iese în evidenţă de parcă ar fi vopsit în albastru. E speriat că *farangii* ar putea fi executaţi oricând şi nimănui nu i-ar păsa. Încrederea i-a căzut de pe chip ca o mască uzată.

Anderson iese pe balcon şi scrutează întunericul, privind la apele din depărtare, spre insula Koh Angrit, către puterea ce aşteaptă răbdătoare la graniţele regatului.

Se apropie momentul decisiv.

CAPITOLUL 24

Printre distrugerile provocate de cămăşile albe, Kanya soarbe din cafea. În colţul îndepărtat al magazinului de tăiţei câţiva clienţi stau chirciţi şi ascultă în tăcere meciul de *muay thai* difuzat la radioul manual. Kanya ocupă toată bancheta destinată clienţilor şi îi ignoră. Nimeni nu îndrăzneşte să se aşeze lângă ea.

Pe vremuri poate cineva ar fi riscat să îi ţină companie, dar de când cămăşile albe şi-au dat arama pe faţă, nimeni nu vrea să rişte inutil. Oamenii ei, turbaţi ca şacalii, plănuiesc un nou început în care istoria veche şi alianţele proaste au fost date uitării.

Pe bărbia proprietarului se preling mici picături de sudoare în timp ce se apleacă deasupra unui bol aburind de orez cu tăiţei. Mărgelele de transpiraţie lucesc albastru sub flacăra ilegală de metan. Nu se uită către Kanya, blestemând probabil ziua în care a decis să cumpere carburant ilegal.

Pârâitul radioului şi forfota temătoare a mulţimii din Lumphini concurează cu sfârâitul *wok*-ului plin cu supă *sen mi.* Nimeni nu se uită la ea.

Kanya soarbe din cafea şi zâmbeşte aspru. Ei înţeleg violenţa. Dacă Ministerul Mediului ar fi prea îngăduitor, oamenii ar deveni ignoranţi sau chiar sfidători. Dar un minister care lucrează cu bastoane şi cu arme cu arcuri, pregătit oricând să taie pe cineva, e privit altfel.

Câte tarabe alimentate cu gaz ilegal, identice cu cea la care stătea acum, a distrus? Toate deţinute de vreun sărman cafegiu ori vânzător de tăiţei care era prea sărac ca să plătească taxele şi sancţiunile impuse de regat. Probabil sute. Metanul e scump. Şpăgile sunt mai ieftine. Şi chiar dacă metanul de pe piaţa neagră nu conţinea aditivul care îi dădea o nuanţă sigură de verde, era un risc pe care toţi şi-l asumau de bunăvoie.

Am fost atât de uşor de mituit.

Kanya scoate o ţigară şi şi-o aprinde la flacăra albastră,

incriminatorie, a *wok*-ului. Proprietarul nu o opreşte, nici măcar nu o bagă în seamă, o minciună confortabilă pentru amândoi. Ea nu e o cămaşă albă ce s-a aşezat la un stand cu metan ilegal, iar el nu este un carnet galben pe care Kanya îl poate arunca în temniţele din turnuri, ca să fie torturat şi să moară împreună cu compatrioţii lui.

Trage din ţigară îngândurată. Chiar dacă bărbatul nu îşi trădează teama, ştie că îi e frică. Îşi aminteşte când cămăşile albe au venit în satul ei natal. I-au umplut heleşteul cu leşie şi sare şi i-au ars păsările din curte.

Eşti norocos, chinezule. Când cămăşile au venit după noi, nu le-a păsat de nimic. Au venit cu torţe şi au ars tot. O să fii tratat mai bine decât noi.

Amintirea bărbaţilor plini de funingine, privind cu ochi de demoni din spatele măştilor care-i protejau împotriva radiaţiilor, o face chiar şi acum să se ghemuiască. Au venit în miezul nopţii. Fără nicio avertizare. Vecinii şi verişorii ei au fugit goi, urlând de frică în faţa torţelor. În urma lor, bambuşii şi palmierii trosneau roşiatic şi vii în întuneric, iar casele construite pe stâlpi au izbucnit în flăcări. Cenuşa se învolbura în jurul lor, arzând pielea, făcându-i să tuşească şi să vomite. Încă are cicatrici, îi pătează pielea în locurile în care bucăţile de jar fierbinte i-au aterizat pe braţe. Cât a urât cămăşile albe… Ea şi verişorii ei s-au ghemuit unul în braţele celuilalt, privind copleşiţi şi înfioraţi cum Ministerul Mediului le distrugea satul. I-a urât din toată inima.

Şi acum ea şi oamenii ei fac acelaşi lucru. Jaidee ar aprecia ironia sorţii.

În depărtare se aud strigăte de groază, negre şi uleioase ca fumul unor cocioabe de fermier în flăcări. Kanya adulmecă. Fumul e acelaşi. Pufăie din ţigară şi expiră. Se întreabă dacă nu cumva oamenii ei nu au sărit calul. Ar fi o mare problemă dacă ar izbucni un foc în mahalalele construite din material WeatherAll. Lacul care împiedică lemnul să putrezească se aprinde uşor la căldură. Mai trage un fum din ţigară. Oricum nu poate face nimic acum. Poate e doar unul din ofiţeri care arde resturi vechi adunate ilegal. Se apleacă să soarbă din cafea şi observă o vânătaie

pe bărbia celui care o serveşte.

Dacă ar fi după Ministerul Mediului, toţi aceşti posesori de carnete galbene ar fi trimişi de cealaltă parte a graniţei. Sunt problema Malayei. Dificultăţile unui alt stat suveran, dar nu şi pentru regat. Dar Maiestatea Sa Regală, regina-copil, e miloasă, plină de compasiune, cum Kanya nu va putea fi niciodată.

Femeia stinge ţigara. E tutun Gold Leaf, de calitate, produs local, mai bun ca orice altceva din regat. Scoate o altă ţigară din cutiuţa făcută din rafie şi acoperită cu celofan şi o aprinde la lumina albastră a lămpii.

Carnetul galben afişează o expresie politicoasă în timp ce Kanya îi cere să-i pună mai mult zahăr în cafea. Radioul pârâie şi se aud ovaţiile de pe stadion, iar oamenii care stau în jurul ei aplaudă entuziasmaţi, uitând că sunt cămăşi albe în apropiere.

Paşii ce se apropie sunt silenţioşi, dar expresia încântată de pe faţa proprietarului îi indică venirea cuiva. Kanya nu se uită în sus. Îi face un semn bărbatului care stă în spatele ei să se aşeze lângă ea.

— Ori mă ucizi, ori stai jos, mârâie ea.

Un chicotit uşor. Omul se conformează.

Narong e îmbrăcat cu o cămaşă neagră, largă, cu guler înalt şi pantaloni gri. Haine îngrijite. Ar putea probabil să lucreze ca funcţionar. Ochii nu i s-ar potrivi însă cu munca, sunt prea ageri. Iar corpul este prea relaxat. Are o încredere nemărginită. O aroganţă care nu îi încape în haine. Unii oameni sunt prea puternici ca să se prefacă a fi inferiori. A ieşit în evidenţă şi la platformele de ancorare.

Kanya îşi înăbuşe furia şi aşteaptă tăcută.

— Îţi place mătasea? întreabă el şi îşi atinge cămaşa. E japoneză. Acolo încă mai au viermi de mătase.

— Nu îmi place nimic la tine, Narong.

— Haide, Kanya. Ai fost avansată la gradul de căpitan şi nici măcar nu zâmbeşti, surâde el.

Îi face un semn carnetului galben să îi aducă o cafea. Privesc amândoi cum lichidul maroniu umple paharul. Barmanul pune în faţa Kanyei un bol cu supă din icre de

peşte, lămâiţă, cu aromă de pui. Femeia pescuieşte tăiţeii U-Tex.

Narong stă tăcut, răbdător.

— Mi-ai cerut să ne întâlnim, rosteşte ea într-un final. Tu ai ucis-o pe Chaya?

— Tot timpul ţi-a lipsit diplomaţia, spune Narong în timp ce se îndreaptă de spate. Chiar şi după ce ai petrecut atâţia ani în oraş şi chiar dacă te-am umplut de bani, tot o crescătoare de peşti din Mekong ai rămas.

Kanya îi aruncă o privire rece. Dacă e să fie sinceră cu ea însăşi, se teme de acest bărbat, dar nu va lăsa niciodată ca el să o afle. În spatele ei, din difuzorul radioului se aud urale.

— Eşti la fel ca Pracha, sunteţi dezgustători, spune ea.

— Nu erai de aceeaşi părere când am venit la tine. Pe atunci erai o fetiţă speriată. Te-am adus la Bangkok. Nu ai avut aceeaşi atitudine când ne-am oferit să avem grijă de mătuşa ta pentru tot restul vieţii ei. Nu ai protestat când ţi-am oferit oportunitatea de a te răzbuna pe generalul Pracha şi pe cămăşile albe.

— Există anumite bariere. Chaya nu a făcut nimic.

Narong o studiază, încremenit ca un păianjen.

— Jaidee şi-a depăşit atribuţiile. Chiar şi tu i-ai spus-o, l-ai avertizat. Ai grijă să nu o apuci şi tu pe acelaşi drum, să nu agiţi cobra pentru că altfel îi vei simţi muşcătura în gât, o previne el.

Kanya vrea să zică ceva, dar se abţine. Într-un final îl întreabă calm:

— Îmi vei face şi mie ce i-ai făcut lui Jaidee?

— De când ne cunoaştem, Kanya? zâmbeşte Narong. De cât timp am grijă de familia ta? Tu eşti fata noastră dragă. Împinge către ea un plic umflat. Nu te-aş răni niciodată. Noi nu suntem ca Pracha. Bărbatul face o pauză, apoi continuă: Cum a afectat moartea Tigrului buna funcţionare a departamentului?

— Uită-te şi tu în jur, spune Kanya în timp ce face un semn cu capul în direcţia din care răzbat sunetele conflictului. Generalul e furios. Jaidee îi era ca un frate.

— Se zvoneşte că ar vrea să atace Ministerul Comerţului. Fără ei, problemele noastre s-ar reduce substanţial.

Narong ridică din umeri. Plicul stă între ei, pe masă. Ar putea la fel de bine să fie inima lui Jaidee. Răsplata pentru faptul că şi-a dorit, de mic copil, să se răzbune.

Îmi pare rău, Jaidee. Am încercat să te avertizez.

Sub privirea lui Narong, Kanya ia plicul, scoate banii şi îi îndeasă într-un săculeţ prins de curea. Zâmbetul bărbatului e mai ascuţit ca lamele din armele cu arc. Are părul dat peste cap, iar asta îl face să arate bine. Deşi stă nemişcat, impune respect, deşi este înspăimântător.

Cu genul ăsta de oameni te încurci tu, aude ea o voce interioară ce o face să se cutremure. Seamănă cu ceva ce ar spune Jaidee. E stilul său, amuzat şi în acelaşi timp necruţător. Ar şi râde, în timp ce o judecă. Jaidee nu şi-a pierdut niciodată simţul de *sanuk.*

Eu nu sunt ca tine, se gândeşte Kanya.

Un rânjet şi un chicotit: *Ştiam asta.*

De ce nu m-ai omorât dacă ştiai?

Vocea interioară amuţeşte. Zgomotul meciului de *muay thai* pârâie în continuare din radioul din spatele lor. Charoen şi Sakda. Un meci pe cinste. Dar Kanya va pierde banii pe care i-a pariat pentru că fie Charoen a devenit mai bun în ultimul timp, fie Sadka a fost plătit să trântească partida. Ceva nu e în regulă, poate că Baronul Bălegarului şi-a băgat coada. Kanya ascultă bosumflată.

— Un meci prost? întreabă Narong.

— Tot timpul pariez pe cine nu trebuie.

— De aia e util să primeşti informaţiile la timp, râde Narong. Întinde o foaie de hârtie spre ea.

Kanya citeşte numele trecute pe listă.

— Ăştia sunt prietenii lui Pracha. Unii dintre ei sunt generali. Îi protejează, la fel cum cobra l-a ocrotit pe Buddha.

— Vor fi cu toţii surprinşi când Pracha se va întoarce împotriva lor, rânjeşte Narong. Îi va lovi şi îi va face să sufere. Le va da de înţeles că nu te poţi juca niciodată cu Ministerul Mediului. Mai mult, ei vor realiza că ministerul

consideră toate infracţiunile ca fiind la fel de grave. S-a terminat cu favoritismele. Gata cu pilele şi cu pedepsele uşoare. Trebuie să le arătăm că ministerul e de neînduplecat.

— Vrei să bagi zâzanie între Pracha şi aliaţii săi? Să îi determini să-l urască?

Narong ridică din umeri, dar nu spune nimic. Kanya îşi termină de mâncat tăiţeii. Nu mai primeşte niciun ordin, aşa că se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, nu pot fi văzută în compania ta.

Narong aprobă cu o uşoară mişcare din cap. Femeia iese cu paşi uşori din cafenea urmată de oftatul dezamăgit al celor care ascultă la radio cum Sakda e intimidat de ferocitatea regăsită a lui Charoen.

Kanya iese în stradă şi îşi netezeşte uniforma sub lumina verde a lămpilor cu metan. Are jacheta pătată din cauza distrugerilor pe care le-a provocat cu o noapte în urmă. Se încruntă, dezgustată, şi se aranjează cât poate de bine. Deschide din nou lista pe care a primit-o de la Narong şi memorează numele.

Bărbaţii şi femeile trecute pe foaie sunt prietenii cei mai apropiaţi ai generalului Pracha. Vor fi pedepsiţi la fel de brutal precum au fost carnetele galbene ce zac acum închise în turnuri. La fel de aspru ca pe vremea când un mic sat de pescari a fost ars din temelii, iar familiile lăsate să moară de foame.

Dificil, dar corect.

Kanya mototoleşte hârtia în pumn. *Aşa este lumea noastră*, gândeşte ea, *ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, până vom fi cu toţii morţi şi pisicile cheshire vor mânca din stârvurile noastre.* Se întreabă dacă a fost cu adevărat mai bine înainte, dacă a existat o epocă de aur alimentată de petrol şi tehnologie. Oare a existat o perioadă în care soluţiile la o problemă aduceau mai multe avantaje decât necazuri? Ar vrea să-i înjure pe *farangi*, pe oamenii caloriilor care au adus cu ei laboratoare şi germeni de cereale proiectaţi să hrănească toată populaţia lumii. Au adus cu ei şi animale modificate care, chipurile, ar munci

mai mult în schimbul unei hrane cu mai puţine calorii. Şi ar vrea să-i înjure pe cei de la AgriGen şi PurCal, care au pretins că ar fi fericiţi să hrănească planeta, exportând grânele lor patentate, dar care tot timpul găsesc scuze ca să întârzie orice transport.

Of, Jaidee, gândeşte ea. *Îmi pare foarte rău. Pentru tot ce ţi-am făcut ţie şi alor tăi. Nu am vrut să te rănesc. Dacă ştiam cât mă va costa să mă opun lăcomiei lui Pracha nu aş mai fi venit niciodată în Krung Thep.*

În loc să se ducă după oamenii ei, se îndreaptă spre un templu. E un mic altar de cartier îngrijit de câţiva călugări. Lăcaşul e aproape gol, doar un băieţel îngenuncheat alături de bunica sa înaintea imaginii strălucitoare a lui Buddha. Kanya cumpără tămâie de la vânzătorul de la poartă şi păşeşte înăuntru. Aprinde tămâia, îngenunchează, lipeşte ofranda de frunte şi apoi o ridică de trei ori, Cele Trei Nestemate: *buddha*, *damma, sanga.* Se roagă.

Oare câte nelegiuiri a înfăptuit? Pentru câte *kamme* rele trebuie să răspundă? A fost mai important să îl onoreze pe Akkarat şi promisiunile lui de a restabili echilibrul ori ar fi fost mai bine să-l onoreze pe Jaidee, tatăl ei adoptiv?

Ce ţi-ai mai dori când vine cineva la tine şi îţi promite hrană pentru stomac, o viaţă la oraş şi bani pentru tusea mătuşii şi pentru whisky-ul bunicului? Şi nici măcar nu vrea să-ţi pângărească trupul. Ai vrea mai mult de atât? Cu ce altceva se cumpără loialitatea? Oricine are nevoie de un binefăcător.

Îţi doresc să ai prieteni mai buni în viaţa viitoare, războinicule loial.

Of, Jaidee, îmi pare atât de rău.

Sper să rătăcesc ca o fantomă în următorii un milion de ani, numai aşa îmi pot răscumpăra păcatele.

Sper să renaşti într-un loc mai bun decât acesta.

Se ridică şi mai face o plecăciune către Buddha, apoi iese din templu. În timp ce coboară treptele, priveşte către stele. Se întreabă cum de *kamma* ei a reuşit să îi distrugă viaţa. Închide ochii luptându-se cu lacrimile.

În depărtare, o clădire explodează şi izbucneşte în flăcări.

Kanya comandă peste o sută de soldaţi care îi învaţă pe oameni ce înseamnă suferinţa. Legile sunt un ghimpe în coaste când nu există şpăgi care să le înlesnească. Oamenii au uitat asta. Se simte obosită. Se întoarce şi se îndepărtează de măcel. Are suficient sânge şi funingine pe mâini pentru o singură noapte de lucru. Oamenii ei sunt profesionişti. Casa e aproape.

— Căpitane Kanya?

Femeia deschide ochii în lumina tremurătoare a zorilor. Pentru o clipă e prea ameţită ca să îşi amintească evenimentele din ultimele zile, dar şi poziţia ei oficială.

— Căpitane? se aude din nou vocea prin paravanul de sticlă.

Kanya se ridică cu greu din pat şi se duce la uşă.

— Da? întreabă ea. Ce s-a întâmplat?

— Sunteţi chemată la minister.

Kanya deschide uşa şi ia plicul pe care i-l întinde bărbatul. Îi rupe sigiliul.

— E de la Departamentul Carantinei, constată ea surprinsă.

Curierul aprobă cu o mişcare scurtă din cap.

— Era o sarcină voluntară a căpitanului Jaidee. Cum toată lumea e ocupată, generalul Pracha a cerut…

Tânărul ezită o clipă.

— Înţeleg. Desigur, aprobă Kanya.

Pielea i se înfiorează la amintirea poveştilor lui Jaidee despre războiul împotriva primelor mutaţii ale cibiscozei şi cum lucrau cu inima cât un purice, neştiind care din ei vor muri. Toţi erau terorizaţi de prezenţa bolii în timp ce ardeau satele: case şi *wat*-uri, imagini cu Buddha, toate se transformau în scrum în timp ce călugării se rugau şi invocau spiritele, iar oamenii zăceau pe pământ şi mureau înecându-se cu fluidele din plămânii ciuruiţi. Departamentul pentru Carantină. Citeşte mesajul. Aprobă scurt către băiat.

— Da. Înţeleg.

— Doriţi să le trimit vreun răspuns?

— Nu. E tot ce am nevoie, spune ea în timp ce trânteşte

nervoasă plicul pe masă.

Mesagerul salută şi fuge în jos pe scări către bicicletă. Kanya închide grijulie uşa. O veste foarte proastă. Posibil ca aceasta să fie *kamma* ei. Răzbunare.

În scurt timp îşi croieşte drum pe bicicletă, către minister, pe străzi îngropate sub un covor de frunze, traversând canale şi bulevarde cu cinci benzi, construite pentru maşini cu petrol, dar care acum sunt bătătorite doar de turme de megodonţi.

La Departamentul pentru Carantină e verificată din nou înainte să i se permită să intre în complex.

Calculatoarele şi ventilatoarele scot un bâzâit neobosit. Clădirea pare să vibreze de la energia care arde în interior. Mai mult de trei sferturi din cărbunele alocat ministerului este repartizat Departamentului Carantinei care apreciază şi prezice orice modificare în arhitectura genetică ce necesită o decizie din partea ministerului.

În spatele uşilor de sticlă, leduri conectate la servere clipesc roşu şi verde, arzând energie, scufundând Krung Thepul chiar în timp ce îl salvează. Păşeşte pe coridoare, pe lângă o serie de camere uriaşe în care oameni de ştiinţă stau cu ochii lipiţi de monitoarele viu luminate ale unor calculatoare enorme şi studiază modelele genetice. Kanya are impresia că simte aerul cum vibrează de la toată energia consumată, de la tot cărbunele ars ca să ţină în viaţă o singură clădire.

Există poveşti despre raidurile organizate pentru a crea acest departament, despre relaţiile care le-au permis să pună mâna pe o asemenea tehnologie. Zvonuri legate de *farangii* aduşi cu costuri uriaşe, de experţii din străinătate folosiţi să aducă viruşii cunoaşterii lor, şi conceptele invazive a criminalităţii în regat, cunoaştere necesară pentru a-i menţine sănătoşi pe thailandezi, imunizându-i în faţa molimelor.

Unii din aceşti oameni sunt faimoşi acum, la fel de importanţi ca Ajahn Chanh, Chart Korbjitti şi Seub Nakhasathien. Câţiva au devenit *boddhis,* spirite milostive, dedicate salvării regatului.

Traversează o curte. Într-un colţ se află un mic altar pentru spirite ce găzduieşte două statuete, una cu învăţătorul Lalji, un *saddhu* mic şi zbârcit, şi cealaltă cu Sfânta Sarah de la AgriGen. Gemenii *boddhis.* Bărbat şi Femeie, banditul caloriilor şi manipulatoarea de gene. Hoţul şi arhitectul. Doar câteva beţişoare parfumate mai ard, iar lângă ele se află obişnuita farfurie cu ofrande. Peste tot în jur atârnă ghirlande de gălbenele. Când molima atinge punctul culminant, aici se rostesc rugăciuni în timp ce oamenii de ştiinţă se chinuie să găsească o soluţie.

Chiar şi rugăciunile noastre sunt pentru *farangi,* gândeşte Kanya. Un antidot *farang* pentru o molimă a *farangilor.*

Ia orice unealtă găseşti. Fă-o a ta, obişnuia să spună Jaidee, explicând de ce se asociaseră cu răul, de ce mituiseră, furaseră şi încurajaseră monştrii de felul lui Gi Bu Sen.

Unei macete nu-i pasă cine o mânuieşte ori cine a făcut-o. Ia cuţitul şi el va tăia. Pune stăpânire pe farangi şi ei vor deveni o unealtă în mâinile tale. Iar dacă o armă se va răzvrăti împotriva ta, topeşte-o. Cel puţin vei avea materia primă.

Ia orice unealtă. Jaidee a fost dintotdeauna foarte practic.

Dar doare. Ei vânează şi cerşesc fărâme de cunoaştere de peste graniţă, supravieţuiesc cu resturi asemenea pisicilor Cheshire. Câte informaţii poate furniza Midwest Compact… Când un genetician promiţător apare undeva în lume, de obicei e intimidat şi mituit să lucreze cu celelalte genii din Des Moines sau Changsha. Doar un cercetător foarte încăpăţânat poate să reziste ofertelor de la PurCal, AgriGen şi RedStar. Şi chiar dacă se mai găseşte câte unul care se împotriveşte companiilor de calorii, ce le poate oferi în schimb regatul? Chiar şi calculatoarele lor cele mai performante sunt învechite.

Kanya îşi alungă gândurile. *Suntem vii. Supravieţuim în timp ce alte regate şi ţări dispar de pe hartă, în timp ce Malaysia e o groapă comună. Kowloon s-a scufundat, China s-a destrămat, vietnamezii au fost sfărâmaţi, în timp ce în Myanmar se confruntă cu foametea. Imperiul American nu*

mai există. Uniunea Europeană s-a destrămat şi s-a împărţit în facţiuni. Şi în acest timp noi răbdăm şi ne extindem. Regatul supravieţuieşte. Mulţumim lui Buddha că ne-a întins o mână miloasă şi că regina are îndeajuns de multă virtute ca să atragă aceste unelte ale farangilor fără de care am fi fost complet lipsiţi de apărare.

Ajunge la ultimul punct de control. Actele îi sunt din nou verificate. Uşile glisează şi e invitată într-un lift electric. Uşile se închid şi ea simte cum aerul este aspirat din cauza presiunii negative.

Kanya se scufundă în pământ, nivel după nivel, de parcă s-ar prăbuşi spre iad. Se gândeşte la fantomele înfometate care populează acest complex afurisit. Spiritele morţilor care s-au sacrificat pentru a întemniţa demonii din lume. Simte sloiuri de gheaţă pe piele.

În jos.

Tot mai în jos.

Uşile liftului se deschid. Un coridor alb şi o uşă etanşă. Se dezbracă. Face un duş cu apă ce miroase puternic a clor. Iese pe partea cealaltă.

Un băiat îi oferă uniforma de laborator şi îi reconfirmă, de pe o listă, identitatea. O conduce pe alte coridoare după ce o informează că nu are nevoie de dezinfectare.

Cercetătorii care lucrează aici au chipurile hăituite ale unor oameni aflaţi sub asediu. Ei ştiu că, de partea cealaltă a uşilor, grozăvii apocaliptice aşteaptă să îi înghită. Gândurile astea îi înmoaie Kanyei picioarele. În comparaţie cu ea, Jaidee era puternic. El avea o credinţă oarbă în ciclul reîncarnării. Dar Kanya? Ea va renaşte doar pentru a muri de cibiscoză înainte să îşi poată continua drumul spre iluminare. *Kamma.*

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să mă dai pe mâinile lor, spune Jaidee.

Kanya se împiedică auzindu-i vocea. Căpitanul e la câţiva paşi în spatele ei. Femeia se lipeşte de perete, cu răsuflarea tăiată. Jaidee îşi înalţă capul, studiind-o atent. Kanya nu poate respira. O va strânge de gât ca să răzbune trădarea?

— Te simţi bine? o întreabă însoţitorul său.

Jaidee a dispărut.

Inima femeii bate să iasă din piept. Transpiră. Dacă ar fi fost mai în adâncul complexului ar fi cerut să fie băgată în carantină de unde să nu fie scoasă niciodată pentru că s-a infectat cu vreo bacterie sau cu vreun virus şi că urma să moară.

— Eu… se îneacă ea, amintindu-şi de treptele însângerate ale clădirii administrative a generalului Pracha. Trupul dezmembrat al lui Jaidee, un colet macabru, atent împachetat.

O moarte josnică.

— Ai nevoie de un doctor?

Kanya face eforturi să îşi controleze respiraţia. E bântuită de fantoma lui Jaidee. *Phii*-ul lui o urmăreşte. Încearcă să îşi stăpânească frica.

— Sunt bine. Hai să mergem, să terminăm odată.

Un minut mai târziu au ajuns în faţa unei uşi.

Ghidul îi face semn Kanyei să intre. De după un birou, Ratana îi zâmbeşte scurt.

Toate calculatoarele din zona asta au monitoare mari. Unele dintre ele sunt vechi de cincizeci de ani şi consumă mai multă energie decât cinci calculatoare noi, dar important e că îşi fac treaba astfel încât sunt meticulos întreţinute. Dar energia irosită îi înmoaie genunchii Kanyei. Aproape că vede nivelul oceanului ridicându-se. E groaznic să înfrunţi aşa ceva.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spune Ratana.

— Sigur că am venit.

Nu pomeneşte de alte întâlniri, de vechea legătură care s-a dus naibii, de faptul că ea nu poate să aibă o relaţie cu o persoană pe care, inevitabil, o va trăda. Prea multă ipocrizie, chiar şi pentru Kanya. Şi totuşi, Ratana e încă frumoasă. Kanya îşi aminteşte cum râdeau împreună, cum au închiriat un schif şi au făcut o plimbare pe Chao Phraya şi au privit bărcuţele de hârtie ce pluteau pe apa râului în timpul Loi Kratong. Îşi aminteşte de Ratana, ghemuită lângă ea în barcă în timp ce valurile duceau în aval mii de

lumânări, o pătură de foc împinsă de rugăciunile locuitorilor oraşului.

Ratana îi face semn să se apropie. Îi arată pe ecranul calculatorului un set de fotografii. Cu coada ochiului zăreşte însemnele de căpitan de pe gulerul alb al Kanyei.

— Îmi pare rău de Jaidee. A fost... un om bun.

Kanya rânjeşte încercând să uite că i-a văzut *phii*-ul pe coridoarele de afară.

— A fost mai mult decât bun, spune ea şi cercetează atent trupurile care strălucesc în faţa ei pe monitor. La ce mă uit?

— Doi bărbaţi. De la două spitale diferite.

— Şi?

— Aveau ceva în ei. Ceva îngrijorător. Pare să fie o variaţie a ruginii verzicante.

— Da? Şi? Au mâncat ceva infectat. Au murit. Deci?

— S-a dezvoltat în ei, dă Ratana din cap. S-a extins. Până acum nu s-a mai dezvoltat într-un mamifer.

— Cine sunt? întreabă Kanya în timp ce se uită peste evidenţele de la spital.

— Nu ştim.

— Nu i-a vizitat nimeni? Rude? Nu i-a văzut nimeni venind? Nu au spus nimic?

— Unul dintre ei era inconştient când a fost internat. Celălalt era deja în comă.

— Eşti sigură că nu au mâncat fructe infestate?

Ratana ridică nedumerită din umeri. Pielea ei e flască şi deschisă la culoare din cauza vieţii subpământene. Spre deosebire de Kanya, a cărei piele s-a înnegrit de la soarele arzător. Şi totuşi ea ar alege oricând să lucreze în aer liber, nu aici, în întuneric. Ratana e cea curajoasă. Kanya ştie. Se întreabă ce demoni au împins-o pe Ratana să lucreze în iadul ăsta. Când au lucrat împreună, Ratana nu i-a vorbit despre trecutul ei. Despre tragediile pe care le-a îndurat. Dar ele există. Trebuie să fie, ca pietrele de pe coastă, ascunse sub valuri şi spumă. Ca pietrele, tot timpul.

— Bineînţeles că nu sunt sigură sută la sută. Nu.

— Cincizeci?

Ridică din nou din umeri, jenată, şi se întoarce la hârtiile ei.

— Ştii că nu pot să fac astfel de afirmaţii. Dar virusul e diferit, alterarea proteinelor din mostrele prelevate este diferită. Descompunerea ţesutului nu se potriveşte cu amprenta obişnuită a ruginii verzicante. Supus testelor, virusul e în concordanţă cu ce am constatat şi la celelalte cazuri de boală. Variaţii de AgriGen şi TotalNutrient, AgI34.s şi TN249.x.d. Amândouă prezintă multe similarităţi.

Face o pauză.

— Da?

— Dar era în plămâni.

— Vorbim de cibiscoză atunci.

— Nu. Era rugină verzicantă. Ratana îi aruncă o privire Kanyei. Înţelegi care e problema?

— Şi nu ştim nimic despre trecutul lor, despre călătoriile lor? Poate unde au acostat? Pe un cliper? Traversând Myanmar? Până în China de Sud? Nu sunt cumva din acelaşi sat?

— Nu avem nicio informaţie despre ei, spune Ratana şi ridică din umeri. Doar boala care îi leagă. Cândva am avut o bază de date cu secvenţe ADN, care conţinea genealogii, informaţii despre locul de muncă şi adresele familiilor, dar au fost şterse succesiv ca să avem mai multă putere de procesare pentru cercetările în curs. Oricum, nimeni nu s-a deranjat să înregistreze, pentru că nu avea niciun rost.

— Deci nu avem nimic. Alte cazuri?

— Nu.

— Vrei să spui până acum.

— Mă depăşeşte. I-am remarcat în urma raziilor. Spitalele raportează absolut totul, mai mult ca de obicei, ca să-şi dovedească loialitatea. Din întâmplare au raportat accidentul şi tot din întâmplare le-am observat printre toate celelalte fişe medicale. Avem nevoie de ajutorul lui Gi Bu Sen.

Pe Kanya o trec fiori.

— Jaidee e mort. Gi Bu Sen n-o să vrea să ne ajute.

— Uneori îl interesează şi ce se întâmplă în afara

domeniului său de cercetare. Poate ne va ajuta, spune ea şi se uită cu speranţă la Kanya. Ai mai fost cu Jaidee. Ai văzut cum l-a convins. Poate te va asculta şi pe tine.

— Mă îndoiesc.

— Uită-te la asta. Ratana parcurge la repezeală fişierele medicale. Are însemnele unui virus artificial. Mutaţiile ADN-ului nu seamănă cu acelea ce se reproduc în natură. Rugina verzicantă nu are niciun motiv să treacă bariera regnului animal. Nimic nu favorizează asta, căci transferul e dificil. Diferenţele sunt considerabile. Parcă ne uităm la viitorul ei. La cum va arăta după ce va renaşte de zece mii de ori. E un mister şi e cu adevărat îngrijorător.

— Dacă ai dreptate, suntem cu toţii morţi. Generalul Pracha trebuie informat. La fel şi curtea regală.

— Fă-o fără să agiţi prea mult apele, o imploră Ratana. O prinde pe Kanya de mânecă şi o priveşte cu chipul chinuit. S-ar putea să mă înşel, totuşi.

— Nu te înşeli.

— Nu sunt sigură dacă se poate transfera, sau cât de rapid o poate face. Vreau să te duci la Gi Bu Sen. El ştie cu siguranţă.

— Bine, se strâmbă Kanya. Am să încerc. Între timp, trimite vorbă la spitale şi la clinici să raporteze cazuri similare. Fă o listă a simptomelor. Cum toată lumea e îngrijorată din cauza raidurilor, nu va părea neobişnuit să le cerem mai multe informaţii. Vor crede că vrem doar să-i ţinem în priză. Poate aşa vom afla ceva.

— Dacă am dreptate vor fi revolte stradale.

— Va fi mai rău decât atât.

Kanya se îndreaptă spre uşă. I s-a făcut greaţă.

— Când vei termina cu testele şi vei avea toate datele, mă voi întâlni cu diavolul tău, se strâmbă ea, cu dezgust. Vei primi confirmările pe care le cauţi.

— Kanya?

Se întoarce.

— Regret ce i s-a întâmplat lui Jaidee, murmură Ratana. Ştiu că eraţi apropiaţi.

— Era un tigru, rânjeşte Kanya. Deschide uşa lăsând-o pe

Ratana în bârlogul demonilor. Un complex întreg, dedicat supravieţuirii regatului, kilowaţi de putere arzând zi şi noapte, şi nici unul dintre ei nu ajută cu nimic.

CAPITOLUL 25

Anderson-sama răsare de nicăieri, se aşază pe un taburet la bar şi comandă un pahar de apă cu gheaţă pentru ea şi un whisky pentru el. Nu-i zâmbeşte, nici măcar nu o bagă în seamă, dar Emiko e năpădită de un val de recunoştinţă.

În ultimele zile s-a ascuns în bar, aşteptând momentul în care cămăşile albe se vor hotărî să o recicleze. Trăieşte datorită îngăduinţei şi a mitelor astronomice şi când se uită în ochii lui Raleigh, realizează că nu va fi eliberată. A investit prea mult în ea ca să-i permită să plece.

Dar, de nicăieri, apare Anderson-sama, şi pentru o clipă se simte în siguranţă, de parcă s-ar fi întors în braţele lui Gendo-sama. E conştientă că de fapt antrenamentul o face să se simtă aşa. Zâmbeşte când îl vede stând lângă ea, cu trăsăturile de *gaijin,* atât de diferite în marea de bărbaţi thailandezi şi japonezi, în lumina fosforescentă a viermilor stradali.

Bineînţeles, el nu o bagă în seamă, ci se ridică şi se îndreaptă către Raleigh şi ea ştie că, imediat ce se va termina cu spectacolul din seara asta, va dormi în siguranţă. Pentru prima dată după raid, nu mai trebuie să se teamă de cămăşile albe.

E surprinsă când Raleigh se îndreaptă acum spre ea.

— Se pare că faci ceva bine. *Farangul* te vrea mai devreme.

— Nu am spectacol în seara asta?

— A plătit, ridică el din umeri.

Emiko se simte uşurată. Se aranjează cu iuţeală şi se îndreaptă spre scări. Raleigh a aranjat cu cămăşile albe să facă raiduri doar la anumite ore, aşa că are garanţia că în Ploenchit poate să facă tot ce doreşte. Cu toate acestea, e precaută. Mai devreme au fost trei raiduri, înainte să se stabilească programul. Câţiva proprietari au vărsat sânge până s-a căzut de acord cine va fi noul *detente.* Raleigh a scăpat. Se pare că are un al şaptelea simţ când vine vorba despre poliţie şi birocraţie.

În afara Ploenchitului, Anderson aşteaptă în ricşă. Duhneşte a whisky şi a tutun şi e neras. Se apleacă spre el.

— Speram că vei veni.

— Regret că a durat atât de mult. Am ceva probleme.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea şi e surprinsă când îşi dă seama că e adevărat.

Se strecoară prin traficul de noapte, pe lângă megodonţi greoi şi pisici cheshire care licăresc, pe lângă lămpi sclipitoare şi familii adormite. Depăşesc cămăşi albe în patrulă, dar ofiţerii sunt ocupaţi cu verificarea unui stand de legume. Lumina verde a lămpilor cu gaz pâlpâie deasupra lor.

— Eşti bine? întreabă el şi salută cămăşile albe cu o mişcare scurtă din cap. Ministerul face razii?

— A fost rău la început, acum e mai bine.

A fost panică la primele raiduri, în timp ce cămăşile albe, agitând bastoane, se îmbulzeau furios pe scări, o arestau pe mama-san şi opreau robinetele ilegale de gaz. Travestiţii urlau, iar proprietarii alergau înnebuniţi să facă rost de bani sau cădeau victimă bastoanelor când nu reuşeau să plătească şpăgile.

Emiko se ascunsese printre celelalte fete, încremenită ca o statuie, în timp ce cămăşile albe se învârteau, găsind nereguli şi ameninţând că le vor bate până nu vor mai putea să muncească. Nicio urmă de îngăduinţă, doar mânie, pricinuită de pierderea Tigrului, şi dorinţa de a da o lecţie tuturor celor care şi-au bătut joc de ei şi le-au contestat autoritatea.

Teroare. Aproape că făcuse pe ea de frică în timp ce stătea nemişcată printre celelalte fete, fiind sigură că va fi împinsă în faţă şi dată de gol de Kannika care cu siguranţă va alege acest moment ca să scape de Emiko.

Iar Raleigh îşi pusese toate resursele la dispoziţia lor, o farsă pentru cei care luau mită de la el în mod regulat, unii dintre ei uitându-se direct la ea – Suttipong, Addilek şi Thanachai –, dar pe deplin conştienţi de rolul ei în acel loc. Unii dintre ei chiar au încercat-o un pic, dar toţi se holbau la ea, întrebându-se dacă vor să o „descopere” sau nu. Toţi îşi

joacă rolurile, iar Emiko aşteaptă momentul în care Kannika va dezvălui mascarada şi îi va constrânge pe toţi să o privească pe fata modificată care a fost o sursă foarte profitabilă de şpăgi.

Emiko se înfioară.

— E mai bine acum, spune ea din nou.

Anderson-sama încuviinţează.

Ricşa se opreşte în faţa clădirii străinului. El coboară primul, verifică să nu fie cămăşi albe prin apropiere, apoi o conduce înăuntru. Agenţii de pază o ignoră. Când va pleca, le va da un mic bacşiş ca să fie sigură că vor uita cu totul că ea a trecut pe aici. Poate că îi dezgustă, dar dacă va fi respectuoasă şi mai ales dacă le va da nişte bani, nu vor fi probleme. Preţurile au crescut însă de când cămăşile albe s-au dezlănţuit. Dar se poate rezolva.

Anderson-sama intră cu ea în lift, iar femeia ce acţionează mecanismele le anunţă greutatea estimată. Ajunşi în siguranţă în apartament, se îmbrăţişează. Emiko este surprinsă să îşi dea seama cât de mult se bucură că Anderson e încântat de ea, că îşi plimbă mâna pe pielea ei, că îşi doreşte să o atingă. A uitat ce înseamnă să arăţi ca un om, să fii aproape respectată. În Japonia, toţi o priveau ca pe un obiect. Dar aici se simte de parcă ar fi în fiecare zi un animal. E o uşurare că e iubită, chiar dacă numai pentru cum arată.

Mâinile lui se plimbă peste sânii ei, apoi coboară înspre abdomen şi de aici i se strecoară între picioare, afundându-se în ea. E uşurată că poate să îi arate că ea poate să simtă plăcerea. Emiko se lipeşte de el, iar buzele lor se întâlnesc şi pentru un timp uită că oamenii o numesc modificată şi *scârţa-scârţa.* Pentru o clipă se simte pe de-a-ntregul umană şi se pierde în atingerile lui. În siguranţa plăcerii şi a datoriei.

Dar după ce se unesc, depresia ei revine.

Anderson-sama îi aduce apă rece, preocupat de efortul pe care îl făcuse. Se întinde lângă ea, gol, atent să nu o atingă, să nu o încălzească şi mai mult.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Emiko ridică din umeri, încercând să devină o Persoană Nouă zâmbitoare.

— Nimic. Nimic ce poate fi schimbat.

Îi este imposibil să-şi împărtăşească nevoile. E împotriva firii ei. Mizumi-sensei ar lovi-o dacă ar face-o.

Anderson-sama o priveşte cu blândeţe, surprinzător pentru un om cu trupul brăzdat de cicatrici. Emiko ar putea să facă o listă cu acele semne. Fiecare din ele este o dovadă a trecutului său violent. Poate cicatricile zdrelite de pe piept provin de la discurile din puştile cu arc. Posibil ca aceea de pe umăr să fi fost provocată de o lamă de macetă. Cele de pe spate arată, mai mult ca sigur, ca urmele lăsate de un bici. Singura cicatrice a cărei istorie o ştie e cea de pe gât, pe care a căpătat-o la el în fabrică.

Anderson-sama o atinge delicat.

— Ce s-a întâmplat?

Emiko se rostogoleşte de lângă el. Ruşinea o împiedică să vorbească.

— Cămăşile albe... nu mă vor lăsa niciodată să plec din oraş. Şi Raleigh-san a dat şi mai multe şpăgi ca să mă păstreze. Cred că nu mă va elibera niciodată.

Anderson-sama tace. Îl poate auzi cum respiră, încet şi regulat. E năpădită de ruşine.

Eşti o modificată prostuţă şi lacomă. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru ce e dispus să îţi ofere.

Nici unul dintre ei nu scoate un cuvânt. Într-un târziu, Anderson-sama întreabă:

— Eşti sigură că Raleigh nu poate fi convins? La urma urmei e un om de afaceri.

Emiko îl ascultă cum respiră. Oare se oferă să o răscumpere? Dacă era japonez, propunerea ar fi fost formulată foarte atent. Dar e greu să îţi dai seama ce gândeşte Anderson-sama.

— Nu ştiu. Raleigh-san iubeşte banii. Dar cred şi că adoră să mă vadă suferind.

Tace, încercând să-şi dea seama ce gândeşte. Anderson-sama nu mai pune nicio întrebare. Înţelesese aluzia ei, dar nu mai spune nimic. Dacă ar fi un bărbat civilizat, ea ar

interpreta tăcerea lui drept un refuz categoric. Dar *gaijinii* nu sunt deloc subtili.

Emiko se oţeleşte. Se lipeşte din nou de el în timp ce se abţine să nu vomite, umilită, străduindu-se să treacă peste pregătirea ei şi peste programarea genetică, încearcă să îl convingă din nou, luptându-se să nu se gudure ca un câine.

— Acum trăiesc în bar. Raleigh-san mituieşte cămăşile albe să închidă ochii. Dă şpăgi uriaşe la alte baruri şi ofiţerilor ca să mă lase să lucrez acolo. Nu ştiu cât mai pot rezista. Nişa mea se reduce.

— Vrei să… Anderson-sama ezită, apoi continuă: Ai putea să stai aici.

Inima ei se opreşte pentru o clipă.

— Cred că Raleigh-san ar veni după mine.

— Sunt destule feluri prin care poţi manevra un om ca Raleigh.

— Mă poţi elibera?

— Nu cred că am suficient de mulţi bani ca să o fac.

Inima i se frânge în timp ce Anderson-sama continuă.

— Apele sunt prea tulburi, nu pot să îl provoc în felul ăsta. Ar putea foarte uşor să trimită cămăşile albe la mine acasă. E prea riscant. Dar cred că pot aranja să dormi aici. S-ar putea ca Raleigh să fie recunoscător că nu-i mai eşti prin preajmă tot timpul.

— Dar nu ai avea tu probleme, atunci? Cămăşilor albe nu le plac *farangii.* Eşti deja într-o poziţie delicată. *Ajută-mă să scap din locul ăsta. Ajută-mă să găsesc satul Oamenilor Noi. Te rog, ajută-mă.* Dacă aş putea să-i dau banii lui Raleigh-san… Aş putea pleca spre nord.

Anderson-sama o trage cu blândeţe de umăr. Emiko se relaxează şi ajunge iar lângă el.

— Speri prea puţin, spune el.

Mâna lui i se plimbă pe abdomen. Se opreşte şi rămâne o clipă pe gânduri.

— Lucrurile se vor schimba în curând, chiar şi pentru modificaţi. Îi zâmbeşte complice. Cămăşile albe şi regulile lor nu vor fi aici pentru totdeauna.

Ea se luptă pentru supravieţuire şi el vorbeşte despre

iluzii. Emiko se străduieşte să-şi ascundă dezamăgirea. *Ar trebui să fii recunoscătoare, fetiţă lacomă ce eşti, să fii mulţumită cu ce ai.* Dar nu îşi poate ascunde amarul din voce:

— Sunt o modificată. Nimic nu se va schimba, vom fi dispreţuiţi tot timpul.

— Nu fi atât de sigură, râde el şi o trage mai aproape. Buzele lui îi ating uşor urechea în timp ce îi şopteşte complice: Dacă te rogi la zeul ăla al tău, cheshire *bakeneko,* s-ar putea să îţi ofer ceva mai bun decât un sat din junglă. Cu puţin noroc, o să ai un oraş întreg.

Emiko se îndepărtează şi îl priveşte tristă.

— Înţeleg că nu poţi să-i ajuţi pe cei ca mine, dar nu îţi permit să mă tachinezi.

Anderson-sama râde din nou.

CAPITOLUL 26

Hock Seng stă ghemuit pe o alee mărginaşă din cartierul industrial deţinut de *farangi.* E noapte, dar cămăşile albe încă mişună peste tot. Indiferent unde se duce se loveşte de cordoane de cămăşi albe. Pe chei, ambarcaţiunile sunt păzite, în aşteptarea permisiunii de a fi descărcate. În districtul uzinelor, ofiţerii ministerului veghează la toate colţurile, împiedicând accesul proprietarilor, muncitorilor şi vânzătorilor. Doar o mână de oameni, cei care au permise de şedere, au posibilitatea de a veni şi a pleca. Localnici.

Având doar un carnet galben ca act de identitate, lui Hock Seng i-a luat o jumătate de seară să evite punctele de control şi să traverseze oraşul. Îi este dor de Mai. Ochii ei ageri şi auzul ei ascuţit îl făceau să se simtă în siguranţă. Acum se înghesuie într-un colţ ce duhneşte a urină, printre pisici Cheshire, privind cum cămăşile albe verifică actele unui alt bărbat şi blesteamă faptul că nu mai are acces la fabrica SpringLife. Ar fi trebuit să dea dovadă de curaj. Trebuia să golească seiful ăla când a avut ocazia, să rişte totul. Acum e prea târziu. Cămăşile albe au pus stăpânire pe fiecare milimetru din oraş şi victimele lor preferate sunt carnetele galbene. Le place să îşi testeze bastoanele pe căpăţânile lor, să le dea o lecţie. Dacă Baronul Bălegarului nu ar avea atât de multă influenţă, Hock Seng e sigur că cei închişi în turnuri ar fi fost de multă vreme măcelăriţi. Pentru Ministerul Mediului, carnetele galbene sunt la fel ca orice altă molimă ori specie invazivă de care se ocupă. Dacă li s-ar da voie, cămăşile albe ar măcelări fiecare chinez posesor de carnet galben şi apoi ar face o plecăciune adâncă în faţa reginei-copil, cerându-şi scuze pentru zelul cu care au acţionat. Dar doar după ce fapta a fost consumată.

O tânără îşi prezintă permisul şi trece de cordon. Dispare în josul străzii în adâncurile districtului industrial. Ţelul său e atât de aproape şi în acelaşi timp imposibil de departe.

Poate că e mai bine că fabrica e închisă. E mai sigur pentru toată lumea. Dacă nu ar depinde într-o asemenea

măsură de conţinutul seifului, ar raporta contaminarea bazinelor cu alge şi ar termina-o odată cu toată tărăşenia. Şi totuşi în mijlocul acelei molime, deasupra mirosului bazinelor de alge, plutesc schemele şi specificaţiile.

Hock Seng e atât de frustrat, încât îi vine să-şi smulgă părul din cap.

Se holbează la punctul de control sperând că oamenii Ministerului Mediului vor pleca sau măcar că se vor uita în altă direcţie. Se roagă la zeiţa Kuan Yin, se milogeşte de grasul Buddha pentru un pic de noroc. Cu acele planuri industriale şi cu ajutorul Baronului Bălegarului orice ar fi posibil. Un viitor atât de luminos, o viaţă atât de minunată. Ofrande pentru strămoşii săi. Poate o nevastă şi apoi un fiu care să îi ducă numele mai departe. Poate…

O patrulă trece prin apropiere. Hock Seng se strânge şi mai mult în umbră. Gărzile îi aduc aminte de raidurile Bentiţelor Verzi. Iniţial căutau cupluri ce se ţineau de mână în public, dovadă a imoralităţii.

Atunci le-a spus copiilor săi să se păzească şi să înţeleagă că valurile de conservatorism vin şi pleacă şi că nu e o problemă dacă nu pot trăi la fel de liberi ca părinţii lor. Nu au avut până atunci ce mânca? Părinţii şi prietenii nu le-au fost aproape? Oricum, adăpostiţi de zidurile înalte, li se părea irelevant la ce se gândeau Bentiţele Verzi.

Încă o patrulă. Hock Seng se întoarce şi se pierde în întunericul aleii. Nu are cum să se furişeze în interiorul districtului industrial. Cămăşile albe s-au hotărât să distrugă Ministerul Comerţului şi să îi doboare pe *farangi.* Se strâmbă şi porneşte înapoi pe drumul întortocheat către cocioaba în care se adăposteşte.

Mulţi din minister erau corupţi, dar nu şi Jaidee. Dacă eşti o persoană sinceră nu ai cum să nu vezi asta. Chiar şi *Sawatdee Krung Thep!,* foaia de zvonuri care l-a ridicat cel mai mult în slăvi şi apoi l-a denigrat atunci când a fost dezonorat, a publicat pagini după pagini cu laude la adresa eroului ţării. Căpitanul Jaidee a fost prea iubit de toţi ca să fie ciopârţit, iar resturile aruncate în compostoare de metan. Cineva trebuia să fie pedepsit.

Iar dacă de vină e Ministerul Comerţului, atunci comerţul trebuie pedepsit. Aşa că toate drumurile, docurile, platformele de ancorare şi fabricile au fost închise şi Hock Seng nu poate să se strecoare prin punctele de control. Nu poate rezerva un loc de pasager pe un cliper, nu poate călători în amonte, către ceea ce mai rămăsese din Ayutthaya, nu are nicio şansă să fugă cu un dirijabil spre Kolkata ori Japonia.

Îşi croieşte drum printre docuri şi bineînţeles că gărzile ministerului sunt încă prezente alături de mici grupuri de muncitori care stau pe jos, descurajaţi de blocadă. Un cliper superb se leagănă pe valuri la o sută de metri de ţărm. Mai frumos decât orice vas pe care l-a deţinut el vreodată. De ultimă generaţie. Are chile interschimbabile, stabilizatoare, polimeri din ulei de palmier şi aripi-de-vânt. E rapid. E capabil să transporte o încărcătură uriaşă. Pluteşte pe apă, lucind. Iar el stă pe doc, holbându-se la el. La fel de bine ar putea fi ancorat în India.

Se uită la un cărucior cu mâncare. Îl urmăreşte pe vânzător cum prăjeşte în *wok* un peşte tilapia modificat genetic. Hock Seng îşi face curaj. Trebuie să întrebe chiar dacă se va da de gol că e un carnet galben. E orb fără informaţii. Cămăşile albe sunt în cealaltă parte a docului şi dacă bărbatul îl va trăda, sigur va avea timp să fugă.

Hock Seng se apropie.

— Există vreo cale prin care pasagerii pot să traverseze? murmură el şi face un semn cu capul către cliper. Acolo?

— Nimeni nu are voie să treacă, bombăne negustorul.

— Nici măcar un singur om?

Bărbatul se încruntă, arată cu capul către cei care stau pe vine, fumează şi joacă liniştiţi cărţi, la adăpostul umbrelor. Adunaţi în jurul unui radio cu manivelă.

— Ăia stau acolo de o săptămână. Trebuie să aştepţi şi tu, carnetule galben. La fel ca toţi ceilalţi.

Hock Seng îşi dă seama că a fost identificat şi se luptă cu impulsul de a o lua la goană. Face eforturi să-şi închipuie că amândoi sunt în aceeaşi situaţie, să creadă că bărbatul îl vede ca pe o persoană şi nu ca pe-o pisică a diavolului, care

dă târcoale nepoftită.

— Nu ai auzit de mici ambarcaţiuni disponibile, mai jos pe coastă? Departe de oraş? Contra cost?

— Nimeni nu pleacă nicăieri. Au şi prins două grupuri de pasageri care încercau să ajungă de pe ţărm la vapoare. Cămăşile albe nu permit nici măcar ca vasele de aprovizionare să iasă în larg. Noi aici pariem cine vor ceda primii: căpitanul va ridica ancora forţat sau cămăşile albe vor renunţa la blocadă.

— Care sunt cotele? întreabă Hock Seng.

— Unsprezece la unu pentru ca ambarcaţiunea să plece prima.

— Nu cred că o să risc, răspunde bătrânul făcând o grimasă.

— Atunci douăzeci la unu.

Ceilalţi au auzit schimbul de replici. Râd înfundat.

— Pariază doar dacă îţi oferă o cotă de cincizeci la unu. Cămăşile albe nu vor renunţa. Nu şi acum. Nu acum că a murit Tigrul.

Hock Seng râde odată cu ei. Scoate o ţigară şi o aprinde, apoi oferă din pachet şi celorlalţi. Un mic gest de bunăvoinţă faţă de aceşti thailandezi, pentru momentul de camaraderie. Dacă nu ar fi un carnet galben cu un accent pe măsură poate ar încerca să mituiască şi cămăşile albe, dar într-o noapte ca asta ar primi în schimb un baston după ceafă. Nu-l încântă ideea de a-şi vedea capul sfărâmat de asfalt. Fumează şi cercetează blocada.

Timpul trece.

Gândul că oraşul e sigilat îi face capul să se învârtă. Nu e vorba despre *carnetele galbene*, îşi spune. *Nu noi suntem pricina a tot ce se întâmplă.* Dar îi vine greu să creadă că nu se strânge laţul. Poate acum e vorba doar despre Ministerul Comerţului, dar sunt prea multe carnete galbene în oraş şi în cazul în care comerţul e întrerupt pentru mult timp chiar şi aceşti oameni prietenoşi vor realiza că nu este nimic de lucru şi vor începe să bea, şi apoi îşi vor îndrepta gândurile către carnetele galbene din turnuri.

Tigrul e mort. Chipul lui împodobeşte toate felinarele din

oraş. Afişele sunt lipite de toate clădirile. Trei fotografii cu Jaidee în posturi războinice se holbează la el de pe zidul unui depozit. Hock Seng trage din ţigară şi se încruntă la chipul din poză. Eroul poporului. Bărbatul care nu s-a lăsat cumpărat, care a înfruntat ministere, companii de *farangi* şi oameni de afaceri mărunţi. Bărbatul care a fost dispus să îşi înfrunte chiar propriul minister. A primit o slujbă de birou când a devenit prea incomod şi apoi, când a devenit şi mai băgăreţ, a fost trimis din nou pe stradă. Bărbatul care a râs în nasul tuturor celor care l-au ameninţat cu moartea şi care a supravieţuit la trei tentative de asasinat, înainte ca a patra să-l termine.

Hock Seng se încruntă. Numărul patru a fost omniprezent în mintea lui, zilele astea. Tigrul din Bangkok a primit doar patru şanse. Oare câte şanse a folosit el deja? Bătrânul îi măsoară pe cei care stau îngrămădiţi, aflaţi în imposibilitatea de-a se întoarce pe vasele lor. Simţurile ascuţite de refugiat îi semnalează că pericolul pluteşte în aer, iminent ca vântul aspru ce se transformă apoi în uragan.

Tigrul e mort. Ochii pictaţi ai căpitanului Jaidee privesc încremeniţi la Hock Seng şi dintr-odată chinezul are senzaţia înfiorătoare că Tigrul nu e mort. Că, de fapt, îl vânează pe el.

Se îndepărtează de afiş de parcă ar fi fost un fruct infestat cu rugină verzicantă. Ştie că a venit vremea să plece, la fel de sigur cum ştie că tot clanul lui din Malaysia e mort şi îngropat. A venit timpul să se ferească din calea tigrilor care vânează noaptea. Trebuie să se afunde în jungla infestată cu lipitori, inundată de torentele musonului şi să supravieţuiască mâncând gândaci. Nu contează unde se ascunde, tot ce ştie e că a venit vremea să îşi ia tălpăşiţa. Hock Seng priveşte ţintă la cliperul ancorat în larg. E timpul să ia decizii dificile. De fapt e momentul să renunţe la fabrica SpringLife şi la schiţele de execuţie. Orice amânare va înrăutăţi situaţia. Trebuie cheltuiţi nişte bani, să fie sigur că va supravieţui.

Colacul de salvare se scufundă.

CAPITOLUL 27

Carlyle aşteaptă nerăbdător în ricşă în timp ce Anderson iese din clădire. Ochii bărbatului scrutează agitaţi întunericul din jur. E la fel de precaut ca un iepure ce-şi părăseşte vizuina.

— Pari tulburat, observă Anderson în timp ce urcă.

— Cămăşile albe tocmai au ocupat hotelul Victory şi au confiscat totul, se strâmbă el.

Anderson aruncă o privire scurtă către apartamentul său, bucuros că sărmanul şi bătrânul Yates a ales să locuiască departe de ceilalţi *farangi.*

— Cât ai pierdut?

— Banii din seif. Câteva liste cu clienţi, pe care nu le-am dus la sediu.

Carlyle îl îndeamnă să plece, în thailandeză, pe conducătorul vehiculului.

— Ar fi bine să le oferi ceva acestor oameni.

— Akkarat ştie ce propun eu.

Ricşa îşi croieşte drum prin întunericul umed. Pisici Cheshire o iau la goană speriate. Carlyle cercetează drumul din spatele lor, după eventualii urmăritori.

— Oficial, încă nu vor să ne aresteze, dar ştii şi tu că suntem următorii pe listă. Nu cred că mai avem foarte mult timp la dispoziţie în ţara asta.

— Priveşte partea plină a paharului. Dacă vin după *farangi,* Akkarat va fi următorul.

Străbat oraşul întunecat. Înaintea lor îşi face apariţia un punct de control. Carlyle îşi şterge fruntea. Transpiră ca un porc. Cămăşile albe fac un semn şi ricşa încetineşte.

Anderson e cuprins de încordare.

— Eşti sigur că va funcţiona?

— Vom afla imediat, zice Carlyle în timp ce îşi şterge sprâncenele de sudoare.

Ricşa se opreşte şi e încercuită de cămăşile albe. Carlyle discută cu ei agitat.

Le întinde o foaie de hârtie. Cămăşile se sfătuiesc câteva

clipe, apoi, cu plecăciuni slugarnice, le permit să treacă.

— Să fiu al naibii.

— Ştampilele potrivite fac minuni, râde Carlyle uşurat.

— Sunt uimit că Akkarat mai dispune de atâta influenţă.

— Akkarat nu ar face aşa ceva, clatină din cap Carlyle.

Pe măsură ce se apropie de dig, cocioabele iau locul clădirilor. Ricşa coteşte printre bucăţile de beton care au căzut dintr-un vechi hotel de pe vremea Expansiunii. Anderson presupune că în trecut trebuie să fi fost o construcţie frumoasă. Nivelurile terasate îi privesc de la înălţime. Acum e sufocat de colibele din jur, iar ce a mai rămas din sticla prinsă de rame arată ca nişte colţi de fiară. Ricşa se opreşte la baza debarcaderului de pe dig. Doi *naga* de piatră păzesc scara ce urcă pe faleză. Îl privesc pe Carlyle cum îl plăteşte pe conducătorul vehiculului.

— Haide.

Carlyle le atinge solzii cu mâna în timp îl conduce pe Anderson în sus pe scări. De pe dig au o privelişte panoramică a oraşului. Marele Palat străluceşte în zare. Ziduri uriaşe ascund privirii curţile interioare ce o găzduiesc pe regina-copil şi pe curtenii ei. Doar acoperişurile de aur ale templului *chedi* se înalţă mai mult, strălucind în lumina lunii. Carlyle îl trage pe Anderson de mânecă.

— Nu pierde timpul.

Anderson ezită, scrutând întunericul ce înghiţise ţărmul.

— Unde sunt cămăşile albe? Aici ar trebui să fie cu sutele.

— Nu te îngrijora. Nu au nicio autoritate aici.

Râde la o glumă numai de el ştiută şi se apleacă sub panglica de *saisin* care împrejmuieşte digul.

— Hai odată!

Se târăşte în jos spre mal, printre dărâmăturile falezei. Anderson ezită, cercetează încă o dată zona deschisă, apoi îl urmează. Când ajung pe mal, din întunericul mării se iveşte un schif cu arc cinetic. Anderson împietreşte, gândindu-se că e un vas de patrulare al cămăşilor albe.

— E pentru noi, şopteşte Carlyle.

Intră amândoi în apă şi urcă la bord. Barca se întoarce

brusc şi se îndepărtează de ţărm. Lumina lunii se reflectă în valuri, ca o pătură de argint. Linişte a e întreruptă doar de plescăitul chilei pe valuri şi de ţăcănitul arcului cinetic ce se detensionează. În faţa lor apare o barjă. Nu se vede nicio lumină venind dinspre navă, cu excepţia câtorva leduri.

Schiful se lipeşte cu tribordul de vasul fantomatic. O clipă mai târziu, cineva aruncă o scară din funie peste balustradă şi cei doi urcă. Membrii echipajului se înclină respectuos către ei. În timp ce sunt conduşi pe punţile inferioare, Carlyle îi face semn lui Anderson să nu scoată nicio vorbă. La capătul coridorului, doi gardieni păzesc o uşă. Unul dintre ei anunţă că au venit doi *farangi,* apoi uşa le este deschisă şi sunt invitaţi într-o încăpere în care mai mulţi oameni râd şi beau aşezaţi la o masă plină cu mâncare.

Unul dintre bărbaţi e Akkarat. Din grup, Anderson recunoaşte un amiral care hărţuieşte vasele de transport ale companiilor de calorii ce fac drumuri către Koh Angrit. Lângă el pare a fi şi un general din sud. Dintr-un colţ, un bărbat chipeş, îmbrăcat într-o uniformă neagră, priveşte atent în jur. Altul e…

Lui Anderson i se taie respiraţia.

— Îngenunchează în semn de respect, îi şopteşte Carlyle.

El deja face o plecăciune adâncă. Anderson se lasă la pământ cât de repede poate.

Protectorul, nimeni altul decât Somdet Chaopraya însuşi, le priveşte mătăniile cu chipul împietrit.

Akkarat râde urmărindu-i cum se umilesc. Se îndreaptă către ei şi îi ridică în picioare.

— Asemenea formalităţi nu sunt necesare. Veniţi la masă. Suntem printre prieteni aici.

— Desigur, zâmbeşte şi Somdet Chaopraya, care ridică un pahar. Veniţi şi beţi cu noi.

Anderson face din nou o plecăciune adâncă. Hock Seng pretinde că Somdet Chaopraya a omorât mai mulţi oameni decât găinile exterminate de Ministerul Mediului. Înainte să fie numit protector al reginei-copil, a fost general al armatei, iar campaniile lui din est s-au transformat într-o legendă sângeroasă. Dacă originea i-ar fi permis-o, se

şoptea că ar fi putut să urce chiar pe tron. În loc de asta, stă în spatele tronului, o protejează pe regină şi toţi îngenunchează în faţa lui.

Inima lui Anderson bate cu repeziciune. Orice e posibil dacă protectorul Somdet Chaopraya va susţine schimbarea guvernului. După ani de cercetări şi după eşecul din Finlanda, o bancă de seminţe e la îndemână. Şi cu asemenea resurse va fi uşor să găsească răspunsul pentru umbra-nopţii, pentru *ngaw* şi pentru o mie de alte puzzle-uri genetice. Bărbatul cu ochi de oţel şi cu zâmbet enigmatic poate fi soluţia oricărei probleme.

Un servitor le oferă vin lui Anderson şi lui Carlyle. Se aşază şi ei la masă, alături de ceilalţi bărbaţi.

— Tocmai vorbeam despre războiul cărbunelui, începe Akkarat discuţia. Vietnamezii au renunţat pentru moment la Phnom Penh.

— Asta e o veste foarte bună.

Conversaţia îşi reia cursul, dar Anderson ascultă doar cu o ureche. În schimb, îl cercetează atent pe Somdet Chaopraya. Ultima dată l-a văzut când erau amândoi în comitetul de primire a delegaţiei japoneze, uitându-se surprinşi la fata modificată care îi însoţea pe niponi. Pare mult mai bătrân decât în pozele ce împânzesc oraşul şi care îl prezintă drept protectorul loial al reginei-copil. Chipul îi e înveselit din cauza băuturii, dar ochii îi sunt înfundaţi în orbite, se zice că din cauza depravării. Hock Seng pretinde că reputaţia sângeroasă pe care o are pe câmpul de luptă e întrecută doar de viaţa privată, şi chiar dacă thailandezii se pleacă în faţa imaginii pe care o are, nu este la fel de iubit de popor precum regina-copil. În momentul în care Somdet Chaopraya îi prinde privirea şi i-o întoarce, Anderson îşi dă seama de ce e aşa.

A mai întâlnit persoane importante din corporaţiile de calorii. Bărbaţi îmbătaţi de putere şi autoritate care puteau îngenunchea naţiuni întregi prin embargouri SoyPRO. Un om dur, brutal. Anderson se întreabă dacă regina-copil va avea vreodată putere absolută cu un asemenea bărbat în preajmă. Puţin probabil.

Bărbaţii continuă să pălăvrăgească evitând în mod intenţionat motivul întâlnirii lor în miez de noapte. Vorbesc despre producţia agricolă din nord şi dezbat problema râului Mekong, acum că chinezii au construit mai multe baraje. Polemizează despre noul model de cliper pe care Mishimoto îl pregăteşte pentru producţie.

— Dacă vântul e favorabil, va zbura cu patruzeci de noduri pe oră, loveşte Carlyle vesel cu pumnul în masă. Va avea stabilizatoare şi va putea să transporte cincisprezece tone de marfă. Am să-mi fac o flotilă din astfel de vase.

— Eu credeam că transportul aerian e viitorul, râde Akkarat. Dirijabile cu tonaj mare.

— Cliperele astea? Sunt dispus să pariez pe ele. În timpul vechii Expansiuni au fost mai multe opţiuni pentru comerţ. Pe apă şi în aer. Nu văd de ce nu ar fi din nou aşa.

— Noua Expansiune e în minţile tuturor.

Zâmbetul lui Akkarat se topeşte. Aruncă o privire către Somdet Chaopraya, care aprobă imperceptibil. Ministrul Comerţului i se adresează direct lui Anderson:

— Unele elemente din regat se opun progresului. Bineînţeles că sunt nişte ignoranţi, dar sunt foarte vicleni, din nefericire.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, am fi fericiţi să vi-l acordăm, răspunde Anderson.

Se face linişte din nou. Privirea lui Akkarat se îndreaptă iarăşi către Somdet Chaopraya. Îşi drege vocea.

— Există încă unele preocupări referitoare la natura asistenţei voastre. Şi având în vedere trecutul, nu putem vorbi despre încredere.

— E ca şi cum te-ai băga în pat lângă un cuib de scorpioni, adaugă Somdet Chaopraya.

Anderson zâmbeşte scurt.

— Eu cred că sunteţi deja înconjuraţi de cuiburi de scorpioni. Cu permisiunea dumneavoastră, unii dintre ei ar putea fi înlăturaţi. Spre binele tuturor.

— Preţul pe care îl ceri e prea mare, spune Akkarat.

— Nu cerem altceva decât acces, rosteşte Anderson pe o voce egală.

— Şi pe bărbatul numit Gibbons.

— Deci aţi auzit de el, se apleacă Anderson spre interlocutor. Ştiţi unde se ascunde?

În jurul mesei se lasă tăcerea. Akkarat aruncă o privire fugară către Chaopraya. Bărbatul ridică din umeri, dar răspunsul său nu îl mulţumeşte pe Anderson. Gibbons e aici. Undeva prin ţară. Probabil că în oraş. Pesemne că proiectează ceva care o să aibă şi mai mult succes decât un *ngaw.*

— Nu întrebam în ce ţară e. Regatul Thailandei nu e acelaşi lucru ca Myanmar sau India. Are o istorie proprie, o istorie a independenţei. Noi avem un respect uriaş pentru asta.

Feţele celor prezenţi devin de piatră.

Anderson îşi muşcă limba. *Neghiobule. Dai glas coşmarurilor lor.*

— Există foarte multe oportunităţi, schimbă el abordarea. Dacă lucrăm împreună, nu vom avea decât de câştigat. Oamenii mei sunt dispuşi să ofere un ajutor substanţial dacă ajungem la un acord. Să vă sprijine în disputele teritoriale şi să ofere o siguranţă a caloriilor care nu s-a mai întâlnit de la Expansiune. E o oportunitate pentru noi toţi.

Anderson se opreşte. Generalul îl săgetează cu privirea. Amiralul se încruntă. Akkarat şi Somdet Chaopraya sunt imperturbabili. Nimic nu se poate citi pe chipurile lor.

— Te rog să ne scuzi câteva minute, spune ministrul.

Nu e o rugăminte. Gărzile le fac semn lui Anderson şi lui Carlyle să iasă din cameră. O clipă mai târziu sunt conduşi afară de patru gardieni.

— Nu par a fi convinşi, mormăie Carlyle holbându-se la podea. Te poţi gândi la vreun motiv pentru care nu au încredere în tine?

— Am arme şi bani pentru şpăgi, gata să fie folosite. Dacă vor putea să înceapă tratativele cu generalii lui Pracha, eu îi pot cumpăra şi aproviziona cu arme. Unde văd ei un risc în toată treaba asta? dă el din cap iritat. Ar trebui să accepte fără nicio reţinere. E cea mai echitabilă ofertă pe care le-am făcut-o.

— Nu e vorba despre ofertă, e vorba despre tine. Tu şi AgriGen şi tot trecutul tău afurisit. Dacă au încredere în tine, vor accepta. Dacă nu… Carlyle ridică din umeri.

Uşa se deschide şi sunt chemaţi înăuntru.

— Vă mulţumim foarte mult pentru timpul acordat, îi întâmpină Akkarat. Vă vom analiza oferta.

Carlyle se dezumflă la auzul refuzului politicos. Somdet Chaopraya afişează un zâmbet minuscul. Probabil că e încântat de palma aplicată *farangului.* Urmează alte scuze politicoase şi din partea celorlalţi, dar Anderson nu le mai aude. Refuzat. E atât de aproape încât poate să guste fructul *ngaw* şi totuşi ei pun o barieră în calea lui. Trebuie să existe o modalitate pentru a relua discuţia. Se uită fix la Somdet Chaopraya. Are nevoie de o pârghie. Ceva care să-l ajute să iasă din impasul în care a intrat.

Anderson aproape că izbucneşte în râs. Pune piesele cap la cap. Carlyle bombăne dezamăgit, dar Anderson zâmbeşte şi face o plecăciune, căutând momentul perfect pentru a reintra în joc. O cale de a prelungi discuţia.

— Vă înţeleg pe deplin neliniştile. Nu ne bucurăm de prea multă încredere. E posibil să discutăm despre altceva? Un proiect al prieteniei, să zicem. Ceva nu atât de riscant.

— Nu vrem nimic de la tine, se strâmbă amiralul.

— Vă rog, nu vă pripiţi. Oferta noastră e de bună-credinţă. Cât despre cealaltă cerere, dacă vă răzgândiţi, peste o săptămână, un an sau peste zece, noi vă vom ajuta.

— Un discurs foarte bun, zâmbeşte Akkarat.

Zâmbeşte chiar dacă îi aruncă amiralului suliţe din priviri.

— Sunt sigur că nu e nimeni supărat aici. Vă rog, înainte să plecaţi, mai serviţi un pahar cu noi. V-aţi ostenit mult ca să ajungeţi aici şi nu ar trebui să existe niciun motiv pentru care să nu ne despărţim ca prieteni.

Jocul încă nu s-a încheiat. Anderson simte un val de uşurare.

— Şi noi credem la fel.

În curând, băutura curge, iar Carlyle susţine că ar fi încântat să trimită o comandă de şofran din India, imediat

ce embargoul va fi ridicat. Akkarat povesteşte despre cum o cămaşă albă încerca să ia mită de la trei standuri cu mâncare diferite şi tot pierde şirul. În tot acest timp, Anderson îl studiază pe Somdet Chaopraya, aşteptând să se ivească o ocazie.

Când bărbatul se duce către o fereastră să privească afară, Anderson se ridică şi i se alătură.

— E regretabil că oferta ta nu a fost acceptată, spune protectorul.

— Sunt mulţumit că pot pleca viu de aici, ridică Anderson din umeri. Acum câţiva ani aş fi fost călcat în picioare de megodonţi dacă aş fi încercat să vă întâlnesc.

— Eşti sigur că vă vom lăsa să plecaţi? râde Somdet Chaopraya.

— Destul de sigur, spune Anderson. Pun pariu că am dreptate. Dumneavoastră şi Akkarat sunteţi onorabili, chiar dacă nu suntem tot timpul de acord. Nu cred că suntem într-un pericol foarte mare.

— Nu? Jumătate din oamenii din camera asta mi-au spus că cel mai înţelept ar fi să te arunc în râu, ca mâncare pentru peşti. Face o pauză şi ochii adânciţi în orbite îl fixează pe Anderson. Am fost foarte aproape să o fac.

— Să înţeleg că nu v-aţi lăsat convins de amiral, se străduieşte Anderson să zâmbească.

— Nu şi în seara asta.

— Vă sunt recunoscător, rosteşte Anderson şi face o plecăciune adâncă.

— Nu îmi mulţumi încă. S-ar putea să mă las convins, până la urmă. Ai o reputaţie foarte proastă.

— Îmi veţi acorda măcar răgazul de a mă tocmi pentru viaţa mea? întreabă Anderson.

— Nu ţi-ar fi de niciun folos, ridică din umeri Somdet Chaopraya. Viaţa ta e cel mai interesant lucru pe care aş putea să ţi-l iau.

— Atunci ar trebui să vă ofer, în schimbul vieţii mele, ceva unic.

Ochii bărbatului se fixează pe *farang.*

— Imposibil.

— Chiar deloc, replică Anderson. Aş putea să vă dau ceva ce nu aţi mai întâlnit până acum. Chiar în noaptea asta. Ceva splendid. Nu e pentru cei cu stomac sensibil, dar e ceva remarcabil şi unic. V-ar împiedica asta să mă aruncaţi la peşti?

Protectorul Somdet Chaopraya îi aruncă o privire iritată.

— Nu ai ce să îmi arăţi şi eu să nu fi văzut până acum.

— Aţi fi dispus să puneţi un rămăşag cu mine?

— Încă pariezi, *farangule*, spune Chaopraya şi izbucneşte în râs. Nu ai riscat destul pentru o singură noapte?

— Chiar deloc. Încerc doar să mă asigur că membrele îmi vor rămâne ataşate de trup. Nu prea pare a fi un risc, având în vedere cât aş putea să pierd.

Privirea lui o întâlneşte pe cea a protectorului.

— Dar sunt dispus să pariez. Dumneavoastră?

Somdet Chaopraya îi aruncă o căutătură dură şi apoi se adresează celorlalţi.

— Omul nostru calorie e un jucător de noroc. Pretinde că îmi poate arăta ceva ce nu am mai văzut până acum. Ce credeţi despre asta?

Bărbaţii de la masă izbucnesc în râs.

— Sorţii sunt împotriva ta, remarcă Somdet Chaopraya.

— Totuşi, îmi place prinsoarea. Sunt dispus să pariez mulţi bani.

— Bani? se încruntă protectorul. Parcă vorbeam despre viaţa ta.

— Ce zici de planurile fabricii mele de arcuri cinetice atunci?

— Dacă le-aş vrea, aş putea să ţi le iau fără aprobarea ta. Uite aşa, exemplifică el iritat, printr-un pocnet din degete.

— Bine, se schimonoseşte Anderson. *Totul sau nimic.* Cum ar fi să îţi ofer, ţie şi regatului, noul tip de orez U-tex? Ar fi îndeajuns pentru un pariu? Şi nu doar orezul, ci şi grâul, înainte de a deveni steril. Oamenii tăi îl pot replanta atâta vreme cât nu se infestează cu rugină verzicantă. Viaţa mea nu poate valora mai mult de atât.

În cameră se aşterne tăcerea. Protectorul Somdet Chaopraya îl cercetează.

— Şi pentru a echilibra un asemenea risc eu ce trebuie să îţi ofer?
— Vreau să accepţi oferta politică pe care am discutat-o mai devreme. În aceleaşi condiţii. Condiţii despre care ştim amândoi că te favorizează pe tine şi mai ales regatul.
Protectorului i se îngustează ochii.
— Eşti foarte perseverent, nu-i aşa? Şi dacă pierzi, de unde ştiu eu că nu vei refuza să ne dai orezul?
Anderson zâmbeşte şi face un semn cu mâna către Carlyle.
— Presupun că ai ordona ca eu şi domnul Carlyle să fim rupţi în bucăţi de megodonţi. Cred că e un târg satisfăcător.
— Ce fel de pariu e ăsta? râde isteric Carlyle.
Anderson nu îşi dezlipeşte ochii de la Somdet Chaopraya.
— Singurul care contează. Sunt absolut sigur că Excelenţa Sa se va ţine de cuvânt dacă reuşesc să îl uimesc. Soarta noastră e în mâinile lui. E un pariu rezonabil. Suntem amândoi oameni de onoare.
— Accept pariul, zâmbeşte protectorul Somdet Chaopraya şi îl bate pe Anderson cu palma pe spate. Surprinde-mă, *farangule.* Să ai noroc. Va fi o plăcere să te văd călcat în picioare.

Formează un grup ciudat în timp ce străbat oraşul. Alaiul ce îl însoţeşte pe Somdet Chaopraya le garantează trecerea prin punctele de control. În urmă se aud strigătele de surprindere ale cămăşilor albe când realizează pe cine încercaseră să oprească.
Carlyle îşi şterge fruntea cu o batistă.
— Hristoase, Anderson, eşti un ticălos nebun. Nu trebuia să te prezint niciodată.
Acum, că rămăşagul a fost făcut şi că ştiu care sunt riscurile, Anderson înclină să-i dea dreptate. Oferta cu orezul U-Tex e periculoasă. Chiar dacă cei care îl mânuiesc vor fi de acord să-l cedeze, oamenii de la finanţe se vor împotrivi schimbului. Un om al caloriilor e mult mai uşor de înlocuit decât un stoc de seminţe de primă importanţă. Dacă thailandezii vor începe să exporte orez, profiturile se

vor înjumătăţi timp de mai mulţi ani.

— E în regulă, bombăne el. Ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine?

Mâinile lui Carlyle tremură.

— Mă bizui pe tine să ajung sub picioarele unui megodont, spune el şi se uită în jur. Ar trebui s-o şterg de aici.

— Nu te obosi. Protectorul Somdet Chaopraya a lăsat vorbă gardienilor, în cazul în care ne răzgândim.

Se uită rapid spre cei din ricşa ce vine în urma lor.

— Te vor ucide imediat ce încerci să fugi.

După câteva minute, în zare apar turnuri familiare.

— Ploenchit? întreabă Carlyle. Iisuse şi Noe, tu chiar te gândeşti serios să îl duci pe Somdet Chaopraya acolo?

— Calmează-te. Tu eşti cel care mi-a dat ideea.

Anderson coboară din ricşă. Somdet Chaopraya şi suita care îl însoţeşte se adună în faţa intrării. Protectorul îl priveşte cu milă.

— Asta e tot ce poţi? Fete? Sex? întreabă el şi clatină din cap.

— Nu te grăbi să judeci.

Anderson le face semn să intre.

— Vă rog. Regret că trebuie să urcaţi scările. Clădirea nu e pe măsura rangului vostru, dar vă asigur că ce e înăuntru face toţi banii.

Somdet Chaopraya ridică nedumerit din umeri şi îl lasă pe Anderson să-i conducă. Gărzile sale de corp se strâng în jurul lui, agitaţi de întunericul atotprezent. Drogaţii şi curvele de pe scări îl zăresc pe protector şi se prăbuşesc în plecăciuni panicate. Vestea că un asemenea vizitator e la uşă zboară în sus pe scări. Gărzile lui Chaopraya se avântă şi ei pe trepte, cercetând întunericul.

Uşile se deschid. Fetele pică în genunchi. Somdet Chaopraya priveşte în jur cu dezgust.

— Asta e un loc frecventat de voi*, farangii?*

— După cum ziceam, nu e unul dintre cele mai bune. Regret acest lucru, dă Anderson din cap. Pe aici. Se avântă prin cameră şi trage la o parte perdeaua, dând la iveală

teatrul interior.

Emiko zace pe scenă, încălecată de Kannika. Oamenii se strâng ca la urs în timp ce Kannika pune în evidenţă mişcările sacadate ale fetei modificate. Trupul ei zvâcneşte şi se contractă sub lumina viermilor fosforescenţi. Protectorul Somdet Chaopraya se opreşte brusc cu ochii holbaţi.

— Credeam că doar japonezii au aşa ceva, murmură el.

CAPITOLUL 28

— Am mai găsit unul.

Kanya tresare. Pai stă în prag. Căpitanul îşi atinge faţa. Stătea la biroul ei, încercând să scrie încă un raport, aşteptând veşti de la Ratana. Iar acum saliva îi umezeşte palma şi pixul e scurs peste tot. Adormise. Şi îl visase pe Jaidee bătându-şi joc de justificările ei.

— Dormeai? întreabă Pai.

Kanya îşi freacă faţa.

— Cât e ceasul?

— Două dimineaţa. Soarele e deja sus de ceva vreme.

Pai aşteaptă răbdător ca ea să-şi revină. E un bărbat cu obraz ciupit care ar fi trebuit să fie superiorul ei, dar Kanya l-a depăşit în rang. Provine din vechea gardă. Un om care l-a idolatrizat pe Jaidee şi metodele lui, şi care îşi aminteşte de Ministerul Mediului de pe vremea în care nu era ridiculizat, ci renumit. Un om bun. Un om ale cărui şpăgi îi sunt bine cunoscute Kanyei. Pai o fi corupt, dar ea ştie cine ce deţine, şi de aceea are încredere în el.

— Am mai găsit unul, repetă el.

Kanya se îndreaptă de spate.

— Mai ştie cineva?

Bărbatul clatină din cap.

— L-ai dus la Ratana?

Pai încuviinţează.

— N-a fost o moarte care să ridice suspiciuni. Mi-a luat ceva ca să-l găsesc. E ca şi cum ai căuta o plevuşcă într-un lan de orez.

— N-a fost nici măcar etichetat? Kanya îşi trage răsuflarea şi scoate un sâsâit iritat. Sunt toţi nişte incompetenţi. Nimeni nu se mai gândeşte cât de repede izbucneşte molima. Uită atât de uşor.

Pai încuviinţează uşor, ascultându-şi stăpâna cum tună şi fulgeră. Kanya se uită fix la adânciturile şi găurile din chipul lui. Încă o boală mizerabilă. Kanya nu-şi poate aminti dacă o gărgăriţă modificată fusese de vină sau o variaţie de

bacterie *phii.*

— Aşa acum sunt doi, nu-i aşa? întreabă bărbatul.

— Trei, răspunde Kanya şi se opreşte. Cum îl chema?

Pai clatină din cap.

— Nu ştim, au lucrat curat.

Căpitanul îl priveşte cu amărăciune.

— Vreau să mergi prin districte şi să afli dacă a raportat cineva vreo rudă dispărută. Trei oameni dispăruţi. Fă poze.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ai o idee mai bună?

— Poate că cei de la criminalistică vor găsi o legătură între ei, sugerează el.

— Da, în ordine. Fă şi asta atunci. Unde e Ratana?

— A trimis corpul la groapă. Te roagă să te întâlneşti cu ea.

Kanya face o grimasă.

— Desigur.

Îşi pune hârtiile în ordine şi îl lasă pe Pai să-şi vadă de cercetările lui aparent inutile.

În timp ce părăseşte clădirea administrativă se întreabă ce ar face Jaidee într-o asemenea situaţie. Pentru el inspiraţia venea uşor. Jaidee s-ar fi oprit în mijlocul drumului, lovit brusc de o idee, după care ar fi fugit împreună prin oraş, căutând sursa de contaminare, şi, invariabil, s-ar fi dovedit că avea dreptate. Pe Kanya o îmbolnăveşte gândul că regatul trebuie să se bazeze pe ea acum.

Sunt cumpărată, se gândeşte ea. *Sunt plătită. Sunt cumpărată.*

Când a ajuns pentru prima dată la Ministerul Mediului pe post de cârtiţă a lui Akkarat a fost o surpriză pentru ea să descopere că puţinele privilegii dobândite la respectiva instituţie erau de ajuns. Săptămânala şpagă colectată de la proprietarii gheretelor de pe stradă care voiau să ardă şi altceva în afară de metanul aprobat. Plăcerea unui rond de noapte petrecut dormind bine. Era un trai uşor. Chiar şi sub comanda lui Jaidee. Iar acum din cauza unui ghinion trebuia să lucreze, iar munca era importantă. Şi, în plus, avea de

mult timp doi stăpâni şi nu-şi mai putea da seama care dintre ei avea întâietate.

Altcineva ar fi trebuit să te înlocuiască, Jaidee. Cineva demn. Regatul se destramă pentru că nu suntem puternici. Nu suntem virtuoşi, nu urmăm Calea cu Opt Braţe şi acum epidemiile lovesc din nou.

Şi ea e singura care trebuie să se împotrivească, ca şi Phra Seub, dar fără putere şi busolă morală.

Kanya trece cu paşi mari pe lângă închisori, salutând alţi ofiţeri, încruntându-se. *Jaidee, ce are kamma ta de a făcut ca eu să fiu numită în locul tău? De ce a pus în mâinile mele necredincioase munca ta de-o viaţă? Ce glumeţ a făcut asta? O fi fost Phii Oun, şarlatanul hlizit, încântat să existe mai multă murdărie şi stârvuri în lume? Oare s-ar bucura să ne vadă leşurile într-un morman enorm?*

În faţă, oameni cu măşti cu filtru iau poziţia de drepţi când o văd pătrunzând pe porţile complexului crematoriului. I se dă şi ei o mască, dar o lasă să atârne în jurul gâtului. Nu-i stă bine unui ofiţer să-şi arate teama şi ştie că masca nu o va salva. Ar avea mai multă încredere într-o amuletă cu Phra Seub.

Gropile noroioase se deschid în faţa ei, găuri masive tăiate în pământul roşu, aliniate astfel încât să nu se infiltreze apa din panoul de dedesubt. Pământ umed, dar toată zona se coace la soare. Sezonul călduros nu se mai termină. Va mai veni musonul anul acesta? Îi va salva sau îi va îneca? Sunt pariori care nu mizează pe nimic altceva, modificând zilnic cotele musonului. Dar cu climatul atât de alterat, până şi simulatoarele atmosferice ale Ministerului Mediului sunt indecise în ceea ce priveşte musonul an de an. Ratana stă pe marginea unei gropi. Fumul uleios se ridică din grămada de corpuri arzânde de jos. La înălţime, câţiva corbi şi vulturi. Un câine care reuşise să pătrundă în complex se furişează pe lângă ziduri, căutând rămăşiţe.

— Cum a ajuns aici? întreabă Kanya.

Ratana se uită în sus şi vede animalul.

— Natura găseşte întotdeauna o cale, observă ea indiferentă. Dacă lăsăm mâncare, o să ajungă la ea.

— Ai găsit încă un cadavru?

— Aceleaşi simptome.

Ratana stă pe marginea gropii, dărâmată, cu umerii căzuţi. Jos, sub ele, flăcările trosnesc. Un vultur se apropie. Un ofiţer în uniformă trage cu un tun şi explozia trimite vulturul care cârâie din nou spre înalturi. Pasărea se învârte iar în cercuri. Ratana clipeşte scurt, începe să lăcrimeze. Clatină din cap şi se caută să se adune. Kanya o priveşte trist, întrebându-se dacă vor mai fi în viaţă la finalul acestei noi năpaste.

— Ar trebui să-i avertizăm pe toţi, spune Ratana. Informează-l pe generalul Pracha. Şi pe cei de la palat.

— De data asta eşti sigură?

Ratana oftează.

— Era într-un alt spital. În partea cealaltă a oraşului. O clinică de stradă. Au crezut că era o supradoză de băţ de *yaba.* Pai l-a găsit din întâmplare. O discuţie banală în drum spre Bangkok Mercy în căutare de dovezi.

— Din întâmplare, spune Kanya clătinând din cap. Nu mi-a spus asta. Câţi ar putea fi? Sute deja? Mii?

— Nu ştiu. Singurul lucru bun e că nu am observat niciun semn că ei înşişi ar fi contagioşi.

— Încă.

— Trebuie să-i ceri nişte sfaturi lui Gi Bu Sen. El e singurul care ştie cu ce fel de monstru ne confruntăm. Sunt copiii lui, care s-au întors să ne hăituiască. Îi va recunoaşte. Pregătesc noile mostre. Sunt trei deja şi va putea să-ţi spună cu ce ne confruntăm.

— Nu e nici o altă cale?

— Cealaltă opţiune pe care o avem e să punem oraşul în carantină, după care vor izbucni revolte şi nu vom mai putea salva nimic.

Lanuri de orez se întind în toate direcţiile, verde-smarald, strălucind sub soarele tropical. Pentru Kanya, care stătuse atât de mult în haznaua din Krung Thep, e o alinare să vadă lumea aceasta crescând. O face să-şi imagineze că încă mai există o speranţă. Că paiele de orez nu îşi vor schimba

culoarea în roşu, atacate de vreo varietate de rugină verzicantă. Că niciun spor obţinut în laborator nu va pluti înspre ei din Myanmar ca să prindă rădăcini. Câmpurile irigate cresc, digurile încă rezistă şi pompele Maiestăţii Sale regele Rama al XII-lea încă mai îndepărtează apa.

Fermieri tatuaţi fac plecăciuni în timp ce Kanya trece pe bicicletă pe lângă ei. Semnele de pe braţele celor mai mulţi dintre ei arată că fac deja muncă voluntară de un an. Câţiva sunt marcaţi pentru începutul sezonului ploios, când vor fi chemaţi în oraş pentru a întări digurile împotriva inundaţiilor. Kanya are propriile tatuaje de pe vremea când lucra şi ea pe câmp, înainte ca agenţii lui Akkarat să-i fi cerut să scormonească în inima Ministerului Mediului. După o oră de pedalat constant pe diguri înălţate, complexul se materializează. Întâi gardurile. Apoi oamenii cu câinii lor. Pe urmă zidurile cu sticlă şi sârmă ghimpată şi ţepuşe de bambus înalte. Kanya rămâne pe drum, evitând peticele de pământ. Tehnic, e doar casa unui om înstărit, cocoţată pe vârful unui deal artificial de beton şi moloz rămas de la turnul Expansiunii.

Dat fiind numărul mare de vieţi pierdute în secolul trecut, e o concentrare impresionantă de mână de lucru – atunci când digurile necesită reparaţii şi câmpurile trebuie însămânţate şi războaiele trebuie duse – pentru ceva atât de absurd precum construcţia unui deal. Cuibuşorul unui om bogat. Iniţial, clădirea îi aparţinuse lui Rama al XII-lea, şi, oficial, încă este proprietatea palatului. Din perspectiva unui dirijabil care trece pe deasupra, e un nimic. Doar un alt complex. O extravaganţă pentru ceva neamuri regale. Şi totuşi, un zid e un zid, o groapă cu tigri e o groapă cu tigri, şi oamenii cu câini se uită în toate părţile.

Kanya le arată gărzilor actele, în timp ce mastifii mârâie şi se smucesc în lanţuri. Creaturile sunt mai mari decât orice câine normal. Modificaţi. Înfometaţi şi letali şi făcuţi pentru munca lor. Cântăresc de două ori cât ea, sunt numai muşchi şi colţi. Imaginaţia bolnavă a lui Gi Bu Sen, adusă la viaţă. Gărzile decalibrează codurile cu întrerupătoarele lor manuale. Poartă livreaua neagră a reginei şi sunt

înfricoşători în seriozitatea şi eficienţa lor. Într-un final îi fac semn să treacă, şi Kanya lasă în urmă colţii uriaşi ai câinilor. Căpitanul pedalează către poartă şi i se ridică părul de pe ceafă când se gândeşte că nu va pedala niciodată la fel de repede pe cât pot câinii aceia să fugă.

La porţi, un alt grup de gărzi îi verifică permisul de trecere înainte de a o ghida spre o terasă pardosită, lângă o piscină în care parcă licăresc nestemate albastre.

Trei „fetiţe” chicotesc şi zâmbesc la umbra unui bananier. Kanya le întoarce zâmbetul. Sunt simpatici. Şi dacă iubesc un *farang*, sunt doar prostuţi.

— Eu sunt Kip, spune unul din ei. Doctorul e la masaj acum. Poţi să-l aştepţi la piscină, îi face el un semn spre apa albăstruie.

Mirosul oceanului e puternic. Kanya se îndreaptă spre marginea terasei. Sub ea, valuri zburdă şi se încreţesc, spălând cu spumă albă plajele de nisip. Briza îi mângâie pielea, aer curat şi proaspăt şi uimitor de optimist după putoarea claustrofobică a Bangkokului de după diguri.

Kanya inspiră adânc, bucurându-se de vânt şi de sare. Un fluture zboară pe lângă ea şi poposeşte pe balustradă. Îşi închide aripile preţioase. Le deschide uşor. Se împătureşte iar şi iar, luminos, cu aripile în nuanţe de albastru-cobalt, auriu şi negru. Kanya îl studiază, copleşită de frumuseţea lui, dovada ţipătoare a unei lumi alta decât a ei. Se întreabă ce foame l-o fi împins să zboare spre castelul acesta străin, cu ciudatul său prizonier *farang.* Dintre toate lucrurile frumoase, acesta nu poate fi tăgăduit. Natura a ajuns treptat într-o stare de frenezie.

Kanya se apleacă uşor, urmărindu-l cum stă agăţat de balustradă. O mână neştiutoare l-ar putea apuca şi l-ar fărâmiţa fără să realizeze vreodată ce a distrus.

Îl atinge uşor cu degetul. Fluturele tresare, apoi o lasă să-l ridice, să-l plimbe în palma făcută căuş. A venit de departe. Trebuie că e obosit. Frânt de oboseală, ca şi ea. A străbătut continente întregi. A trecut prin stepe alpine şi jungle de smarald ca să ajungă aici, printre hibiscuşi şi pietre pavate, pentru ca ea să-l ţină acum în palmă şi să-i

admire frumuseţea. Ce drum lung.

Kanya strânge pumnul peste fluturatul de aripi, îşi deschide palma şi-i lasă praful de pe aripi să cadă pe lespezi. Bucăţi de aripi şi corpul făcut terci. Un polenizator artificial, care a zburat dintr-un laborator PurCal cel mai probabil.

Modificaţii nu au suflet. Dar au o frumuseţe aparte.

Un pleoscăit se aude în spatele ei. Kip poartă acum un costum de baie. Înoată şi se ridică la suprafaţă, dându-şi pe spate părul lung şi negru şi zâmbeşte înainte de a începe o nouă tură de bazin. Kanya o priveşte înotând, îi urmăreşte mişcarea lină a costumului albastru şi a membrelor cafenii. O fată drăguţă. O creatură plăcută de privit.

În cele din urmă, demonul e adus pe marginea piscinei. Arată mult mai rău decât ultima dată când l-a văzut. Cicatrici *fa'gan* îi marchează gâtul, ondulându-i-se până la ureche. O infecţie oportunistă cu care a luptat în ciuda prognosticurilor doctorului. E într-un cărucior cu rotile, împins de un servitor. O pătură subţire îi acoperă picioarele slăbănoage.

Deci afecţiunea lui într-adevăr progresează. Pentru multă vreme a crezut că era doar un mit, dar acum vede. Bărbatul este hidos. Îngrozitor în boala lui şi în intensitatea ei crescândă. Kanya se înfioară. Va fi uşurată când demonul acesta va trece în viaţa următoare. Când va deveni doar un cadavru pe care îl vor arde în carantină. Până atunci, speră că drogurile vor continua să-i ţină sub control contagiunea. E un bărbat acru, păros, cu sprâncene stufoase, cu un nas borcănat şi buze late şi cauciucate care se întind într-un zâmbet de hienă când o văd pe Kanya.

— Ah, temnicerul meu.

— Nu tocmai.

Gibbons aruncă o privire spre Kip care înoată.

— Doar pentru ca îmi dai fete drăguţe cu guri încântătoare nu înseamnă că nu sunt închis. Se uită în sus. Deci, Kanya, nu te-am văzut de ceva vreme. Unde ţi-e stăpânul şi maestrul cel virtuos? Gardianul meu preferat? Unde e luptătorul nostru, căpitanul Jaidee? Nu tratez cu

subordonaţi… spune el şi se opreşte, studiind însemnele militare de pe gulerul Kanyei. Privirea i se îngustează. Ah, înţeleg. Se lasă pe spate, privind-o. Era doar o chestiune de timp până când cineva avea să-l înlăture. Felicitări pentru promovare, căpitane!

Kanya se străduieşte să rămână impasibilă. Jaidee fusese cel care tratase cu diavolul până acum. Se retrăgeau într-un birou din interior în vreme ce pe Kanya o lăsau să aştepte la piscină cu creaturile pe care şi le alegea doctorul pentru plăcerile lui personale. Căpitanul se întorcea tot timpul cu buzele strânse şi tăcut.

Într-una din vizite, pe când părăseau complexul, Jaidee aproape că-şi dăduse drumul la gură, gata să spună că spusese ce gânduri îl frământau.

— Dar… zise el.

Un protest care a rămas spus doar pe jumătate, care murise de îndată ce îi trecuse de buze.

Kanya avusese impresia că Jaidee încă mai purta conversaţia, ca o luptă verbală care împungea înainte şi înapoi, ca un joc de *takraw.* Un război al cuvintelor care zburau şi ricoşau, cu ţeasta lui Jaidee pe post de teren. În altă ocazie, Jaidee pur şi simplu părăsise complexul, încruntat şi spusese:

— E prea periculos să-l mai ţinem.

— Dar nu mai lucrează pentru AgriGen, răspunsese Kanya, confuză, şi Jaidee o privise surprins, realizând abia atunci că vorbise cu voce tare.

Doctorul era legendar. Un demon cu care să sperii copiii. Când Kanya îl întâlnise pentru prima oară, se aşteptase la un om ferecat în lanţuri, nu la un bărbat care stătea şi curăţa un papaia *Koh Angrit,* satisfăcut, fericit şi cu suc curgându-i pe bărbie.

Kanya n-a ştiut niciodată dacă doctorul ajunsese în regat mânat de regrete sau trimis de o altă forţă stranie. Dacă ademenirea „fetiţelor” sau moartea lui iminentă au fost cauza. Sau dacă o ceartă cu colegii lui îl determinase s-o facă. Doctorul nu părea să aibă nimic pe conştiinţă. Nicio grijă pentru necazurile pe care le pricinuise lumii. Vorbea

glumeţ despre cum îi oprise pe Ravaita şi pe Domingo. Despre cum distrusese munca de zece ani a doctorului Michael Ping.

O pisică cheshire se strecoară prin curte, întrerupând gândurile Kanyei. Sare în poala doctorului. Kanya se dă în spate, dezgustată, în timp ce bătrânul scarpină felina în spatele urechii. Pisica năpârleşte, membrele şi corpul ei îşi schimbă culoarea, luând nuanţele păturii bătrânului.

Doctorul zâmbeşte.

— Nu te agăţa prea mult de ceea ce e natural, căpitane. Uite, spune el, aplecându-se în faţă, gângurind.

Pisica îşi întinde gâtul spre faţa lui, miorlăind. Blana ei cu pete negre şi galbene străluceşte. Îi linge bărbia.

— O fiară micuţă şi flămândă, spune el. Ceea ce e bine. Dacă e destul de înfometată va trăi mai mult decât noi, doar dacă nu construim un prădător mai bun. Un prădător care să se hrănească cu ea.

— Am analizat asta deja, spune Kanya. Lanţul trofic doar s-ar încâlci mai mult. Încă un super prădător n-ar fi soluţia pentru deranjul deja produs.

Gibbons fornăie.

— Ecosistemul a fost dat peste cap atunci când primul om a început să călătorească pe mare. Când am aprins primele focuri în întinsele savane ale Africii. Noi doar am accelerat fenomenul. Lanţul trofic despre care vorbeşti este doar o nostalgie şi nimic mai mult. Natura. Dezgustul se citeşte pe faţa lui. Noi suntem natura. Peticirile noastre sunt natura, străduinţele noastre biologice. Suntem ceea ce suntem, şi lumea e a noastră. Noi suntem zeii ei. Singurul vostru obstacol e reţinerea de a vă dezlănţui potenţialul asupra ei.

— Cum au făcut şi AgriGen? Şi U Texas? RedStar HiGro? întreabă Kanya, clătinând din cap. Câţi dintre noi au murit pentru că potenţialul lor a fost descătuşat? Stăpânii caloriei ne-au arătat ce se întâmplă atunci când o faci. Oamenii mor.

— Toată lumea moare, spune doctorul, fluturând din mână, ignorându-i argumentele. Dar acum muriţi pentru că

vă agăţaţi de trecut. Ar trebui ca toţi să fim modificaţi. E mai uşor să construieşti o persoană imună la rugină verzicantă decât să protejezi o versiune mai veche a creaturii umane. Peste o generaţie am putea fi cu toţii bine pregătiţi pentru noul nostru habitat. Copiii tăi ar putea beneficia de asta. Dar voi încă refuzaţi să vă adaptaţi. Vă agăţaţi de o idee a umanităţii care a evoluat vreodată cu mediul vostru de-a lungul mileniilor, şi cu care, acum, refuzaţi să continuaţi, într-un mod pervers. Rugina verzicantă este mediul nostru. Cibiscoza. Gărgăriţele modificate. Pisicile Cheshire. Toate s-au adaptat. Poţi să despici firul în patru cât vrei despre cât de natural sau nu s-au dezvoltat. Mediul nostru s-a schimbat. Dacă vrem să rămânem în vârful lanţului trofic, vom evolua. Sau vom refuza s-o facem şi vom avea acelaşi sfârşit ca dinozaurii şi *Felis domesticus.* Evoluţie sau moarte. Acesta a fost întotdeauna principiul călăuzitor al naturii şi totuşi voi, cămăşile albe, continuaţi să staţi în calea schimbării inevitabile. Se apleacă în faţă. Câteodată îmi vine să-ţi zdruncin credinţele. Dacă m-ai lăsa, aş putea fi zeul tău şi te-aş modela pentru Edenul care ne cheamă.

— Sunt budistă.

— Şi cu toţii ştim că modificaţii nu au suflet, spune Gibbons rânjind. Ei nu renasc. Ei vor trebui să-şi găsească propriii zei ca să-i protejeze. Propriii zei care să se roage pentru morţii lor. Poate că voi fi eu acela, şi copiii voştri modificaţi îmi vor cere mie să-i salvez. Ochii îi licăresc şi rânjetul i se lăţeşte. Trebuie să recunosc, mi-ar plăcea să mai am câţiva adulatori. Jaidee era ca tine. Mereu bănuitor. Nu la fel de rău ca grahamiţii, dar oricum, nu e o încântare pentru un zeu.

Kanya clocoteşte de furie.

— Când vei muri, te vom arde până vei deveni doar scrum şi te vom îngropa în clor şi leşie şi nimeni nu te va mai ţine minte.

Doctorul ridică din umeri, indiferent.

— Toţi zeii trebuie să sufere, spune el şi se lasă pe spate, zâmbind viclean. Deci, acum vrei să mă arzi pe rug? Sau ai

de gând să te târăşti la pământ în faţa mea şi să-mi venerezi inteligenţa încă o dată?

Kanya îşi ascunde dezgustul pe care îl simte faţă de el. Scoate un maldăr de hârtii şi i le întinde. Doctorul le ia, dar nu face nimic altceva. Nu le deschide. Abia dacă se uită la ele.

— Da?

— E totul acolo, spune ea.

— N-ai îngenuncheat încă. Îi acorzi mai mult respect tatălui tău, sunt sigur. Şi Coloanei Oraşului, desigur.

— Tatăl meu e mort.

— Şi Bangkokul va fi sub ape. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să arăţi mai mult respect.

Kanya se luptă cu impulsul de a-şi scoate bastonul şi de a-l ciomăgi cu el. Gibbons zâmbeşte, intuind lupta care se dădea în ea.

— Să pălăvrăgim atunci, mai întâi? întreabă el. Lui Jaidee îi plăcea să vorbească. Nu? Îmi dau seama după expresia ta că mă dispreţuieşti. Crezi că sunt un criminal, poate? Un ucigaş de copii? N-ai împărţi pâinea cu unul ca mine?

— *Eşti* un criminal.

— Criminalul vostru. Unealta care vă aparţine în totalitate. Asta ce vă face pe voi?

Se uită la ea amuzat. Kanyei i se pare că-şi foloseşte privirea pentru a-i despica măruntaiele, ridicând şi examinând fiecare organ în parte: plămâni, stomac, ficat, inimă.

Gibbons zâmbeşte uşor.

— Vrei să mă vezi mort.

Chipul lui marmorat se desface într-un rânjet şi mai larg, ochii lui cu luciri demente şi intense.

— Ar trebui să mă împuşti dacă mă urăşti atât de mult.

Când Kanya nu răspunde, Gibbons dă din mâini a dezgust.

— La dracu', sunteţi toţi atât de rezervaţi! Kip e singurul dintre voi care merită osteneala.

Privirea lui se îndreaptă spre „fata“ care înoată, o observă, parcă hipnotizat pentru o clipă.

— Nu mai sta pe gânduri şi omoară-mă. Aş fi fericit să mor. Mai sunt în viaţă doar pentru că voi mă ţineţi aşa.

— Nu pentru mult timp.

Doctorul se uită în jos la picioarele paralizate şi râde.

— Nu, nu pentru mult timp. Şi apoi ce veţi face când AgriGen şi ciracii lor vor lansa încă un atac? Când spori vor pluti înspre voi din Myanmar? Când vor fi aruncaţi pe plaje, venind din India? O să muriţi de foame ca indienii? Carnea de pe voi va putrezi ca pe trupurile birmanezilor? Ţara voastră e cu un pas înaintea molimelor doar datorită mie şi minţii mele bolnave. Face un semn spre picioarele sale. O să putreziţi şi voi odată cu mine?

Bătrânul dă la o parte păturile şi îi arată rănile şi crustele de pe picioarele subţiri, albe de la pierderile de sânge, umflate şi cu carne supurândă.

— Tu o să mori aşa?

Doctorul rânjeşte cu tristeţe.

Kanya îşi întoarce privirea.

— O meriţi. E *kamma* ta. Moartea ta va fi dureroasă.

— Karma? Ai spus karma?

Doctorul se apleacă mai aproape, cu ochii cafenii ieşindu-i din orbite şi cu limba atârnându-i.

— Şi ce fel de karma leagă ţara ta de mine, de corpul meu descompus? Ce fel de karma face de datoria voastră să mă ţineţi în viaţă, dintre toţi oamenii? întreabă el, schimonosindu-se. Am un mare respect pentru karma voastră. Poate mândria voastră va fi răsplătită, orgoliul vostru care vă obligă să lingeţi seminţele din mâna mea. Sau poate că voi sunteţi vehiculul către iluminarea şi salvarea mea. Cine ştie? Poate voi renaşte ca mâna dreaptă a lui Buddha pentru generozitatea pe care v-o arăt.

— Nu aşa funcţionează karma.

Bătrânul ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Mie doar daţi-mi încă o Kip pe care să o fut. Aruncaţi-mi încă unul din sufletele voastre bolnave. Daţi-mi un modificat. Nu-mi pasă. Eu iau orice fel de carne îmi oferiţi. Dar nu mă mai deranjaţi. M-am săturat să-mi fac griji pentru ţara voastră nenorocită.

Aruncă hârtiile în piscină. Foile plutesc deasupra apei. Kanyei i se taie respiraţia, îngrozită, şi aproape că sare după ele, înainte de a se aduna şi de a se forţa să se dea în spate. Nu-l va lăsa pe Gibbons să o păcălească. Aşa procedează oamenii-calorie. Întotdeauna manipulează. Întotdeauna testează. Se străduieşte să-şi întoarcă privirea de la foile care se umezesc încet în piscină, şi să-l privească pe doctor. Acesta zâmbeşte uşor.

— Deci? O să înoţi după ele sau nu? Dă din cap înspre Kip. Micuţa mea nimfă te va ajuta. Mi-ar plăcea să vă văd pe amândouă, nimfelor, hârjonindu-vă.

Kanya scrâşneşte din dinţi.

— Scoate-le tu afară.

— Întotdeauna mă amuză când o persoană atât de virtuoasă ca tine vine şi stă faţa mea. O femeie cu convingeri pure, spune el şi se apleacă în faţă, cu ochii mijiţi. Cineva cu calificări reale care să-mi judece munca.

— Ai fost un ucigaş.

— Mi-am lărgit domeniul. Nu era problema mea ce făceau cu cercetările mele. Tu ai o armă cu arc. Nu e vina producătorului că eşti, probabil, o persoană pe care nu te poţi baza. Că ai putea oricând să omori pe cine nu trebuie. Eu am construit uneltele vieţii. Dacă oamenii le folosesc pentru propriile scopuri, atunci asta e karma lor, nu a mea.

— AgriGen te-a plătit ca să gândeşti aşa.

— AgriGen m-a plătit bine ca să-i îmbogăţesc. Gândurile îmi aparţin însă, spune Gibbons şi o studiază pe Kanya. Presupun că tu ai o conştiinţă curată. Eşti unul din acei ofiţeri virtuoşi ai Ministerului Mediului. La fel de neîntinată ca uniforma ta. Pe cât de curată te poate face un sterilizator. Se apleacă înainte. Spune-mi, iei mită?

Kanya deschide gura ca să-i dea o replică, dar nu-şi găseşte cuvintele. Aproape că-l simte pe Jaidee trecând pe lângă ea. Ascultând. Simte furnicături pe piele. Se forţează să nu se uite în spate.

Gibbons zâmbeşte.

— Bineînţeles că iei. Cei de teapa ta sunt toţi la fel. Corupţi până-n măduva oaselor.

Mâna Kanyei alunecă spre pistol. Doctorul o priveşte, zâmbind.

— Cum? Ameninţi să mă împuşti? Vrei şi de la mine mită? Vrei să-ţi sug păsărica? Să ţi-o dau pe „fetiţa“ mea care nu e tocmai o fetiţă?

Se holbează la Kanya, cu privirea aspră.

— Mi-aţi luat deja banii. Viaţa mi-e deja scurtată şi plină de dureri. Ce mai vrei? De ce nu-mi iei „fetiţa”?

Kip se uită cu speranţă din piscină, bălăngănindu-şi piciorul în apă. Trupul ei străluceşte sub clipocitul clar al apei. Kanya se uită în altă parte. Doctorul râde.

— Îmi pare rău, Kip. Nu avem mita de care-i place ăsteia.

Gibbons bate darabana pe mânerul scaunului.

— Atunci ce-ai zice de un băiat mai tânăr? Am un băieţel încântător de doisprezece ani care lucrează la bucătărie. Ar fi bucuros să presteze. Satisfacerea unei cămăşi albe e întotdeauna de maximă importanţă.

Kanya îi aruncă o privire aspră.

— Ţi-aş putea sfărâma oasele.

— Fă-o atunci. Dar grăbeşte-te. Am nevoie de un motiv ca să nu te ajut.

— De ce i-ai ajutat pe cei de la AgriGen atât de mult timp?

Ochii doctorului se îngustează.

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu alergi ca un câine din stânga în dreapta pentru stăpânii tăi. M-au plătit în moneda pe care o voiam cel mai mult.

Palma ei răsună deasupra apei. Gărzile fac un pas în faţă, dar Kanya se retrage deja, scuturându-şi mâna, făcându-le un semn soldaţilor.

— Totul e OK. Nu e nimic în neregulă.

Gărzile se opresc, neştiind ce să facă şi cui îi trebuie să fie loiale. Doctorul îşi atinge buza spartă, examinând sângele, gânditor. Se uită în sus.

— E un loc sensibil. Cât de mult te-ai vândut deja? zâmbeşte el, arătându-şi dinţii însângeraţi de la lovitura Kanyei. Vii din partea AgriGen deci? Complice? Se uită în ochii ei. Ai venit să mă omori? Să îi scapi de ghimpele din

coastă? O priveşte îndeaproape, căutătura lui pătrunzând în sufletul ei, atent, curios. E doar o chestiune de timp. Probabil că ştiu că mă aflu aici. Că sunt al vostru. Regatul nu ar fi putut rezista atât de mult timp dacă nu eram eu. N-ar fi putut elibera umbra-nopţii şi *ngaw* fără ajutorul meu. Ştim cu toţii că au ieşit la vânătoare. Deci tu eşti vânătorul meu? Eşti tu destinul meu?

Kanya se încruntă.

— Nu neapărat. Nu am terminat cu tine încă.

Gibbons se prăbuşeşte în scaun.

— Ah, bineînţeles că nu. Dar, pe de altă parte, asta nu se va întâmpla niciodată. Stă în natura fiarelor şi molimelor noastre. Ele nu sunt nişte maşinării obtuze pe care să le manevrezi cum vrei. Au propriile nevoi şi propria foame. Propriile drepturi evolutive. Ele trebuie să se transforme şi să se adapteze, aşa că niciodată nu veţi termina cu mine, iar când eu nu voi mai fi, ce o să faceţi? Am eliberat demoni asupra lumii, iar zidurile voastre vor mai rezista doar cât va mai rezista şi mintea mea. Natura s-a schimbat. E a noastră acum, cu adevărat a noastră. Şi dacă propria noastră creaţie ne devorează, cât de poetic va fi asta?

— *Kamma,* murmură ea.

— Exact, spune Gibbons şi se lasă pe spate, zâmbind. Kip, adu foile. Haide să vedem ce putem descifra din acest puzzle, zice el şi bate cu degetele pe picioarele-i distruse, gânditor, şi îi zâmbeşte cu superioritate Kanyei. Hai să vedem cât de aproape de moarte e regatul vostru preţios.

Kip înoată şi recuperează paginile, unduind apa pe măsură ce adună foile spre ea, scoţându-le ude din piscină. Un zâmbet pâlpâie pe buzele lui Gibbons care îi urmăreşte mişcările.

— Ai noroc că-mi place Kip. Dacă lucrurile stăteau altfel, vă lăsam să muriţi cu ani în urmă. Le face un semn gărzilor. Căpitanul are mostre pe bicicletă. Aduceţi-le. Le vom lua cu noi în laborator.

Kip iese din piscină şi aşază foile ude în poala doctorului. El se urneşte şi ea îl împinge spre uşa vilei. Doctorul îi face un semn Kanyei să-i urmeze.

— Haide atunci. Nu va dura mult.

Doctorul se uită chiorâş la unul din diapozitive.

— Sunt mirat că tu crezi că asta e o mutaţie inactivă.

— Sunt doar trei cazuri.

Doctorul se uită în sus la ea.

— Deocamdată, zâmbeşte el. Viaţa are şi ea un algoritm. Doi devine patru, apoi devine zece mii, apoi se transformă într-o molimă. Poate că deja toată populaţia e afectată şi noi nici măcar nu am observat. Stare terminală fără simptome, la fel ca săracul Kip.

Kanya îi aruncă o privire „fetiţei”. Kip îi răspunde cu un zâmbet amabil. Nu se vede nimic pe pielea ei sau pe corpul ei. Nu e pe moarte din cauza bolii doctorului. Şi totuşi… Kanya face un pas în spate, involuntar.

Doctorul se strâmbă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Şi tu ai aceeaşi boală. Viaţa e, până la urmă, inevitabil de fatală. Priveşte prin microscop. Nu e o genă modificată. E altceva. Şi nicio varietate de rugină verzicantă. Nu are însemnele AgriGen.

Brusc, pe faţa lui se citeşte dezgustul.

— Aici nu e nimic interesant pentru mine. E doar o greşeală stupidă făcută de vreun idiot. Nimic demn de inteligenţa mea.

— Asta e bine, atunci?

— O molimă accidentală omoară la fel de uşor.

— Există vreo modalitate de a o opri?

Doctorul ridică o coajă de pâine acoperită de un mucegai verzui. Se uită cu atenţie la ea.

— Sunt atâtea lucruri care cresc şi care sunt bune pentru noi. Şi totuşi, atâtea ne sunt fatale.

Îi oferă o felie de pâine Kanyei.

— Încearcă.

Căpitanul dă înapoi, scârbit. Gibbons zâmbeşte răutăcios şi muşcă din ea. I-o oferă din nou.

— Ai încredere în mine.

Kanya încuviinţează, impunându-şi să nu rostească în gând rugăciuni aducătoare de noroc şi curăţenie către Phra

Seub. Şi-l imaginează pe venerabilul bărbat stând în poziţia lotus şi se forţează să nu dea curs tachinărilor doctorului, atingându-şi amuletele.

Gibbons mai muşcă o dată din pâine. Rânjeşte în timp ce firimiturile îi cad de pe bărbie.

— Dacă faci şi tu la fel, îţi promit că-ţi dau un răspuns.

— N-aş lua nimic din mâna ta.

Doctorul râde.

— Deja ai făcut-o. Fiecare injecţie care ţi s-a făcut pe când erai copil. Fiecare inoculare. Şi fiecare rapel de atunci şi până acum, spune el şi îi oferă pâinea. Asta e doar mult mai direct. O să fii mulţumită că ai făcut-o.

Kanya arată înspre microscop.

— Ce e chestia aia? Mai trebuie să o testezi?

Gibbons clatină din cap.

— Aia? E un nimic. O mutaţie stupidă. Un rezultat standard. Obişnuiam să le vedem des în laboratoare. E o mizerie.

— Atunci noi cum de n-am mai văzut-o până acum?

Gibbons îşi pierde răbdarea.

— Voi nu cultivaţi moartea aşa cum o facem noi. Voi nu vă amestecaţi în coloanele de susţinere ale naturii.

Interesul şi pasiunea licăresc scurt în privirea bătrânului. Neastâmpăr şi curiozitate de prădător.

— Nici nu ai idee ce lucruri am reuşit noi să creăm în laboratoare. Chestia asta nu merită atenţia mea. Speram că-mi vei aduce ceva mai provocator. Ceva de la dr. Ping şi de la Raymond. Sau poate de la Mahmoud Sonthalia. Aşa ar fi fost o adevărată provocare.

Pentru o clipă, ochii lui îşi pierd cinismul şi el pare ca hipnotizat.

— Da, ei sunt nişte adversari demni de luat în seamă.

Suntem în mâinile unui jucător.

Într-o străfulgerare de intuiţie, Kanya îl înţelege pe bătrân. Un intelect aprig. Un om care a ajuns în vârful domeniului său. Un om gelos şi competitiv. Un om căruia competiţia i s-a părut prea slabă la un moment dat şi a ales să treacă de partea Regatului Thailandei pentru stimularea

pe care i-o putea oferi, ca într-un fel de exerciţiu intelectual. Ca şi cum Jaidee ar fi ales să lupte într-un meci *muay thai* cu mâinile legate la spate ca să vadă dacă poate câştiga doar prin lovituri de picior.

Suntem în mâinile unui zeu nestatornic care joacă de partea noastră doar pentru distracţie şi care se va duce la culcare dacă nu reuşim să-i punem la încercare intelectul.

Un gând îngrozitor. Omul acesta există doar pentru competiţie, pentru jocul de şah al evoluţiei care se desfăşoară la scară globală. Un ego în exerciţiu, un uriaş singuratic care se apără de atacurile unei duzini de alţi uriaşi, un gigant care-i loveşte din cer şi râde. Dar până şi uriaşii mor şi atunci spre ce va mai privi regatul? Kanya transpiră doar gândindu-se la asta.

Gibbons o priveşte.

— Mai ai întrebări pentru mine?

Kanya scutură din cap, îngrozită.

— Eşti sigur? Ştii deja ce trebuie să facem? Poţi să spui asta doar uitându-te la mostre?

Doctorul ridică din umeri.

— Dacă nu mă crezi, poţi să urmezi metodele voastre standard. Manualul vă va arăta drumul până la moarte. Sau puteţi pur şi simplu să ardeţi districtul vostru de fabrici până nu mai rămâne nimic din el şi să eliminaţi problema, rânjeşte el. Asta e o soluţie fără menajamente pentru cămăşile albe. Ministerului Mediului i-au plăcut întotdeauna asemenea soluţii, spune el fluturând din mână. Mizeria asta nu e neapărat viabilă, încă. Se dezvoltă rapid, desigur, dar e fragilă şi gazda umană nu e ideală pentru ea. Trebuie să se frece de membranele moi: nări, ochi, anus, undeva unde există sânge şi viaţă. Undeva unde se poate hrăni.

— Atunci suntem în siguranţă. Nu e mai periculoasă decât hepatita sau ca *fa'gan.*

— Dar *mult* mai înclinată spre mutaţie, spune el privind-o pe Kanya. Ar mai trebui să ştii ceva. Producătorul pe care îl cauţi are băi chimice. Undeva unde poate cultiva produse biologice. O fabrică HiGro sau o unitate AgriGen. O uzină de modificaţi, ceva de genul ăsta.

Kanya aruncă o privire spre mastifi.
— Modificaţii pot fi purtători?
Doctorul se apleacă şi mângâie unul dintre câinii de pază, întărâtând-o pe Kanya.
— Dacă e aviară sau mamiferă, e posibil. O unitate cu băi e primul loc pe care l-aş căuta. Dacă ar fi fost japoneză, o creşă de modificaţi ar fi fost primul meu gând, dar oricine e implicat într-un fel de producţie biologică ar putea fi sursa primară.
— Ce fel de modificaţi?
Gibbons respiră adânc, exasperat.
— Nu asta e important. E o problemă de expunere. Dacă au fost cultivaţi în băi contaminate, ar putea fi purtători. Pe de altă parte, dacă laşi mizeria aia să treacă prin nu ştiu câte mutaţii, va ajunge şi în oameni destul de curând. Şi problema sursei va fi controversată.
— Cât timp avem?
Gibbons ridică din umeri.
— Nu vorbim despre dezintegrarea uraniului sau viteza unui cliper. Nu e previzibil. Hrăneşte fiarele bine şi se vor obişnui să mănânce mai mult. Ţine-le într-un oraş cu umezeală ridicată şi populaţie mare şi vor prospera. Tu decizi cât de îngrijoraţi ar trebui să fiţi.
Kanya se îndreaptă spre uşă, dezgustată.
— Noroc! Aş fi interesat să văd care din numeroşii voştri duşmani vă omoară primul, strigă Gibbons după ea.
Căpitanul îl ignoră şi o ia la goană spre aerul curat de afară.
Kip se apropie de ea, uscându-şi părul cu un prosop.
— A fost de ajutor doctorul?
— Mi-a dat destul.
Kip râde, cu un ciripit delicat.
— Obişnuiam şi eu să cred asta. Dar am învăţat că niciodată nu zice totul din prima. Lasă unele lucruri nespuse. Lucruri vitale. Îi place să aibă companie.
Kip atinge braţul Kanyei şi ea trebuie să se forţeze să nu se îndepărteze. Kip observă mişcarea, dar zâmbeşte blând.
— Te place. Vrea să te întorci.

— Atunci, va fi dezamăgit, murmură Kanya.

Kip o priveşte cu ochi mari şi umezi.

— Sper să nu mori prea curând. Şi eu te plac.

Când Kanya părăseşte complexul îl vede pe Jaidee pe ţărmul oceanului privind valurile. De parcă ar fi simţit privirea ei, se întoarce şi zâmbeşte, înainte de a dispărea în nimicnicie. Încă un spirit care nu-şi găseşte locul. Se întreabă dacă Jaidee va reuşi vreodată să se reîncarneze sau dacă va continua să o bântuie. Dacă doctorul are dreptate, poate că aşteaptă să se poată întoarce ca şi ceva căruia nu-i va fi teamă de molime, o creatură care nu a fost concepută încă. Poate singura speranţă de reîncarnare a lui Jaidee e în învelişul unui corp de modificat.

Kanya alungă gândul. E o idee funestă. Speră că Jaidee se va reîncarna într-un fel de rai unde modificaţii şi rugina verzicantă nu există, chiar dacă nu atinge *nibbana* şi nu-şi termină stadiul de călugăr şi nu atinge starea de iluminare, că măcar va fi salvat de la a vedea lumea pe care a apărat-o cu atâta devotament, despuiată de carne de masa de sclavi a noului succes al naturii, aceste creaturi modificate care se întinseseră peste tot.

Jaidee a murit. Dar poate că asta e cea mai bună soartă la care poate spera cineva. Poate că ar fi mai fericită dacă şi-ar pune arma cu arc în gură şi ar apăsa pe trăgaci. Poate dacă nu ar avea o casă mare şi o *kamma* de trădare… Dacă ceva e sigur, e faptul că trebuie să-şi facă datoria. Sufletul ei va fi cel mai probabil trimis din nou în această lume, în cel mai bun caz ca om, în cel mai rău, ca un câine sau un gândac. Orice dezastru ar lăsa în urmă, se va confrunta cu el din nou şi din nou. Trădarea ei garantează acest lucru. Trebuie să participe la această bătălie până când *kamma* ei va fi până la urmă nepătată. Să fugă acum, să se sinucidă, ar însemna doar să înfrunte aceeaşi situaţie într-o formă mai urâtă în viitor. Nu există scăpare pentru cei asemenea ei.

CAPITOLUL 29

În ciuda interdicţiilor şi a cămăşilor albe, Anderson-sama pare necugetat făcându-i atâtea daruri. E ca şi cum ar încerca să compenseze ceva. Dar când Emiko îi repetă neliniştile ei în legătură cu Raleigh, Anderson-sama zâmbeşte secretos şi îi spune să nu-şi mai facă griji. Totul e într-o mişcare continuă.

— Oamenii mei sunt pe drum, zice el. În curând totul se va schimba. Nu vor mai exista cămăşi albe.

— Sună foarte bine.

— Va fi, spune el. Voi pleca două-trei zile să fac pregătirile. Şi atunci când o să mă întorc, totul va fi diferit.

Şi apoi dispare, sfătuind-o să nu-şi schimbe obiceiurile şi să nu-i spună nimic lui Raleigh. Îi dă o cheie de la apartamentul lui.

Astfel Emiko se trezeşte zilnic în aşternuturi curate într-o cameră răcoroasă seara, cu un ventilator manual învârtindu-se uşor deasupra ei. Aproape că nici nu mai ţine minte când a dormit ultima dată fără teamă sau durere, şi e neliniştită din cauza asta. Camerele sunt întunecoase, luminate doar de scânteierile lămpilor cu gaz de pe stradă care pâlpâie ca nişte licurici.

Îi e foame. E de-a dreptul hămesită. Găseşte bucătăria şi caută în cutiile sigilate după nişte gustări, biscuiţi, turte, orice. Anderson-sama nu are legume, dar are orez şi soia şi sos de peşte. Încălzeşte apă pe un arzător, minunându-se de carburatorul de metan pe care el nu l-a închis bine. E dificil pentru ea să-şi amintească de vremea în care considera asemenea lucruri ceva obişnuit. Acel Gendo-sama o ţinuse în condiţii de două ori mai luxoase, la etajul cel mai înalt al unui bloc de apartamente din Kyoto, cu vedere spre templul Toji şi spre bătrânii care îngrijeau altarul cu mişcări lente. Vremurile acelea sunt ca un vis pentru ea. Cerul de toamnă care era de un albastru clar şi liniştit. Îşi aminteşte cu câtă plăcere privea copiii Oamenilor Noi la creşă hrănind raţele sau învăţând ritualul ceaiului cu

o atenţie deplină şi fără speranţă de îndreptare.

Îşi reaminteşte propria instruire…

Înfiorându-se, îşi dă seama că a fost pregătită pentru perfecţiune, pentru a fi pentru totdeauna în serviciul unui stăpân. Îţi aminteşte cum a luat-o Gendo-sama şi a îmbăiat-o cu afecţiune, după care a aruncat-o ca pe o coajă de tamarin. Nu a fost o întâmplare, a fost întotdeauna destinul ei.

Privirea i se îngustează în timp ce urmăreşte oala şi apa care fierbe, orezul pe care-l măsurase perfect din ochi, fără o cană gradată, doar luat cu un castron, ştiind exact de cât are nevoie, şi apoi aşezându-l inconştient într-un strat perfect echilibrat ca într-o grădină cu pietriş, de parcă s-ar fi pregătit de meditaţie *zazen* pe boabele lui, şi l-ar grebla mereu şi mereu ca şi când viaţa ei ar depinde de asta, de un bol de orez.

Se dojeneşte pe sine. Castronul de orez se sparge, cioburile sărind în toate direcţiile, oala cu apă zboară şi picăturile strălucesc ca nişte nestemate.

Emiko stă în mijlocul vijeliei, privind cum zboară picăturile de apă şi boabele de orez suspendate, toate oprite în mişcarea lor, de parcă boabele şi apa sunt modificate, şovăind în zbor la fel cum ea e forţată să se poticnească în lume, ciudată şi suprarealistă în ochii naturalilor. În ochii oamenilor pe care încearcă cu disperare să-i mulţumească.

Uite ce te-a făcut serviciul.

Oala se loveşte de perete. Boabele de orez se împrăştie pe marmură. Apa umezeşte tot. La noapte va afla unde este satul Oamenilor Noi. Locul în care cei asemenea ei trăiesc fără stăpâni. Unde Oamenii Noi lucrează doar în folosul lor. Anderson-sama poate spune că oamenii lui vor veni, dar, până la urmă, el întotdeauna va fi natural, şi ea va fi un Om Nou, şi ea va servi întotdeauna.

Îşi reprimă impulsul de a strânge orezul de pe jos, de a face ordine pentru Anderson-sama pe când se întoarce. În loc de asta se forţează să privească harababura şi să-şi recunoască sieşi că nu mai e o sclavă. Dacă el vrea orezul

îndepărtat de pe podea mai sunt şi alţii care să-i facă treaba murdară. Ea e altceva. Ceva diferit. Perfectă în felul ei. Şi dacă a fost vreodată un şoim priponit, Gendo-sama i-a făcut un serviciu pentru care ar trebui să-i fie recunoscătoare. I-a tăiat curelele. Acum poate zbura liberă.

E aproape prea uşor să te strecori prin întuneric. Emiko pluteşte prin mulţimi, cu o culoare nouă şi stridentă pe buze, ochii înnegriţi şi cercei argintii mari şi rotunzi care scânteiază la urechile ei.

Ea e un Om Nou şi se mişcă printre oameni atât de lin încât aceştia nici măcar nu ştiu că e printre ei. Râde de ei şi lunecă în mulţime, neobservată. Natura ei de modificat are ceva suicidal în ea. Se ascunde în văzul lumii. Nu se teme. Soarta a luat-o în mâinile ei protectoare.

Emiko alunecă prin mulţime, oamenii din jurul ei tresărind când îşi dau seama că au un modificat în mijlocul lor, un obiect ieşit dintr-o uzină, care acum le invadează şi le pătează trotuarele cu obrăznicie, de parcă pământul lor ar putea fi vreodată la fel de pur precum insulele unde a fost ea creată. Emiko strâmbă din nas gândindu-se că până şi canalul de scurgere al Niponului ar fi prea bun pentru locul acesta şi duhoarea lui aspră. Râde în sinea ei şi când observă că este privită îşi dă seama că a râs prea tare.

În faţă, printre picioarele megodonţilor şi roabe zăreşte cămăşi albe. Emiko se opreşte lângă balustrada unui pod *Khlon,* privind apele şi aşteptând să treacă primejdia. Îşi vede reflexia în apa canalului, înconjurată de sclipirea verde a lămpilor din spatele ei. Dacă ar privi îndeajuns de mult licărirea apei ar putea deveni una cu ea, ar putea deveni o doamnă a apei. Oricum, nu face deja parte dintr-o lume care abia pluteşte? Ea nu merită să plutească şi să se înece lent? Îşi alungă gândurile pentru că fac parte din vechea Emiko, cea care n-ar putea să o înveţe să zboare.

Un bărbat se apropie şi se apleacă peste balustradă. Ea nu se uită în sus, dar îi priveşte reflexia în apă.

— Îmi place să mă uit la cursele cu bărci ale copiilor, spune el.

Ea încuviinţează uşor, neavând destulă încredere pentru a vorbi.

— Vezi ceva în apă? De aceea o priveşti timp îndelungat?

Clatină din cap în loc de răspuns. Uniforma lui albă are o tentă verzuie. Stă aproape de ea, dacă ar întinde mâna ar putea să o atingă. Emiko se întreabă cum ar arăta ochii aceia blânzi în timp ce mâinile sale i-ar atinge faţa arzândă.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine, spune el. E doar o uniformă, tu nu ai făcut nimic rău.

— Nu, şopteşte ea. Nu îmi e frică.

— Asta e bine. Unei femei frumoase, atât de frumoase, nu ar trebui să-i fie frică. Face o pauză. Accentul tău este neobişnuit. Când te-am văzut am crezut că eşti Chaozhou…

Ea neagă, clătinând din cap, după care tresare.

— Îmi pare rău, sunt japoneză.

— De la fabrici?

Emiko ridică din umeri. Căutătura lui o sfredeleşte. Se forţează să se întoarcă uşor spre el, fără să tresară, fără nicio zvâcnire, şi să-i întoarcă privirea fermă. E mai bătrân decât a crezut iniţial. Vârstă mijlocie, se gândeşte ea, sau poate că nu. Poate e tânăr şi e doar extenuat din cauza muncii sale afurisite. Îşi înăbuşă impulsul de a simţi milă pentru el, se luptă cu nevoia genetică din ea de a-l servi chiar dacă el mai degrabă ar vrea să o vadă dezmembrată.

Îşi întoarce privirea din nou spre apă, încet şi calm.

— Cum te cheamă?

— Emiko, răspunde ea, ezitând.

— E un nume drăguţ. Înseamnă ceva?

— Nimic important.

— Eşti modestă pentru o femeie atât de frumoasă.

— Nu, nu e aşa. Sunt ur…

Se opreşte văzându-l cum o priveşte şi realizează că a uitat de ea. Mişcările au trădat-o. Ochii lui se măresc, miraţi. Ea se îndepărtează uşor de el, cu toate pretenţiile de umanitate acum uitate.

Privirea bărbatului se înăspreşte.

— Scârţa-scârţa, murmură el.

— A fost o greşeală nevinovată, spune ea, zâmbind cu

încordare.

— Arată-mi permisele tale de import.

— Desigur, zâmbeşte ea. Sunt sigură că sunt pe aici. Desigur.

Emiko se îndepărtează, mişcările iuţi trădând fiecare ciudăţenie din ADN-ul ei. El o apucă de braţ, dar ea se smuceşte din prinsoarea lui, se răsuceşte rapid şi se întoarce, o rupe la fugă şi se pierde în trafic în vreme ce el strigă după ea.

— Opriţi-o! Sunt de la minister! Opriţi-o! E o modificată.

Întreaga ei fiinţă încearcă să se oprească şi s-o determine să se predea, să îngenuncheze la ordinele lui. Tot ce poate face e să continue să fugă, să se străduiască, în ciuda loviturilor primite de la Mizumi-sensei atunci când era neascultătoare, în ciuda vorbelor veninoase ale lui Mizumi-sensei atunci când îndrăznea să se împotrivească satisfacerii plăcerilor altora.

Obrajii îi ard de ruşine, auzind parcă ecourile ordinelor lui Mizumi-sensei, dar mulţimea a înghiţit-o deja şi valurile de megodonţi sunt peste tot în jur, iar el e prea departe pentru a mai putea descoperi pe ce alee se ascunde ea.

E dificil să eviţi cămăşile albe, dar, în acelaşi timp, e un joc pe care Emiko îl înţelege acum. Dacă e rapidă şi atentă şi dacă lasă un anumit interval între valurile de tensiune bruscă care o străbat, poate scăpa uşor. Se minunează ce mişcări poate face corpul ei atunci când ia viteză, cât de flexibilă devine, ca şi cum în sfârşit e fidelă propriei sale naturi. Pregătirea şi biciul lui Mizumi-sensei erau menite să îngroape o asemenea conştientizare.

În cele din urmă ajunge la Ploenchit şi urcă în turn. Raleigh aşteaptă la bar, ca întotdeauna, nerăbdător. Se uită în sus.

— Ai întârziat. Te voi penaliza pentru asta.

Emiko încearcă să nu se simtă vinovată chiar în timp ce-şi cere scuze.

— Îmi pare rău, Raleigh-san.

— Schimbă-te repede. Ai clienţi VIP în seara asta. Sunt oameni importanţi şi vor ajunge în curând.

— Voiam să te întreb despre sat.

— Ce sat?

Femeia încearcă să nu-şi trădeze gândurile. Oare o minţise? Fusese întotdeauna o minciună?

— Locul unde stau Oamenii Noi.

— Încă-ţi mai faci griji pentru asta? Raleigh clatină din cap. Ţi-am spus. Câştigă îndeajuns de mult şi o să mă asigur că ajungi acolo, dacă asta vrei, zice el şi îi arată cabinele de schimb. Acum du-te şi aranjează-te.

Emiko vrea să mai spună ceva, dar doar încuviinţează. Mai târziu, se gândeşte ea, când e beat şi docil, atunci îi va smulge informaţia.

În cabină, Kannika se îmbracă deja cu hainele de scenă. Se strâmbă când o vede pe Emiko, dar nu-i spune nimic, în timp ce ea se schimbă şi iese să-şi ia primul pahar de gheaţă din seara aceea. Îl bea cu grijă, savurându-i răcoarea, şi simte cum o stare de plenitudine o copleşeşte chiar şi în zăduful din turn. Afară, dincolo de ferestrele cu cordoane, oraşul străluceşte. De la înălţime arată atât de frumos. Dacă nu ar fi fost plin de naturali, ar fi fost posibil chiar să se simtă bine aici. Emiko bea şi mai multă apă.

Un freamăt de alarmă şi surpriză. Femeile cad în genunchi şi îşi apasă frunţile de pământ, făcând plecăciuni. Emiko li se alătură. Bărbatul cel aspru a venit din nou. Cel pe care l-a adus Anderson-sama. Se uită după Anderson-sama, sperând că e şi el acolo, dar nu-l zăreşte. Somdet Chaopraya şi prietenii lui sunt deja stârniţi şi beţi.

Raleigh se grăbeşte să-i conducă în sala pentru VIP-uri.

Kannika se furişează în spatele ei.

— Termină-ţi apa, *scârţa-scârţa,* ai treabă.

Emiko îşi reprimă impulsul de a-i da o replică. Ar fi o prostie din partea ei să o facă. O priveşte pe Kannika şi se roagă să aibă prilejul de a-i plăti înzecit abuzurile atunci când va şti unde este satul.

Sala pentru VIP-uri freamătă de bărbaţi. Camera are ferestre, dar atunci când uşa e închisă, nu se poate circula şi spectacolul e mult mai prost decât atunci când e Emiko pe scenă. În mod normal, răutăţile Kannikăi sunt aceleaşi

de fiecare dată. Acum, însă, femeia o conduce în sală, prezentând-o bărbaţilor, încurajându-i să-i atingă pielea fierbinte, întărâtându-i.

— Vă place de ea? Nu-i aşa că e o javră obraznică? Priviţi doar. O să vedeţi ceva şi mai obraznic în seara asta.

Bărbatul important, gărzile sale şi prietenii lui râd şi îşi bat joc de ea când o văd, o ciupesc de fund şi o trag de sâni, îşi plimbă degetele pe coapsele ei, şi toţi sunt entuziasmaţi de această nouă formă de distracţie.

Kannika îi arată masa.

— Sus.

Emiko urcă cu neîndemânare pe suprafaţa neagră şi strălucitoare. Kannika o înghionteşte, obligând-o să facă plecăciuni, determinând-o să se încline în faţă şi în spate, în felul ei straniu de modificată, în timp ce alcoolul curge şi mai multe fete li se alătură bărbaţilor care râd şi fac glume în timp ce Emiko le este prezentată, şi apoi, ca de fiecare dată, Kannika o ia.

O forţează pe Emiko să se aşeze pe masă. Bărbaţii fac un cerc în jurul lor în timp ce Kannika îşi începe abuzul. Încet, o lucrează, jucându-se întâi cu sfârcurile ei, după care îi introduce penisul de jadeit între picioare, încurajând reacţiile pentru care Emiko a fost concepută şi pe care nu le poate controla chiar dacă luptă cu toată puterea.

Bărbaţii aclamă starea de degradare a lui Emiko, cerând mai mult, şi Kannika, înflăcărată, se gândeşte la noi şi noi torturi. Se aşază pe vine peste Emiko, îşi dezlipeşte fesele şi o încurajează pe fată să-i sondeze adâncimile. Publicul râde în timp ce Emiko se supune şi Kannika povesteşte:

— Ah, da, îi simt limba acum.

— Îţi place să-ţi bagi limba acolo, micuţa mea modificată?

Către public:

— Îi place. Toţi modificaţii ăştia obsceni adoră asta.

Râsetele se înteţesc.

— Mai tare, obrăznicătură, mai tare.

Apoi o apasă şi mai tare, sufocând-o, stimulând-o pe Emiko să-şi dubleze efortul pe măsură ce înjosirea ei creşte,

încurajând-o să muncească mai mult pentru plăcerea ei. Kannika îşi alătură mâna limbii lui Emiko, jucându-se, încântată s-o vadă servilă şi umilită.

Emiko o aude pe Kannika din nou:

— Vreţi să o vedeţi? Vă rog.

Mâini o apucă pe Emiko de coapse, îndepărtându-i picioarele astfel încât acum e complet expusă. Degete se joacă cu faldurile ei, penetrând-o. Kannika râde.

— Vreţi să i-o trageţi? Să o regulaţi pe modificată? Haideţi.

Mâinile ei apucă strâns gleznele lui Emiko, le trage în sus şi o expune complet.

— Nu, murmură Emiko, dar Kannika e impasibilă şi îi desface larg picioarele.

— Fii o *scârţa-scârţa* cuminte.

Kannika se aşază din nou peste Emiko, prezentându-i umilinţa publicului.

— Mănâncă orice îi băgaţi în gură, spune ea şi bărbaţii râd în hohote.

Femeia îi apasă gura şi faţa şi Emiko nu mai vede nimic, doar aude cum Kannika o numeşte târfă, căţea, jucărie modificată, cu nimic mai bună decât un vibrator.

După care se lasă tăcerea.

Emiko încearcă să se mişte, dar Kannika o ţintuieşte pe masă, sufocată, departe de lume.

— Stai locului, spune Kannika.

Apoi:

— Nu, foloseşte asta.

Emiko simte cum braţele bărbaţilor o fixează, degetele lor o împung, o invadează, o penetrează.

— Ungeţi-o cu ulei, şopteşte Kannika cu exaltare în voce şi mâinile ei îi strâng şi mai tare gleznele.

Simte o umezeală alunecoasă în anus şi apoi o presiune rece. Emiko scoate un geamăt de protest. Presiunea dispare pentru un moment, dar apoi Kannika spune:

— Şi mai spuneţi că sunteţi bărbaţi? Trageţi-i-o! Priviţi-o cum se smuceşte. Urmăriţi-i mâinile şi picioarele pe măsură ce împingeţi. Daţi-i ghes să-şi facă dansul ei de *scârţa-*

scârţa.

Presiunea revine şi acum bărbaţii o ţin mai strâns, ea nu se poate ridica şi chestia aia rece se împinge din nou şi din nou de fundul ei, o penetrează, o deschide, o umple şi Emiko strigă.

Kannika râde.

— Aşa, modificato, câştigă-ţi pâinea. Poţi să te ridici după ce mă faci să ajung la orgasm.

După care Emiko linge din nou, salivând şi plescăind ca un câine, disperată, în timp ce ei o penetrează cu sticla de şampanie, o scot din ea şi o împing din nou adânc în ea. Bărbaţii râd în hohote.

— Uitaţi cum se mişcă.

Lacrimi se formează în ochii lui Emiko atunci când Kannika o forţează să depună şi mai mult efort. Şoimul din ea, dacă a existat vreodată, e mort, spânzurat. Nu îi era menit nici să trăiască, nici să evadeze, doar să fie supus. Emiko îşi dă seama care-i este locul încă o dată.

Întreaga noapte, Kannika o învaţă care e răsplata supunerii şi Emiko promite să asculte ca să pună capăt durerii şi violului, promite să servească, să facă orice doar pentru ca modificata să mai trăiască puţin, iar Kannika râde şi iar râde.

Când Kannika termină cu ea, e deja târziu. Emiko stă lipită de un perete, extenuată şi distrusă. Rimelul i s-a prelins pe faţă. În interior, e moartă. *Mai bine mort decât modificat,* se gândeşte ea. Se uită fără vlagă cum un om începe să măture clubul. La celălalt capăt al barului, Raleigh îşi bea whisky-ul şi râde. Bărbatul cu mătura se apropie de ea încet. Emiko se întreabă dacă o va mătura şi pe ea, laolaltă cu toată mizeria, dacă o va arunca într-un morman de gunoi pentru colecţia Baronului Bălegarului. Poate pur şi simplu să rămână unde e, să-i lase s-o acopere cu resturi… aşa cum ar fi trebuit să facă şi Gendo-sama. Ea e un gunoi, înţelege asta acum. Bărbatul o ocoleşte.

— De ce nu mă arunci şi pe mine? spune ea răguşit.

Individul se uită la ea confuz, apoi se întoarce la munca

sa, măturând în continuare. Ea îşi repetă întrebarea.

— Răspunde-mi! strigă ea. De ce nu mă arunci şi pe mine?

Cuvintele ei răsună în sala deschisă. Raleigh îşi ridică privirea şi se încruntă. Emiko realizează că a vorbit în japoneză. Îşi repetă întrebarea, de data aceasta în thailandeză.

— Aruncă-mă, de ce nu? Sunt un gunoi. Aruncă-mă!

Măturătorul tresare şi se dă înapoi, zâmbind nesigur. Raleigh se apropie şi îngenunchează lângă ea.

— Emiko, ridică-te. Îmi sperii omul de serviciu.

Fata se strâmbă.

— Nu-mi pasă.

— Ba îţi pasă.

Îi face un semn înspre uşă, înspre camera privată unde bărbaţii încă se odihnesc, beau şi vorbesc despre ce i-au făcut ei.

— Am un bonus pentru tine. Oamenii ăştia dau bacşişuri mari.

Emiko priveşte în sus, la el.

— Îi dau bacşiş şi lui Kannika?

Raleigh o studiază.

— Nu e treaba ta.

— Ei îi dau triplu? Şi mie cincizeci de bahţi?

Bătrânul mijeşte ochii şi o previne.

— Nu face asta.

— Sau ce? O arunci pe Emiko într-o groapă de metan? Mă dai pe mâna cămăşilor albe?

— Nu mă provoca. Nu vrei să mă enervezi, spune Raleigh şi se ridică. Vino să-ţi iei banii când termini cu autocompătimirea.

Emiko îl priveşte cum se întoarce la locul lui de la bar şi îşi ia o băutură. Raleigh îi aruncă o privire, îi spune ceva lui Daeng care zâmbeşte serviabil şi îi toarnă apă cu gheaţă. Raleigh flutură paharul înspre ea şi îl pune pe un teanc de bahţi mov, după care se întoarce la băutura lui, aparent ignorând-o. Ce se întâmplă cu fetele modificate atunci când sunt călcate în picioare? Nu auzise niciodată ca vreo

modificată să moară. Stăpânii bătrâni mai mor, dar modificatele lor continuă să trăiască. Prietenele ei nu muriseră. Ele erau mai rezistente. Asta e o întrebare pe care nu i-a pus-o niciodată lui Mizumi-sensei. Emiko se împleticeşte până la bar şi se poticneşte, aplecându-se peste el. Bea gheaţa. Raleigh împinge spre ea teancul de bani. Îşi termină apa şi înghite cuburile, simţind cum răcoarea lor o pătrunde până în măduva oaselor.

— Te-ai interesat?

— În legătură cu ce?

Raleigh joacă solitaire pe bar.

— Despre călătoria în nord.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului şi îşi mai ia câteva cărţi. Rămâne tăcut pentru o secundă.

— Aia e o treabă dificilă. Nu e ceva ce faci într-o zi.

— Te-ai interesat?

— Da, am întrebat. Nimeni nu pleacă cât timp cămăşile albe sunt încă furioase din cauza morţii lui Jaidee. Te voi anunţa dacă se schimbă situaţia.

— Vreau să plec în nord.

— Mi-ai zis deja asta. Câştigă destul şi se va întâmpla.

— Câştig destul şi acum. Vreau să plec.

Lovitura lui Raleigh e rapidă, dar ea o anticipase.

E rapidă pentru el, dar nu şi pentru ea. Îi urmăreşte mâna cum se îndreaptă spre faţa ei cu aceeaşi recunoştinţă slugarnică pe care o simţea atunci când Gendo-sama o ducea să cineze într-un restaurant de lux. Obrazul o ustură şi se umflă, amorţit. Îl atinge cu degetele, savurând rana. Raleigh o priveşte cu răceală.

— O să pleci când spun eu, la dracu’.

Emiko se apleacă încet, lăsând ca lecţia bine meritată să o pătrundă.

— N-ai de gând să mă ajuţi, nu-i aşa?

Raleigh ridică din umeri şi îşi continuă jocul de cărţi.

— Măcar există? întreabă ea.

Bărbatul îi aruncă o privire exasperată.

— Sigur că da. Dacă te face fericită, e acolo. Dar n-o să mai fie dacă mă mai hărţuieşti mult. Acum dispari.

Şoimul atârnă mort. Ea e moartă. Resturi pentru groapa de metan. Carne pentru oraş, putregai pentru lămpile cu gaz. Emiko se holbează la Raleigh. Şoimul zace mort.

Apoi se gândeşte că există lucruri mai rele decât să fii mort. Unele lucruri nici nu se nasc.

Pumnul ei e foarte rapid. Gâtul lui Raleigh e moale.

Bătrânul se rostogoleşte cu mâinile îndreptându-se spre gât, cu ochii măriţi din cauza şocului. Totul se întâmplă cu încetinitorul: Daeng întorcându-se la zgomotul făcut de scaunul care loveşte podeaua, Raleigh întinzându-şi braţele, încercând să respire; omul de serviciu scăpând mătura din mâini; Noi şi Saeng din celălalt capăt al barului, împreună cu oamenii lor, care aşteptau să-l conducă acasă, răsucindu-se brusc, şi toţi se mişcă cu încetinitorul.

Până să atingă Raleigh podeaua, Emiko deja a luat-o la fugă către sala pentru VIP-uri şi către omul care a rănit-o cel mai tare. Bărbatul care stă şi râde cu prietenii lui şi nu se gândeşte deloc la durerea pe care o cauzase.

Emiko izbeşte uşa de perete. Bărbaţii se uită la ea, uimiţi. Capete se întorc, guri se deschid ca să strige. Gărzile se întind după armele cu arc, dar cu toţii se mişcă mult, mult, prea încet. Nici unul dintre ei nu e Om Nou.

CAPITOLUL 30

Pai se furişează în spatele Kanyei şi se uită în jos spre satul acoperit de umbre.

— Ăsta e?

Kanya încuviinţează şi priveşte spre restul detaşamentului care s-a împrăştiat ca să acopere celelalte intrări înspre fermele de creveţi unde se obţin crustacee amare şi rezistente la apă pentru pieţele de peşte din Krung Thep.

Casele sunt construite pe plute de bambus ancorate deocamdată, dar când vor veni viiturile, vor pluti, ridicându-se pe măsură ce apa şi nămolul vor acoperi lanurile de orez şi heleşteiele. Propria ei familie din Mekong folosea ceva similar, cu mulţi ani în urmă, înainte de venirea generalului Pracha.

— A fost un indiciu bun, murmură ea.

Ratana era aproape de extaz. O urmă, un indiciu: larve de peşte între degetele celui de-al treilea cadavru.

Larve de peşte egal ferme de creveţi şi atunci care sunt singurele ferme care îşi trimit muncitorii la Bangkok? Asta însemna că era vorba despre ferme aflate în pragul falimentului. Ceea ce a condus-o spre aşezarea aceasta pe jumătate plutitoare, Thomburi, cu toţi oamenii ei stând pe marginea digului, pregătiţi să dea năvală în întuneric.

Jos, sub ei, câteva lumânări licăresc în casele de bambus. Un câine latră. Cu toţii poartă costume de siguranţă. Ratana insistase că probabilitatea unei sărituri era mică, dar nu de neglijat. Un ţânţar bâzâie pe lângă urechea Kanyei. Ea îl plesneşte şi îşi strânge mai bine gluga de la costum pe cap, începând să transpire.

Un râset se aude deasupra heleşteielor cu peşti. O familie, adunată la căldura adăpostului lor. Chiar şi acum, confruntaţi cu atâtea greutăţi, oamenii încă mai râd. Nu şi Kanya. Ceva în ea s-a rupt, se pare.

Jaidee a afirmat întotdeauna că regatul era o ţară cu oameni fericiţi, ca şi în povestea veche despre Tărâmul

Zâmbetelor. Dar Kanya nu-şi poate aminti când a mai văzut zâmbete atât de largi ca acelea din pozele de la muzeu, de dinainte de Contracţie. Câteodată se întreabă dacă oamenii din fotografii se prefăceau, dacă scopul Galeriei Naţionale nu era cumva să o întristeze, sau dacă oamenii chiar zâmbeau la un moment dat, pe deplin, şi fără teamă.

Kanya îşi trage masca pe faţă.

— Trimite-i.

Pai le dă semnalul oamenilor şi trupele ei se împrăştie pe creste, coborând spre sat, înconjurându-l, aşa cum fac mereu înainte să înceapă să ardă totul.

Când au venit în satul ei, cămăşile albe se iviseră dintre două colibe în mai puţin de un minut, cu torţe sâsâind şi scânteind în mâini. Ce fac ei acum e diferit. Fără megafoane zgomotoase, fără ofiţeri care împroaşcă apa care le ajunge până la glezne în timp ce târăsc din casele lor oameni care urlă, şi bambusul şi WeatherAll-ul nu ard într-o pălălaie portocalie şi însufleţită.

Generalul Pracha era însă un om al subtilităţii.

În timp ce semna decrete de instituire a carantinei, îi spusese:

— Jaidee ar fi făcut din asta o situaţie de urgenţă, dar noi nu avem suficiente resurse ca să zgândărim cuibul de cobre din Ministerul Comerţului şi să ne ocupăm şi de asta. Ar putea să folosească chestia asta împotriva noastră. Rezolvaţi situaţia fără prea multă vâlvă.

— Bineînţeles, fără prea multă vâlvă.

Un câine începe să latre, înnebunit. E urmat de mai mulţi, pe măsură ce se apropie de ei. Câţiva săteni ies pe verande, scrutând întunericul. Observă strălucirea albului în întunericul nopţii şi îşi avertizează familiile, în timp ce cămăşile albe ale Kanyei se îndreaptă în fugă spre ei.

Jaidee îngenunchează lângă ea, urmărind acţiunea.

— Pracha vorbeşte despre mine de parcă aş fi fost un soi de megodont care zdrobea lanuri de orez, spune el.

Kanya îl ignoră, dar Jaidee continuă.

— Trebuia să-l fi văzut când eram amândoi cadeţi, spune el. Făcea pe el când primeam misiuni pe teren.

Kanya îi aruncă o privire.

— Opreşte-te. Doar pentru că eşti mort nu înseamnă că trebuie să fii lipsit de consideraţie.

Ledurile lanternelor cu dinam ale oamenilor ei se trezesc la viaţă, luminând satul într-o strălucire orbitoare şi aspră. Familii fug de colo-colo ca nişte găini speriate, încercând să-şi ascundă mâncarea şi animalele. Cineva încearcă să treacă de cordon, împroşcând apă, plonjând într-un heleşteu şi biciuind apa în căutarea malului… Unde mai mulţi oameni de-ai Kanyei apar. Bărbatul se învârte în apă în mijlocul unei gropi mocirloase de creveţi, încercuit.

— Cum poţi să-l consideri şeful tău când amândoi ştim cui îi eşti loială de fapt? întreabă Jaidee.

— Taci din gură.

— E dificil să fii un cal pe care-l călăresc doi oameni deodată? Amândoi călărindu-te de parcă ai fi…

— Taci!

Pai tresare.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, clatină ea din cap. E vina mea. Mă gândeam la ceva.

Bărbatul face un semn spre săteni.

— Cred că te aşteaptă.

Kanya se ridică în picioare şi coboară toţi trei, ea şi Pai şi Jaidee, neinvitat, dar zâmbind şi mulţumit de sine. Kanya are o poză alb-negru a bărbatului mort, o poză developată în laborator de nişte degete negre şi stângace. Le-o arată fermierilor în lumina ledurilor de la lanterne, pe care le plimbă de la fotografie la faţa lor, în încercarea de a prinde un tremur de recunoaştere.

Cu unii, cămăşile albe se descurcă doar încruntându-se puţin, dar pescarii nu se lasă speriaţi atât de uşor. Îi cunoaşte bine, intuieşte bătăturile de pe mâini, simte izbânda sau eşecul lor în duhoarea heleşteielor. Se vede pe sine în ochii lor şi ştie că la fel de bine ar putea fi un agent de la o companie de calorii, care vânează gene modificate. Şarada continuă, toţi dau din cap, Kanya le luminează ochii. Unul câte unul, îşi întorc privirea.

Într-un final alege un bărbat şi-i flutură poza în faţa ochilor.

— Îl cunoşti? Nu crezi că rudele lui l-ar putea căuta?

Omul se uită la poză şi apoi la uniforma Kanyei.

— Nu are rude.

Kanya tresare, luată prin surprindere.

— Îl cunoşti? Cine era?

— E mort, deci?

— Nu pare mort?

Amândoi analizează fotografia fără culoare, faţa descompusă a bărbatului.

— I-am spus că sunt lucruri mai bune decât munca în fabrică. Nu m-a ascultat.

— Ai spus că lucra în oraş.

— Aşa este.

— Ştii unde?

Bărbatul neagă dând din cap.

— Unde locuia?

Îi arată o colibă învăluită în umbre. Kanya le face semn oamenilor ei.

— Puneţi-o în carantină.

Îşi strânge masca şi intră, rotind lanterna. E lugubru. Dărăpănat, ciudat şi gol. Praful pluteşte în lumina ledurilor. Gândul că proprietarul e deja mort îi dă o senzaţie de rău augur. Spiritul bărbatului ar putea fi aici. Fantoma lui înfometată pândind în întuneric, furioasă că e încă în lumea aceasta, că s-a veştejit. Că s-ar putea să fi fost ucis. Kanya atinge puţinele lucruri pe care le avea omul şi se plimbă prin casă. Nimic. Păşeşte afară. Oraşul se ridică în depărtare, într-un nimb verzui, locul în care a fugit bărbatul atunci când fermele de peşti s-au dovedit a fi imposibil de întreţinut. Se întoarce la bărbatul cu care a vorbit.

— Eşti sigur că nu ştii nimic despre fabrica unde lucra?

Omul scutură din cap.

— Nimic? Nici măcar un nume? Orice!

Încearcă să nu lase să i se vadă disperarea. Bărbatul dă încă o dată din cap. Kanya îi întoarce spatele, frustrată şi cuprinde cu privirea satul întunecat. Greierii cântă.

Cărăbuşii de fildeş ţârâie fără oprire. Se află în locul potrivit. E atât de aproape. *Unde e fabrica asta?* Gi Bu Sen avea dreptate. Ar trebui să dea foc întregului district industrial. Odinioară, când cămăşile albe erau puternice, ar fi fost uşor.

— Vrei să le dai foc acum? spune Jaidee, chicotind lângă ea. Acum mă înţelegi?

Kanya îi ignoră împunsătura. Nu departe, o tânără fată o urmăreşte cu interes. Când Kanya îi întâlneşte privirea, se uită în altă parte. Femeia îl apucă pe Pai de umăr.

— Uită-te acolo.

— Fata? întreabă el uimit.

Kanya deja se îndreaptă spre ea. Fata arată de parcă e pe punctul de a o lua la fugă. Căpitanul îngenunchează, încă departe de ea.

— Tu. Cum te cheamă?

E clar că se dă o luptă în ea. Vrea să fugă, dar Kanya e o autoritate pe care nu poţi să o ignori.

— Vino lângă mine. Spune-mi cum te cheamă.

Îi face încă un semn şi de data aceasta fata pare să se lase prinsă în laţ.

— Mai, şopteşte ea.

Kanya ridică poza.

— Tu ştii unde lucra omul acesta, nu-i aşa?

Mai scutură din cap, dar Kanya ştie că minte. Copiii nu ştiu să mintă. Şi Kanya era la fel. Când cămăşile albe au întrebat-o unde îşi ascundea familia ei crapii pentru prăsilă, le-a spus că în sud şi ei au pornit spre nord, zâmbind atotcunoscători.

Îi dă poza fetei.

— Înţelegi cât de periculoasă e treaba asta?

Mai ezită.

— O să dai foc satului?

Căpitanul încearcă să-şi ascundă noianul de emoţii de pe chip.

— Bineînţeles că nu, spune ea zâmbind liniştitor. Nu-ţi face griji, Mai. Ştiu ce înseamnă frica. Am crescut într-un sat exact ca acesta. Ştiu cât de greu e. Dar trebuie să mă

ajuţi să găsesc sursa acestei boli sau vor muri şi mai mulţi oameni.

— Mi-au cerut să nu spun.

— Şi e foarte bine să ne ascultăm stăpânii. Kanya face o pauză. Dar toţi suntem datori să fim loiali Maiestăţii Sale regina şi ea vrea ca toţi să fim în siguranţă. Regina ar vrea ca tu să ne ajuţi.

Mai ezită, apoi spune:

— Lucrau încă trei oameni la fabrică.

Kanya se apleacă înspre ea, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

— Care fabrică?

Mai şovăie. Căpitanul se apropie şi mai mult.

— Câţi *phii* te vor învinovăţi dacă îi laşi să moară înainte să le permită *kamma* lor să treacă în viaţa următoare?

Mai încă ezită.

— Dacă îi rupem degetele, ne va spune, zice Pai.

Fata pare înspăimântată. Dar Kanya o mângâie.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, nu-ţi va face nimic. E un tigru, dar eu îl ţin în lesă. Te rog. Ajută-ne să salvăm oraşul. Ne poţi ajuta să cruţăm Krung Thepul.

Fata îşi întoarce privirea către Bangkok, către strălucirea oraşului care se întinde peste ape.

— Fabrica e închisă acum. Tu ai închis-o.

— Atunci e bine, dar trebuie să fim siguri că boala nu se întinde. Cum se numeşte fabrica?

Răspunsul vine cu ostilitate.

— SpringLife.

Kanya se încruntă, încercând să-şi amintească numele.

— O companie de arcuri cinetice? O companie a chinezilor din Chaozhou?

Mai scutură din cap.

— Nu, e a unui *farang.* Un *farang* foarte bogat.

Kanya se aşază lângă ea.

— Spune-mi mai multe.

CAPITOLUL 31

Anderson o găseşte pe Emiko cuibărită lângă uşa lui şi deodată perspectiva unei nopţi liniştite devine incertă.

În ultimele zile muncise cu frenezie pentru a pregăti invazia, tot planul năruindu-se deoarece nu se aşteptase să îi fie blocat accesul în propria fabrică. Planificarea proastă dusese la pierderea altor câtorva zile încercând să găsească o rută sigură spre localitatea SpringLife fără să fie prins de numeroasele patrule ale cămăşilor albe care închideau districtul industrial. Dacă nu ar fi descoperit ruta de scăpare a lui Hock Seng, s-ar mai furişa şi acum pe străduţele din spatele fabricii, încercând să caute o cale de acces.

Dar aşa, Anderson se strecurase pe nesimţite, desfăcând obloanele birourilor SpringLife, abătut, cu o gheară atârnată peste umăr, mulţumindu-i în gând bătrânului nebun care furase toţi banii pentru plăţile curente ale companiei cu doar câteva zile înainte.

Fabrica puţea. Bazinele cu alge intraseră în putrefacţie, dar nimic nu se mişca în întuneric şi pentru asta era recunoscător. Dacă oamenii ministerului ar fi postat gărzi şi înăuntru… Anderson îşi acoperise gura cu mâna, furişându-se spre holul principal şi către liniile de producţie. Mirosul greu de putregai şi de balegă de megodont devenea tot mai puternic.

Acoperit de umbra ramelor cu alge şi de mânerul presei hidraulice, Anderson examinase podeaua. Putoarea se înteţea în apropierea bazinelor cu alge, un damf de vacă moartă intrată în descompunere. Duhoarea ultimului stadiu din planul optimist a lui Yates. Pentru sursa de energie a viitorului.

Anderson îngenunchease şi îndepărtase algele uscate de pe un canal de scurgere. Pipăise marginile, încercând să apuce de ceva. Îl ridicase şi bucata de metal se desprinsese cu un scârţâit. Rotise grătarul greu, încercând să facă cât mai puţin zgomot, şi îi dăduse drumul pe podea cu un

zăngănit. Se întinsese pe jos, rugându-se să nu dea de vreun şarpe sau de un scorpion şi îşi afundase mâna în deschizătură. Degetele bâjbâiau în beznă, încovoindu-se mai adânc în întunecimea umedă.

Pentru o clipă s-a temut că s-a desprins şi a alunecat în jgheab şi prin canalele de scurgere, spre pompele regelui Rama, dar apoi atinsese ceva ca de muşama. Scosese obiectul căutat, zâmbind. Un registru de coduri pentru circumstanţe în care nu credea vreodată că se va afla.

În bezna din birou formase numerele şi alertase operatori din Myanmar şi India, trimiţând secretarele în căutarea unor coduri care nu mai fuseseră folosite de la conflictul cu Finlanda.

Două zile mai târziu stătea pe insula plutitoare Koh Angrit, punând la punct ultimele detalii cu liderii detaşamentelor de comando din complexul AgriGen. Urma să primească armamentul în câteva zile, iar echipele operative se pregăteau deja. Banii fuseseră trimişi, aur şi jad care aveau să-i convingă pe generali să treacă în cealaltă tabără şi să-l abandoneze pe bătrânul lor prieten generalul Pracha.

Şi acum, cu toate pregătirile încheiate, se întoarce în oraş ca să o găsească pe Emiko stând ghemuită la uşa lui, arătând jalnic şi plină de sânge. Când îl vede, îi sare în braţe, plângând în hohote.

— Ce cauţi aici? şopteşte Anderson.

Sprijinind-o de el, deschide uşa şi o îndeamnă să intre. Pielea îi arde şi e plină de sânge. Tăieturi îi crestează faţa şi braţele. Bărbatul închide uşa, grăbit.

— Ce ţi s-a întâmplat?

O desprinde de el şi încearcă să o examineze. E un focar de sânge, dar rănile de pe faţă şi braţe nu explică petele lipicioase de sânge de pe haine.

— Al cui e sângele ăsta?

Ea scutură din cap şi începe să plângă.

— Hai să te curăţăm.

O conduce în baie, dă drumul jetului de apă rece şi o pune sub el. Emiko tremură şi se uită în jur, cu fierbinţeală

şi panică în privire. Arată pe jumătate nebună. Încearcă să-i dea jos jacheta, să scape de hainele însângerate, dar ea se trage, înfuriată.

— Nu! strigă ea, şi îl loveşte cu mâna.

El sare în spate, atingându-şi obrazul.

— Ce naiba?!

O priveşte şocat. *La dracu cât de rapidă e.* Rana îl usturã. Mâna îi e pătată de sânge.

— Ce naiba ai?

Licăritul animalic din privirea ei dispare. Îl priveşte absentă şi pare să se adune.

— Îmi pare rău, murmură ea. Îmi pare foarte rău. Se prăbuşeşte şi se ghemuieşte sub apă. Îmi pare rău, atât de rău.

Începe să vorbească în japoneză.

Anderson îngenunchează lângă ea, hainele umezindu-i-se de la jetul de apă.

— Nu-ţi face griji, spune el cu blândeţe. Hai să scăpăm de hainele astea, ce zici? Îţi dau altceva să pui pe tine. În ordine? Poţi să faci asta?

Emiko încuviinţează fără vlagă. Îşi dă jos haina, îşi desface *pha-sin*-ul. Se încolăceşte, despuiată, sub apa rece. El o lasă în baie, ia hainele, le face pachet şi coboară pe scări, în întuneric. E plin de oameni pe stradă. Anderson îi ignoră, şi se grăbeşte, la adăpostul umbrelor, spre un *khlong.* Aruncă hainele pline de sânge în apă, unde peştii cu capul ca de şarpe şi crapii boddhi le vor devora cu o determinare obsesivă. Apa se tulbură şi peştii fac praf hainele, înnebuniţi de mirosul de sânge.

Până să se întoarcă în apartament, Emiko iese de la duş şi părul negru îi stă lipit de faţă, arătând ca o creatură mică şi înfricoşată. Bărbatul se duce la dulăpiorul cu medicamente, îi toarnă spirt pe răni şi le unge cu antivirale. Fata nici nu crâcneşte. Unghiile îi sunt rupte şi distruse. Vânătăi îi acoperă trupul. În pofida faptului că era plină de sânge, rănile nu par adânci.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el, blajin.

Ea se strânge ghem lângă el.

— Sunt singură, suspină ea. Nu există niciun loc pentru Oamenii Noi.

Emiko începe să tremure din ce în ce mai tare.

El o trage înspre el şi îi simte fierbinţeala pielii.

— Totul e bine, lucrurile se vor schimba în curând. Totul va fi diferit.

— Nu. Nu cred asta, spune ea şi clatină din cap.

O clipă mai târziu, adoarme, respirând liniştit, corpul ei detensionându-se.

Anderson se trezeşte brusc. Ventilatorul s-a oprit, a rămas fără jouli, iar el e plin de broboane de sudoare. Emiko geme şi se foieşte lângă el. E un cuptor de foc. Se răsuceşte şi se ridică. O briză uşoară bate dinspre mare în apartament, calmându-l. Scrutează întunecimea oraşului prin plasele de ţânţari. Tot metanul a fost închis pentru noapte. În depărtare, dinspre ocean, se văd câteva licăriri de la comunităţile din Thonburi, de la fermele de peşte unde fermierii plutesc de la o genă modificată la alta într-o încercare perpetuă de a supravieţui.

Cineva bate la uşă cu insistenţă. Emiko deschide ochii.

— Ce se întâmplă?

— E cineva la uşă.

Încearcă să se ridice din pat, dar ea îl prinde de mână, zgâriindu-l cu unghiile rupte.

— Nu deschide! şopteşte fata.

Pielea ei e palidă în lumină lunii, ochii măriţi de teamă.

— Te rog.

Loviturile în uşă se înteţesc şi devin bufnituri insistente.

— De ce nu?

— Eu… Sunt cămăşile albe.

— Cum?

Inima i se opreşte pentru o clipă.

— Te-au urmărit până aici? De ce? Ce s-a întâmplat?

Fata clatină din cap cu jale. Anderson o priveşte, întrebându-se peste ce soi de animal a dat.

— Ce s-a întâmplat de fapt în noaptea asta?

Ea nu răspunde. Privirea îi rămâne fixată pe uşă, în timp

ce loviturile continuă. Anderson se ridică şi se grăbeşte spre intrare.

— O clipă! Sunt dezbrăcat! strigă el.

— Anderson!

Vocea de după uşă e a lui Carlyle.

— Deschide! E important!

Bărbatul se întoarce şi se uită la Emiko.

— Nu sunt cămăşile albe. Acum ascunde-te.

— Nu?

Pentru o fracţiune de secundă chipul i se relaxează, dar destinderea dispare la fel de repede precum a apărut.

— Te înşeli, scutură ea din cap.

Anderson îi aruncă o privire aspră.

— Ai intrat într-o încurcătură cu cămăşile albe? De la ei ai toate tăieturile alea?

Ea clatină din cap, distrusă, dar nu spune nimic. Doar se ghemuieşte defensiv.

— Pentru numele lui Iisus şi al lui Noe.

Anderson scoate câteva haine din dulap şi i le aruncă, daruri pe care i le cumpărase ca să-i demonstreze afecţiunea pe care i-o poartă.

— Poate că tu eşti dispusă să recunoşti tot, dar eu nu vreau să-mi stric reputaţia. Îmbracă-te şi ascunde-te în dulap.

Ea clatină din cap din nou. Anderson încearcă să-şi îndulcească tonul vocii, dar se simte de parcă ar vorbi cu o bucată de lemn. Îngenunchează şi o apucă de bărbie, întorcându-i faţa spre el.

— E un asociat de-al meu, nu are nicio legătură cu tine. Dar vreau să te ascunzi până pleacă. Înţelegi? Doar pentru puţin timp, până pleacă. Nu vreau să ne vadă împreună, s-ar putea să folosească asta în beneficiul lui.

Încet, ea începe să se concentreze şi privirea hipnotizată şi fatalistă dispare. Carlyle bate din nou în uşă. Priveşte cu ochii tremurânzi spre intrare, apoi înspre Anderson.

— Sunt cămăşile albe, şopteşte ea. Sunt mulţi. Îi aud.

Dintr-odată pare să se adune.

— Sunt cămăşile albe. N-o să ajute la nimic dacă mă

ascund.

Anderson se luptă cu dorinţa de a urla la ea.

— Nu sunt cămăşile albe.

Bubuiturile continuă.

— Deschide dracului odată, Anderson!

— Un moment, strigă el.

Îşi trage pe el o pereche de pantaloni, aruncându-i lui Emiko o privire scurtă.

— Nu sunt nenorocitele de cămăşi albe. Carlyle mai degrabă şi-ar tăia gâtul decât să se încurce cu cămăşile albe.

— Grăbeşte-te naibii! se aude vocea lui Carlyle.

— Vin, vin.

Se întoarce spre ea şi îi porunceşte:

— Ascunde-te. *Acum.*

Nu mai e o rugăminte, ci un ordin care îi activează moştenirea genetică şi antrenamentul. Corpul i se moleşeşte şi apoi se trezeşte brusc la viaţă.

— Da, dă ea din cap, voi face precum spui.

Se îmbracă, mişcările ei fragmentate sunt rapide, aproape ca o ceaţă. Pielea ei străluceşte în timp ce trage pe ea o bluză şi o pereche de pantaloni largi. Deodată e uimitor de rapidă, se mişcă fluid, e stranie şi neaşteptat de graţioasă.

— Nu foloseşte la nimic să mă ascund, spunea ea şi o ia la fugă înspre balcon.

— Ce faci?

Emiko se răsuceşte şi îi zâmbeşte, pe punctul de a spune ceva, plonjează peste balustradă şi dispare în întuneric.

— Emiko! strigă el, fugind spre balcon.

Dedesubt, nu se vede nimic, nicio fiinţă, nu se aude niciun ţipăt, nicio bufnitură, nimeni nu obiectează atunci când ea se loveşte de pământ. Nimic. Doar spaţiu gol. De parcă noaptea ar fi înghiţit-o pe de-a-ntregul. Iar se aud lovituri în uşă.

Inima îi explodează în piept. Unde a dispărut? Cum a făcut asta? Nu e omenesc. A fost atât de rapidă, atât de hotărâtă. Într-un moment era pe balcon şi în următorul

dispăruse. Anderson cercetează întunericul. Nu avea cum să sară pe alt balcon, era imposibil, şi totuşi… A căzut? E moartă?

Uşa se sfarmă. Anderson se răsuceşte brusc. Carlyle intră, împleticindu-se.

— Ce naib…?

Panterele Negre se răspândesc peste tot, împingându-l pe Carlyle. Armurile de luptă strălucesc în lumina slabă, umbre militare. Unul din soldaţi îl apucă pe Anderson, îl răsuceşte şi îl împinge într-un perete. Mâini îl percheziţionează. Încearcă să se opună şi faţa îi e izbită de zid. Mai mulţi bărbaţi intră în apartament. Uşile sunt trântite de pereţi, făcute ţăndări. Aude zgomotul produs de bocancii lor pe podea. O avalanşă de oameni. Geamurile sunt sparte, farfuriile din bucătărie transformate în cioburi.

Anderson îşi lungeşte gâtul încercând să vadă ce se întâmplă. O mână îl apucă de păr şi îi izbeşte din nou faţa de perete. Gura i se umple de sânge şi de durere. Şi-a muşcat limba.

— Ce dracu’ credeţi că faceţi? Ştiţi cine sunt eu?

Se opreşte în timp ce Carlyle e aruncat pe jos lângă el. Vede acum că bărbatul e legat şi o mulţime de vânătăi îi înfloresc pe faţă. Un ochi e tumefiat şi închis şi are cruste negre de sânge pe arcadă. Părul lui şaten e năclăit de sânge.

— Hristoase!

Soldaţii îi duc mâinile la spate şi i le leagă. Îl prind de păr şi îl zgâlţâie. Unul din ei urlă la el, dar vorbeşte atât de rapid încât nu-l poate înţelege. Soldatul se înfurie, ţipând la el, cu ochii bulbucaţi, şi picături de salivă îi împroaşcă faţa lui Anderson. Într-un final, Lake înţelege un cuvânt: *scârţa-scârţa.*

— *Unde e fata modificată? Unde e? Unde? Unde?*

Panterele îi distrug locuinţa. Deschid încuietorile şi sparg uşi cu patul puştilor. Mastifi uriaşi modificaţi intră în apartament, lătrând şi salivând, amuşinând peste tot, încercând să-şi adulmece prada. Un soldat urlă la el, un soi de căpitan.

— Ce se întâmplă? întreabă Anderson. Am prieteni…

— Nu atât de mulţi.

Akkarat păşeşte înăuntru.

— Akkarat!

Anderson încearcă să se întoarcă înspre el, dar Panterele îl ţintuiesc de perete.

— Ce se întâmplă?

— Asta vrem să aflăm şi noi de la tine.

Ministrul urlă la soldaţii care îi răscolesc apartamentul lui Anderson, dându-le ordine în thailandeză. Anderson stă cu ochii închişi, recunoscător, mulţumindu-i lui Dumnezeu că fata nu s-a ascuns în dulap, aşa cum îi ceruse el. Dacă era găsit cu ea, prins… Una dintre Pantere se întoarce, aducând arma cu arc a lui Anderson. Akkarat se strâmbă, cu silă.

— Ai un permis pentru arma asta?

— Noi punem la cale o revoluţie şi tu mă întrebi de permise?

Akkarat le face un semn oamenilor săi. Anderson e izbit din nou de perete. Ţeasta îi explodează de durere. Camera se întunecă şi genunchii îl lasă. Se clatină, abia ţinându-se pe picioare.

— Ce naiba se întâmplă?

Ministrul se întinde după pistol. Îl ridică şi îl armează, arma părând masivă în pumnul lui.

— Unde e fata?

Anderson scuipă sânge.

— Ce-ţi pasă ţie? Nu eşti o cămaşă albă sau vreun grahamit.

Panterele îl lovesc cu putere de perete. Punctuleţe colorate încep să-i împânzească vederea.

— De unde a venit? întreabă Akkarat.

— E japoneză! Din Kyoto, cred!

Ministrul îi pune pistolul la cap.

— Cum ai reuşit s-o bagi în ţară?

— *Ce?*

Akkarat îl loveşte cu patul pistolului. Lumea se întunecă… Un şuvoi de transpiraţie îi curge pe faţă. Anderson gâfâie şi bolboroseşte. Stă pe podea, cu Akkarat

ţinându-i arma la gât, obligându-l să se ridice în picioare. Anderson se clatină şi se sufocă din cauza presiunii.

— Cum ai adus-o în ţară? repetă Akkarat.

Ochii îl ustură de la sânge şi transpiraţie. Clipeşte şi scutură din cap.

— Nu eu am adus-o, spune Anderson şi scuipă sânge. Era un rebut din Japonia. Cum aş putea eu să fac rost de o modificată?

Akkarat zâmbeşte şi le spune ceva oamenilor săi.

— O modificată în scopuri militare e un rebut japonez? Nu cred, clatină el din cap.

Îl izbeşte pe Anderson între coaste cu patul armei. O dată, de două ori. Fracturându-i coastele. Anderson urlă şi se încovoaie, tuşind şi trăgându-se în spate. Akkarat îl ridică în picioare.

— Ce caută o modificată-militar în oraşul Fiinţelor Divine?

— Nu e soldat, protestează Anderson. E doar o secretară… era…

Expresia de pe chipul lui Akkarat nu se modifică. Îl întoarce pe Anderson cu faţa la perete, zdrobindu-i oasele. Lake e convins că are maxilarul rupt deja. Simte cum Akkarat îi depărtează degetele. Încearcă să-şi strângă mâna pumn, ştiind ce urmează, dar ministrul e puternic. Pe Anderson îl furnică pielea, se simte neajutorat. Degetele lui se încovoaie în prinsoarea lui Akkarat şi apoi trosnesc. Lake urlă, cu faţa la perete, ţinut de ministru. Când nu se mai tânguie şi nu mai tremură, Akkarat îl prinde de păr şi îi trage capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Vocea îi e calmă.

— E o modificată militar, e o ucigaşă, şi tu i-ai prezentat-o lui Somdet Chaopraya. Unde e acum?

— O ucigaşă? clatină el din cap, încercând să gândească limpede. Dar ea e un nimic, un rebut Mishimoto, un gunoi japonez…

— Ministerul Mediului are dreptate într-o privinţă. Voi, animalele de la AgriGen, nu sunteţi de încredere. Aţi prezentat-o ca pe o jucărie sexuală şi i-aţi arătat-o protectorului reginei, într-un mod foarte convenabil.

Akkarat se apleacă înspre el, cu privirea plină de mânie.

— La fel de bine puteaţi să-i ucideţi şi pe membrii Casei Regale.

— Dar nu e cu putinţă!

Anderson nici nu mai încearcă să-şi mascheze isteria din voce. Degetele rupte îi pulsează şi gura i se umple din nou de sânge.

— Ea e doar un gunoi, n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Trebuie să mă crezi.

— A omorât trei bărbaţi şi le-a ucis şi gărzile. Opt bărbaţi antrenaţi. Dovada asta e incontestabilă.

Deodată şi-o aminteşte pe Emiko ghemuită la uşa lui, cu hainele pline de sânge. *Opt oameni?* Îşi aminteşte cum a dispărut de pe balcon, cum s-a scufundat în întuneric ca un spirit. *Dacă au dreptate?* se gândeşte.

— Trebuie să fie o altă explicaţie. E doar o nenorocită de modificată. Astea nu fac altceva decât să se supună.

Emiko, în patul lui, ghemuită. Plângând. Corpul ei zdrobit şi zgâriat.

Anderson trage o gură de aer şi încearcă să-şi controleze vocea.

— Te rog, trebuie să mă crezi. Nu ne-am juca niciodată cu asemenea chestiuni. AgriGen nu are nimic de câştigat din moartea lui Somdet Chaopraya. Nimeni nu are de câştigat din asta. Treaba asta conduce direct în mâinile Ministerului Mediului. Noi avem doar de profitat dintr-o legătură convenabilă cu Somdet Chaopraya.

— Şi totuşi i-ai prezentat-o pe criminală.

— Dar e o nebunie ce spui. Cum ar putea cineva să aducă o modificată-soldat aici şi s-o ţină în lanţuri atâta vreme? Fata e aici de ani buni, întreabă pe oricine. O să afli, le-a mituit pe cămăşile albe s-o lase în pace, şi papa-său al ei are spectacolul acela cu ea de mult timp…

Anderson se bâlbâie, dar vede că Akkarat îl ascultă cu atenţie. Furia rece din ochii lui a dispărut şi a fost înlocuită de raţiune. Lake scuipă sânge şi îl priveşte pe ministru.

— Da, eu i-am prezentat-o, dar asta doar pentru că auzisem de reputaţia lui Somdet Chaopraya. Toată lumea o

ştie.

Tresare, observând un nou val de mânie în privirea lui Akkarat.

— Ascultă-mă. Cercetează treaba asta şi o să afli că nu e vina noastră. Trebuie să fie o altă explicaţie, noi nu am avut habar… face o pauză, obosit. Doar investighează.

— Nu putem. E cazul Ministerului Mediului.

— *Cum?* Anderson nu-şi poate ascunde uimirea. Din a cui autoritate?

— Faptul că e o modificată o face cazul ministerului lor. E o invazivă.

— Şi crezi că eu sunt în spatele afacerii ăsteia? Când jigodiile alea sunt cei care o anchetează?

Anderson se gândeşte la implicaţii, căutând motive, justificări, orice îi poate câştiga puţin timp.

— Nu poţi avea încredere în ei. Pracha şi oamenii lui… face o pauză, gândindu-se. Pracha ne-ar întinde o capcană. Ar face-o într-o secundă. Poate că a aflat de planurile noastre, poate că demarează o acţiune împotriva noastră chiar acum. Şi se foloseşte de treaba asta ca motiv. Dacă ar şti că Somdet Chaopraya era împotriva sa…

— Planurile noastre sunt confidenţiale, spune Akkarat.

— Nimic nu e secret. Nu la scara la care o facem noi. Poate că unul din generali a cedat şi i-a mărturisit tot vechiului său prieten, Pracha. Şi trei dintr-ai noştri au fost asasinaţi şi noi stăm şi ne învinuim unii pe alţii.

Akkarat se gândeşte o secundă. Anderson aşteaptă, cu respiraţia întretăiată. Într-un final, ministrul clatină din cap.

— Nu. Pracha nu ar ataca niciodată Casa Regală. E un gunoi, dar totuşi e thailandez.

— Dar nici eu nu sunt de vină! strigă el şi se uită în jos, spre Carlyle. Nu am fost noi! Trebuie să fie o altă explicaţie.

Începe să tuşească, cuprins de panică, şi tusea se transformă într-un spasm necontrolat. Până la urmă se opreşte. Îl dor coastele. Scuipă sânge şi se întreabă dacă nu cumva s-a pricopsit şi cu un plămân perforat de pe urma bătăii. Priveşte în sus, spre Akkarat, încercând să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Să le facă să conteze, să pară rezonabil.

— Trebuie să fie o cale prin care să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat cu Somdet Chaopraya. Vreo legătură, ceva.

O Panteră se apleacă şi-i şopteşte ceva lui Akkarat. Anderson are impresia că-l recunoaşte de la o petrecere de pe barjă. Unul din oamenii lui Somdet Chaopraya. Un om aspru cu un chip sălbatic şi căutătură fixă. Bărbatul continuă să murmure la urechea ministrului. Acesta încuviinţează scurt.

— *Khap.*

Le spune oamenilor să-i ducă pe Anderson şi pe Carlyle în cealaltă cameră.

— În ordine, *Khun* Anderson. Vom vedea ce putem afla.

Anderson e împins pe podea lângă Carlyle.

— Faceţi-vă confortabili, spune Akkarat. Oamenii mei au la dispoziţie douăsprezece ore pentru a afla ceva. Aţi face bine să vă rugaţi zeului aceluia grahamit pe care-l idolatrizaţi ca povestea voastră să se confirme.

Anderson e cuprins de un val de speranţă.

— Căutaţi să aflaţi tot ce se poate. O să vezi că nu am fost noi. O să vezi. Îşi suge buza spartă. Fata nu e decât o jucărie japoneză. Altcineva e responsabil pentru treaba asta. Cămăşile albe încearcă să ne asmută unul împotriva celuilalt. Fac pariu că ei sunt de vină, şi vin după noi acum.

— Vom vedea.

Anderson îşi sprijină capul de perete, şi simte cum pielea i se înfierbântă, umplându-se de adrenalină şi vigoare tumultuoasă. Mâna îi pulsează şi degetele rupte îi atârnă, inutile. Timp. A obţinut mai mult timp. Acum trebuie doar să aştepte şi să găsească încă o portiţă de scăpare. Tuşeşte din nou, cutremurându-se din cauza durerii din coaste.

Lângă el, Carlyle geme, dar nu se trezeşte. Anderson tuşeşte şi se holbează la perete, încercând să se reculeagă pentru următoarea rundă a înfruntării cu Akkarat. Dar în timp ce analizează eventualele portiţe de scăpare, o altă imagine îi tot apare în minte: Emiko fugind spre balcon şi plonjând în întuneric, mai rapidă decât şi-ar fi putut imagina el, o umbră graţioasă şi sălbatică. Rapidă şi calmă. Şi chiar

şi la viteza aceea, terifiant de frumoasă.

CAPITOLUL 32

Un val de fum se ridică în jurul Kanyei. Au mai descoperit încă patru cadavre pe lângă cele deja găsite în spitale. Boala se întinde mai repede decât se aşteptase. Gi Bu Sen sugerase că aşa se va întâmpla, dar numărul tot mai mare de cadavre o îngrozeşte.

Pai se plimbă pe marginea unui iaz cu peşti. Au aruncat saci întregi de sodă caustică şi clor acolo. Toţi sunt înconjuraţi de valuri de miros înţepător care îi fac să tuşească. Întregul loc duhneşte a frică.

Îşi aminteşte alte heleşteie distruse în acest mod, alţi oameni îngrămădiţi unii în alţii în timp ce cămăşile albe băteau satul în lung şi-n lat, arzând tot, arzând, arzând. Închide ochii. Cum a urât cămăşile albe atunci. Era inteligentă şi înflăcărată şi *jao por*-ul local a trimis-o în capitală ca să se înroleze în rândul cămăşilor albe, să lucreze pentru ei, să intre pe sub pielea lor. Un naş provincial care ţinea legătura cu duşmanii cămăşilor albe, care voia răzbunare pentru uzurparea puterii sale.

O mulţime de alţi copii au plecat spre sud cu aceleaşi instrucţiuni, pentru a cerşi la uşile ministerului. Dintre cei cu care venise, ea era singura care a urcat atât de mult în rang, dar mai sunt şi alţii, alţii ca ea, infiltraţi printre ei. Alţi copii înveninaţi şi loiali.

— Te iert, murmură Jaidee.

Kanya clatină din cap şi îl ignoră. Îi face semn lui Pai să astupe iazurile. Dacă au noroc, satul va înceta să existe. Oamenii ei lucrează rapid, nerăbdători să plece de acolo. Cu toţii poartă măşti şi costume, dar în căldura infernală acestea devin mai mult instrumente de tortură decât scuturi de protecţie.

Fumul caustic se înteţeşte. Sătenii plâng. Mai o fixează pe Kanya cu privirea, inexpresivă. E un moment crucial pentru copilă. Amintirea acestei zile i se va înfige ca un os de peşte în gât; nu se va elibera niciodată de ea.

Kanya e cu inima alături de ea. *Dacă ai putea să înţelegi.*

Dar e imposibil pentru cineva atât de tânăr ca ea să cuprindă cu mintea brutalităţile cenuşii ale vieţii.

Dacă eu aş fi înţeles.

— Căpitane Kanya!

Se întoarce. Un bărbat vine înspre ea, pe marginea digului, împotmolindu-se în noroiul din lanurile de orez, împleticindu-se printre lăstarii verzui. Pai îl priveşte cu atenţie, dar Kanya îi cere să plece. Mesagerul ajunge la ea, cu respiraţia tăiată.

— Buddha îţi zâmbeşte, şi ministerului la fel.

Aşteaptă ca ea să spună ceva, ezitând.

— Acum?

Kanya se holbează la el. Se uită înspre satul care arde.

— Ai nevoie de mine acum?

Tânărul se uită în jur, emoţionat, surprins de răspunsul ei. Kanya dă din mâini, nerăbdătoare.

— Spune-mi. Acum?

— Buddha îţi zâmbeşte, şi ministerul la fel. Toate drumurile încep în inima Krung Thepului. Toate drumurile.

Kanya face o grimasă şi îşi cheamă locotenentul.

— Pai! Trebuie să plec.

— Acum? Îşi maschează uimirea şi se îndreaptă spre ea.

— E ceva ce nu suportă amânarea, dă ea din cap şi arată înspre casele de bambus care ard. Încheiaţi voi aici.

— Cu sătenii ce facem?

— Ţineţi-i aici. Aduceţi mâncare. Dacă nu se mai îmbolnăveşte nimeni săptămâna asta, am terminat cu molima.

— Crezi că avem noi norocul ăsta?

Kanya îşi înăbuşe un zâmbet, gândindu-se cât de straniu e să liniştească pe cineva cu experienţa lui Pai.

— Putem spera, cel puţin.

Îi face un semn tânărului.

— Hai să mergem.

Îi aruncă o privire lui Pai.

— Ne întâlnim la minister după ce termini aici. Mai avem un loc căruia să-i dăm foc.

— Fabrica *farangului?*

Kanya aproape că zâmbeşte, văzând cât e de nerăbdător.

— Nu putem lăsa sursa necurăţată. Nu asta e datoria noastră?

— Eşti noul Tigru! exclamă el şi o bate pe umăr. Apoi îşi aminteşte care e poziţia lui şi face o plecăciune pentru a-şi scuza comportamentul şi se grăbeşte spre sat.

— Noul Tigru, murmură Jaidee lângă ea. Foarte bine pentru tine.

— E vina ta. Tu i-ai obişnuit să aibă printre ei o persoană radicală.

— Şi te-au ales pe tine?

— Aparent e de-ajuns să duci o torţă aprinsă, oftează ea.

Jaidee râde.

Un scuter cu arc cinetic o aşteaptă pe cealaltă parte a digurilor. Băiatul se urcă pe el şi aşteaptă ca ea să vină în spatele lui şi apoi pornesc pe străzile oraşului, croindu-şi drum printre biciclete şi megodonţi. Claxonul micuţ cu aer îşi face datoria. Oraşul trece rapid pe lângă ei. Vânzători de peşte, negustori de pânză, comercianţi cu amuletele lor Phra Seub de care Jaidee obişnuia să-şi bată joc şi din care are şi Kanya una, pe care o ţine ascunsă, aproape de inima ei, pe un lanţ subţire.

— Cauţi să intri în graţiile prea multor zei, remarcase Jaidee atunci când ea îşi atinsese amuleta înainte de a pleca din sat.

Kanya îi ignorase ironia şi murmurase rugăciuni către Phra Seub, cerând protecţia pe care ştia că nu o merită.

Scuterul încetineşte şi ea sare jos. Marginile filigranate ale altarului Coloanei Oraşului strălucesc în lumina răsăritului de soare. În jur, femeile vând buchete de gălbenele pentru ofrande. Incantaţiile călugărilor răsună peste zidurile albicioase şi se alătură muzicii de dans *khon.* Tânărul dispare înainte ca ea să-i mulţumească. Unul din numeroşii care-i datorează o favoare lui Akkarat. Probabil că scuterul e un dar de la el, iar loialitatea a fost preţul plătit.

— Şi tu ce primeşti, dragă Kanya? întreabă Jaidee.
— Ştii ce, bâiguie ea. Primesc ce am jurat că voi primi.
— Şi încă îţi doreşti asta?
Ea nu-i răspunde şi trece de poarta altarului, către interior. Chiar şi în zorii zilei, lăcaşul forfoteşte de adulatori, oameni care se prosternează în faţa statuilor lui Buddha şi a altarului lui Phra Seub, comparabil doar cu cel de la minister. Pământul se cutremură din cauza mulţimii de oameni care oferă jertfe de flori şi fructe, care încearcă să-şi schimbe norocul cu ajutorul beţişoarelor de divinaţie, şi călugării cântă, apărând oraşul cu rugăciunile şi amuletele lor şi cu panglica de *saisin* care se întinde de la altar la diguri şi la pompe. Panglica sacră tremură în lumina cenuşie, agăţată cât mai sus pe străzile principale, întinzându-se pe mai mulţi kilometri din inima binecuvântată a altarului spre pompe, înconjurând zidurile. Psalmodierea călugărilor e un zumzăit constant care apără Oraşul Fiinţelor Divine de valurile de primejdii care caută să-l înghită.
Kanya îşi cumpără tămâie şi ofrande de alimente, le duce la răcoarea coloanei din altar, apoi coboară scările de marmură. Îngenunchează în faţa coloanei din oraşul vechi Ayutthaya, apoi în faţa coloanei din Bangkok. Locul de unde pornesc toate drumurile. Inima oraşului Krung Thep şi casa spiritelor care îl protejează. Dacă stă în pragul altarului şi priveşte spre diguri poate vedea cât se mult s-au ridicat stăvilarele. E clar că sunt adâncite în baia de apă. Sunt expuse din toate părţile. Altarul… aprinde tămâia şi îşi aduce omagiile.
— Nu te simţi ca o ipocrită, să vii aici, dintre toate locurile, la mâna Ministerului Comerţului?
— Taci din gură, Jaidee.
Tigrul îngenunchează lângă ea.
— Măcar ai pus nişte fructe bune.
— Taci.
Vrea să se roage, dar cu Jaidee tachinând-o, e imposibil. Un minut mai târziu renunţă să mai încerce şi iese afară în lumina dimineţii şi în căldura toridă. Narong e acolo,

rezemându-se de un stâlp, urmărind dansul *khon*-ilor. Se aude zgomot de tobe şi dansatorii îşi continuă piruetele stilizate, cu vocile ridicate şi cristaline, concurând cu zumzetul monoton al călugărilor din partea cealaltă a curţii interioare. Kanya i se alătură. Narong ridică o mână.

— Aşteaptă până termină.

Kanya îşi reprimă sentimentul de iritare şi-şi găseşte un loc, privind desfăşurarea poveştii lui Rama. Într-un final, Narong încuviinţează, satisfăcut.

— E bună, nu-i aşa?

Îşi înclină capul spre altar.

— Ţi-ai adus omagiile?

— Are vreo importanţă?

Alte câteva cămăşi albe se îngrămădesc în complex, aducându-şi ofrandele. Rugându-se pentru o promovare sau pentru misiuni mai bine plătite, rugându-se pentru investigaţii încheiate cu succes, cerând protecţie în faţa bolilor cu care se confruntă zilnic. Altarul e practic un loc de închinăciune al Ministerului Mediului, aproape la fel de important ca şi templul lui Phra Seub, martirul biodiversităţii. Pe Kanya o irită să vorbească cu Narong în faţa lor, dar lui pare să nu-i pese.

— Toţi iubim acest oraş, spune el. Nici măcar Akkarat nu va eşua în a-l apăra.

— Ce vrei de la mine? îl întreabă Kanya.

— Cât de nerăbdătoare eşti. Hai să ne plimbăm.

Kanya se încruntă. Narong pare că nu se grăbeşte şi totuşi a chemat-o de parcă ar fi fost vorba de o urgenţă. Îşi înghite mânia şi murmură:

— Ştii ce ai întrerupt?

— Povesteşte-mi în timp ce ne plimbăm.

— Am un sat cu cinci morţi şi încă nu am izolat sursa.

O priveşte scurt, cu interes.

— O nouă formă de cibiscoză?

Narong o conduce afară din complex, pe lângă vânzătorii de gălbenele, continuând să meargă.

— Nu ştim încă. Kanya încearcă să nu-şi arate frustrarea. Mă împiedici să-mi fac datoria şi chiar dacă îţi place să mă

chemi ca pe un câine…

— Avem o problemă, o întrerupe el. Şi chiar dacă crezi că satul tău e important, nu se compară cu chestia asta. A fost comisă o crimă. Victima e o persoană de rang foarte înalt. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Nu sunt de la poliţie, râde ea.

— Nu e un caz pentru poliţie. E implicată o fată modificată.

Kanya se opreşte brusc.

— O ce?

— Ucigaşul. Avem motive să credem că e o invazivă. O modificată militar. *Scârţa-scârţa.*

— Cum e posibil aşa ceva?

— Asta încercăm şi noi să înţelegem. Narong o priveşte cu o mină serioasă. Şi nu putem pune întrebări pentru că generalul Pracha a monopolizat ancheta, pretinzând că are jurisdicţie din cauză că fata e o creatură interzisă. De parcă ar fi vorba despre o pisică sau un carnet galben, râde el cu amărăciune. Suntem complet blocaţi. Dar tu vei face investigaţii pentru noi.

— Va fi dificil. Nu e ancheta mea. Pracha nu va…

— Are încredere în tine.

— A avea încredere că pot să-mi fac treaba şi a mă lăsa să mă amestec în alt caz sunt două lucruri complet diferite. Kanya ridică din umeri şi îi întoarce spatele. E imposibil să fac asta.

— Nu! strigă Narong. O prinde de mână şi o trage înapoi. E vital să cunoaştem detalii!

Kanya se răsuceşte şi îi îndepărtează mâna de pe umărul ei.

— De ce? Ce poate fi atât de important? Oamenii mor în Bangkok în fiecare zi. Găsim cadavre mai repede decât le putem băga în gropile de metan. Ce e atât de important la fata asta ca să-mi stric eu relaţia cu generalul?

Narong o trage mai aproape.

— E vorba de Somdet Chaopraya. L-am pierdut pe protectorul Maiestăţii Sale.

Pe Kanya o lasă genunchii. Bărbatul o susţine şi continuă

să-i vorbească cu o insistenţă feroce.

— Jocurile politice au devenit mai urâte decât atunci când am început eu să lucrez.

Narong zâmbeşte, dar Kanya îşi dă seama că încearcă să-şi mascheze mânia.

— Eşti o fată cumsecade, Kanya. Noi ne-am ţinut întotdeauna cuvântul. De aceea te afli aici. Ştiu că e o situaţie dificilă. Eşti loială şi superiorilor tăi din Ministerul Mediului. Te rogi lui Phra Seub. E bine. E corect pentru tine. Dar avem nevoie de ajutorul tău. Chiar dacă nu-l mai înghiţi pe Akkarat, palatul ţi-o cere.

— Ce vrei să fac?

— Trebuie să aflăm dacă Pracha e implicat. A preluat prea repede ancheta. *Trebuie* să ştim dacă el e cel care a împlântat cuţitul. Atât binefăcătorul tău, cât şi siguranţa palatului depind de asta. E posibil ca generalul să ne ascundă ceva. S-ar putea să fim ţinta loviturii unuia din oamenii cu care a lucrat în 12 decembrie.

— Nu se poate…

— E prea convenabil. Nouă ni s-a refuzat complet accesul la anchetă doar pentru că e implicată o modificată. Vocea lui Narong se schimbă, devenind brusc intensă. Trebuie să ştim dacă fata a fost infiltrată de ministerul vostru.

Îi întinde un teanc de bani. Kanya priveşte bancnotele, şocată.

— Dă-i oricui îţi stă în cale, spune el.

Kanya îşi revine din şoc, ia banii şi îi pune în buzunar.

El o atinge cu blândeţe.

— Îmi pare rău, Kanya. Tu eşti tot ce am acum. Mă bazez pe faptul că o să descoperi cine ne sunt inamicii şi îi vei nimici.

Zăpuşeala dintr-un turn din Ploenchit în miezul zilei e înăbuşitoare. Anchetatorii umplu camerele murdare ale clubului, accentuând senzaţia de sufocare. E un loc jalnic în care să mori. Un loc al foametei, al disperării şi al poftelor nesatisfăcute. Personalul de la palat se îmbulzeşte pe coridoare. Urmărind, sfătuindu-se, aşteptând să primească

corpul lui Somdet Chaopraya pentru a-l pune în urna funerară, aşteptând ca oamenii lui Pracha să-şi termine ancheta. Teama şi furia plutesc în aer, ascunse sub un val de politeţe rece, în aceste circumstanţe umilitoare şi înfricoşătoare. Atmosfera din încăpere e asemenea celei de dinaintea unui muson: plină de electricitate şi îngreunată de întunecimea necunoscută a norilor supărători.

Primul cadavru zace pe podea, un *farang* bătrân, ca din altă lume, străin. Nu are prea multe răni pe corp, exceptând vânătăile de pe gâtul strivit, nuanţa plumburie a traheii torturate. E întins lângă bar, arătând ca un cadavru marmorat cules din râu. Un gangster muşcat de propria momeală. Bătrânul se holbează la ea cu ochi mari şi albaştri ca două mări moarte. Kanya inventariază stricăciunile fără să scoată un cuvânt, după care e condusă prin celelalte camere de secretarul generalului Pracha.

I se taie respiraţia.

E sânge peste tot, dâre lungi care pătează pereţii şi picură pe podea. Cadavrele zac într-un morman încâlcit. Printre ei şi Somdet Chaopraya, care nu a beneficiat de acelaşi tratament aplicat bătrânului *farang.* Gâtul lui nu e zdrobit, ci sfâşiat, ca şi cum ar fi căzut pradă unui tigru. Gărzile lui zac moarte, unul cu o lamă de armă cu arc înfiptă în orbită, celălalt încă agăţându-se de propria armă, dar brăzdat de tăieturi.

— *Kot rai,* murmură Kanya.

Ezită, neştiind ce să facă în prezenţa unei morţi atât de sordide. Cărăbuşi de fildeş se încurcă în spuma de sânge. Zboară şi se împrăştie peste tot, lăsând urme în sângele întărit. Pracha e şi el acolo şi se sfătuieşte cu subordonaţii săi. Se uită în sus la Kanya care priveşte întreaga scenă îngrozită. Şi pe chipurile celorlalţi se ghiceşte un amestec de şoc, spaimă şi ruşine. Gândul că Pracha ar putea fi de vină pentru masacru o umple pe Kanya de silă. Somdet Chaopraya nu era un prieten al Ministerului Mediului, dar monstruozitatea cu care a fost asasinat îi întoarce stomacul pe dos. Una e să conspiri împotriva cuiva şi pentru cineva, alta să ataci chiar palatul. Kanya se simte ca o frunză de

bambus care se duce uşor la fund, purtată de un torent de apă.

Aşa ne ducem cu toţii, îşi spune ea. *Chiar şi cei mai bogaţi şi mai puternici ajung până la urmă hrană pentru pisicile cheshire. Nu suntem decât nişte cadavre umblătoare şi e o prostie să uităm asta. Gândeşte-te la natura cadavrelor şi vei avea în faţă scena asta.*

Şi totuşi e descurajată, aproape panicată când vede cum a sfârşit acest om care a fost aproape ca un zeu. *Ce ai făcut, generale?* E un gând prea terifiant ca să-l ia în consideraţie. Ceva parcă se surpă în interiorul ei.

— Kanya?

Pracha îi face un semn cu mâna. Ea îi priveşte chipul în căutarea unui semn de remuşcare, de vinovăţie, dar generalul pare doar nedumerit.

— Ce cauţi aici?

— Eu…

Avea discursul pregătit. Justificări. Dar nu-şi mai găseşte cuvintele în faţa protectorului Coroanei şi a întregului său cortegiu, împrăştiaţi de-a lungul camerei. Privirea lui Pracha îi urmăreşte căutătura până la corpul lui Somdet Chaopraya. Vocea i se înmoaie. Îi atinge cu blândeţe mâna.

— Haide. E prea mult pentru tine, spune el şi o conduce afară.

— Eu…

Generalul clatină din cap.

— Ai auzit deja, oftează el. Până diseară veştile se vor răspândi prin tot oraşul.

Kanya îşi regăseşte cuvintele, îşi înşiră minciunile, interpretând rolul pe care i-l dăduse Narong.

— Nu credeam că e adevărat.

— E mai grav decât atât, spune Pracha lugubru, clătinând din cap. O modificată a făcut asta.

Kanya încearcă să pară surprinsă. Aruncă o privire scurtă spre scena măcelului.

— O modificată? Doar una?

Privirea urmăreşte şirul de discuri înfipte în pereţi. Recunoaşte unul dintre cadavre ca fiind al unui funcţionar

de la Ministerul Comerţului, fiul unui adjunct venerabil. Un altul provine dintr-un clan industrial din Chaozhou, un om care încerca să-şi găsească drumul în lumea afacerilor. Toţi erau persoane cunoscute în foile de zvonuri, toţi mari tigri.

— E groaznic.

— Pare imposibil, nu-i aşa? Şase gărzi. Şi încă trei oameni. Şi doar o singură modificată, dacă e să le dăm crezare martorilor. Până şi cibiscoza ucide mai curat, spune el, clătinând din cap.

Gâtul Eminenţei Sale Somdet Chaopraya a fost scos în întregime, rupt, făcut praf şi smuls astfel încât şira spinării, deşi mai e ataşată de el, pare doar o balama.

— Arată de parcă l-ar fi despicat un demon.

— Un animal sălbatic, în orice caz. E genul de lucru pe care l-ar face un modificat militar. Am mai întâlnit cazuri de genul ăsta în nord, acolo unde operează vietnamezii. Folosesc modificaţi japonezi pe post de cercetaşi şi trupe de şoc. Avem noroc că nu au mulţi. O priveşte îngrijorat pe Kanya. Treaba asta ne va lovi tare. Ministerul Comerţului va susţine că am eşuat, că am permis accesul unui animal în ţară. Vor încerca să profite de cele întâmplate. Situaţia asta îi va ajuta să obţină şi mai multă putere. Chipul i se descompune. Trebuie să aflăm ce căuta modificata aici. Dacă Akkarat ne-a întins o capcană şi l-a folosit pe protectorul Coroanei ca momeală, ca să obţină putere.

— N-ar face ast…

Expresia de pe chipul lui Pracha este grăitoare.

— Politica e un joc urât. Oamenii mici ar face orice pentru putere, să nu te îndoieşti de asta. Credem că Akkarat a mai venit pe aici, personalul l-a recunoscut în poză, îşi aduc aminte de… se opreşte el, ridicând din umeri. Dar bineînţeles că le e teamă. Nimeni nu vrea să spună prea multe. Dar se pare că Akkarat şi o parte din prietenii lui, nişte comercianţi *farangi,* l-au dus pe Somdet Chaopraya la *scârţa-scârţa.*

Se joacă acum cu mine? Oare ştie că lucrez pentru Akkarat? Kanya îşi alungă teama. *Dacă ar fi ştiut nu m-ar fi promovat pe poziţia lui Jaidee.*

— Nu poţi să ştii niciodată. E mai bine să ţii şarpele în cuib decât să-l laşi să cutreiere jungla. Aşa o să ştie întotdeauna cu exactitate unde eşti, îi şopteşte Jaidee în ureche.

— Vreau să te duci la departamentul de arhivare, spune Pracha. Nu ar fi bine ca informaţiile să dispară într-un mod convenabil, înţelegi? Ministerul Comerţului are agenţi infiltraţi printre noi. Ia toate documentele pe care le găseşti şi adu-mi-le mie. Află ce fel de viaţă a avut fata şi cum a supravieţuit. Când o să se afle toată tărăşenia, totul va fi muşamalizat. Oamenii vor minţi, documente şi permise vor dispărea. Cineva a ajutat-o pe modificată să supravieţuiască, în pofida legilor noastre. Ministerul e vulnerabil din cauza asta. Cineva a fost mituit şi i-a permis creaturii să trăiască aici. Vreau să ştiu cine a fost şi vreau să ştiu dacă este pe statul de plată al lui Akkarat.

— De ce eu?

— Pentru că numai în Jaidee aş fi avut mai multă încredere, surâde el cu tristeţe.

— Vrea să te prindă în capcană, comentează Jaidee. Tu eşti unealta potrivită care-l va ajuta să dea vina pe Ministerul Comerţului. Eşti cârtiţa din minister.

Nu e nici urmă de viclenie pe chipul lui Pracha, dar e un om inteligent. *Oare cât de mult ştie?* se întreabă Kanya.

— Fă rost de informaţiile astea pentru mine, spune Pracha. Adu-mi-le mie şi nu vorbi cu nimeni despre treaba asta.

— În ordine, răspunde ea, întrebându-se dacă mai există documentele acelea.

E mult prea tentant să profiţi de pe urma situaţiei. Probabil că totul a fost îngropat deja. Dacă chiar a fost vorba de o conspiraţie pentru uciderea protectorului, plăţile se vor face către toate nivelurile. Kanya tresare, întrebându-se cine ar face aşa ceva. Crimele politice sunt una, dar să te atingi de palat în felul acesta… Furia şi frustrarea ameninţă să o sufoce, dar şi le reprimă.

— Ce ştim despre fată, până acum?

— Pretindea că e un rebut japonez. Fetele de aici spun că

trăia aici de ani şi ani.

Kanya se strâmbă, dezgustată.

— Mi-e greu să cred că cineva şi-ar păta…

Se opreşte când îţi dă seama că e pe punctul de a-l ridiculiza pe Somdet Chaopraya. E copleşită de sentimente de confuzie şi tristeţe. Îşi maschează disconfortul punând o altă întrebare.

— Cum a ajuns protectorul aici?

— Tot ce ştim e că era însoţit de oamenii lui Akkarat.

— Îl vei interoga pe ministru?

— Dacă îl găsim.

— A dispărut?

— Eşti surprinsă? Akkarat a ştiut întotdeauna cum să-şi apere pielea. De aceea a reuşit să supravieţuiască atât de mult, se strâmbă Pracha. Ar putea la fel de bine să fie o pisică cheshire. Nimic nu-l atinge, spune el aruncându-i o căutătură gravă. Trebuie să aflăm cine a lăsat-o pe modificată să trăiască aici. Cum a ajuns în oraş. Cum a fost pus la cale asasinatul. Suntem orbi, nu ştim nimic, şi suntem vulnerabili. Veştile de azi vor face ca situaţia să devină instabilă.

Kanya face o plecăciune.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, spune ea, chiar dacă Jaidee îşi bate joc de ea din spate. S-ar putea să am nevoie de mai multe informaţii ca să-i găsesc pe cei responsabili.

— Ai suficient ca să poţi să începi. Află de unde a venit fata şi cine a luat mită. Asta trebuie să ştiu.

— Cum rămâne cu Akkarat şi cu aceşti *farangi* care i-au prezentat-o protectorului?

— Mă ocup eu de asta, zâmbeşte Pracha cu subînţeles.

— Dar…

— Kanya, înţeleg că vrei să faci cât mai multe. Pe toţi ne îngrijorează siguranţa palatului şi soarta regatului. Dar e vital acum să găsim şi să protejăm informaţiile pe care le avem despre fată.

Kanya îşi alege cu grijă cuvintele.

— Da, desigur. Voi găsi documentele referitoare la cei care au fost mituiţi.

Se opreşte. Cineva trebuie să-şi prezinte regretele?

— O şpagă inofensivă ca să-ţi rotunjeşti venitul e una, dar asta? clatină el din cap. Nu a fost un an bun din punct de vedere financiar pentru minister.

— Îmi amintesc de vremurile în care eram respectaţi, şopteşte Kanya.

Pracha o priveşte scurt.

— Da? Credeam că vremurile acela s-au terminat înainte ca tu să ajungi la noi, oftează el. Nu-ţi face griji. Nu vor reuşi să muşamalizeze cele întâmplate. Cei care sunt în spatele afacerii ăsteia îşi vor ispăşi vina. O să mă ocup personal de treaba asta. Să nu te îndoieşti de devotamentul meu pentru regat sau pentru Maiestatea Sa regina. Vinovaţii vor fi pedepsiţi.

Kanya examinează corpul protectorului şi camera îmbâcsită în care acesta şi-a găsit sfârşitul. O modificată. O târfă modificată. Încearcă să-şi reprime dezgustul. O modificată. Scutură din cap la gândul că cineva ar putea să… E o treabă urâtă. O mişcare destabilizatoare. Şi acum nişte tineri vor trebui să plătească pentru asta. Cei care au primit banii în Ploenchit sau poate alţii.

Ajunsă în stradă, căpitanul face semn unei ricşe cu bicicletă. Vede cu coada ochiului Panterele de la palat, grupate pe ranguri în faţa porţii. Mulţimea se adună, urmărindu-i cu interes. În câteva ore, veştile se vor fi împrăştiat prin tot oraşul.

— La Ministerul Mediului, cât de repede poţi.

Flutură teancul de bani murdari ai lui Akkarat spre conducătorul vehiculului, încurajându-l să depună mai mult efort şi se întreabă în favoarea cui îi flutură, de fapt.

CAPITOLUL 33

La prânz soseşte un camion al armatei. E o maşinărie masivă, care scuipă fum pe ţeava de eşapament, incredibil de zgomotoasă, aducând cu ceva din vechea Expansiune. Îl aude venind de la o stradă depărtare, dar chiar şi alertată de zgomot, aproape că urlă când îl vede. E atât de rapid şi cumplit de gălăgios. Emiko a mai văzut un asemenea vehicul în Japonia. Gendo-sama îi explicase că era alimentat cu cărbuni lichefiaţi. Remarcabil de murdar şi extraordinar de dăunător pentru emisiile de carbon, dar cu o putere magică, de parcă o duzină de megodonţi l-ar pune în mişcare din interior. Perfect pentru îndeletniciri militare, chiar dacă pentru civili nu puteau fi justificate nici puterea pe care o avea, nici preţul.

Gazele formează vârtejuri albastre în jurul lui, în timp ce se opreşte. O divizie de scutere cu arcuri cinetice se rotesc în spatele camionului, conduse de bărbaţi care poartă uniforma neagră a Panterelor şi îmbrăcămintea verzuie a armatei. O mulţime de indivizi încep să coboare din camion, îndreptându-se spre poarta turnului în care stă Anderson.

Emiko se ghemuieşte în ascunzişul ei de pe alee. La început s-a gândit să fugă, dar înainte să ajungă la capătul străzii şi-a dat seama că nu are unde. Anderson-sama era singura ei plută în oceanul dezlănţuit.

Aşa că a rămas în apropiere, urmărind cum turnul lui Anderson se transformă într-un muşuroi de furnici, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. E încă uimită de faptul că oamenii care spărgeau uşa lui Anderson nu erau cămăşi albe. Nu era ceva obişnuit. În Kyoto, poliţia ar fi vânat-o cu câini care i-ar fi găsit urma şi ar fi fost desfiinţată, dar cu compasiune. Nu mai auzise ca o Persoană Nouă să eşueze atât de categoric în a arăta supunere. Cel puţin nu aşa cum o făcuse ea, cu vărsare de sânge. Simte cum arde de ruşine şi ură în acelaşi timp. Nu poate să mai rămână acolo şi totuşi apartamentul *gaijin*-ului, chiar dacă e invadat de trupe, e ultimul loc în care se

poate adăposti. Oraşul nu îi e prieten.

Bărbaţii continuă să se reverse din camionul militar. Emiko se afundă şi mai mult în întunericul aleii pe măsură ce ei se apropie de ea, şi se aşteaptă ca ei să cerceteze împrejurimile, pregătindu-se pentru izbucnirea de căldură care-i va însoţi încercarea de evadare. Dacă fuge până la *khlong,* se poate răcori acolo înainte de a continua.

Dar ei se postează doar pe principalele căi de acces şi nu par să o caute.

O altă mişcare. Mulţimea de Pantere freamătă şi târăsc afară din turn doi bărbaţi cu pânze pe cap şi mâini albite. Sunt *gaijini,* cu siguranţă. Unul din ei e Anderson-sama, crede ea. Poartă hainele lui. Îl împing în faţă şi el se poticneşte. Îl izbesc de partea din spate a camionului.

Două Pantere îl trag înăuntru, înjurând. Îi pun cătuşe şi îl leagă lângă celălalt *gaijin.* Mai mulţi bărbaţi dau buzna înăuntru, înconjurându-i.

O limuzină ia curba, cu motorul diesel pe cărbuni torcând. E stranie şi silenţioasă în comparaţie cu mugetul camionului militar, dar scoate la fel de mult abur. Maşina unui om bogat. E aproape de neimaginat cum cineva poate să aibă atâţia bani…

Emiko icneşte. E Akkarat, ministrul comerţului, urcat în grabă în maşină de gărzile lui. Trecătorii se opresc şi se holbează la ei. Emiko cască şi ea ochii. Limuzina se pune în mişcare ca şi camionul de altfel, cu motorul enorm bubuind. Cele două vehicule gonesc în josul străzii, lăsând o dâră de fum în urma lor până când dispar după colţ.

Tăcerea umple spaţiul gol lăsat de huruitul motorului, o tăcere aproape materială. Emiko aude murmurul oamenilor. *Politic… Akkarat… farang?*… *generalul Pracha…*

Dar chiar şi cu auzul ei extrem de ascuţit, nu reuşeşte să înţeleagă nimic. Se uită după camion. Dacă ar face apel la determinarea de care poate da dovadă, i-ar putea urmări. Renunţă la idee. E imposibil. Oriunde l-ar fi dus pe Anderson-sama, nu se poate implica în treaba asta. În orice conflict politic s-ar fi băgat, avea să se sfârşească la fel de urât cum se termină toate.

Emiko se întreabă dacă poate să se întoarcă la apartament, acum că au plecat toţi. Lângă intrarea în clădire câţiva oameni împart fluturaşi oricui se întâmplă să treacă pe lângă ei. Alţi doi trec pe lângă ei pe o bicicletă de marfă, încărcată cu fluturaşi. Unul din ei sare jos şi lipeşte un afiş de un felinar înainte să se urce din nou pe bicicleta care se mişcă cu încetinitorul.

Emiko porneşte spre bicicletă să ia şi ea un fluturaş, dar un acces de paranoia o opreşte. Aşteaptă până când accelerează şi trece mai departe, apoi se apropie cu grijă de felinar să citească afişul. Se mişcă încet, concentrându-şi toată energia pentru a părea că se deplasează într-un mod natural, încercând să nu atragă acum atenţia asupra ei. Se înghionteşte în oamenii care se strâng din ce în ce mai mulţi, izbindu-se de ei, încercând să vadă peste marea de capete şi trupuri care se îmbrâncesc. Un murmur furios se ridică din mulţime. Cineva începe să suspine. Un bărbat se răsuceşte spre ea, cu ochii măriţi de teroare şi mâhnire. Îşi face loc şi trece de ea. Emiko se strecoară în spaţiul gol. Murmurul mulţimii creşte. Fata se apropie, atentă, pas cu pas, încet, încet…

I se taie respiraţia.

Somdet Chaopraya. Protectorul Maiestăţii Sale regina. Şi cuvintele… se forţează să gândească limpede, să traducă din thailandeză în japoneză, şi, pe măsură ce o face, devine conştientă de faptul că oamenii din jurul ei, care se îmbrâncesc şi se împing în toate părţile, toţi citesc despre o fată modificată care se află printre ei, care l-a măcelărit pe protectorul reginei, un agent al Ministerului Mediului, o creatură cu putere mortală.

Oamenii se înghesuie în ea, încercând să citească, împingându-se cât mai aproape, îmbulzindu-se, toţi crezând că e una din ei. Toţi lăsând-o să trăiască în continuare doar pentru că nu văd, încă.

CAPITOLUL 34

— Vrei să stai jos? Mă enervezi dacă te tot plimbi aşa.

Hock Seng se conformează şi îi aruncă o privire aspră lui Chan Zâmbăreţul.

— Eu îţi plătesc caloriile ţie, nu tu mie.

Chan Zâmbăreţul ridică din umeri şi se întoarce la jocul de cărţi. Au trăit cu toţii claie peste grămadă într-o cameră în ultimele zile. Chan Zâmbăreţul e un tovarăş de nădejde, el şi Pak Eng, şi Peter Kuok. Dar chiar şi cea mai plăcută companie…

Hock Seng clatină din cap. Nu contează. Vine furtuna. Vărsare de sânge şi măcel se întrezăresc la orizont. Are aceeaşi senzaţie pe care a avut-o şi înainte de Incident, înainte ca fiii lui să fie decapitaţi, iar fiicele lui violate. Şi el stătuse în centrul acelei furtuni care se învolbura, ignorant şi încăpăţânat, spunându-le tuturor că oamenii din K.L. nu ar permite să li se întâmple şi lor ce s-a întâmplat în Jakarta. La urma urmei, nu erau ei loiali? Nu au contribuit şi ei? Nu avea prieteni la toate nivelurile guvernării care l-au asigurat că Bentiţele Verzi nu erau altceva decât un paravan politic?

Furtuna se înteţea în jurul lui şi el refuzase să accepte asta, dar nu şi acum. Acum era pregătit. Atmosfera era încărcată de electricitate în aşteptarea a ceea ce avea să se întâmple. Era evident ce avea să se petreacă, încă de când cămăşile albe închiseseră fabricile. Şi acum furtuna va izbucni. Dar de data asta e pregătit. Hock Seng zâmbeşte şi îşi studiază micul buncăr care geme de bani, giuvaiere şi mâncare.

— Se mai aude ceva la radio? întreabă el.

Cei trei bărbaţi se privesc. Chan Zâmbăreţul îi face un semn cu capul lui Pak Eng.

— E rândul tău să-l întorci.

Bărbatul îi aruncă o privire mânioasă şi se îndreaptă spre radio. Dispozitivul costase destul de mult şi Hock Seng regretă că l-a cumpărat. Mai sunt şi alte radiouri în mahala,

dar să tragi cu urechea la ele atrage atenţia asupra ta şi atunci l-a achiziţionat pe acesta, neştiind dacă va prinde pe el mai mult decât zvonuri, şi totuşi nu a fost capabil să-şi refuze încă o sursă de informaţie.

Pak Eng îngenunchează lângă aparat şi începe să-l învârtă. Difuzorul pârâie şi prinde viaţă, dar abia dacă se aude ceva peste paraziţii de fond.

— Ştii, dacă ai fi echipat chestia asta cu un mecanism decent, ar fi fost mult mai eficient.

Ceilalţi îl ignoră, cu privirile concentrate la difuzorul micuţ.

Muzică, *saw duang…*

Hock Seng se ghemuieşte lângă radio, ascultând cu interes. Schimbă frecvenţa. Pak Eng începe să transpire. Întoarce de manivelă încă jumătate de minut şi se opreşte, gâfâind.

— Aşa. Ar trebui să ţină o vreme.

Bătrânul ajustează frecvenţele, ascultând zgomotul divin făcut de undele-radio. Trece repede peste staţii. Doar emisiuni de divertisment şi muzică. Chan Zâmbăreţul se uită în sus.

— Cât e ceasul?

— Patru, poate?

Hock Seng ridică din umeri.

— Ar trebui să fie *muay thai,* să înceapă deja ritualurile de deschidere.

Ceilalţi se privesc unii pe alţii.

Hock Seng verifică şi alte staţii. Doar muzică. Nu sunt ştiri, nu e nimic… Şi apoi se aude o voce, pe toate staţiile, reverberând de parcă le-ar uni pe toate. Se ghemuiesc cu toţii, ascultând.

— Cred că e Akkarat, spune Hock Seng, făcând o pauză. Somdet Chaopraya a murit. Ministrul dă vina pe cămăşile albe. Îi priveşte pe toţi. A început.

Pak Eng şi Chan Zâmbăreţul şi Peter îl privesc cu respect.

— Ai avut dreptate.

— Învăţ şi eu, încuviinţează Hock Seng nerăbdător.

Furtuna s-a dezlănţuit. Megodonţii trebuie să lupte acum.

E destinul lor. Felul în care a fost împărţită puterea după ultima lovitură de stat nu mai era de actualitate. Fiarele trebuie să intre în conflict şi doar una să iasă învingătoare. Hock Seng murmură o rugăciune, adresată strămoşilor lui, sperând să treacă prin vâltoare şi să rămână în viaţă.

Chan Zâmbăreţul se ridică în picioare.

— Până la urmă tot va trebui să muncim pentru banii ăştia.

— Nu va fi frumos, nu pentru cine nu este pregătit pentru ce va urma, încuviinţează Hock Seng cu o figură serioasă.

Pak Eng începe să-şi armeze pistolul cu arc.

— Îmi aminteşte de Penang.

— Nu şi de data asta, spune Hock Seng. Acum suntem pregătiţi, zice şi le face semn. Haideţi. E vremea să vedem ce mai putem face…

O bătaie în uşă îi ridică pe toţi în picioare.

— Hock Seng! Hock Seng!

O voce isterică răzbate de afară.

— E Lao Gu.

Bătrânul deschide uşa şi Lao Gu se poticneşte şi intră.

— L-au luat pe domnul Lake. Pe diavolul străin şi pe prietenii lui.

Hock Seng se holbează la conducătorul de ricşă.

— Cămăşile albe se pregătesc să atace?

— Nu. Ministerul Comerţului. L-am văzut chiar pe Akkarat la locul faptei.

— Nu are nicio logică, se încruntă Hock Seng.

Lao Gu îi dă un fluturaş.

— E fata aceea modificată pe care o tot aducea la el la apartament. Cea care l-a omorât pe Somdet Chaopraya.

Bătrânul citeşte grăbit.

— Eşti sigur de ceea ce spui despre modificată? Diavolul străin lucrează cu un asasin?

— Ştiu doar ce scrie în foile de zvonuri, dar e aceeaşi jivină, sunt sigur, din felul în care e descrisă. A adus-o de la Ploenchit de multe ori. A lăsat-o să şi doarmă la el.

— Şi ce-i rău în asta? râde Chan Zâmbăreţul.

— Nimic.

Hock Seng clatină din cap şi-şi permite să zâmbească. Scoate o legătură de chei de sub salteaua lui.

— E o oportunitate. E chiar mai bine decât mă aşteptam. Se întoarce spre ceilalţi bărbaţi. Până la urmă nu va mai fi nevoie să ne ascundem aici.

— Nu?

Hock Seng rânjeşte.

— Mai avem un singur loc de vizitat înainte să plecăm din oraş. Un singur lucru de recuperat. Ceva din fostele mele birouri. Luaţi-vă armele.

Spre binele lui, Chan Zâmbăreţul nu pune nicio întrebare. Încuviinţează şi îşi prinde pistoalele de centură şi îşi atârnă o macetă de umeri. Ceilalţi fac la fel. Împreună, ies pe rând pe uşă. Hock Seng o închide în urma lor. Aleargă pe stradă, în jos, după oamenii săi, cu cheile de la fabrică zornăindu-i în mână. Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, soarta pare să-i fie favorabilă. Acum mai are nevoie doar de puţin noroc şi de timp.

În faţă, oamenii ocărăsc cămăşile albe şi deplâng moartea protectorului reginei. Voci furioase, ale unor indivizi gata să pornească o revoluţie. Furtuna e pe cale să se dezlănţuie. Piesele de bătălie sunt aliniate.

O fetiţă trece în fugă împărţind foi de zvonuri. Partidele politice lucrează deja. În curând, naşul mahalalei va avea propriii oameni pe stradă, gata să incite la acte de violenţă.

Hock Seng şi oamenii lui îşi croiesc drum pe alei şi ajung în stradă. Nimic nu se mişcă. Chiar şi conducătorii independenţi de ricşe au dispărut. Câţiva negustori stau adunaţi în jurul unui radio cu bobină.

Hock Seng le face semn oamenilor lui să aştepte şi se îndreaptă spre ei.

— Ce veşti?

O femeie se uită în sus la el.

— Radioul Naţional spune că protectorul…

— Da, ştiu asta. Ce mai zice?

— Ministrul Akkarat îl acuză pe generalul Pracha.

Se întâmplă mai repede decât s-ar fi aşteptat. Hock Seng se îndreaptă de spate şi îi cheamă pe ceilalţi.

— Haideţi. O să intrăm în criză de timp dacă nu ne grăbim.

În timp ce vorbeşte cu ei, un camion masiv dă colţul, cu motorul turat. Zgomotul pe care îl face e asurzitor. Lasă în urma lui gaze de emisie, de parcă ar fi un foc interzis de bălegar. O mulţime de soldaţi cu priviri aspre se uită pe geam în timp ce camionul trece, huruind. Hock Seng şi oamenii lui se ascund pe o alee lăturalnică, tuşind. Chan Zâmbăreţul cercetează camionul care trece pe lângă ei.

— Merge pe motorină de cărbuni, spune el, gânditor. E armata.

Hock Seng se întreabă dacă nu sunt cumva loialişti de la 12 decembrie, unii dintre generalii din nord-est care au venit în ajutorul lui Pracha să preia controlul asupra turnului Radioului Naţional. Sau poate că sunt aliaţii lui Akkarat, grăbindu-se să închidă ecluzele, docurile şi platformele de ancorare. Sau poate că sunt doar nişte speculanţi care vor să profite de pe urma haosului care va urma. Hock Seng îi urmăreşte cum dispar după colţ. Prevestitori ai furtunii, oricum. Ultimii trecători se îndreaptă spre casele lor. Negustorii îşi închid vitrinele de dinăuntru. Zornăitul şi huruitul lacătelor răsună de-a lungul străzii. Întregul oraş ştie ce urmează.

Pe bătrân îl sâcâie amintirile care i se rotesc în minte ca un vârtej. Alei pe care curge sânge. Mirosul de bambus verde care arde şi fumegă. Îşi atinge arma şi maceta şi se linişteşte. O fi oraşul o junglă plină de tigri, dar de data asta el nu mai e o căprioară speriată care fuge din Malaysia. În sfârşit, s-a învăţat minte. E posibil până la urmă să fii pregătit să înfrunţi haosul.

Le face semn celorlalţi.

— Să mergem. A venit şi timpul nostru.

CAPITOLUL 35

— Nu a fost Pracha! Nu e implicat în toată treaba asta!

Kanya strigă în telefonul cu dinam, dar la fel de bine ar putea să tune şi să fulgere în spatele unor gratii într-o celulă, rezultatul e acelaşi. Narong abia o ascultă. Aparatul pârâie şi în fundal se aud voci distorsionate şi huruitul maşinăriilor, şi Narong vorbeşte cu cineva, dar cuvintele lui sunt aproape de neînţeles. Brusc, vocea lui cârâie cu putere, acoperind zgomotul de fond.

— Îmi pare rău, avem şi noi informaţiile noastre.

Kanya aruncă o privire încruntată către foile de zvonuri de pe birou, cele pe care i le-a adus Pai cu un zâmbet fioros. În unele se vorbeşte despre moartea lui Somdet Chaopraya, în altele despre generalul Pracha. Toate o menţionează pe modificată. Copii ale *Sawatdee Krung Threp* sunt răspândite deja prin tot oraşul. Căpitanul aruncă o privire peste ele. Sunt pline de plângeri la adresa cămăşilor albe care închiseseră porturile şi platformele de ancorare, dar care nu l-au putut proteja pe Somdet Chaopraya de un singur atacator.

— Foile astea de zvonuri sunt ale voastre, deci? întrebă ea.

Tăcerea lui Narong e un răspuns în sine.

— De ce m-ai mai rugat să investighez toată afacerea asta? întreabă Kanya, neputându-şi ascunde amărăciunea. Voi deja eraţi în acţiune.

Vocea aspră a lui Narong croncăneşte.

— Nu ai dreptul să pui întrebări.

Tonul o face să înlemnească.

— Akkarat a făcut-o? şopteşte ea, temătoare. El e de vină? Pracha spune că Akkarat e implicat oricum. El a făcut-o?

Încă o pauză. Oare Narong se gândeşte ce răspuns să-i dea? Nu-şi poate da seama.

— Nu, îţi jur. Nu noi suntem de vină, spune Narong într-un final.

— Şi atunci v-aţi gândit că e implicat Pracha?

Kanya caută ceva printre permisele şi licenţele împrăştiate pe biroul ei.

— Trebuie să mă crezi, nu el a fost! Am toate actele modificatei aici. Chiar generalul m-a trimis să investighez, să aflu tot ce se poate afla despre ea. Am actele ei de sosire ca însoţitoare a celor de la Mishimoto, am actele prin care au renunţat la ea, vize. Tot.

— Cine a semnat actele de renunţare?

Kanya îşi reprimă sentimentul de frustrare.

— Nu-mi dau seama după semnătură. Am nevoie de mai mult timp ca să văd cine era de serviciu atunci.

— Şi până faci tu asta, vor fi morţi deja.

— Atunci de ce mi-a trasat Pracha sarcina asta mie? Nu are nicio logică! Am vorbit cu ofiţerii care au luat şpagă la bar. Erau doar nişte băieţandri fără minte care au vrut să facă un ban în plus.

— E inteligent atunci. Şi-a acoperit urmele.

— De ce îl urăşti atât de mult pe Pracha?

— Tu de ce-l iubeşti? Nu el e cel care ţi-a ras satul de pe faţa pământului?

— Nu din răutate.

— Nu? Nu el a vândut permisele pentru fermele de peşti altui sat în sezonul următor? Nu a băgat tot profitul în buzunar?

Căpitanul tace. Narong îşi domoleşte tonul.

— Îmi pare rău, Kanya. Nu putem face nimic. Ştim cu certitudine că el e responsabilul. Avem autorizaţie de la palat să rezolvăm toată chestiunea.

— Cu revolte? Mătură foile de zvonuri de pe birou. Dând foc oraşului? Te rog. Pot opri toată treaba asta. Pot găsi dovada de care avem nevoie, pot arăta că modificata nu-i aparţine lui Pracha. Pot demonstra asta.

— Eşti prea implicată. Loialitatea ta e împărţită.

— Îi sunt credincioasă reginei. Lasă-mă să pun capăt acestei nebunii.

Încă o pauză.

— Ai trei ore. Dacă nu vii cu ceva până la apus, nu mai

pot face nimic pentru tine.

— O să aşteptaţi până atunci?

Kanya are impresia că îl aude zâmbind la celălalt capăt al liniei.

— Da.

Convorbirea se întrerupe. Şi ea e singură în biroul ei.

Jaidee se aşază tacticos lângă ea.

— Sunt curios. Cum o să dovedeşti că Pracha e nevinovat? E evident faptul că el a infiltrat-o pe modificată.

— De ce nu poţi să mă laşi în pace? întreabă Kanya.

Jaidee zâmbeşte.

— Pentru că e *sanuk.* E amuzant să te urmăresc cum alergi de la un stăpân la altul. De ce-ţi pasă ce se întâmplă cu generalul Pracha? Nu el e cel care îţi trage sforile.

Kanya îl priveşte cu ură. Îi arată foile de zvonuri împrăştiate în jurul biroului.

— E ca acum cinci ani.

— Cu Pracha şi prim-ministrul Surawong. Adunările din 12 decembrie.

Jaidee studiază foile de zvonuri.

— De data asta, Akkarat luptă împotriva noastră. Deci nu e chiar aceeaşi situaţie.

Un megodont mugeşte cu putere afară. Jaidee surâde.

— Ai auzit? Ne pregătim de luptă. Nu ai cum să-i opreşti pe taurii ăştia doi să nu se dea cap în cap. Nici nu ştiu de ce ai încerca. Pracha şi Akkarat rag unul la altul de ani întregi. E vremea pentru o bătălie ca lumea.

— Ăsta nu e *muay thai,* Jaidee.

— Nu, nu e. Ai dreptate.

Pentru o clipă zâmbetul i se ofileşte. Kanya se holbează la foile de zvonuri, la toate actele de import ale modificatei care încă nu a fost găsită. Şi totuşi, a venit din Japonia. Kanya studiază foile: a fost adusă cu un dirijabil din Japonia. Un asistent executiv…

— Şi un ucigaş, se bagă Jaidee.

— Taci din gură. Încerc să gândesc.

O modificată japoneză. O bucăţică din naţiunea de pe insulă, abandonată. Kanya se ridică brusc în picioare, îşi ia

arma cu arc, o pune în toc şi strânge maldărul de hârtii.

— Unde te duci? întreabă Jaidee.

Kanya îl gratulează cu un zâmbet.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi *sanuk.*

— Aşa da, rânjeşte *phii*-ul lui Jaidee. Ai ajuns la esenţa problemei.

CAPITOLUL 36

Mulţimea din jurul lui Emiko creşte. Oamenii o strâng ca într-o menghină. Nu are cum să fugă. E sub cerul liber, gata să fie descoperită.

Primul impuls e să lovească în dreapta şi-n stânga, să lupte pentru viaţa ei, chiar dacă nu speră să scape din mulţime înainte de a se supraîncălzi. *Nu voi muri ca un animal. Voi lupta. Va curge sânge.*

Se străduieşte să-şi reprime accesul de panică. Încearcă să fie lucidă. Şi mai mulţi oameni se strecoară pe lângă ea, ca să ajungă mai aproape de afişul de pe felinar. E prinsă între ei, dar nimeni nu a observat-o încă. Cât timp nu se mişcă…

Presiunea mulţimii se transformă într-un avantaj. Abia poate să se mişte, aşa că nu se poate da de gol.

Încetişor. Cu atenţie.

Emiko se sprijină de oameni, împinge uşor, cu capul aplecat, ca o femeie îndurerată, care se cutremură auzind despre lovitura dată palatului. Se uită fix la picioare, strecurându-se prin mulţime, făcându-şi drum spre margine. Oamenii se adună în grupuri, plângând, aşezându-se pe jos şi privind intens strada, împietriţi. Emiko simte o oarecare milă pentru ei. Îşi aduce aminte cum îl privise pe Gendo-sama urcând în dirijabil după ce îi spusese că îi făcuse o favoare abandonând-o pe străzile din Krung Thep.

Concentrează-te, îşi spune ea, mânioasă. Trebuie să scape. Să ajungă pe o alee pe care oamenii să nu o observe. Să aştepte întunericul.

Semnalmentele tale sunt peste tot, pe felinare de metan, pe stradă, pe jos, călcate în picioare de mulţime. Nu ai unde să te duci. Alungă gândul. Pentru început, o alee e de-ajuns. Apoi îşi va face un alt plan. Îşi ţine privirea în pământ. Îşi încrucişează braţele şi se preface că suspină. Îşi târăşte picioarele spre alee. Încet. Încet.

— Tu de acolo! Vino aici!

Emiko îngheaţă. Se străduieşte să privească în sus,

mişcându-se încet. Un bărbat îi face semn, furios. Deschide gura să protesteze, dar cineva din spatele ei vorbeşte înainte.

— Ai ceva să-mi spui, *heeya?*

Un tânăr trece pe lângă ea, purtând o bentiţă galbenă pe cap şi cărând o mână de foi.

— Ce ai acolo, băiete?

Câţiva oameni se apropie ca să urmărească cearta. Cei doi încep să urle unul la celălalt, fiecare încercând să-şi dovedească superioritatea adoptând diverse posturi. Cei din jur trec de partea unuia sau altuia. Îmbărbătat, cel vârstnic îl loveşte pe tânăr şi încearcă să-i smulgă bentiţa galbenă.

— Tu nu îi eşti credincios reginei! Eşti un trădător!

Îi smulge foile din mână şi le aruncă pe jos, călcându-le în picioare.

— Pleacă de aici! Şi ia minciunile lui *heeya* Pracha cu tine.

Fluturaşii zboară peste mulţime şi Emiko zăreşte caricatura lui Akkarat care zâmbeşte în timp ce încearcă să înghită Marele Palat.

Tânărul încearcă să-şi adune foile.

— Nu sunt minciuni! Akkarat încearcă să o dea jos pe regină. E limpede!

Majoritatea celor din jur încep să-şi bată joc de el. Dar sunt şi câţiva care îl încurajează. Tânărul îi întoarce spatele celuilalt şi se adresează mulţimii:

— Akkarat vrea putere. Întotdeauna a vrut…

Bărbatul cu care se încăierase îi trage un picior în fund. Tânărul se răsuceşte înfuriat şi îl atacă. Emiko îşi ţine respiraţia. Băiatul e un luptător. De *muay thai,* cu siguranţă. Îl izbeşte pe celălalt în faţă cu cotul. Acesta se prăbuşeşte. Băiatul stă deasupra lui, ocărându-l, dar vocea lui e acoperită de cea a mulţimii, şi în curând e înconjurat de o mare de pumni. Urletele lui umplu strada.

Emiko se întoarce şi se strecoară printre cei care s-au încăierat, fără să mai ţină cont de felul în care se mişcă. Oamenii se îmbrâncesc în ea, grăbindu-se ori să ajute, ori

să lupte şi ei, şi ea trece printre ei cât de repede poate. Deocamdată, ea nu mai înseamnă nimic pentru indivizii aceştia. Iese împleticindu-se din mulţime şi se îndreaptă spre întunecimea aleii.

Încăierarea ia amploare. Emiko caută nişte gunoaie ca să se acopere. În spatele ei, cineva sparge o sticlă. Altcineva urlă. Fata se ghemuieşte la adăpostul unui container WeatherAll, trăgând gunoaie pe ea, cânepă sfâşiată, coji de banană, orice o poate camufla. Îngheaţă şi se lasă mai jos, în timp ce bătăuşii mărşăluiesc pe alee, urlând. Peste tot unde se uită vede chipuri deformate de furie.

CAPITOLUL 37

Clădirea principală a Mishimoto & Co se află pe malul îndepărtat al apei, în Thonburi. Barca îşi croieşte drum printr-un *khlong,* Kanya conducând-o cu atenţie. Chiar şi aici, departe de Bangkok, foile de zvonuri sunt pline de plângeri împotriva lui Pracha şi a modificatei ucigaşe.

— Crezi că e o idee bună să te duci acolo singură? o întreabă Jaidee.

— Te am pe tine. E destul pentru oricine.

— Nu sunt foarte bun la *muay thai* în starea în care mă aflu.

— Păcat.

Pontoanele de acostare şi porţile complexului se ridică deasupra apei. Soarele de după-amiază târzie le scaldă în lumină. Un negustor vâsleşte în apropiere, dar, deşi Kanya e hămesită, nu-şi permite să piardă vreun moment. Soarele coboară deja de pe cer. Barca ei se loveşte cu zgomot de chei şi ea înfăşoară funia cu noduri de un tachet.

— Nu cred că te vor lăsa să intri, spune Jaidee.

Kanya nu se oboseşte să-i răspundă. E straniu că el a rămas cu ea şi după ce au trecut apa. *Phii*-ul lui era structurat în aşa fel încât să stea cu ea pentru o scurtă perioadă de timp, după care să treacă mai departe, la alţi oameni şi la alte lucruri. Poate că îşi vizitase copiii. Îşi ceruse iertare de la mama Chayei. Dar acum e cu ea tot timpul.

— N-o să fie impresionaţi nici de cămaşa aia albă. Au prea multă influenţă asupra Ministerului Comerţului şi a poliţiei, continuă el.

Kanya nu-i răspunde, dar un detaşament de poliţie din Thonburi e postat în faţa porţilor. În jur, marea şi *khlong*-urile clipocesc. Japonezii sunt prevăzători şi şi-au construit complexul în întregime pe apă, pe plute de bambus despre care se spune că au aproape cincisprezece metri grosime, o fortăreaţă inexpugnabilă, pe care vârtejurile şi curenţii râului Chao Praya nu o pot atinge.

— Trebuie să vorbesc cu domnul Yashimoto.
— Nu e disponibil.
— E în legătură cu un echipament care îi aparţine şi care a fost avariat în timpul regretabilelor razii de pe aerodromuri. Am acte pentru reparaţii.
Paznicul îi zâmbeşte nesigur şi pleacă înăuntru.
— Deşteaptă mişcare, chicoteşte Jaidee.
— În sfârşit, eşti şi tu bun la ceva.
— Chiar dacă sunt mort.
O clipă mai târziu, sunt conduşi pe coridoarele clădirii. Nu e un drum lung. Pereţii înalţi ascund orice urmă a vreunei activităţi de producţie. Sindicatul Megodonţilor se plânge că nu se poate face nimic fără o sursă de curent, şi totuşi niponii nu-şi importă propriii megodonţi şi nici nu angajează sindicatul. Miroase de la distanţă a tehnologie ilegală. Dar japonezii asiguraseră regatului asistenţa tehnică. În schimbul seminţelor thailandeze, japonezii oferă cele mai noi tehnologii în materie de navigaţie. Şi de aceea nimeni nu e atât de necugetat încât să întrebe cum e construită carena unei ambarcaţiuni şi dacă procesul de producţie e în întregime legal.
O uşă se deschide. O fată simpatică îi zâmbeşte şi face o plecăciune. Kanya aproape că-şi trage arma cu arc din toc. Creatura din faţa ei e o modificată. Fata nu pare să observe nervozitatea Kanyei. Se mişcă în felul lor fragmentat şi îi face semn să intre. În interior, camera e migălos decorată cu tatami şi desene Sumi-e. Un bărbat stă în genunchi şi pictează, un bărbat pe care Kanya îl ia drept domnul Yashimoto. Modificata o conduce pe Kanya şi o invită să ia loc.
Jaidee admiră tablourile de pe pereţi.
— Făcute manual.
— De unde ştii tu?
— Am venit odată să văd dacă chiar au modificaţi cu zece mâini în fabrică. Chiar după ce am murit.
— Şi au?
Jaidee ridică din umeri.
— Du-te să vezi singură.

Domnul Yashimoto înmoaie pensula în vopsea şi termină tabloul cu o mişcare extrem de fină şi rapidă. Se ridică şi face o plecăciune înspre Kanya. Începe să vorbească în japoneză. Vocea modificatei o urmează pe a sa, cu un decalaj de o secundă, traducând în thailandeză.

— Sunt onorat de vizita ta.

Rămâne tăcut pentru o clipă şi modificata tace şi ea. E foarte drăguţă, se gândeşte Kanya. Într-un mod straniu, la fel cum ai spune despre o păpuşă de porţelan că e drăguţă. Jacheta scurtă e deschisă la guler, lăsând descoperită adâncitura gâtului, şi fusta albă se mulează plăcut pe şoldurile ei. Ar fi cu adevărat frumoasă, dacă nu ar fi perversă.

— Ştii de ce sunt aici?

Japonezul clatină scurt din cap.

— Am auzit zvonuri despre un incident regretabil. Şi am văzut că ne menţionaţi ţara în ziarele şi foile voastre, spune el şi îi aruncă o privire plină de înţeles. Multe voci s-au ridicat împotriva noastră. S-au rostit lucruri nedrepte şi incorecte despre noi.

Kanya încuviinţează.

— Avem unele întrebări…

— Vreau să te asigur că noi suntem prieteni cu thailandezii. Din vremuri de demult când am luptat împreună în mari războaie şi până astăzi, am fost întotdeauna prietenii thailandezilor.

— Vreau să ştiu cum…

— Ceai? o întrerupe din nou Yashimoto.

Kanya încearcă să rămână politicoasă.

— Sunteţi foarte amabil.

Bărbatul îi face un semn fetei care se ridică şi părăseşte camera. Căpitanul se relaxează, inconştient. Creatura aceea e… deranjantă. Şi totuşi, acum că a plecat, tăcerea se aşterne în încăpere, cei doi aşteptând ca translatorul să revină. Kanya simte cum trec secundele, şi pierde timpul. Timp, timp, timp, care trece. Norii de furtună se adună şi ea stă şi îşi aşteaptă ceaiul.

Fata se întoarce şi îngenunchează lângă masa joasă.

Kanya încearcă să nu scoată nicio vorbă, să nu o întrerupă pe modificată care amestecă şi opăreşte ceaiul, dar e dificil. Creatura toarnă ceaiul şi în timp ce Kanya îi urmăreşte mişcările ciudate, crezând că îşi dă seama ce-şi doreau japonezii de la servitorii lor făcuţi în laborator. Fata e perfectă, la fel de precisă ca o maşinărie de ceas şi, în contextul ceremoniei ceaiului, mişcările ei capătă o graţie ritualică.

Modificata nu o analizează şi ea pe Kanya. Nu spune nimic despre faptul că e o cămaşă albă sau că, în alte circumstanţe, Kanya ar linşa-o cu plăcere. Ignoră uniforma de ofiţer al Ministerului Mediului. E extrem de politicoasă.

Yashimoto aşteaptă ca ea să soarbă din ceai, apoi gustă şi el. Îşi pune ceaşca intenţionat pe masă.

— Ţările noastre s-au înţeles întotdeauna bine, spune el. Încă de când împăratul nostru i-a dăruit un peşte tilapia regelui Bhumibol, marele vostru savant. Am fost mereu statornici, susţine şi o priveşte pe Kanya cu subînţeles. Sper că vă putem fi de ajutor, dar oricum, vreau să subliniez prietenia dintre ţările noastre.

— Povesteşte-mi despre modificaţi, replică atunci Kanya.

Yashimoto încuviinţează.

— Ce vrei să ştii? zâmbeşte el şi face un semn cu mâna spre fata care stă în genunchi lângă el. Pe aceasta o vezi cu ochii tăi.

Faţa Kanyei rămâne impasibilă. E dificil. Creatura de lângă ea e frumoasă. Pielea ei e lucioasă, mişcările surprinzător de elegante. Şi prezenţa ei o face pe Kanya să simtă furnicături pe piele.

— Explică-mi de ce aveţi nevoie de ei.

Yashimoto ridică din umeri.

— Suntem un popor îmbătrânit, cu prea puţini tineri. Fete bune asemenea lui Hiroko umplu spaţiile goale. Nu suntem ca thailandezii. Noi avem calorii, dar nu avem oameni pe care să-i plătim cu ele. Avem nevoie de consilieri, de muncitori.

Kanya se străduieşte să nu-şi arate dezgustul.

— Da, voi, japonezii, sunteţi foarte diferiţi de noi. Şi, cu

excepţia ţării voastre, nu am mai acordat nimănui o astfel de nişă…

— Crimă, completează Jaidee.

— … derogare, termină Kanya. Nimeni nu mai are voie să introducă în ţară asemenea…

Face un semn spre traducătoare, fără să-şi dea seama, încercând să-şi mascheze repulsia pe care o simte.

— Nici o altă ţară. Nici o altă fabrică.

— Suntem conştienţi de privilegiile ce ne-au fost acordate.

— Şi totuşi profitaţi de ele pentru a aduce o modificată militar…

Cuvintele lui Hiroko o întrerup, deşi Kanya continuă să vorbească. Fata traduce răspunsul vehement al stăpânului ei.

— Nu! E imposibil. Noi nu avem contact cu o astfel de tehnologie. Deloc!

Chipul lui Yashimoto se înroşeşte şi Kanya e surprinsă de furia lui bruscă. În ce fel îl jignise, fără să-şi dea seama? Fata îşi continuă tălmăcirea, şi pe chipul ei nu se citeşte nicio emoţie, în timp ce vorbeşte cu vocea stăpânului.

— Noi lucrăm cu Japonezi Noi, precum Hiroko. Ea e loială, deşteaptă şi competentă. Şi o unealtă necesară. E utilă pentru noi, aşa cum un fermier are nevoie de o sapă sau un samurai de o sabie.

— E ciudat că ai menţionat sabia.

— Hiroko nu e o creatură construită pentru armată. Noi nu avem tehnologia necesară pentru aşa ceva.

Kanya îşi bagă mâna în buzunar şi trânteşte pe masă poza modificatei ucigaşe.

— Şi totuşi, e una de-a voastră, importată de voi, înregistrată de personalul vostru, şi acum l-a asasinat pe Somdet Chaopraya şi pe opt alţii, şi a dispărut fără urmă, de parcă ar fi fost un *phii* turbat. Şi tu stai în faţa mea şi îmi spui că e imposibil să aveţi o modificată militar aici!

Vocea ei devine aproape un strigăt, şi Hiroko traduce cu aceeaşi intensitate. Chipul lui Yashimoto împietreşte. Ridică poza şi o studiază.

— Va trebui să ne verificăm arhivele.

Îi face un semn cu capul lui Hiroko. Fata ia poza şi dispare. Kanya îl priveşte pe Yashimoto, căutând semne de nervozitate sau anxietate, dar nu desluşeşte nimic pe chipul lui. E iritat, da, dar nu temător. Regretă că nu poate vorbi direct cu el. Când îşi ascultă cuvintele traduse în japoneză, Kanya se întreabă dacă elementul surpriză nu e cumva atenuat, dacă nu cumva modificata îl pregăteşte pentru şoc.

Aşteaptă împreună. El îi oferă în tăcere ceai. Ea refuză, şi nici el nu se mai serveşte. Tensiunea care pluteşte în cameră e atât de intensă încât Kanya se aşteaptă în orice moment ca el să sară în picioare şi să o spintece cu sabia veche care împodobeşte peretele din spatele lui.

După câteva minute, Hiroko se întoarce. Îi înapoiază poza Kanyei cu o plecăciune, apoi îi spune ceva lui Yashimoto. Nici unul din ei nu-şi trădează emoţiile. Hiroko îngenunchează lângă el. Yashimoto arată cu capul înspre fotografie.

— Eşti sigură că e ea?

— Nu încape nicio îndoială, încuviinţează Kanya.

— Asasinatele despre care vorbeai explică tumultul crescând din oraş. O grămadă de oameni s-au adunat afară, în faţa fabricii. Barcagii. Poliţia i-a pus pe fugă, dar s-au întors cu torţe.

Kanya îşi reprimă anxietatea când îşi dă seama că isteria generală se amplifică. Totul se mişcă prea repede. La un moment dat, Akkarat şi Pracha nu se vor putea retrage fără să-şi ştirbească reputaţiile, şi atunci totul va fi pierdut.

— Oamenii sunt furioşi, spune ea.

— E o furie îndreptată spre cine nu trebuie. Ea nu e o modificată militar.

Când Kanya încearcă să-l contrazică, o priveşte aspru şi ea renunţă.

— Mishimoto nu ştie nimic despre modificaţii militar. Nimic. Asemenea creaturi sunt ţinute sub cel mai strict control. Sunt folosite doar de Ministerul Apărării de la noi. Eu nu aş putea să am vreuna, spune el şi o priveşte fix în

ochi. Niciodată.

— Şi totuşi…

El continuă să vorbească, Hiroko tălmăcindu-i vorbele.

— Cunosc modificata despre care vorbeşti. Şi-a făcut datoria…

Vocea traducătoarei tremură şi se opreşte în timp ce bătrânul încă vorbeşte. Se ridică în picioare şi îl priveşte pe Yashimoto, cu ochii strălucind. El se încruntă, pentru că Hiroko a încălcat eticheta. Îi spune ceva şi ea îşi pleacă resemnată capul.

— *Hai.*

Încă o pauză.

Bătrânul îi face un semn să continue. Ea îşi regăseşte calmul şi termină de tradus.

— A fost distrusă conform protocolului, şi nu repatriată.

Ochii întunecaţi ai modificatei o privesc pe Kanya, ficşi, fără a clipi, fără să trădeze nimic din uluirea care pusese stăpânire pe ea cu câteva momente în urmă.

Kanya îi priveşte pe amândoi, un bătrân şi o tânără fată, amândoi nişte ciudaţi.

— Şi totuşi se pare că a supravieţuit, spune ea până la urmă.

— Nu eram eu managerul pe vremea aceea, se scuză Yashimoto. Eu pot să-ţi spun doar ce ştiu din documentele pe care le avem despre ea.

— Se pare că actele voastre nu sunt conforme cu realitatea.

— Ai dreptate. Pentru asta nu există nicio scuză, îmi este ruşine de ceea ce au făcut alţii, dar eu nu ştiu nimic despre treaba asta.

Kanya se apleacă spre el.

— Dacă nu îmi poţi explica în ce fel a supravieţuit, atunci te rog spune-mi cum de această fată, capabilă să omoare atâţia oameni în câteva secunde, a ajuns în ţară. Îmi spui că nu e o modificată militar, dar îmi vine greu să cred că nu e. Asta e o încălcare gravă a acordului dintre ţările noastre.

În mod neaşteptat, ochii bătrânului se luminează, şi el zâmbeşte. Soarbe din ceai, analizând întrebarea, dar

veselia nu-i părăseşte privirea, şi îşi goleşte ceaşca.

— Pentru asta am un răspuns.

Fără niciun avertisment, aruncă cana spre faţa tinerei fete. Kanya ţipă. Mâinile lui Hiroko se mişcă ca o ceaţă. Cana se loveşte de palma ei. Fata priveşte cu uimire cana din mâna ei, la fel de surprinsă ca şi Kanya.

Japonezul îşi strânge chimonoul pe el.

— Toţi Noii Japonezi sunt rapizi. Nu ai pus întrebarea care trebuia. Modul în care îşi folosesc calităţile instinctive e un rezultat al pregătirii pe care o au, nu al capacităţilor fizice. Hiroko a fost învăţată de la naştere să se comporte adecvat etichetei, situaţiei. Face un semn spre pielea ei. E construită cu o piele de porţelan şi pori mici, dar asta înseamnă că e predispusă la supraîncălzire. Un modificat militar nu se supraîncălzeşte pentru că e făcut astfel încât să reziste la un impact fără a consuma prea multă energie. Săraca Hiroko ar muri dacă ar face uz de puterea ei pentru o perioadă mai lungă de timp. Dar toţi modificaţii au capacitatea latentă de a deveni extrem de rapizi, e în genele lor. Tonul lui devine serios. E surprinzător, totuşi, cum fata despre care vorbeşti s-a debarasat de pregătire. Astea sunt nişte veşti extrem de supărătoare. Oamenii Noi ne servesc pe noi. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

— Deci Hiroko a ta ar putea să facă acelaşi lucru? Să omoare opt bărbaţi înarmaţi?

Modificata tresare şi se uită la Yashimoto, cu ochii negri mărindu-i-se. El încuviinţează. Îi spune ceva pe un ton blând.

— *Hai.*

Ea uită să şi traducă, dar apoi îşi regăseşte cuvintele.

— Da. E posibil. Foarte puţin probabil, dar posibil. Dar ar fi nevoie de un stimul foarte puternic pentru a se întâmpla aşa ceva, continuă ea. Oamenii Noi preţuiesc disciplina. Ordinea. Supunerea. Avem o vorbă în Japonia: „Oamenii Noi sunt mai japonezi decât japonezii.”

Yashimoto pune o mână pe umărul lui Hiroko.

— Hiroko ar deveni o ucigaşă doar în circumstanţe ieşite din comun. Îi zâmbeşte, sigur pe sine. Cea pe care o cauţi

s-a îndepărtat mult de la calea prescrisă. Trebuie distrusă înainte să producă şi mai multe pagube. Noi vă putem ajuta. Face o pauză. Hiroko vă poate ajuta.

Kanya încearcă să-şi mascheze scârba, dar expresia de pe faţa ei o trădează.

— Căpitane Kanya, mi se pare că zâmbeşti.

Phii-ul lui Jaidee e încă alături de Kanya, cocoţat pe prora schifului care parcurge gura largă a râului Chao Praya, pe un vânt puternic. Stropi de apă trec prin entitatea lui, nederanjându-l, chiar dacă ea se aşteaptă să-l vadă ud până la piele de fiecare dată. Îşi îngăduie să-i arunce un zâmbet, lăsând ca încântarea ei să ajungă până la el.

— Astăzi am făcut un lucru bun.

Jaidee rânjeşte.

— Am ascultat la ambele capete. Akkarat şi Narong au fost foarte impresionaţi.

Kanya se opreşte.

— Erai şi cu ei în acelaşi timp?

— Pot să mă duc oriunde, se pare, ridică el din umeri.

— Mai puţin spre următoarea ta viaţă.

El ridică din nou din umeri şi zâmbeşte.

— Nu mi-am terminat treaba aici.

— Adică mai trebuie să mă hărţuieşti pe mine ceva timp, asta vrei să zici, spune ea, dar nu e răutate în cuvintele ei.

Sub lumina caldă a soarelui care apune şi cu oraşul deschizându-se în faţa ei, cu valurile care se lovesc de carena bărcii în timp ce traversează râul, Kanya e recunoscătoare că totul a mers atât de bine. Chiar în timp ce vorbea cu Narong, dădea ordine de retragere a oamenilor lui. Auzise ordinele prin radio. Aveau să se întâlnească cu loialiştii de la 12 decembrie. Starea de alertă avea să fie ridicată. Dacă japonezii nu ar fi fost dispuşi să-şi asume responsabilitatea pentru modificata sălbăticită, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar compensaţiile au fost deja oferite şi Pracha a fost exonerat pe baza documentaţiei voluminoase furnizate de japonezi, şi, pentru prima dată în viaţă, lucrurile mergeau bine.

Kanya nu se putea abţine să nu simtă un junghi de mândrie. De data asta s-a dovedit folositor să porţi jugul a doi stăpâni. Se întreabă dacă *kamma* ei e de vină pentru felul în care reuşise să construiască o punte între ministrul Akkarat şi generalul Pracha spre binele oraşului Krung Thep. Cu siguranţă, nimeni altcineva nu ar fi putut străpunge barierele de reputaţie şi mândrie pe care cei doi bărbaţi şi facţiunile lor le-au ridicat.

Jaidee încă rânjeşte la ea.

— Imaginează-ţi ce lucruri ar putea înfăptui ţara noastră dacă nu ne-am lupta între noi.

— Poate că orice e posibil, spune Kanya într-o explozie de optimism.

— Nu uita că mai ai o modificată de prins, râde Jaidee.

Fără să vrea, privirea Kanyei se îndreaptă spre propria-i modificată. Hiroko şi-a adunat picioarele sub ea şi priveşte curioasă oraşul care se apropie cu repeziciune, în timp ce barca se strecoară printre clipere şi schifuri cu pânze şi bărci de patrulă cu arcuri cinetice. Se întoarce spre Kanya ca şi cum i-ar fi simţit căutătura aţintită asupra-i. Privirile li se fixează. Kanya refuză să fie prima care să lase garda jos.

— De ce urăşti Oamenii Noi? o întreabă Hiroko.

— Crezi că-i poţi da lecţii despre nişe şi natură? zice Jaidee, râzând.

Kanya îşi întoarce privirea şi se uită în spate la fabricile plutitoare din Thonburi, cel acoperit de ape. *Prangul* de la Wat Arun stă în picioare mândru şi înalt, pe fundalul cerului roşu-sângeriu.

Întrebarea se repetă.

— De ce-mi urăşti neamul?

Kanya o cercetează pe fată.

— O să fii reciclată atunci când Yashimoto-sama se va întoarce în Japonia?

Hiroko îşi coboară privirea. Kanya se simte inconfortabil, într-un mod foarte ciudat, că a rănit-o pe modificată, apoi îşi alungă sentimentul de vinovăţie. E doar o modificată. Copiază mecanismul de umanitate, dar e doar un experiment periculos căruia i s-a îngăduit să continue până

acum. O modificată. Mişcări fragmentate şi zvâcniri care îi dau de gol natura de fiară proiectată genetic. O creatură inteligentă. Şi aparent foarte periculoasă dacă e provocată. Kanya priveşte apa care îi ghidează ambarcaţiunea, dar cu coada ochiului se uită la fată, conştientă într-un mod visceral că e capabilă de aceeaşi rapiditate ca şi cealaltă. Că toţi modificaţii au potenţialul de a deveni letali.

Hiroko vorbeşte din nou.

— Nu suntem toţi ca aceea pe care o vânezi.

Kanya îşi întoarce privirea înspre ea.

— Sunteţi nişte creaturi nefireşti, crescute în eprubete. Prin natura voastră, nu vă puteţi integra în nişa ecologică. Nu aveţi suflete şi nici *kamma.* Şi acum una dintre voi a... Se opreşte, copleşită de enormitatea cuvintelor. L-a ucis pe protectorul reginei noastre. Aşa că nu mă interesează dacă semănaţi între voi sau nu.

Privirea lui Hiroko se înăspreşte.

— Atunci trimite-mă înapoi la Mishimoto.

Kanya clatină din cap.

— Nu. Eşti şi tu bună la ceva. Eşti dovada, dacă nu altceva, a faptului că toţi modificaţii sunt periculoşi. Şi că cea pe care o căutăm nu e o creatură militară. Şi pentru asta te vei dovedi utilă.

— Nu suntem periculoşi, insistă Hiroko.

Kanya ridică din umeri.

— Domnul Yashimoto spune că mă poţi ajuta să o găsesc pe ucigaşă. Dacă e adevărat, atunci îmi poţi fi de folos. Dacă nu, la fel de uşor aş putea să te transform în îngrăşământ, laolaltă cu bălegarul zilnic. Stăpânul tău insistă că poţi fi de ajutor, deşi nu-mi dau seama exact cum.

Hiroko se uită înspre fabricile ei, din depărtare.

— Cred că ai rănit-o, şopteşte Jaidee.

— Şi sentimentele lor sunt cu mult mai reale decât sufletele lor?

Kanya se apleacă peste cârmă, ghidând schiful spre doc. Mai sunt încă atâtea de făcut.

— Îşi va căuta un nou stăpân, spune Hiroko brusc.

Kanya se întoarce, mirată.

— Ce vrei să spui?

— Şi-a pierdut stăpânul japonez. Şi acum l-a pierdut şi pe cel care deţinea barul unde lucra.

— L-a omorât, nu l-a pierdut.

Hiroko ridică din umeri.

— E acelaşi lucru. Şi-a pierdut stăpânul. Trebuie să-şi găsească altul.

— Cum de eşti atât de sigură?

Hiroko o priveşte cu răceală.

— E în genele noastre. Căutăm să ne supunem. Avem nevoie de alţii să ne ghideze. E o necesitate. Cum e apa pentru peşti. Obedienţa e apa în care înotăm noi. Yashimoto-sama are dreptate. Suntem mai japonezi decât japonezii. Trebuie să servim într-o ierarhie. Şi modificata are nevoie acum de un stăpân.

— Şi dacă e diferită de ceilalţi? Dacă nu va face asta?

— O va face. Nu are de ales.

— La fel ca şi tine.

Ochii negri ai lui Hiroko se aţintesc iar asupra Kanyei.

— Exact.

Oare vede o licărire de mânie şi de disperare în ochii aceia? Sau e doar ceva ce-şi imaginează Kanya? Ceva ce ea crede că zace ascuns în fiinţa modificatei, o caracteristică antropomorfă a acestei creaturi care nu e şi nu va fi niciodată umană? Un puzzle simpatic. Kanya îşi îndreaptă atenţia spre apă, în căutarea altor ambarcaţiuni cu care va trebui să lupte pentru spaţiul gol de andocare. Se încruntă.

— Nu am mai văzut bărcile astea până acum.

Hiroko se uită în sus la ea.

— Supravegheaţi apele cu atâta atenţie?

Kanya clatină din cap.

— Când am fost încorporată, obişnuiam să vin la docuri. Făceam razii, verificam importurile. Ieşeau bani buni, spune ea cercetând bărcile. Astea sunt construite pentru încărcături masive. Nu pentru orez. Nu le-am mai vă…

Vocea i se stinge treptat şi inima îi tresare, urmărind ambarcaţiunile care se leagănă pe valuri, ca nişte fiare

enorme şi întunecate, implacabile.

— Ce e? întreabă Hiroko.

— Nu sunt bărci cu arcuri cinetice.

— Nu?

Kanya trage de cârmă, şi briza deltei râului zgâlţâie micuţa barcă, trăgându-se din calea unei ambarcaţiuni care se îndrepta spre ele.

— E militară. Toate sunt.

CAPITOLUL 38

Anderson de-abia poate respira cu sacul pe faţă. Întunericul e atotcuprinzător şi fierbinte de la respiraţia lui şi de la teama pe care încearcă să şi-o stăpânească. Nimeni nu i-a explicat de ce i-a fost pus un sac pe cap şi a fost scos în grabă din apartament. Carlyle se trezise şi a încercat să protesteze, dar una dintre Pantere îi retezase urechea cu patul armei, lăsând sângele să curgă, şi amândoi deveniseră tăcuţi şi îi lăsaseră să le pună sacii pe cap. O oră mai târziu, au fost ridicaţi în picioare şi mânaţi afară, la un soi de vehicul care huruia şi scotea aburi. E armata, presupusese Anderson, în timp ce era împins înăuntru.

Degetul rupt îi atârnă fără vlagă la spate. Dacă îşi flexează mâna, durerea devine de nesuportat. Încearcă să respire uşor şi controlat sub sac, înăbuşindu-şi teama şi speculaţiile care-i trec prin minte. Pânza prăfuită şi închisă îl face să tuşească, şi atunci coastele îl dor şi simte junghiuri ascuţite de durere. Respiră superficial.

Au de gând să-l execute ca să dea un exemplu?

Nu a auzit vocea lui Akkarat de ceva vreme. Nu a auzit aproape nimic, de fapt. Vrea să-i spună ceva în şoaptă lui Carlyle, să-şi dea seama dacă sunt în aceeaşi încăpere, dar nu vrea să fie lovit din nou dacă se dovedeşte că este păzit.

Când au fost scoşi din maşină şi târâţi într-o altă clădire, nici măcar nu ştia dacă tovarăşul lui era şi el acolo. Pe urmă erau în lift şi coborau într-un fel de buncăr, presupunea Anderson, dar e mult prea cald în locul în care l-au lovit şi l-au lăsat să stea jos. Aerul e sufocant. Îl mănâncă faţa din cauza pânzei. Din tot ce şi-ar putea dori acum, vrea doar să se scarpine pe nas, acolo unde se adună transpiraţia şi umezeşte pânza, iritându-l. Încearcă să-şi mişte faţa, să-şi dezlipească pânza de nas şi de gură. Dacă ar putea să ia o gură de aer curat…

O uşă se deschide. Paşi. Anderson îngheaţă. Aude voci înăbuşite deasupra sa. Deodată, cineva îl apucă şi îl smuceşte, ridicându-l în picioare. Îl înghiontesc în coastele

rupte şi el îşi pierde respiraţia. Mâinile îl trag după ele, ghidându-l printr-o serie de opriri şi ocolişuri. O briză îi atinge uşor braţele, aer curat şi rece, ca venind de la un ventilator. Simte mirosul mării. Voci care mormăie în thailandeză în jurul lui. Paşi. Oameni mişcându-se. Are impresia că e condus pe un coridor. Voci de thailandezi sosesc constant şi apoi pleacă. Când se împiedică, temnicerii lui îl smucesc în picioare şi îl împing mai departe.

Într-un final, se opresc. Aerul e mai curat aici. Simte adierea unor sisteme de circulaţie, aude zăngănitul pedalelor unui mecanism şi hârâitul roţilor volante. E într-un fel de centru de procesare. Torţionarii îl obligă să stea drept în picioare. Se întreabă dacă aşa îl vor executa. Dacă va muri fără să mai vadă lumina zilei.

Modificata. Fata aia nenorocită. Îşi aminteşte cum a zburat de pe balcon, plonjând în întuneric. Nu arătase ca un act de suicidal. Pe măsură ce analizează acel moment, e tot mai convins că expresia de pe chipul ei fusese una de încredere de nestrămutat. Chiar l-a omorât pe protectorul reginei? Dar dacă ea e ucigaşa, de ce îi era atât de frică? Nu are nicio logică. Şi acum totul s-a dus naibii. Hristoase, ce-l mai mănâncă nasul. Strănută, trage în piept aerul cald şi prăfuit din sac şi începe să tuşească din nou.

Trupul i se îndoaie de spate şi tuşeşte, în timp ce coastele îi urlă de durere.

Sacul este îndepărtat.

Anderson începe să clipească atunci când lumina puternică îi intră în ochi. Respiră adânc, trăgând aerul proaspăt şi din belşug în piept. Încet, se ridică în picioare. E o cameră mare, plină de bărbaţi şi femei în uniforme ale armatei. Calculatoare acţionate cu pedală. Tamburi cu arc cinetic. Chiar şi un monitor de perete cu leduri pe care se vede oraşul, de parcă s-ar afla într-un centru de procesare AgriGen.

Şi priveliştea. Nu se înşelase, nu l-au dus în subteran. Era la înălţime. Deasupra oraşului. Anderson se adună şi încearcă să se orienteze. Sunt într-un turn, undeva, un vechi turn de Expansiune. Prin ferestrele deschise larg

poate vedea întregul oraş, dintr-o parte în cealaltă. Apusul de soare poleieşte clădirile şi atmosfera cu un roşu întunecat. Carlyle e şi el acolo, năucit.

— O, Doamne, amândoi mirosiţi îngrozitor.

E Akkarat, care stă lângă ei. Le zâmbeşte, amuzat şi viclean în acelaşi timp. Se spune că thailandezii au treisprezece moduri diferite de a zâmbi. Anderson se întreabă la care dintre ele se uită acum.

— Trebuie să vă facem un duş, spune Akkarat.

Anderson deschide gura să spună ceva, dar un alt acces de tuse îl sufocă. Trage aer în piept, încercând să-şi liniştească plămânii, dar continuă să tuşească. Simte cum cătuşele îi freacă carnea de la încheieturi în timp ce tot trupul i se scutură. Coastele sunt o sursă enormă de durere. Carlyle nu spune nimic. Fruntea îi este plină de sânge. Anderson nu-şi poate da seama dacă s-a luptat cu oamenii care l-au capturat sau dacă a fost torturat.

— Daţi-i un pahar cu apă, spune ministrul.

Gărzile lui Akkarat îl izbesc de un perete şi îl împing în jos, ca să se poată aşeza. De data asta, de abia poate evita să nu se lovească la degetul rupt. Îi este adusă apă. Unul dintre oameni ridică paharul la buzele lui Anderson şi îl lasă să bea. Apă rece. Anderson înghite, de-a dreptul recunoscător. Tusea i se mai potoleşte. Se forţează să-l privească pe Akkarat.

— Mulţumesc.

— Da, mă rog. Se pare că avem o problemă, spune el. Povestea ta se verifică până la urmă. Modificata e pe cont propriu, se pare. Se lasă în genunchi, alături de Anderson. Am fost cu toţii victimele unui ghinion general. În armată se spune că un plan bun poate fi aplicat cel mult cinci minute în lupta reală. După aceea, depinde de general, de cât de mult îi zâmbesc soarta şi spiritele. Un ghinion, asta e. Şi acum, desigur, am şi mai multe probleme la care trebuie să mă adaptez. Face un semn cu capul spre Carlyle. Voi doi sunteţi desigur furioşi pentru felul în care aţi fost trataţi. Mi-aş putea cere scuze, dar nu cred că va fi de ajuns.

Faţa lui Anderson este impasibilă în timp ce îl priveşte în

ochi pe Akkarat.
— Dacă ne faci rău, vei plăti pentru asta.
— AgriGen ne va pedepsi, încuviinţează Akkarat. Da, asta ar putea fi o problemă. Dar AgriGen a fost întotdeauna împotriva noastră, până la urmă.
— Dezleagă-mă şi vom uita de toată treaba asta.
— Îmi ceri să am încredere în tine. Mă tem că n-ar fi prea înţelept din partea mea.
— Revoluţiile sunt aspre. Nu-ţi port pică. Anderson rânjeşte, feroce, dorindu-şi ca Akkarat să-l creadă. Nu îţi face griji. Noi încă mai luptăm pentru aceeaşi cauză. Nu s-a întâmplat nimic ce nu poate fi îndreptat.
Ministrul îşi mângâie creştetul, gânditor. Anderson se întreabă dacă nu cumva va primi un cuţit între coaste. Surprinzător, Akkarat surâde.
— Eşti un om puternic.
Anderson se luptă cu un licărit de speranţă.
— Doar practic. Avem încă aceleaşi interese. Nimeni nu are de câştigat dacă suntem morţi. Toată treaba asta e doar o mică neînţelegere pe care o putem clarifica.
Akkarat se gândeşte câteva clipe. Se întoarce apoi spre unul din oamenii lui şi cere un cuţit. Anderson îţi ţine respiraţia în timp ce lama se apropie de el, dar simte cum legăturile îi sunt tăiate şi e eliberat. Braţele amorţite încep să îl furnice. Le mişcă cu grijă. Parcă sunt nişte butuci. Începe să simtă împunsături ca de ac.
— Hristoase!
— Va dura ceva până când se va restabili circulaţia. Poţi să te consideri norocos că am fost atât de blânzi cu tine.
Akkarat observă cum Anderson îşi leagănă mâna rănită. Zâmbeşte ruşinat, parcă cerându-şi scuze. Cheamă un doctor înainte de a se întoarce spre Carlyle.
— Ce e aici? întreabă Anderson.
— Un centru de comandă de urgenţă. Când a devenit clar că şi cămăşile albe sunt implicate, am mutat întreaga operaţiune aici, din motive de securitate. Akkarat face un semn către tamburii cu arc cinetic. Avem echipe de megodonţi la subsol care produc energie. Şi nimeni nu

trebuie să ştie că am echipat clădirea asta.

— Habar n-aveam că ai pregătit aşa ceva.

— Suntem parteneri, nu amanţi, surâde Akkarat. Nu toată lumea trebuie să-mi cunoască secretele.

— Aţi prins-o pe modificată?

— E doar o chestiune de timp. Semnalmentele ei sunt afişate prin tot oraşul. Krung Thepul nu-i va permite să supravieţuiască printre noi. Una e să mituieşti câteva cămăşi albe şi alta să ataci palatul.

Anderson se gândeşte la Emiko, ghemuită de frică.

— Încă nu-mi vine să cred că o modificată a putut face aşa ceva.

Akkarat îl priveşte.

— Întreaga poveste e confirmată de martori, în primul rând, şi de japonezii care au construit-o pe modificată, în al doilea rând. E o ucigaşă. O vom găsi şi o vom executa ca pe vremuri şi vom termina cu ea. Iar japonezii vor fi obligaţi să plătească daune inimaginabile pentru neglijenţa de care au dat dovadă. În această chestiune, cămăşile albe sunt de acord cu mine.

Carlyle e dezlegat şi el. Akkarat e chemat de un ofiţer de armată. Carlyle îşi trage pânza de pe faţă.

— Prieteni din nou?

Anderson ridică din umeri, urmărind vânzoleala din jurul lor.

— Cât de prieteni putem fi în timpul unei revoluţii.

— Cum eşti?

Anderson se bate uşor pe piept.

— Coaste rupte. Face un semn cu capul spre doctorul care îi pune degetul într-o atelă. Un deget rupt. Cred că maxilarul e în ordine. Ridică din umeri. Tu?

— Mai bine decât tine. Cred că mi-am luxat umărul. Asta pentru că nu eu am prezentat-o pe modificată.

Anderson tuşeşte şi se zguduie din tot corpul.

— Da, păi, ce să zic, norocosul de tine.

Unul dintre ofiţeri învârte o staţie radio, şi roata angrenajului scoate un clinchet. Akkarat preia apelul.

— Da?

Încuviinţează, vorbind în thailandeză.

Anderson prinde doar câteva cuvinte, dar ochii lui Carlyle se măresc, ascultându-l.

— Preiau staţiile radio, şopteşte el.

— Ce?

Anderson se adună şi se ridică în picioare, cutremurându-se, împingându-l deoparte pe doctorul care încă îi bandaja mâna. Gărzile lui Akkarat sar în faţa lui, blocându-i accesul spre ministru. Anderson strigă peste ei, în timp ce-l împing spre perete.

— Începe? Acum?

Akkarat îşi ridică privirea, termină convorbirea calm şi îi dă receptorul ofiţerului de comunicaţii. Bărbatul care încărca telefonul se aşază, aşteptând următorul apel. Bâzâitul volantului se stinge încet.

— Asasinarea lui Somdet Chaopraya a atras multă ostilitate asupra cămăşilor albe. Oamenii protestează în faţa sediului Ministerului Mediului. Până şi Sindicatul Megodonţilor s-a implicat. Eşecurile ministerului i-au înfuriat pe oameni. Am decis să profităm de asta.

— Dar nu ne-am organizat încă, protestează Anderson. Detaşamentele tale sunt încă în nord-estul ţării. Echipele mele de comando nu vor debarca decât peste o săptămână.

Akkarat ridică din umeri şi surâde.

— O revoluţie e o treabă dezordonată. E mai bine să profităm de prilejul favorabil pe care îl avem acum. Dar, cred că vei fi plăcut surprins.

Se întoarce spre telefonul acţionat manual. Zumzetul constant al angrenajului răsună în toată încăperea, în timp ce Akkarat le dă ordine oamenilor săi.

Anderson stă în spatele ministrului şi îl priveşte. Acest bărbat, atât de slugarnic în prezenţa lui Somdet Chaopraya, e acum la comanda întregii operaţiuni. Dă ordine cu un ton calm. Din când în când telefonul bâzâie.

— E o nebunie ce se întâmplă, şopteşte Carlyle. Noi mai suntem implicaţi sau nu?

— E greu de spus.

Akkarat îi priveşte în treacăt, pare pe punctul de a zice ceva, dar se opreşte şi ciuleşte urechile.

— Ascultaţi, spune el.

Vocea îi devine reverenţioasă. Zarva cuprinde oraşul. Prin ferestrele de la centrul de comandă, o lumină pâlpâie scurt, ca un fulger în timpul furtunii. Akkarat zâmbeşte.

— A început.

CAPITOLUL 39

Kanya dă buzna în biroul în care o aştepta Pai.

— Unde sunt oamenii? întreabă ea, gâfâind.

— Au fost adunaţi în formaţie în faţa locuinţelor de nefamilişti.

Pai ridică din umeri.

— Ne întorceam din sat când am auzit că lucrurile au luat-o…

— Sunt încă acolo?

— Poate unii din ei. Am auzit că Akkarat şi Pracha vor negocia.

— Nu! scutură ea din cap. Du-te după ei, acum. Caută grăbită prin cameră, adunând încărcătoare de rezervă pentru armele cu arc.

— Adună-i în formaţie şi dă-le arme. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Pai se holbează la Hiroko.

— Asta e modificata?

— Nu-ţi face griji în legătură cu ea. Ştii unde e generalul Pracha?

El ridică din umeri.

— Am auzit că a făcut o inspecţie pe ziduri după care trebuia să vorbească cu Sindicatul Megodonţilor despre proteste…

Kanya face o grimasă.

— Adună-i pe oameni. Nu mai putem aştepta.

— Ai înnebunit…

O explozie cutremură pământul. Afară, copacii pârâie şi se prăbuşesc la pământ. Pai sare în picioare, şocat. Fuge spre fereastră şi se uită afară. O alarmă începe să urle.

— E Ministerul Comerţului, spune Kanya. Au venit deja.

Îşi ia arma cu arc. Hiroko e nefiresc de calmă. Stă cu urechile ciulite ca un câine, ascultând. Se răsuceşte încet, concentrată, se apleacă uşor, anticipând ceva. O altă serie de explozii zguduie complexul. Clădirea se cutremură. Varul cade de pe tavan.

Kanya iese în fugă din birou. Alte cămăşi albe o urmează, acei câţiva care erau în tura de noapte sau care n-au fost trimişi încă să patruleze şi să asigure ordinea pe docuri şi la platformele de ancorare. Căpitanul ţâşneşte pe coridor, urmat îndeaproape de Pai şi de Hiroko, şi iese afară, pregătită de atac.

Parfumul de iasomie înflorită umple noaptea, dulce şi puternic, amestecat cu un miros pe care Kanya nu l-a mai simţit de când convoaie militare treceau pe Podul Prieteniei, peste Mekong, spre insurgenţii din Vietnam…

Un tanc se izbeşte de zidurile exterioare.

E un monstru de metal, înalt cât doi oameni, împestriţat cu motive de camuflaj, împrăştiind fum. Trage cu tunul, gura ţevii fulgerând, şi maşinăria se ridică pe şenile. Zidărie şi marmură cad pe Kanya. Ea plonjează într-o parte, la adăpost. În spatele tancului, megodonţi de război se îngrămădesc pe culoar. Colţii lor strălucesc în întuneric, iar călăreţii sunt îmbrăcaţi în negru. În lumina slabă, câteva cămăşi albe ies să apere complexul, nişte stafii străvezii, uşor de ţintit. De pe spinarea fiarelor se aud zumzăitul armelor cu arc de mare capacitate şi apoi vibraţiile discurilor care şfichiuiesc aerul în jurul ei. Bucăţi de beton pică de pe clădire. Obrazul Kanyei e crestat şi se trezeşte întinsă pe jos, îngropată sub greutatea lui Hiroko care o trântise la pământ, în timp ce mai multe discuri ciopârţesc aerul şi se lovesc de peretele din spatele ei.

Încă o explozie. Zgomotul puternic îi bubuie în urechi. Îşi dă seama că scânceşte. Sunetele devin distante şi Kanya tremură de frică.

Tancul e în mijlocul curţii, cu motorul huruind, şi se roteşte. Mai mulţi megodonţi pătrund înăuntru, împiedicându-se de valul de trupe de comando care încearcă să intre prin spărtură. Kanya e prea departe pentru a desluşi care dintre generali s-a decis să-l trădeze pe Pracha. Din loc în loc, arme trag de la nivelul superior al clădirii ministerului. Vaiete şi strigăte răsună, oamenii ai ministerului care mor. Kanya îşi scoate pistolul şi ţinteşte. În spatele ei, un funcţionar de la arhive e spintecat de un

disc. Căpitanul strânge arma în mână şi trage. Nu-şi dă seama dacă e unul de-ai ei sau nu. Trage din nou. Îl vede căzând. Mulţimea de soldaţi care se îndreaptă spre ea e ca un tsunami. Jaidee apare lângă ea.

— Cum rămâne cu oamenii tăi? întreabă el. Ai de gând să te vinzi atât de uşor şi să-i ignori pe băieţii aceia care se bazează pe tine?

Kanya trage din nou. Abia mai vede. Plânge. Curtea e plină de oameni, de detaşamente care merg aplecate, evitând focul de acoperire.

— Vă rog, căpitane Kanya, imploră Hiroko. Trebuie să fugim.

— Du-te, o grăbeşte Jaidee. E prea târziu să mai lupţi acum.

Kanya îşi ia degetul de pe trăgaci. Discurile ţăcăne în jurul ei. Se rostogoleşte şi merge în patru labe spre uşă, sărind înăuntru, unde e relativ în siguranţă. Mai multe obuze lovesc clădirea care se clatină. Kanya se întreabă dacă se va prăbuşi înainte ca ea să ajungă pe partea cealaltă.

Amintiri din copilărie o copleşesc, în timp ce sare peste trupuri însângerate, urmându-i pe Hiroko şi pe Pai. Imagini de groază, de nimicire, ale tancurilor pe cărbuni ale căror motoare bubuiau, trecând prin sate, în coloane lungi, înaintând cu zgomot pe ce mai rămăsese din drumurile pavate ale provinciilor, înainte să sape prin lanurile de orez, distrugându-le. Tancuri care se îndreptau în viteză spre Mekong, cu şenilele sfâşiind pământul, grăbindu-se în apărarea regatului din calea primelor invazii surprinzătoare ale vietnamezilor. Lăsau fum negru, învolburat, în urma lor, în timp ce se îndreptau spre graniţa pe care trebuiau să o apere. Şi acum monştrii sunt aici.

Kanya iese din clădire pe cealaltă parte, direct într-o furtună de foc. Copacii ard. Au aruncat cu un fel de napalm. Nori de fum plutesc în jurul ei. Un alt tanc sparge o poartă în depărtare, mişcându-se mai repede decât ar fi capabil un megodont. Kanya nu înţelege cum de se mişcă atât de repede, ca nişte tigri care îşi urmăresc prada. Oamenii trag

cu armele cu arc, dar nu pot face nimic împotriva obuzelor de fier ale tancurilor, nu sunt pregătiţi pentru război. Discuri argintii zvâcnesc peste tot, ricoşând şi ciopârţind. Cămăşile albe încearcă să-şi găsească un adăpost, dar nu au unde să se ascundă. Flori roşietice pe alb. Bărbaţi despicaţi în două de explozii. Mai multe tancuri pătrund prin spărturi.

— Cine sunt? urlă Pai.

Kanya scutură din cap, prostită. Divizia armată distruge copacii de pe complexul Ministerului Mediului. Şi mai multe trupe pătrund înăuntru.

— Pesemne că sunt din nord-est. Akkarat şi-a aruncat pionii în luptă. Pracha a fost trădat.

Kanya îl zgâlţâie pe Pai şi îi face semn înspre o ridicătură din umbra copacilor care au scăpat nearşi, acolo unde templul lui Phra Seub s-ar putea să fie încă în picioare. Poate că există o cale de scăpare, până la urmă. Pai se holbează înspre templu, dar nu face nicio mişcare. Căpitanul îl scutură şi pornesc toţi în fugă. O ploaie de frunze de cocos şi un ropot de bucăţi de şrapnel cad în jurul lor. Aerul e plin de urletele bărbaţilor şi femeilor care sunt ucişi de maşinăria militară bine unsă.

— Şi acum încotro? întreabă Pai.

Kanya nu are un răspuns pentru el. Se lasă în jos, plină de aşchii de lemn, şi plonjează, la adăpostul parţial oferit de un palmier ars care se prăbuşise. Jaidee cade lângă ea, rânjind, fără niciun strop de transpiraţie pe corp. Se uită atent în jur peste buştean şi apoi o priveşte pe Kanya.

— Deci, pentru cine vei lupta acum, căpitane Kanya?

CAPITOLUL 40

Apariţia tancului îi ia prin surprindere pe toţi. Mergeau pe stradă în ricşe-bicicletă, când au auzit un huruit sălbatic şi un tanc a apărut în intersecţia din faţa lor. Maşinăria are un megafon, din care se auzise ceva, poate un avertisment, după care turela se întoarce înspre ei.

— Ascundeţi-vă! strigă Hock Seng şi toţi sar de pe biciclete.

Ţeava tunului duduie. Bătrânul e aruncat pe jos. Faţada unei clădiri se prăbuşeşte, acoperindu-i cu moloz. Nori de praf gri se adună în jurul lui. Hock Seng tuşeşte, încearcă să se ridice şi să se târască mai departe, dar aude ţăcănitul unei arme şi se întinde la pământ. Nu vede nimic din cauza prafului. Câteva arme de mici dimensiuni răspund exploziei iniţiale, dintr-o clădire mică din apropiere, şi tancul trage din nou. Fumul se mai dispersează.

De pe o alee, Chan Zâmbăreţul îi face semn lui Hock Seng. Părul îi e gri, pudrat, şi faţa îi e acoperită de praf. I se mişcă gura, dar nu iese niciun sunet. Bătrânul îl smuceşte pe Pak Eng şi fug în grabă spre un loc mai sigur. Trapa tancului se deschide şi prin ea apare un artilerist blindat, care trage cu o armă cu arc. Pak Eng se prăbuşeşte, cu pieptul plin de sânge. Peter Kuok se fereşte de foc şi se ascunde pe o alee, şi Hock Seng îl vede cu coada ochiului cum fuge. Chinezul se întinde pe jos şi se târăşte prin moloz. Tancul trage încă o salvă, legănându-se pe şenile din cauza reculului. Din ce în ce mai multe arme mici trag de undeva din josul străzii. Soldatul din turelă se prăbuşeşte, mort. Puşca lui alunecă pe stradă. Tancul continuă să se rotească pe şenile, ţăcănind. Gunoi şi foi de zvonuri zboară în jurul lui. Se înclină înspre Hock Seng şi accelerează. Bătrânul se aruncă într-o parte şi tancul trece cu zgomot pe lângă el, acoperindu-l cu moloz.

Chan Zâmbăreţul se holbează la vehiculul care se retrage. Spune ceva, dar urechile lui Hock Seng încă ţiuie. Îi face semn din nou bătrânului să vină lângă el. Acesta se

clatină, se ridică în picioare şi se împleticeşte spre siguranţa oferită de *soi.* Chan Zâmbăreţul îşi face mâinile căuş în jurul urechilor lui Hock Seng. Urletul lui e o şoaptă.

— E incredibil de rapid! Mai rapid decât un megodont!

Hock Seng aprobă, tremurând. A apărut de nicăieri. O maşinărie mai rapidă decât orice altceva văzuse. Tehnologie din vechea Expansiune. Bărbaţii care-l conduceau păreau de-a dreptul nebuni. Hock Seng se uită în jur la tencuiala căzută.

— Nu înţeleg ce căutau aici. Nu era nimic de apărat, spune el.

Brusc, Chan Zâmbăreţul începe să râdă. Cuvintele lui îndepărtate trec de ţiuitul din timpanele lui Hock Seng.

— Poate s-au rătăcit!

Amândoi încep să râdă şi Hock Seng devine aproape isteric, uşurat că a scăpat. Stau amândoi pe jos, pe alee, odihnindu-se şi încercând să-şi recapete răsuflarea, chicotind. Încetul cu încetul, bătrânului îi revine auzul.

— E mai rău decât cu Bentiţele Verzi, spune Chan Zâmbăreţul, privind strada distrusă. Cel puţin cu ei era o chestiune personală, se strâmbă el. Puteai să lupţi împotriva lor. Ăştia sunt prea rapizi. Şi prea nebuni. Sunt *fengle* toţi.

Hock Seng pare dispus să-i dea dreptate.

— Totuşi, morţii sunt morţi. N-aş vrea să dau nas în nas cu nici unul dintre ei.

— Va trebui să fim mai atenţi, spune Chan Zâmbăreţul, făcând un semn cu capul spre trupul lui Pak Eng. Ce facem cu el?

— Vrei să-l cărăm înapoi la turnuri? întreabă Hock Seng, pe un ton ascuţit.

Chan clatină din cap, strâmbându-se. Se aude bubuitul unei alte explozii. După zgomot, e doar la câteva străzi depărtare. Hock Seng se uită în sus.

— Crezi că e tot tancul ăla?

— Eu zic să nu aşteptăm să aflăm.

Pornesc amândoi în jos pe stradă, ţinându-se aproape de uşi. Câţiva oameni au ieşit afară şi se uită în direcţia

exploziilor asurzitoare. Încearcă să-şi dea seama de unde vin toate zgomotele acelea, ce se întâmplă. Hock Seng îşi aduce aminte cum stătea şi el pe stradă, cu ani în urmă, în briza care mirosea a mare şi a muson, în ziua în care Bentiţele Verzi au început să-i cureţe. Şi atunci, ca şi acum, oamenii se uitau în sus ca nişte porumbei, cu urechile ciulite spre zgomotul pe care-l face un măcel, şi deveneau brusc conştienţi că erau în pericol.

În faţă se aude inconfundabilul ţăcănit al armelor cu arc. Hock Seng îi face un semn lui Chan şi cotesc spre o altă alee. E prea bătrân pentru aşa ceva. Ar trebui să stea culcat pe o canapea acum, fumând un bol de opiu în timp ce o a cincea soţie i-ar masa gleznele. În spatele lor, oamenii încă se adună pe străzi, privind în depărtare, de unde se aude larma unor încăierări. Thailandezii nu ştiu ce să facă. Nu încă. Nu au experienţă când vine vorba de un măcel adevărat. Reflexele lor nu îi ajută. Hock Seng se îndreaptă spre o clădire abandonată.

— Unde te duci? întreabă Chan Zâmbăreţul.

— Vreau să văd. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Urcă scările, două, trei, patru rânduri. Gâfâie. Cinci.

Şase. Apoi iese pe un coridor. Uşi rupte, o căldură înăbuşitoare şi duhoare de excremente. O altă explozie se aude în depărtare. Prin ferestrele deschise se vede o dâră de foc traversând cerul întunecat, în timp ce o altă bubuitură se aude în depărtare. Pe străzi se aud pocniturile armelor cu arc, ca nişte artificii, de parcă oraşul ar fi în toiul Festivalului Primăverii. Coloane de fum se ridică din mai multe locuri. Arată ca nişte *naga* încolăciţi, întunecaţi pe fundalul soarelui care apune. Platformele de ancorare, ecluzele maritime, districtul industrial… Ministerul Mediului…

Chan Zâmbăreţul îl prinde pe Hock Seng de umăr şi îi arată ceva.

Bătrânul îşi trage răsuflarea. Mahalaua Yaowarat e cuprinsă de flăcări, cocioabele WeatherAll explodând într-o mare de flăcări. *Wode tian.* Chan Zâmbăreţul murmură ceva.

— Nu ne vom mai întoarce acolo.

Hock Seng rămâne cu privirea fixată pe mahalaua care fusese casa lui şi care acum ardea, priveşte cum focul îi cuprinde banii şi giuvaierele. Soarta e capricioasă. Bătrânul râde, epuizat.

— Şi tu credeai că nu sunt norocos. Am fi fost fripţi ca nişte porci dacă rămâneam acolo.

Chan Zâmbăreţul se înclină ironic în faţa lui.

— Îl voi urma pe capul celor Trei Prosperităţi până în cele nouă cercuri ale iadului. Face o pauză. Şi acum ce facem?

— Facem ce a făcut şi Thanon Rama al XII-lea, îi explică Hock Seng. Şi după aceea…

Nu vede proiectilul venind. E prea rapid pentru ochii oamenilor. Poate un modificat militar l-ar fi observat, dar el şi Chan sunt luaţi prin surprindere şi cad la pământ din cauza undei de şoc. O clădire de pe cealaltă parte a străzii se prăbuşeşte.

— Las-o naibii!

Chan îl apucă pe Hock Seng şi îl trage spre scări, unde sunt în siguranţă.

— Nu am de gând să-mi pierd capul pentru priveliştea ta.

Dintr-odată prevăzători, cei doi se furişează pe aleile care sunt cuprinse de întuneric, îndreptându-se spre districtul industrial. Străzile sunt aproape pustii, pe măsură ce thailandezii îşi dau seama că nu sunt în siguranţă afară.

— Ce e acolo? şopteşte Chan.

Hock Seng mijeşte ochii, încercând să vadă prin beznă. Trei oameni stau ghemuiţi în jurul unui radio cu bobină. Unul dintre ei ţine antena deasupra capului, încercând să prindă ceva. Hock Seng încetineşte, apoi îl îndeamnă pe Chan Zâmbăreţul să treacă strada spre ei.

— Ce veşti?

Hock Seng respiră cu greutate.

— Ai văzut când a picat proiectilul ăla? întreabă unul dintre ei şi se uită în sus la el. Carnete galbene, murmură el.

Însoţitorii lui observă maceta lui Chan şi schimbă câteva priviri între ei, zâmbesc agitaţi şi încep să se îndepărteze.

Hock Seng face o plecăciune stângace.

— Vrem doar să aflăm ce s-a mai întâmplat.

Unul dintre ei scuipă nucă de betel, încă privindu-i neîncrezător, dar spune:

— Vorbeşte Akkarat.

Le face semn să asculte. Prietenii lui ridică antena, încercând să prindă o frecvenţă.

— … rămâneţi înăuntru. Nu ieşiţi din case. Generalul Pracha şi cămăşile lui albe au încercat să o detroneze pe regină. E de datoria noastră să apărăm regatul de…

Vocea lui cârâie şi bărbatul începe să umble la butoanele de recepţie. Unul dintre tovarăşii lui clatină din cap.

— Sunt numai minciuni, spune el.

Cel care încerca să prindă o frecvenţă murmură, nefiind de acord cu el.

— Dar Somdet Chaopraya…

— Akkarat l-ar ucide şi pe Rama dacă ar avea ceva de câştigat din asta.

Prietenii lui lasă antena jos. Radioul pârâie şi transmisia se pierde în timp ce el vorbeşte.

— Ieri a intrat o cămaşă albă în magazinul meu şi a vrut s-o ia pe fiică-mea cu el acasă. Un dar de bună-credinţă, l-a numit el. Sunt cu toţii nişte reptile care ne controlează. Să fii puţin corupt e una, dar aceşti *heeya* ar…

O altă explozie cutremură pământul. Se răsucesc cu toţii, thailandezi şi carnete galbene, încercând să-şi dea seama de unde venise zgomotul.

Suntem ca nişte maimuţe care încearcă să înţeleagă ce se întâmplă într-o junglă imensă.

Gândul acesta îl sperie pe Hock Seng. Ei încearcă să pună cap la cap indicii, dar nu reuşesc să-şi dea seama în ce context se află. Oricât de multe informaţii ar deţine, nu sunt niciodată suficiente. Pot doar să reacţioneze la evenimente pe măsură ce acestea se desfăşoară, şi să spere că vor avea noroc.

— Hai să mergem.

Thailandezii adună deja în grabă radioul şi fug să se ascundă în magazin. Când Hock Seng întoarce capul, strada

e pustie, ca şi cum acea scurtă conversaţie politică nici nu ar fi avut loc.

Luptele devin din ce în ce mai aprige pe măsură ce se apropie de districtul industrial. Oameni de la Ministerul Mediului şi de la armată sunt peste tot, luptând. Şi pentru fiecare detaşament de pe stradă, mai sunt şi voluntari, studenţi de la asociaţii, civili şi loialişti, mobilizaţi de facţiunile politice. Hock Seng se opreşte în pragul unei uşi, gâfâind, în timp ce peste tot răsună bubuituri de explozii şi foc de puşti.

— Nu-mi dau seama cine e cu cine, murmură Chan Zâmbăreţul, pe măsură ce un grup de studenţi înarmaţi cu macete şi purtând banderole galbene trec în fugă pe lângă ei, îndreptându-se spre un tanc care trage în vechiul turn al Expansiunii.

— Toţi poartă banderole galbene.

— Toată lumea vrea să-şi demonstreze devotamentul faţă de regină.

— Oare există cu adevărat o regină?

Hock Seng ridică din umeri. Discurile de la arma unui student ricoşează de pe învelişul blindat al tancului. Maşinăria e enormă. Bătrânul nu poate să nu fie impresionat de faptul că armata a adus atâtea tancuri în capitală. Probabil că marina şi amiralitatea le-au oferit asistenţă. Ceea ce înseamnă că Pracha şi cămăşile albe au rămas fără aliaţi.

— Sunt demenţi, cu toţii, mormăie Hock Seng. Nu mai are importanţă cine e cu cine.

Cercetează strada. Genunchiul îl deranjează, o veche rană care îl încetineşte.

— Dacă am putea face rost de nişte biciclete. Piciorul meu… se strâmbă el.

— Dacă ai fi pe o bicicletă, te-ar putea împuşca la fel de uşor ca pe o bătrână care stă pe prispă.

Hock Seng îşi freacă piciorul dureros.

— Oricum, sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Se aude o altă explozie şi cei doi sunt acoperiţi de bucăţele de moloz. Chan Zâmbăreţul îşi scutură părul plin

de tencuială şi de praf.

— Sper că a meritat să venim până aici.

— Acum ai fi ars de viu, în mahalale.

— E adevărat, încuviinţează Chan. Dar trebuie să ne grăbim. Nu vreau să ne mai forţăm norocul.

Trec prin intersecţii întunecate. Din ce în ce mai multe lupte. Zvonurile se împrăştie pe străzi: execuţii la Parlament, Ministerul Comerţului e în flăcări, studenţii de la Universitatea Thammasat au organizat un miting pentru regină. Şi un program la radio. Oamenii spun că e pe o frecvenţă nouă, în timp ce se adună ghemuiţi în jurul micuţului difuzor. Crainica pare agitată. Hock Seng se întreabă dacă are o armă aţintită spre ea. *Khun* Supawadi. Întotdeauna foarte apreciată. Şi prezentase tot timpul piese radiofonice interesante. Acum vocea îi tremură implorându-şi compatrioţii să rămână calmi, în timp ce străzile sunt pline de tancuri, supraveghind tot oraşul de la docuri la platformele de andocare. Câteva secunde mai târziu, în depărtare se aud bubuiturile unor explozii, sincronizându-se cu cele de la radio.

— E mai aproape de lupte decât suntem noi, spune Chan Zâmbăreţul.

— Asta e bine sau rău? se întreabă Hock Seng.

Chan se pregăteşte să-i dea un răspuns, dar răcnetul turbat al unui megodont îl întrerupe, urmat de scrâşnitul armelor cu arc. Toţi se întorc spre stradă.

— Nu sună bine.

— Ascundeţi-vă, spune Hock Seng.

— Prea târziu.

Un val de oameni se împrăştie pe stradă, fugind şi ţipând. Trei megodonţi cu platoşe pe ei trec bubuind. Capetele masive le atârnă, lovind în stânga şi-n dreapta, şi colţii de care au ataşate lame dinţate taie prin mulţimea de oameni care încearcă să fugă, retezându-i în două ca pe nişte portocale şi aruncându-i de la înălţime de parcă ar fi fost nişte frunze bătute de vânt.

De pe fiare se trage cu mitralierele. Şiroaie de discuri argintii ascuţite se revarsă peste grămada de gură-cască. În

mijlocul acestora se află şi cămăşi albe care trag şi ele cu arme cu arc şi cu carabine în timp ce fug, dar discurile lor nu au niciun efect asupra megodonţilor cu armuri. Ministerul Mediului nu este pregătit pentru un asemenea război. Muniţia ricoşează peste tot în jur ca o rafală de ploaie, în timp ce mitraliera ţăcăne. Oamenii se prăbuşesc la pământ, zvârcolindu-se în bălţi de sânge, urlând în agonie, iar animalele turbate îi calcă în picioare. Strada se umple de praf şi fum şi miros de mosc. Un bărbat e aruncat într-o parte de unul dintre megodonţi şi se izbeşte de Hock Seng. Un şuvoi de sânge îi ţâşneşte din gură, dar omul e deja mort.

Bătrânul chinez reuşeşte cu greu să iasă de sub cadavru. Din ce în ce mai mulţi oameni se adună în formaţie şi trag înspre megodonţi. Studenţi, presupune Hock Seng, poate chiar de la Thammasat, dar e imposibil să-ţi dai seama cui îi sunt loiali, şi el se întreabă dacă ştiu măcar împotriva cui luptă.

Megodonţii se răsucesc şi atacă. În jurul lui Hock Seng oamenii se îmbulzesc, încercând să fugă din calea lor. Bătrânul e presat de mulţimea care îl împinge. Nu poate să respire. Încearcă să ţipe, să-şi facă loc, dar sunt prea mulţi. Urlă. Greutatea oamenilor disperaţi îl apasă prea tare, lăsându-l fără aer. Un megodont se izbeşte de ei. Îşi ia avânt şi îi loveşte din nou, despicând ghemul uman cu colţii cu lame. Studenţii aruncă sticle cu ulei spre el şi apoi torţe aprinse, într-o morişcă de lumini şi foc…

O altă avalanşă de discuri se năpusteşte spre ei. Hock Seng se ghemuieşte în timp ce arme care scuipă discuri argintii se îndreaptă spre el. Un băiat îl priveşte înmărmurit, cu bentiţa galbenă alunecându-i pe faţa plină de sânge. Hock Seng simte o străfulgerare de durere în picior. Nu îşi poate da seama dacă a fost împuşcat sau dacă şi-a fracturat genunchiul. Urlă, frustrat şi speriat. Greutatea corpurilor îl împing în jos. Va muri. Strivit de o mare de cadavre. În ciuda tuturor încercărilor sale, nu a înţeles că războiul e o afacere cu dus şi întors. A crezut că se poate pregăti, în aroganţa lui. Cât de prost a putut să fie…

Tăcerea se aşterne brusc. Urechile îi ţiuie, dar nu se mai aud focuri de armă şi nici mugetele megodonţilor. Hock Seng ia o gură de aer, înfiorându-se, apăsat de greutatea corpurilor. În jur se disting doar gemete şi suspine.

— Ah Chan? strigă el.

Niciun răspuns.

Hock Seng se extrage de sub grămada de corpuri şi nu e singurul care încearcă să se îndepărteze de locul masacrului. Alţii îi îngrijesc pe răniţi. Bătrânul abia poate sta în picioare. Piciorul pulsează de durere şi e plin de sânge. Caută prin grămada de cadavre, încercând să-l găsească pe Chan Zâmbăreţul, dar nu-şi poate da seama dacă e acolo, pentru că e prea mult sânge, prea mulţi morţi, şi e prea întuneric.

Hock Seng îl strigă din nou, cercetând trupurile. În josul străzii, o lampă spartă cu metan luminează puternic, împroşcând gaz în jur. Bătrânul se gândeşte că ar putea exploda oricând, spărgând ţevile de metan din oraş, dar nu are destulă energie cât să-i pese.

Se holbează la cadavre. Majoritatea sunt studenţi, se pare. Copii teribilişti care încercaseră să lupte cu megodonţii. Proştii. Se străduieşte să îngroape amintirea propriilor copii, morţi, azvârliţi într-o grămadă similară. Masacrele din Malaysia scrise pe caldarâmul thailandez. Smulge o armă din mâinile unei cămăşi albe moarte şi verifică încărcătorul. Mai are doar câteva discuri, dar… O armează, adăugând un plus de energie. O bagă în buzunar. Copii care se joacă de-a războiul. Copii care nu merită să moară, dar sunt prea proşti ca să trăiască.

În depărtare, luptele sunt în toi, răspândindu-se spre alte străzi şi alte victime. Hock Seng şchioapătă în josul străzii. Sunt cadavre peste tot. Ajunge la o intersecţie şi şontâcăie pe cealaltă parte, prea obosit ca să se mai gândească la riscul de a fi lovit. Pe partea opusă un bărbat stă prăbuşit, rezemat de un perete, cu bicicleta lângă el. E plin de sânge.

Hock Seng ridică bicicleta.

— E a mea, spune bărbatul.

Hock Seng se opreşte şi îl priveşte pe bărbat. Acesta abia

îţi poate ţine ochii deschişi, şi totuşi se mai agaţă încă de normalitate, de ideea că o bicicletă aparţine cuiva. Hock Seng se întoarce şi coboară bicicleta de pe trotuar.

— E a mea, strigă necunoscutul.

Dar nu se ridică şi nici nu încearcă să-l oprească pe Hock Seng care se urcă pe bicicletă şi începe să pedaleze.

Dacă bărbatul mai protestează încă o dată, chinezul nu-l mai aude.

CAPITOLUL 41

— Credeam că nu începem operaţiunea decât peste două săptămâni, protestează Anderson. Nu e nimic stabilit încă.

— Planurile se mai schimbă. Ne-au folosit armele şi banii de care ai făcut rost, ridică din umeri Akkarat. Oricum, tranziţia nu ar fi deloc înlesnită de prezenţa trupelor de şoc *farang* în oraş. Se poate să ne fie de ajutor faptul că am grăbit totul.

Oraşul geme de explozii. Un foc de metan luminos şi verzui se îngălbeneşte pe măsură ce primeşte lemn de bambus uscat şi alte materiale. Akkarat cercetează focul şi le face un semn telefoniştilor. Ofiţerul încarcă staţia în timp ce ministrul vorbeşte încet, ordonând echipelor să se deplaseze în direcţia incendiului. Îi aruncă o privire scurtă lui Anderson, explicându-i:

— Dacă focul scapă de sub control, nu vom mai avea un oraş pe care să-l apărăm.

Anderson priveşte văpaia care se întinde, întrezăreşte palatul *chedi* şi templul lui Buddha de smarald.

— Focul ăla e lângă Coloana Oraşului.

— *Khap.* Nu putem lăsa Coloana să ardă. Ar fi un semn de rău augur pentru noul regim care se presupune că e puternic şi prevăzător.

Anderson se duce la balcon şi se apleacă peste balustradă. Mâna îi pulsează, deşi e bandajată, dar oricum se simte mai bine acum că un doctor militar i-a pus osul la loc. Faşa îmbibată cu morfină îi atenuează durerea.

Încă o dâră de foc marchează cerul, un proiectil care cade undeva în depărtare, în complexul Ministerului Mediului. E greu de crezut câţi oameni a adunat Akkarat pentru ascensiunea sa. Deţine mult mai multă putere decât lasă să se vadă. Anderson încearcă să pară nonşalant când îi pune următoarea întrebare.

— Presupun că operaţiunea care a fost declanşată mai devreme nu afectează termenii înţelegerii noastre.

— AgriGen va rămâne un partener preferenţial şi în

această nouă eră.

Anderson se relaxează auzind cuvintele liniştitoare ale lui Akkarat, dar următoarele lui cuvinte îl fac să tresară.

— Desigur, lucrurile s-au schimbat într-o oarecare măsură. Până la urmă, nu ai reuşit să-ţi îndeplineşti toate promisiunile.

Anderson îl priveşte aspru.

— Aveam un plan. Trupele promise sunt pe drum, aducând cu ele şi mai multe arme şi bani.

Akkarat zâmbeşte uşor.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt sigur că vom ajunge la o înţelegere.

— Încă vrem banca de seminţe.

Ministrul ridică din umeri.

— Înţeleg poziţia voastră.

— Şi nu uita că pompele de care veţi avea nevoie înainte de sezonul ploilor le are Carlyle.

Akkarat îi aruncă o căutătură piezişă lui Carlyle.

— Sunt sigur că putem face încă un aranjament.

— Nu!

Carlyle rânjeşte, privindu-l când pe Akkarat, când pe Anderson. Îşi ridică mâinile şi face un pas în spate.

— Înţelegeţi-vă voi. Eu nu mă bag în disputa asta.

— Exact, spune Akkarat şi se întoarce la planurile de bătălie.

Anderson îl priveşte, cu ochii mijiţi. Încă îl pot influenţa pe omul acesta. Pot garanta stocuri de seminţe de ultimă generaţie, fertile. Orez rezistent la rugină verzicantă pentru cel puţin o duzină de însămânţări. Se gândeşte cum să-l stimuleze pe Akkarat, cum să-l facă să-şi respecte cuvântul, dar morfina şi oboseala din ultimele douăzeci şi patru de ore l-au doborât.

Fumul de la unul din focuri pluteşte în jurul lor, făcându-i pe toţi să tuşească, înainte ca vântul să-şi schimbe direcţia. Mai multe proiectile şi obuze trasează dâre luminoase pe cer, urmate de bubuiturile distante ale exploziilor.

Carlyle se încruntă.

— Ce-a fost asta?

— Probabil compania Krut a armatei. Comandantul lor a refuzat să treacă de partea noastră. Mai mult ca sigur că bombardează platformele de andocare în numele lui Pracha, spune Akkarat. Cămăşile albe nu îşi pot permite să ne lase să ne reaprovizionăm. Vor distruge şi digurile dacă nu-i oprim.

— Dar atunci oraşul ar fi acoperit de ape.

— Şi ar fi vina noastră, se strâmbă Akkarat. În lovitura de stat de la 12 decembrie digurile au fost apărate cu greu. Când Pracha îşi va da seama că pierde, şi ar fi trebuit s-o facă până acum, cămăşile albe s-ar putea să încerce să preia controlul oraşului ca să ne forţeze să ne predăm. Ridică din umeri. E păcat că nu avem încă pompele alea cu cărbuni, Carlyle.

— Imediat ce schimbul de focuri încetează, îl voi contacta pe Kolkata şi îi voi cere să le livreze, spune Carlyle.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, răspunde Akkarat, zâmbind cu toţi dinţii.

Anderson încearcă să-şi şteargă încruntarea de pe chip. Nu agreează sporovăiala lor amicală. E ca şi cum captivitatea lor ar fi fost deja dată uitării şi Carlyle şi Akkarat sunt vechi prieteni dintr-odată. Nu-i place nici modul în care ministrul face deosebirea între interesele lui şi cele ale lui Carlyle.

Anderson priveşte în jur, încercând să-şi dea seama ce alte opţiuni mai are. Dacă ar fi ştiut unde se află banca de seminţe, ar putea da ordine unei echipe de comando să preia controlul asupra ei în toată confuzia creată de războiul acesta urban…

Urlete răsună de jos. Oamenii mişună pe străzi, cercetând distrugerile făcute, întrebându-se ce altceva le va mai aduce războiul. Anderson îi urmăreşte, curios spre ce se îndreaptă atenţia gloatei. Turnuri din vechea Expansiune zac întunecate, pe fundalul flăcărilor, cioburi de sticlă strălucesc voioase, reflectând văpăile din jur. De deasupra, într-un mod straniu, digurile par himerice. Doar un cerc de lumini cu gaz şi întunecime flămândă.

— Chiar pot să distrugă digurile? întreabă el.

Akkarat ridică din umeri.
— Au câteva puncte slabe. Voiam să postăm ofiţeri de marină din sud să le apere, dar cred că putem rezista.
— Şi dacă nu?
— Omul care va permite ca oraşul să fie înghiţit de ape nu va fi în veci iertat, spune Akkarat. Nu putem permite aşa ceva. Vom lupta pentru diguri asemenea sătenilor din Bang Rajan.
Anderson priveşte focurile şi marea din depărtare. Carlyle se apleacă peste balustradă, lângă el. Chipul îi străluceşte în întuneric. Zâmbeşte satisfăcut ca un om care nu poate pierde. Lake se apropie de el.
— O fi având Akkarat influenţă aici, dar AgriGen e peste tot. Priveşte fix în ochii comerciantului. Ţine minte asta.
E încântat să vadă cum zâmbetul lui Carlyle se stinge treptat.
Mai multe focuri de armă reverberează până la ei. De deasupra, se pare că luptei îi lipseşte o forţă viscerală. Arată ca o bătălie între furnici pentru un muşuroi de nisip, ca şi cum cineva ar fi scurmat în două muşuroaie ca să urmărească apoi conflictul dintre cele două civilizaţii primitive. Mortierele huruie. Focurile strălucesc şi pâlpâie.
În depărtare, o umbră întunecată se lasă din înaltul cerului de noapte. Un dirijabil, care coboară spre oraşul care arde. Pluteşte pe deasupra focurilor şi deodată se vede o strălucire puternică în timp ce un potop de flăcări izbucneşte din interiorul lui.
Akkarat îl priveşte, zâmbind.
— E de-al nostru, spune el.
Apoi, ca şi cum focul nu se potoleşte, dar pare purtat de aer, dirijabilul explodează. Flăcările îl cuprind, bucăţi din el ard şi se desprind, plutind în timp ce fiara se îndreaptă spre oraş, izbindu-se de clădiri.
— Hristoase, spune Anderson, eşti sigur că nu ai nevoie de întăririle noastre acum?
Expresia de pe chipul lui Akkarat rămâne neschimbată.
— Nu credeam că vor avea timp să armeze proiectilele.
O explozie masivă cutremură oraşul, gazul verde arzând

puternic, ridicându-se până la cer într-un nor de flăcări care se roteşte şi devine din ce în ce mai mare. O cantitate de neimaginat de gaz comprimat explodează, lăsând în urmă o ciupercă verde şi imensă.

— Stocul de rezervă strategic al Ministerului Mediului, cred, comentează Akkarat.

— Frumos, murmură Carlyle, al dracului de frumos.

CAPITOLUL 42

Hock Seng se adăposteşte pe o alee în timp ce tancurile se îndreaptă spre Thanon Phosri. Se cutremură gândindu-se cât carburant consumă maşinăriile alea. Probabil o bună parte din stocul diesel al regatului, folosit acum pentru o orgie de violenţă. Fumul de cărbuni arşi umple aerul pe măsură ce tancurile trec pe lângă el pe şenilele care ţăcăne. Bătrânul se ghemuieşte într-o grămadă de gunoi. Toate planurile lui au devenit inutile în momentul în care a început criza aceasta. În loc să aştepte şi să pornească spre nord, şi-a lăsat toate bunurile să ardă de dragul unei lovituri riscante.

Nu te mai plânge, prost bătrân ce eşti. Ai fi ars ca un porc, şi tu, şi bahţii tăi mov, şi carnetele tale galbene, dacă nu ai fi plecat.

Totuşi, îşi doreşte să fi fost îndeajuns de prevăzător şi să-şi fi luat cu el măcar o parte din poliţele de asigurare pe care le ascunsese atât de bine. Se întreabă dacă karma lui e atât de distrusă încât nici nu poate spera vreodată să reuşească.

Cercetează strada din nou. Zăreşte birourile SpringLife. Şi ce e şi mai bine, nu sunt păzite. Hock Seng îşi îngăduie să zâmbească. Acum cămăşile albe au altele pe cap. Traversează strada, folosind bicicleta ca pe un soi de cârjă care să-l ajute să stea în picioare.

Se pare că s-a dat o luptă în interiorul complexului. Trei cadavre zac rezemate de un perete, de parcă ar fi avut loc o execuţie. Banderolele lor galbene l-au fost smulse şi aruncate într-o grămadă de moloz de lângă ei. Alţi copii teribilişti care se jucaseră de-a politica…

Ceva se mişcă în spatele lui.

Hock Seng se răsuceşte şi îndreaptă arma spre urmăritor. Mai tresare în timp ce ţeava pistolului o împunge în stomac. Începe să scâncească, cu ochii mari, speriaţi.

— Ce cauţi aici? şopteşte bătrânul.

Mai se îndepărtează de ţeavă.

— Am venit să te caut. Cămăşile albe ne-au descoperit satul. Oamenii de acolo sunt bolnavi, suspină ea. Au dat foc casei tale.

Deodată observă că e plină de cenuşă şi are mai multe tăieturi pe corp.

— Ai fost în Yaowarat? În mahala? întreabă el, şocat.

Mai încuviinţează.

— Am avut noroc, spune ea, înghiţindu-şi plânsul.

Hock Seng clatină din cap.

— De ce ai venit aici?

— Nu am ştiut unde altundeva să mă duc…

— Spui că s-au îmbolnăvit şi mai mulţi săteni?

— Cămăşile albe ne-au interogat, n-am ştiut ce să fac, le-am zis…

— Nu-ţi face griji, spune Hock Seng, bătând-o uşor pe umăr. Cămăşile albe nu ne vor mai deranja. Au alte probleme de rezolvat acum.

— Ai…, începe Mai. Ne-au ars satul, spune ea într-un final. Au ars tot.

E o creatură jalnică, atât de mică şi de vulnerabilă. Hock Seng şi-o imaginează fugind, lăsând în urmă o casă distrusă, refugiindu-se în singurul loc pe care-l cunoaşte. Şi apoi pomenindu-se în mijlocul unui război. O parte din el vrea să scape de povara de a avea grijă de ea, dar prea mulţi oameni au murit în jurul lui şi e bucuros să o aibă alături, într-un mod ciudat. Clatină din cap.

— Copil prostuţ ce eşti. Îi face un semn cu mâna înspre fabrică. Haide cu mine.

Păşesc în hala principală şi o duhoare puternică îi învăluie. Îşi acoperă gurile, respirând cu greu.

— Bazinele de alge, şopteşte Hock Seng. Arcurile cinetice nu mai învârt ventilatoarele şi nu mai circulă aerul.

Hock Seng urcă scările spre birou şi deschide uşa. Camera e strâmtă şi e foarte cald înăuntru, iar mirosul e aproape la fel de rău ca acela din halele de producţie după o zi lungă fără ventilaţie. Deschide obloanele şi lasă să pătrundă briza nopţii şi izul de oraş care arde. Acoperişurile strălucesc, în flăcări, licărind în întuneric ca nişte rugăciuni

îndreptate spre ceruri.

Mai vine lângă el, chipul ei fiind luminat de flăcările difuze. O lampă cu gaz spartă arde jos, pe stradă. Hock Seng e uimit de faptul că liniile de gaz nu au fost încă întrerupte. Cineva ar fi trebuit s-o facă, şi totuşi lampa arde luminând puternic într-o nuanţă verzuie, reflectându-se pe chipul fetei. E drăguţă, realizează el. Fragilă şi frumoasă. O creatură inocentă prinsă în mijlocul războiului unor animale.

Pleacă de lângă fereastră şi se ghemuieşte lângă seif. Examinează cadranele şi încuietorile grele, combinaţiile şi mânerele. Nu e deloc ieftin să produci ceva din atât de mult oţel. Pe vremea când avea propria firmă, şi compania maritimă Tri-Clipper stăpânea Oceanul Indian şi Marea Chinei de Sud, avea şi el un seif ca acesta în birou, obţinut de la o bancă care dăduse faliment, cărat din trezorerie cu doi megodonţi direct în biroul companiei Trei Prosperităţi. Seiful zace în faţa lui, provocându-l. Trebuie să-i distrugă balamalele şi asta va dura ceva.

— Vino cu mine, îi spune lui Mai.

O conduce la parterul fabricii. Fata ezită atunci când el vrea să intre în hala de rafinare. Îi întinde o mască a unui muncitor de la linie.

— Ar trebui să fie de ajuns.

— Eşti sigur?

— Atunci rămâi aici, ridică el din umeri.

Dar ea îl urmează oricum, în camera unde se depozitează acidul tratat. Păşesc cu atenţie. Hock Seng foloseşte o cârpă pentru a da la o parte perdelele camerei de rafinare, atent să nu atingă nimic. Respiră zgomotos, având trasă pe faţă masca aspru croită. În halele de producţie domneşte dezordinea. Cămăşile albe au trecut pe aici. Duhoarea algelor putrezite e puternică chiar şi prin mască. Bătrânul respiră sacadat, încercând să nu vomite. Deasupra lui, ramele cu alge puse la uscat sunt înnegrite. Câteva fâşii de alge atârnă ca nişte tentacule negre, scofâlcite. Hock Seng îşi suprimă impulsul de a se ghemui la pământ ca să le evite.

— Ce faci? întreabă Mai, gâfâind.

— Îmi caut viitorul.

Îi zâmbeşte şi apoi realizează că ea nu poate să-i vadă expresia prin mască. Scoate o pereche de mănuşi dintr-un dulăpior şi îi întinde una şi lui Mai. Îi dă şi un şorţ.

— Ajută-mă cu asta, spune el, arătându-i un sac cu pudră. Lucrăm pentru noi acum. Fără să mai depindem de străini, bine?

O opreşte când ea se îndreaptă spre sac.

— Să nu dai pe piele, bine? spune el. Şi să ai grijă să nu-l atingi cu mâna umedă.

O conduce înapoi la birouri.

— Ce e chestia asta?

— O să vezi, copilă.

— Da, dar…

— E magică. Acum du-te şi adu-mi nişte apă de la *khlong*-ul din spate.

Când fata se întoarce el ia un cuţit şi crestează cu atenţie sacul.

— Dă-mi apa.

Mai aduce găleata lângă el. Hock Seng cufundă cuţitul în apă şi îl introduce în pudra din sac. Când îl scoate, lama e topită, şi cuţitul încă sâsâie.

Mai face ochii mari. Un lichid vâscos se scurge de pe cuţit.

— Ce e asta?

— O bacterie specializată, creată de *farangi.*

— Dar, nu e acid.

— Nu. E vie, într-un fel.

Hock Seng ia cuţitul şi zgârie cu el seiful. Lama se dezintegrează. Bătrânul se strâmbă.

— Am nevoie de ceva mai lung cu care să întind pudra.

— Toarnă apă pe seif, sugerează Mai. Şi apoi pune pudra.

— Ce copil deştept, râde Hock Seng.

Curând, seiful e umed. Bătrânul pregăteşte un cornet de hârtie şi presară pudra cu el. Acolo unde praful atinge metalul, acesta începe să fiarbă. Hock Seng face un pas în spate, îngrozit de rapiditatea cu care acţionează substanţa. Vrea să se şteargă pe mâini, dar se abţine.

— Să nu-ţi ajungă pe piele, bâiguie el.

Îşi priveşte cu intensitate mănuşile. Dacă a picat fie şi un fir de pudră pe ei şi intră în contact cu apa… Pielea începe să-l furnice. Mai s-a retras deja în cealaltă parte a biroului, privind seiful, speriată.

Metalul curge, fier mâncat şi lepădat, desprinzându-se în straturi care plutesc prin aer ca frunzele de toamnă suflate de vânt. Frunze luminoase de metal topit aterizează pe podeaua de tec, fâsâind şi împrăştiindu-se peste tot. Fulgii de fier continuă să ardă, creând un soi de grilaj prin lemnul vechi şi uscat.

— Nu se opreşte, spune Mai, uimită.

Hock Seng urmăreşte procesul cu îngrijorare crescândă, întrebându-se dacă nu cumva pudra va trece prin podea şi seiful va pica până la parter, în halele de producţie. Într-un final, îşi recapătă vocea.

— E vie. Ar trebui să-şi piardă curând abilitatea de a digera.

— Asta fac *farangii*, spune Mai cu o voce temătoare şi mirată.

— Şi ai noştri au făcut asemenea lucruri, replică Hock Seng, clătinând din cap. Să nu crezi că *farangii* sunt cu mult mai grozavi decât noi.

Seiful continuă să se dezintegreze. Dacă ar fi avut curajul ăsta mai devreme. Ar fi putut să facă toată treaba înainte de război. Hock Seng îşi doreşte să dea timpul înapoi şi să-şi întâlnească vechiul sine, paranoicul, înfricoşatul, care-şi făcea griji în legătură cu deportarea, care se temea să nu-i supere pe diavolii străini, care voia cu orice preţ să nu-şi distrugă reputaţia, vrea să-l întâlnească şi să-i spună în şoaptă acelui bătrân că nu mai există nicio speranţă. Că poate să fure şi să fugă şi că nu va ajunge mai rău decât atât.

O voce îi întrerupe gândurile.

— Măi, măi. Tan Hock Seng. Ce chestie să ne întâlnim aici.

Hock Seng se întoarce. Fute-Câini şi Oase Bătrâne, însoţiţi de şase ciraci, stau în prag. Toţi au arme cu arc.

Sunt zgâriaţi şi plini de cenuşă, urme ale războiului de afară, dar veseli şi încrezători.

— Se pare că ne-am gândit la acelaşi lucru, spune Fute-Câini.

O explozie luminează cerul, aruncând pâlpâiri portocalii pe pereţii camerei. Zgomotul distrugerii îl zguduie pe Hock Seng. E greu de spus cât de departe sunt de locul deflagraţiei. Obuze pică din cer, aleatoriu.

Încă o bubuitură, de data asta mai aproape de ei. Probabil că sunt cămăşile albe, apărând debarcaderul. Bătrânul încearcă să se stăpânească şi să n-o ia la fugă. Sâsâitul bacteriei mâncătoare de fier continuă. Frunzuliţe de metal aterizează pe podea.

Hock Seng îşi încearcă norocul.

— Mă bucur că sunteţi aici, puteţi să mă ajutaţi. Haideţi.

— Nu prea cred, spune Oase Bătrâne zâmbind. Bărbaţii trec pe lângă chinez. Toţi cu mult mai înalţi decât el, şi având arme, ignorându-i pe el şi pe Mai. Hock Seng se împleticeşte, descumpănit, când îl dau la o parte.

— Dar e al meu, protestează el. Nu puteţi să-l luaţi! Eu v-am spus unde se află.

Cei opt bărbaţi îl ignoră.

— Nu puteţi să-l luaţi!

Hock Seng îşi caută pistolul. Deodată simte ţeava unei arme lipită de cap. E Oase Bătrâne, care-i zâmbeşte. Fute-Câini îi urmăreşte cu interes.

— O crimă în plus sau în minus nu mai contează atunci când mă voi reîncarna. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Bătrânul îşi controlează mânia cu greutate. O parte din el vrea să tragă oricum, doar ca să şteargă rânjetul acela înfumurat de pe faţa lui Oase Bătrâne. Metalul seifului continuă să fâsâie, topindu-se şi dezvăluind ultima ţintă a speranţelor sale. *Nak Llengii* îi privesc pe Oase Bătrâne şi pe Hock Seng. Sunt destinşi şi zâmbesc. Neînfricaţi. Nici măcar nu şi-au ridicat armele. Doar stau şi îi privesc pe cei doi, în timp ce bătrânul ţine arma îndreptată spre ei.

Fute-Câini rânjeşte.

— Pleacă, până nu mă răzgândesc, carnetule galben.

Mai îl trage pe Hock Seng de mână.

— Orice ar fi, nu merită să-ţi pierzi viaţa.

— Fata are dreptate, carnetule galben, spune Oase Bătrâne. Nu poţi câştiga lupta asta.

Chinezul coboară pistolul şi se lasă tras de Mai. Ies din birou cu spatele. Oamenii Baronului Bălegar îi urmăresc, zâmbind uşor. Hock Seng şi fata coboară scările şi ies din fabrică pe străzile pline de moloz.

În depărtare, un megodont rage de durere. Vântul ridică cenuşa şi pamfletele politice, împrăştiind mirosul de lemn WeatherAll ars. Hock Seng se simte bătrân. Prea bătrân ca să mai lupte cu o soartă care în mod limpede vrea să-l vadă distrus. O altă foaie de zvonuri zboară pe lângă ei. Toate ştirile sunt despre modificata ucigaşă. E uimitor câte probleme a putut să provoace creatura domnului Lake. Şi acum e vânată de toată lumea. Hock Seng aproape că zâmbeşte. Chiar dacă el e un carnet galben, nu are atâtea necazuri ca nenorocita aia. Probabil că ar trebui să-i fie recunoscător. Dacă nu era ea şi domnul Lake nu ar fi fost arestat, el ar fi fost mort de mult, ars de viu în mahala împreună cu banii, diamantele şi jadul.

Ar trebui să-i fiu recunoscător.

În schimb, simte apăsarea strămoşilor lui care-l judecă, strivindu-l. A mai rămas doar cenuşa din ce au construi tatăl şi bunicul său în Malaysia.

Eşecul îl doboară.

O altă foaie de zvonuri pluteşte pe lângă zidul fabricii, cu articole despre modificată şi despre acuzaţiile aduse generalului Pracha. Domnul Lake era obsedat de fata aia. Nu se putea abţine să nu o reguleze. Profita de orice ocazie să o aducă la el în pat. Hock Seng ridică foaia, devenind dintr-odată gânditor.

— Ce e? întreabă Mai.

Sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Şi totuşi, chinezul simte cum inima îi bate mai repede.

— Am o idee, spune el. O oportunitate.

Simte un fior absurd de speranţă. Nu poate să renunţe. Chiar dacă nu mai are nimic, trebuie să lupte.

CAPITOLUL 43

Un obuz explodează. O ploaie de pământ şi aşchii de lemn acoperă capul Kanyei. Au abandonat clădirile ministerului – Căpitanul a numit-o retragere strategică, dar de fapt e o debandadă – fugind mâncând pământul de tancurile şi megodonţii care se apropie.

Unicul lucru care i-a salvat până acum e faptul că armata pare interesată să-şi consolideze poziţia în fieful ministerului, aşa că majoritatea trupelor au rămas acolo. Totuşi, ea şi oamenii ei s-au confruntat cu trei detaşamente de comando care escaladaseră zidurile dinspre sud ale complexului, înjumătăţindu-i Kanyei plutonul. Iar acum, un alt tanc, tocmai când erau pe cale să scape printr-o ieşire secundară. Maşinăria a dărâmat porţile şi le-a blocat calea.

Le-a ordonat oamenilor ei să intre în pădurea de lângă templul, Phra Seub, care acum e în ruină. Grădina atent întreţinută a fost călcată în picioare de megodonţi. Coloanele principale au ars în urma unui atac cu bombe incendiare, care a mistuit pădurea de tec uscat ca un demon turbat, răcnind şi mârâind, aşa că acum se adăpostesc în cenuşă, printre cioturi şi focuri înăbuşite.

Un alt obuz cade aproape de poziţia lor de pe coasta dealului. Mai multe trupe de comando se ivesc pe lângă tanc, se împart în echipe şi traversează în grabă complexul. Par să se îndrepte spre laboratoare. Kanya se întreabă dacă Ratana lucrează acolo sau dacă măcar ştie despre luptele de la suprafaţă. Un copac se prăbuşeşte lângă ea, dărâmat de explozia altui proiectil.

— Ştiu că suntem aici, chiar dacă nu ne văd, zice Pai.

Ca pentru a-i întări spusele, o grindină de discuri şuieră deasupra lui, împlântându-se în osemintele arse ale pădurii, lucind argintiu în contrast cu lemnul înnegrit. Kanya le face semn oamenilor ei să se retragă. Cămăşile albe, cu uniformele mânjite cu pământ şi cenuşă, se furişează mai adânc în pădurea distrusă.

Un alt obuz cade în apropierea lor. Aşchii incandescente

de tec scâncesc prin aer.

— Sunt prea aproape.

Se ridică şi începe să fugă, cu Pai urmând-o îndeaproape. Hiroko trece pe lângă ei, se adăposteşte după un trunchi căzut şi îi aşteaptă să o ajungă din urmă.

— Îţi imaginezi cum ar fi să lupţi împotriva ei? întreabă Pai, gâfâind.

Kanya clatină din cap. Modificata i-a salvat deja viaţa de două ori. O dată, urmărind mişcările trupelor de comando care veneau spre ei şi a doua oară împingând-o pe Kanya cu o clipă înainte ca o ploaie de discuri metalice să spintece aerul de deasupra capului ei. Ochii ei sunt mult mai ageri decât ai căpitanului şi are o viteză de deplasare fulgerătoare. Cu toate acestea, deja dă semne că se supraîncălzeşte, pielea îi e uscată şi fierbinte. Hiroko nu a fost proiectată pentru un război la tropice şi, chiar dacă toarnă apă pe ea şi încearcă să o răcorească, se stinge văzând cu ochii.

Când ajung lângă ea, modificata îi priveşte cu ochi sticloşi, febrili.

— Va trebui să beau ceva, cât de curând. Gheaţă.

— Nu avem.

— Atunci din râu. Orice. Trebuie să mă întorc la Yashimoto-sama.

— Se duc lupte de-a lungul întregului curs.

Kanya a auzit că generalul Pracha e la diguri, încercând să respingă navele marinei. Luptă împotriva vechiului său aliat, amiralul Noi.

Hiroko întinde rugător mâna înfierbântată.

— Nu mai pot să rezist mult.

Kanya se uită în jurul ei. Peste tot sunt numai cadavre. E mai rău decât o molimă. Bărbaţi şi femei sfârtecaţi de explozibili. Masacrul e cutremurător. Braţe şi picioare împrăştiate peste tot, unul atârnând chiar printre ramurile unui copac. Trupuri îngrămădite şi arzând. Sfârâitul napalmului. Huruitul tancurilor care brăzdează terenul ministerului, mirosul de cărbune din ţevile de eşapament.

— Am nevoie de radio, spune ea.

— Ultima oară a fost la Pichai.

Însă Pichai e mort şi nimeni nu ştie unde a dispărut aparatul.

Nu suntem antrenaţi pentru aşa ceva. Menirea noastră e să oprim rugina verzicantă şi gripa, nu tancuri şi megodonţi.

Când găseşte în cele din urmă un radio, e unul luat dintr-o mână fără stăpân. Îl pune în funcţiune, încearcă frecvenţele pe care ministerul le foloseşte în caz de epidemii, nu război. Nimic. În cele din urmă, vorbeşte pe orice frecvenţă se nimereşte.

— Sunt căpitanul Kanya. Mai e cineva acolo? Urmează o pauză lungă. Pârâit şi interferenţe. Se repetă. Şi încă o dată. Tot nimic.

Şi apoi:

— Căpitane? Locotenentul Apichart aici. Recunoaşte vocea asistentului.

— Da? Unde e generalul Pracha?

Tăcere, după care:

— Nu ştim.

— Nu eşti cu el?

Altă pauză.

— Credem că a murit, răspunde vocea şi tuşeşte. Au folosit gaz.

— Cine e următorul ofiţer pe linia de comandă?

După o pauză lungă:

— Cred că dumneavoastră, doamnă.

Kanyei nu îi vine să creadă.

— Nu se poate. Cum rămâne cu compania a cincea?

— N-am auzit nimic.

— Generalul Som?

— A fost găsit asasinat în propria casă. La fel şi Karmatha şi Phailin.

— Imposibil.

— E un zvon. Dar nu au fost văzuţi, iar generalul Pracha părea să creadă că e adevărat când am primit vestea.

— Nici un alt căpitan?

— Bhirombhakdi era la platformele de ancorare, dar se

pare că au fost incendiate.

— Unde sunteţi?

— La turnul Expansiunii de lângă drumul spre Pharam.

— Câţi oameni ai cu tine?

— Poate treizeci.

Kanya se uită deznădăjduită la oamenii săi. Bărbaţi şi femei, toţi răniţi. Hiroko, care zace sprijinită de trunchiul unui bananier mort, cu faţa roşie ca un lampadar chinezesc, cu ochii închişi. Poate că e deja moartă. Se întreabă în treacăt dacă îi pasă de creatură sau… Subalternii ei o înconjoară, privind-o. Kanya se uită la resturile de muniţie pe care le mai au. La răni. Au rămas atât de puţini. Radioul pârâie:

— Ce ar trebui să facem, căpitane? întreabă locotenentul Apichart. Armele noastre nu pot să facă nimic împotriva tancurilor. Nu avem cum să…

Frecvenţa se întrerupe, se aud doar interferenţe. O explozie puternică bubuie din direcţia râului. Soldatul Sarawut coboară dintr-un copac.

— Nu mai bombardează docurile.

— Suntem singuri, murmură Pai.

CAPITOLUL 44

Tăcerea o trezeşte. Emiko şi-a petrecut noaptea într-o stare de amorţeală, cu perioade de somn întrerupte de tunetul explozibililor şi de şuieratul arcurilor de mare capacitate. Tancurile vuiesc pe străzi, în miros de cărbune ars. Dar totul e undeva departe, bătălii duse în alte districte. Străzile sunt pline de cadavre abandonate. Victime ale revoltei, acum uitate în noul conflict.

O tăcere stranie s-a aşternut pretutindeni. Câteva lumânări pâlpâie pe la geamuri, de unde oamenii supraveghează oraşul devastat, dar nimic altceva nu e aprins. Luminile pe gaz din clădiri şi de pe străzi sunt stinse. Beznă totală. Probabil că rezervele de metan s-au epuizat sau cineva a închis în sfârşit conductele magistrale.

Emiko se ridică din mormanul de gunoi, strâmbând cu dezgust din nas la mirosul rânced de coajă de pepene şi banane. Vede câteva coloane de fum înălţându-se pe cerul luminat portocaliu, ce parcă ar fi luat foc, dar nimic altceva. Străzile sunt pustii. Nu va găsi un moment mai prielnic pentru a-şi pune în aplicare planul.

Îşi îndreaptă atenţia spre turn. La şase etaje deasupra ei, apartamentul lui Anderson-sama o aşteaptă. Numai să ajungă acolo. La început, spera să intre în viteză prin foaier şi să-şi găsească drumul spre etajele superioare, dar uşile sunt încuiate şi înăuntru patrulează multe gărzi. Şi acum e prea cunoscută ca să rişte să intre direct. Dar are o alternativă.

Îi este cald. Teribil de cald. Nuca verde de cocos pe care a găsit-o şi a spart-o mai devreme noaptea aceasta nu mai e decât o amintire frumoasă. Unul după altul, numără din nou balcoanele care se înalţă deasupra ei. Acolo va găsi apă. Aer rece. Supravieţuire şi un ascunziş provizoriu, asta dacă poate să ajungă în apartament.

În depărtare răsună un bubuit, apoi un pârâit ca de artificii. Ascultă cu urechile ciulite. Mai bine să nu mai aştepte. Se urcă până la primul balcon. Are un grilaj de fier,

la fel ca şi cel de deasupra. Se caţără pe ele folosindu-se de barele de metal.

Până la urmă, ajunge la cel de-al treilea balcon, care nu are grilaj, gâfâind din pricina efortului. Căldura care se acumulează în interiorul ei o ameţeşte. Sub ea, dalele de piatră ale aleii o cheamă.

Se uită la buza balconului de la cel de-al patrulea etaj. Îşi adună forţele şi sare… iar efortul îi e răsplătit cu o priză bună. Se trage în sus. Ajunsă pe balcon, se urcă pe balustradă, uitându-se la al cincilea. Căldura cauzată de efort creşte tot mai mult. Inspiră adânc şi sare. Degetele i se agaţă de o bucată de beton. Se bălăngăne în aer. Priveşte în jos şi îşi regretă imediat gestul. Acum, aleea e cu mult mai jos. Se trage încet în sus, icnind.

Apartamentul la care a ajuns e cufundat în beznă. Nicio mişcare. Emiko încearcă grilajul de fier al uşii de siguranţă, sperând să aibă noroc, dar e închis. Ar da orice să bea puţină apă, să şi-o toarne pe faţă şi pe corp. Cercetează atent grilajul, dar nu are cum să-l forţeze.

Încă un salt.

Se întoarce pe marginea balconului. Mâinile sunt singura parte a corpului ei care pare să transpire ca a unei fiinţe normale, iar acum sunt alunecoase precum uleiul. Le şterge din nou şi din nou, încercând să le usuce. Căldura intensă ce se acumulează din cauza efortului o copleşeşte. Se urcă pe balustrada balconului, făcând echilibristică. Ameţeşte. Se apleacă pentru câteva clipe şi încearcă să-şi revină. Sare.

Degetele i se agaţă de marginea balconului, apoi alunecă. Cade şi se izbeşte de balustrada de pe care tocmai sărise. Coastele îi explodează de durere, dar, spre norocul ei, trupul i se rostogoleşte în balcon, peste ghivecele cu iasomie. Un alt boboc de durere îi zvâcneşte în cot.

Zace întinsă printre bucăţi de ceramică, în parfum de iasomie, şi scânceşte. Sângele îi luceşte pe mâini, negru şi cleios. Nu se poate opri din scâncit. Tremură din toate încheieturile. Arde, mistuită de efortul depus. Abia se ridică, ţinându-se de braţul rănit, şi se aşteaptă ca oamenii

dinăuntru să se năpustească asupra ei din clipă în clipă, însă luminile nu se aprind în apartamentul de dincolo de grilaj.

Se clatină şi se propteşte de balustradă, uitându-se în sus spre obiectivul ei.

Fată proastă. De ce încerci cu îndărătnicie să supravieţuieşti? De ce nu sari de-aici şi să mori? Ar fi mult mai simplu.

Se uită la aleea întunecată de dedesubt. Nu găseşte niciun răspuns. E ceva adânc înrădăcinat în codul ei genetic, la fel ca nevoia de a se face utilă.

Se caţără din nou pe balustradă şi rămâne într-un echilibru precar, ţinându-se de braţul care îi pulsează de durere. Priveşte în sus şi imploră mila lui Mizuko Jizo, bodhisattva-ul modificaţilor.

Sare, întinzându-şi mâna sănătoasă spre izbăvire. Degetele i se încovoaie în jurul betonului... apoi alunecă.

Emiko îşi împinge braţul rănit şi se prinde. Ligamentele cotului i se rup. Ţipă de durere, căci oasele îi ies din încheietură cu un pocnet. Suspinând, cu răsuflarea tăiată, ridică braţul sănătos spre grilajul balustradei. Reuşeşte să se prindă. Îşi lasă braţul frânt să cadă şi să-i atârne inert pe lângă corp.

Se balansează într-o singură mână, la mare înălţime deasupra străzii. Tensiunea din braţ e aproape insuportabilă; toţi muşchii parcă îi sunt cuprinşi de limbi de foc. Scânceşte înfundat, pregătindu-se să-şi rănească încă o dată braţul betegit. Scoate un geamăt sugrumat şi ridică din nou celălalt braţ. Mâna i se încleştează în jurul zăbrelei.

Te rog. Te rog. Încă puţin.

Lasă braţul să-i suporte greutatea. Aproape că orbeşte de durere. Abia mai poate să respire. Împinge un picior pe marginea balconului, pipăind, căutând grilajul. Până la urmă, reuşeşte să-l bage între barele de metal. Se trage în sus, cu dinţii încleştaţi, printre suspine, refuzând să-şi dea drumul.

Numai puţin.

Ţeava unei arme cu arc i se lipeşte de frunte.

Deschide ochii. O fetiţă ţine pistolul cu mâini tremurătoare. Se uită la Emiko, înspăimântată.

— Aveai dreptate, şopteşte ea.

În spatele fetei, un chinez bătrân o priveşte din umbră. Cei doi stau la marginea balconului şi se uită la ea cum atârnă de balustradă. Mâinile încep să-i alunece. Durerea devine aproape insuportabilă.

— Vă rog, şopteşte ea. Ajutaţi-mă.

CAPITOLUL 45

Luminile din centrul operativ al lui Akkarat încep să pâlpâie şi se sting. Luat prin surprindere, Anderson se ridică brusc. Zgomotul luptei se mai aude sporadic, dar întregul oraş pare să fi fost înghiţit de beznă. Lămpile pe gaz din Krung Thep clipesc nedumerite şi se sting una după alta, ca nişte lumânări verzui sub suflarea unui uriaş nevăzut. Încă se mai zăresc sclipiri de galben şi portocaliu, lemnul WeatherAll care arde în cele câteva zone de conflict rămase, însă nimbul verzui al oraşului a dispărut fără urmă, înlocuit de o pătură neagră, la fel de adâncă precum aceea a oceanului de dincolo de diguri.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Numai strălucirea posacă a monitoarelor mai luminează încăperea. Akkarat se întoarce de pe balcon. Brusc, centrul operativ se trezeşte la viaţă. Câteva lanterne de urgenţă trimit fascicule de lumină prin încăpere, scoţând la iveală zâmbetul de pe faţa ministrului.

— Am cucerit conductele de metan. Ţara e a noastră.

— Eşti sigur?

— Platformele de ancorare şi docurile sunt sub controlul nostru. Cămăşile albe au capitulat. Am primit vestea de la ofiţerul aflat la comandă. Au să depună armele şi se vor preda necondiţionat. Acum transmit ordinul pe frecvenţele lor codate, pentru toţi oamenii lor. Câţiva vor mai continua să lupte, dar oraşul e al nostru.

Anderson îşi masează coastele rupte.

— Înseamnă că putem pleca?

— Desigur. Am să vă dau câţiva oameni să vă escorteze până la casele voastre cât de curând. Mai trebuie puţin timp până să facem ordine pe străzi. Mă gândesc că veţi fi încântaţi de noua conducere a regatului nostru, rosteşte el cu un zâmbet.

Câteva ore mai târziu, sunt conduşi într-un lift. Ajung în stradă, unde limuzina personală a lui Akkarat îi aşteaptă. Afară tocmai începe să se lumineze de ziuă.

Carlyle se opreşte înainte de a urca în maşină şi priveşte gânditor către şosea, acolo unde linia gălbuie a zorilor se îngroaşă.

— Sincer, nu mă aşteptam să mai văd soarele vreodată.

— Şi eu credeam că suntem ca şi morţi.

— Păreai destul de calm.

Anderson ridică istovit din umeri.

— În Finlanda a fost mai rău.

Dar nici nu apucă să intre bine în maşină că îl apucă un alt acces de tuse. Îl ţine jumătate de minut, convulsionându-i trupul. Îşi şterge sângele de pe buze sub privirea îngrijorată a lui Carlyle.

— Eşti bine? întreabă acesta.

Anderson încuviinţează şi închide portiera cu băgare de seamă.

— Cred că sunt distrus pe dinăuntru. Akkarat mi-a mângâiat coastele cu pistolul.

Carlyle îl priveşte bănuitor.

— Sigur nu ai luat ceva?

— Glumeşti? Anderson râde, lucru care îi provoacă o durere surdă în coaste. Lucrez pentru AgriGen. Suntem inoculaţi până şi împotriva unor boli cu care lumea încă nu s-a confruntat.

Maşina porneşte cu o escortă de scutere cu arcuri cinetice. Anderson se aşază mai confortabil pe banchetă, privind oraşul prin geamul limuzinei. Carlyle bate gânditor cu degetele în braţul capitonat cu piele de lângă locul său.

— Trebuie să-mi iau şi eu o maşină ca asta. După ce se vor relua operaţiunile comerciale, o să am mulţi bani de cheltuit.

Anderson încuviinţează, cu gândurile aiurea.

— Trebuie să începem să trimitem calorii cât de repede posibil. Să potolim foametea. Vreau să-ţi folosesc dirijabilele imediat, cel puţin provizoriu. Vom aduce U-Tex din India. Să-i dăm lui Akkarat ceva cu care să se laude. Beneficiile pieţei libere şi toate cele. Să-şi facă o imagine bună în foile de zvonuri. Să-l ajutăm să-şi consolideze regimul.

— Nu poţi să te bucuri de clipele astea? râde Carlyle. Nu se prea întâmplă să scapi de un sac negru pe cap, Anderson. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim nişte whisky şi un acoperiş, să admirăm răsăritul soarelui peste o ţară pe care tocmai ce-am cumpărat-o. Asta trebuie să facem înainte de toate. Restul poate să aştepte până mâine.

Limuzina coteşte pe şoseaua Pharam I şi escorta o ia înainte, conducându-i prin oraşul care începe să se trezească la viaţă. Ajung pe un drum secundar şi ocolesc ruinele unui turn al Expansiunii care a fost dărâmat în întregime în urma luptelor. Câţiva oameni caută printre dărâmături, dar nu sunt înarmaţi.

— S-a terminat, murmură Anderson. Atât de repede.

Se simte extenuat. Două cămăşi albe zac în drum, inerţi ca nişte păpuşi de cârpe. Un vultur a coborât lângă ei şi se apropie încetul cu încetul. Anderson îşi atinge grijuliu coastele, bucuros dintr-odată că e în viaţă.

— Ştii vreun loc de unde putem cumpăra nişte whisky?

CAPITOLUL 46

Chinezul şi fetiţa se îndepărtează de ea, urmărind-o prudent cum bea apă cu înghiţituri mari. Emiko a fost surprinsă când bătrânul i-a permis fetei să o ajute să escaladeze balustrada balconului. Dar acum, că e în siguranţă, arma lui cu arc e îndreptată în direcţia ei şi Emiko înţelege că nu a salvat-o din caritate.

— Chiar tu ai fost cea care i-a omorât? întreabă el.

Emiko ridică încet paharul şi bea din nou. Dacă nu ar simţi atâta durere, aproape că s-ar delecta cu faptul că le e teamă de ea. Apa o face să se simtă mult mai bine, chiar şi cu braţul ei drept care îi stă în poală, umflat şi inert. Pune paharul pe jos şi îşi trece mâna peste cotul rănit. Durerea aproape că-i taie respiraţia.

— Tu ai fost? întreabă din nou.

— Am fost rapidă. Iar ei înceţi, ridică ea uşor din umeri.

Vorbesc în mandarină, o limbă pe care nu a mai utilizat-o de când era cu Gendo-sama. Engleză, thailandeză, franceză, chineza mandarină, contabilitate, protocol politic, gătit şi întreţinerea conversaţiei… Atâtea abilităţi pe care nu le mai foloseşte. I-a luat câteva minute să-şi aducă aminte limba, dar până la urmă totul se ridică la suprafaţă. E ca şi cum un membru atrofiat din cauza neglijenţei îşi revine miraculos. Se întreabă dacă şi braţul ei fracturat se poate vindeca la fel de uşor, dacă trupul ei ascunde nişte taine pe care încă nu le cunoaşte.

— Eşti secretarul cu carnet galben de la fabrică. Hock Seng, nu? Anderson-sama mi-a spus că ai fugit când au venit cămăşile albe.

— M-am întors, răspunde bătrânul.

— De ce?

Hock Seng rânjeşte amuzat.

— Ne agăţăm de orice colac de salvare avem la dispoziţie.

Afară, se aude bubuitul unei explozii.

— Cred că luptele sunt pe sfârşite, murmură fata de

lângă el. E prima pe care am auzit-o în mai bine de o oră.

În momentul lor de neatenţie, Emiko se gândeşte că îi poate omorî pe amândoi, chiar şi cu un braţ rupt. Dar e sătulă. Sătulă de distrugeri. Sătulă de măcel. Dincolo de balcon, fuioare de fum se ridică spre cerul care începe să se lumineze. Un întreg oraş sfâşiat, şi totul pentru… ce? Pentru o modificată care şi-a ignorat condiţia.

Emiko închide ochii de ruşine. Aproape că o vede pe Mizumi-sensei încruntându-se dojenitor. Se miră că femeia aceea încă mai are atâta putere asupra ei. Poate că niciodată nu are să se elibereze de spectrul fostei ei profesoare. Mizumi e în la fel de mare măsură parte din ea precum jalnica ei structură a porilor.

— Vrei să obţii recompensa pusă pe capul meu? întreabă ea. Să profiţi de pe urma faptului că ai prins o criminală?

— Thailandezii te doresc cu disperare.

Uşa apartamentului se deschide. Toţi trei îi văd pe Anderson-sama şi pe un alt *gaijin* intrând împleticiţi. Deşi feţele străinilor sunt pline de vânătăi, ei râd şi zâmbesc. Îi observă pe cei din încăpere şi se opresc. Ochii lui Anderson-sama se plimbă de la Emiko la bătrân şi apoi la pistolul care acum e îndreptat spre el.

— Hock Seng?

Celălalt *gaijin* se dă înapoi şi se adăposteşte în spatele lui Anderson-sama.

— Ce naiba?

— Bună întrebare.

Anderson-sama studiază scena din faţa lui. Ochii lui albaştri evaluează situaţia.

Fata cea tânără, Mai, face instinctiv o plecăciune către *gaijin.* Emiko aproape zâmbeşte la gestul ei. Şi ea cunoaşte impulsul acela copleşitor de a arăta respect.

— Ce cauţi aici, Hock Seng? întreabă el.

Bătrânul îi zâmbeşte cu buzele strânse.

— Nu te bucură capturarea celei care l-a ucis pe Somdet Chaopraya?

Anderson-sama nu îi răspunde, doar se uită când la Hock Seng, când la Emiko. Într-un sfârşit, întreabă:

— Cum ai intrat aici?

Hock Seng ridică din umeri.

— Doar eu am fost cel care a găsit apartamentul ăsta pentru domnul Yates. I-am dat personal cheile.

Anderson-sama clatină din cap.

— A fost un idiot, nu-i aşa?

Bătrânul îi confirmă cu un gest scurt.

Emiko se înfioară, fiindcă îşi dă seama că această confruntare se poate întoarce doar împotriva ei. Singura persoană de aici de care toţi ceilalţi se pot lipsi fără mare bătaie de cap este ea. Dacă se mişcă destul de repede, poate pur şi simplu să-i smulgă bătrânului pistolul din mână. L-a fel cum a luat armele de la gărzile acelea încete. O s-o doară, dar putea s-o facă. Bătrânul nu ar putea să i se împotrivească.

Celălalt *gaijin* se furişează pe uşă fără o vorbă, dar Emiko e surprinsă să vadă că Anderson-sama rămâne pe loc. Apoi face câţiva paşi cu mâinile ridicate împăciuitor. Una dintre ele e bandajată. Vorbeşte cu glas blând:

— Ce vrei, Hock Seng?

Bătrânul face un pas în spate, ca să menţină distanţa dintre el şi *gaijin.*

— Nimic. Doar ca persoana care l-a ucis pe Somdet Chaopraya să fie pedepsită. Atât.

Anderson-sama izbucneşte în râs.

— Drăguţ.

Se întoarce şi se aşază cu atenţie pe canapea. Geme înfundat şi tresare când se lasă pe spate. Apoi zâmbeşte din nou.

— Acum, ce vrei cu adevărat?

Buzele chinezului se ridică puţin, de parcă ar fi gustat gluma.

— Ce am vrut dintotdeauna. Un viitor.

Anderson-sama încuviinţează gânditor.

— Şi crezi că fata asta o să te ajute să-l obţii? Că vei încasa o recompensă frumuşică pentru ea?

— Capturarea unui asasin regal cu siguranţă îmi va aduce destul încât să-mi reclădesc familia.

Diavolul străin nu spune nimic, doar se uită la Hock Seng cu ochii săi reci, albaştri. Privirea sa se întoarce spre Emiko.

— Tu l-ai omorât? Sincer?

O parte din ea vrea să mintă. Vede în ochii lui că şi el vrea să audă acea minciună, dar nu poate să o facă.

— Îmi pare rău, Anderson-sama.

— Şi pe toate acele gărzi de corp?

— M-au rănit.

Străinul clatină din cap.

— Nu mi-a venit să cred. Eram convins că Akkarat a aranjat toată povestea. Dar apoi ai sărit de pe balcon, rosteşte el şi o priveşte atent cu ochii săi albaştri, tulburaţi. Eşti antrenată să omori?

— Nu!

Fata se dă înapoi, şocată de ce sugera el. Se grăbeşte să-i explice.

— Nu ştiam. Mi-au făcut rău. Eram furioasă. N-am ştiut…

O cuprinde o nevoie copleşitoare de a se ploconi în faţa lui. Să încerce să-l convingă de loialitatea ei. Se împotriveşte instinctului, recunoscându-şi propria nevoie genetică de a da din coadă în faţa stăpânului.

— Deci nu eşti o ucigaşă antrenată? O modificată în scopuri militare?

— Nu. Nu militare. Te rog. Crede-mă.

— Dar totuşi, periculoasă. I-ai smuls capul de pe umeri lui Somdet Chaopraya cu mâinile goale.

Emiko vrea să protesteze, să spună că nu ea e acea creatură, că nu a fost ea, dar cuvintele nu îi ies din gură. Nu reuşeşte decât să şoptească:

— Nu i-am smuls capul.

— Dar ai putea să ne omori pe toţi, dacă ai vrea. Până să ne dăm măcar seama ce se întâmplă. Înainte ca Hock Seng să apuce să-şi ridice pistolul.

La auzul acestor cuvinte, bătrânul îşi îndreaptă imediat arma spre ea. Patetic de încet.

Emiko scutură din cap.

— Nu vreau aşa ceva. Vreau doar să plec. Să mă duc în nord. Atât.

— Dar până la urmă eşti o creatură letală, spune Anderson-sama. Pentru mine. Pentru alţii. Dacă m-ar vedea cineva acum cu tine... Clatină din cap şi se încruntă. Valorezi mult mai mult moartă decât vie.

Emiko îşi face curaj, se pregăteşte pentru durerea devastatoare care va urma. Mai întâi chinezul, apoi Anderson-sama. Poate nu şi fetiţa...

— Îmi pare rău, Hock Seng, rosteşte Anderson-sama deodată. Nu o poţi avea.

Emiko se uită la *gaijin*, uluită.

Chinezul începe să râdă.

— Ai de gând să mă opreşti?

— Hock Seng, timpurile se schimbă. Oamenii mei se îndreaptă spre regat. În forţă. Norocul nostru se va schimba. Şi nu va fi doar fabrica. Vor fi contracte pentru calorii, transport liber, centre de cercetare, negocieri comerciale... Începând de azi, totul se va schimba.

— Şi vântul prielnic are să sufle şi în pânzele navei mele?

Anderson-sama izbucneşte în râs, apoi tresare şi îşi atinge coastele.

— Mai mult decât oricând, Hock Seng. Vom avea nevoie de oameni ca tine mai mult decât oricând.

Bătrânul îşi plimbă privirea de la Anderson-sama la Emiko.

— Cum rămâne cu Mai?

Gaijinul tuşeşte şi răspunde:

— Nu-ţi mai face griji pentru lucruri mărunte. Vei avea un fond de cheltuieli nelimitat. Angajeaz-o. Ia-o de soţie. Nu-mi pasă. Faci cum vrei. Pe toţi dracii, sunt sigur că până şi Carlyle i-ar găsi un loc la compania lui, dacă nu vrei s-o ai pe statul de plată. Se sprijină de spătar şi strigă spre coridor:

— Ştiu că încă eşti acolo, laşule. Vino încoace.

Glasul celuilalt *gaijin* îi răspunde dincolo de perete:

— Chiar ai de gând s-o protejezi pe modificata aia?

Se uită precaut pe după colţ. Anderson-sama ridică din umeri.

— Fără ea, nu am fi avut un pretext pentru lovitura de

stat, zâmbeşte el viclean. Asta trebuie să merite ceva. Se uită din nou la Hock Seng. Ei bine? Ce ai de spus?

— Îmi juri? întreabă bătrânul.

— Dacă nu mă ţin de cuvânt, poţi să o dai în vileag oricând. Nu poate să plece nicăieri prea curând. Nu cu toată lumea în căutarea ei. Beneficiem cu toţii, fiecare dintre noi, dacă ajungem la o înţelegere. Haide, Hock Seng. Nu e o alegere grea. Măcar o dată, toată lumea va avea de câştigat.

Bătrânul ezită, apoi încuviinţează scurt şi îşi coboară arma. Emiko se simte inundată de uşurare. Anderson zâmbeşte. Îşi îndreaptă atenţia spre ea şi chipul i se îmblânzeşte.

— Multe lucruri se vor schimba acum. Dar nu putem lăsa pe nimeni să te vadă. Sunt prea mulţi oameni care nu au de gând să ierte vreodată. Înţelegi?

— Da. Nu voi fi văzută.

— Bine. Odată ce se liniştesc apele, o să găsim o modalitate să te scoatem din ţară. Până atunci, vei sta aici. Trebuie să-ţi punem braţul în atele. O să cer cuiva să-ţi aducă o ladă cu gheaţă. Ţi-ar plăcea asta?

Emiko e aproape copleşită de uşurare.

— Da. Mulţumesc. Eşti prea bun.

Anderson-sama zâmbeşte.

— Carlyle, unde e whisky-ul ăla? Trebuie să ciocnim.

Se ridică, strângând din dinţi, şi se întoarce cu o sticlă şi câteva pahare. Nici nu apucă bine să le aşeze pe masă, că începe să tuşească.

— Nenorocitul ăla de Akkarat, mormăie şi începe din nou să tuşească gutural.

Dintr-odată, se apleacă ţinându-se de piept. Încă un acces de tuse îi zguduie trupul, urmat de altele şi altele. Când încearcă să se sprijine de masă, o zgâlţâie şi aproape o dărâmă.

Emiko priveşte cum paharele şi sticla de whisky alunecă spre marginea mesei şi cad foarte încet, sclipind în lumina soarelui care răsărea. Sunt foarte frumoase, se gândeşte ea. Atât de curate şi de strălucitoare.

Se sparg pe podea. Tusea spasmodică a lui Anderson-sama continuă. Se prăbuşeşte în genunchi, printre cioburi. Încearcă să se ridice, însă un alt spasm îl cuprinde. Se ghemuieşte într-o rână.

Când tusea îi dă în sfârşit pace, se uită la Emiko, cu ochii albaştri adânciţi în orbite.

— Akkarat m-a aranjat al naibii de bine, horcăie el. Hock Seng şi Mai se îndepărtează de el. Carlyle îşi acoperă gura cu braţul, privind pe deasupra.

— E ca în fabrică, murmură Mai.

Emiko îngenunchează lângă *gaijin.*

Dintr-odată, i se pare că e mic şi fragil. Bărbatul se întinde cu stângăcie spre Emiko, iar ea îi apucă mâna. Sângele îi şiroieşte pe buze.

CAPITOLUL 47

Capitularea formală se desfăşoară pe câmpul de paradă din faţa Marelui Palat. Akkarat e acolo să o întâmpine pe Kanya şi să-i accepte *khrab*-ul de supunere. Navele AgriGen sunt deja în docuri şi descarcă orez U-Tex şi SoyPRO. Seminţe sterile ale monopolurilor de cereale, unele pentru a hrăni populaţia, altele pentru fermierii thailandezi pentru următoarea semănătură. De acolo de unde stă, Kanya zăreşte ambarcaţiunile corporaţiilor, ale căror flamuri cu emblema spicului roşu de grâu fâlfâie deasupra docurilor.

Se zvoneşte că tânăra regină va asista la ceremonie şi va consfinţi noua guvernare sub Akkarat, aşa că numărul spectatorilor depăşise orice aşteptări. Dar, în ultimul moment, s-a auzit că până la urmă nu va veni, aşa că stau cu toţii în căldura anotimpului secetos care s-a prelungit prea mult, asudând şi înăbuşindu-se, în timp ce Akkarat urcă pe un podium în psalmodierile călugărilor. În noua sa funcţie de protector al regatului, jură să apere ţara în această stare de lege marţială, apoi se întoarce către armată, civili şi ce a mai rămas din cămăşile albe sub conducerea Kanyei, toţi încolonaţi în faţa lui.

Şiroaie de transpiraţie curg pe tâmplele Kanyei, însă refuză să se mişte. Chiar dacă a predat Ministerul Mediului în mâinile lui Akkarat, vrea totuşi să îl prezinte în cea mai bună şi disciplinată lumină, aşa că rămâne în poziţie de drepţi, năduşind. Pai e în primul rând chiar lângă ea, cu chipul impasibil.

În spatele lui Akkarat, îl zăreşte pe Narong, care supraveghează ceremonia. O salută discret din cap. Kanya abia se poate stăpâni să nu urle la el, să-i strige de faţă cu toată lumea că întregul prăpăd e din vina lui. Că totul a fost absurd, inutil şi putea fi evitat. Scrâşneşte din dinţi şi îi sfredeleşte fruntea lui Narong cu ura ei. E stupid din partea ei. Mai presus de toate, se urăşte pe sine. Îşi va preda formal ultimii ei oameni lui Akkarat şi va fi martoră la sfârşitul cămăşilor albe. Jaidee e lângă ea şi priveşte

gânditor.
— Ai ceva să-mi spui? bombăne Kanya.
Jaidee ridică din umeri.
— Mi-au luat şi restul familiei. În lupte.
Kanya îşi înfrânează un suspin.
— Îmi pare rău.
Ar vrea să întindă mâna spre el. Să-l atingă. Jaidee îi zâmbeşte cu tristeţe.
— E război. Întotdeauna am încercat să-ţi explic asta.
Dă să îi răspundă, însă Akkarat îi face semn să se apropie. A sosit vremea umilirii ei. Îl urăşte atât de mult. Cum poate să-şi înăbuşe furia tinerească? Pe când era doar o copilă, a jurat să distrugă cămăşile albe, însă acum victoria ei e învăluită în duhoarea ministerului incendiat. Kanya urcă treptele şi face un *khrab.* Akkarat o lasă să stea îngenuncheată în faţa lui mult timp. Îl aude vorbind deasupra ei.
— E firesc să jeleşti un om precum generalul Pracha, se adresează el mulţimii. Deşi nu a fost loial, a fost o persoană înflăcărată şi pentru asta, chiar dacă pentru nimic altceva, îi datorăm respect. Ultimele sale zile nu au fost şi singurele. Vreme de mulţi ani, a muncit cu sârguinţă pentru bunăstarea regatului. A luptat pentru supravieţuirea poporului nostru în vremuri de restrişte. Niciodată nu voi vorbi împotriva faptelor sale bune, chiar dacă, spre sfârşit, şi-a rătăcit calea. Face o pauză, apoi priveşte spre public şi continuă: Noi, ca şi regat, trebuie să ne vindecăm. În spiritul bunăvoinţei sunt fericit să anunţ că Regina mi-a acceptat cererea ca toţi combatanţii care au luptat de partea generalului Pracha să fie amnistiaţi. Necondiţionat. Aceia dintre voi care încă doresc să lucreze pentru Ministerul Mediului, sper că vă veţi continua cu mândrie munca. Încă ne confruntăm cu tot felul de greutăţi şi nu avem cum să ştim ce ne rezervă viitorul.
Îi face semn Kanyei să se ridice şi se îndreaptă spre ea.
— Căpitane Kanya, deşi ai luptat împotriva regatului şi a palatului, îţi acord graţierea deplină şi chiar ceva mai presus de asta… Avem nevoie de reconciliere. Noi, ca regat

şi naţiune, trebuie să ne împăcăm. Trebuie să facem un pas unii spre ceilalţi.

Kanya simte cum i se strânge stomacul de dezgust faţă de întreaga mascaradă.

— Eşti ofiţerul cu gradul cel mai înalt din cadrul Ministerului Mediului, aşa că acum te investesc în fruntea sa. Datoria ta va rămâne aceeaşi. Să protejezi regatul şi pe Maiestatea Sa Regală, regina.

Kanya se uită lung la Akkarat. În spatele lui, Narong îi zâmbeşte. Înclină capul în semn de respect. Kanya e mută de uimire. Face o plecăciune, de-a dreptul năucită. Akkarat îi zâmbeşte.

— Poţi să le spui oamenilor tăi că sunt liberi să plece, generale. De mâine, trebuie să începem să reconstruim împreună.

Încă fără cuvinte, face un nou *wai,* apoi se întoarce. Prima ei tentativă de a da un ordin iese ca un croncănit. Înghite în sec şi încearcă din nou, cu glas tremurător. Priviri la fel de surprinse şi nesigure ca a ei se îndreaptă spre ea. Pentru o clipă, se teme că îşi vor da seama că e o impostoare, că nu o vor asculta. Apoi, rândurile de cămăşi albe se întorc la unison. Se îndepărtează în marş, cu uniformele strălucind în lumina soarelui. Jaidee mărşăluieşte cu ei. Dar, înainte să o facă, se pleacă adânc spre ea de parcă o recunoaşte drept general, iar asta o doare mai mult decât orice altceva.

CAPITOLUL 48

— Pleacă. S-a terminat.

Anderson îşi lasă capul să cadă pe pernă.

— Atunci am câştigat.

Emiko nu-i răspunde; încă priveşte cu luare-aminte terenul de paradă din depărtare.

Soarele dimineţii arde prin fereastră, dar el tremură din toate mădularele. Simte că îngheaţă şi, pentru întâia oară de când e aici, e recunoscător pentru săgeţile de foc. Sudoarea curge ca apa din el. Emiko îi pune mâna pe frunte, iar el e surprins să-şi dea seama că atingerea ei e atât de rece.

O priveşte prin pâcla de febră şi boală dinaintea ochilor.

— Hock Seng încă nu a ajuns?

Emiko clatină din cap cu tristeţe.

— Oamenii tăi nu îţi sunt fideli.

Anderson aproape dă să râdă la vorbele ei. Încearcă să-şi dea jos păturile, fără să reuşească însă. Tânăra îl ajută.

— Nu, nu sunt.

Îşi întoarce din nou faţa spre soare, parcă vrând să-l absoarbă ca un burete, să se scalde în el.

— Dar deja ştiam asta.

Ar râde, dacă nu ar fi atât de epuizat. Dacă nu ar simţi cum trupul i se destramă.

— Mai vrei apă? întreabă ea.

Nu, nu vrea. Nu îi este sete. I-a fost noaptea trecută. Când a venit doctorul trimis de Akkarat, ar fi putut să golească oceanul, dar nu şi acum.

După ce îl examinase, medicul plecase înspăimântat, spunând că va trimite pe altcineva. Că Ministerul Mediului trebuie anunţat. Că o echipă de cămăşi albe vor veni să-l pună în carantină. În acest răstimp, Emiko se ascunsese, dar după ce doctorul plecase, veghease la căpătâiul lui Anderson zile şi nopţi la rând.

Cel puţin, îşi aduce aminte de prezenţa ei în rarele clipe de luciditate. A visat aproape tot timpul. A delirat. Un timp,

Yates a stat lângă el pe pat. I-a râs în faţă. I-a arătat zădărnicia vieţii lui. S-a uitat adânc în ochii lui şi l-a întrebat dacă înţelege. Iar Anderson a încercat să-i răspundă, dar gâtul îi era îngrozitor de uscat. Cuvintele nu reuşeau să răzbată. Iar Yates a râs şi de asta, apoi l-a întrebat ce crede despre nou-sositul reprezentant AgriGen care venise să-i ocupe nişa. Dacă lui Anderson îi place să fie înlocuit mai mult decât i-a plăcut lui însuşi. Şi dintr-odată, Emiko era acolo cu o cârpă umedă şi rece. Îi era atât de recunoscător, disperat de recunoscător pentru atenţie, pentru legătura omenească dintre ei… şi a râs stins la ironia acelui gând.

Acum o priveşte pe Emiko cu ochi înceţoşaţi şi se gândeşte la cât îi datorează şi dacă va trăi îndeajuns ca să o răsplătească.

— O să te scot de-aici, şopteşte el.

E scuturat din nou de frisoane. Toată noaptea i-a fost atât de cald, iar acum îi e dintr-odată frig, tremură necontrolat, de parcă s-ar fi întors în locul în care se născuse şi îngheaţă în toiul uneia din iernile acelea reci şi încremenite, uitându-se la nămeţii de zăpadă. Acum îi e rece şi deloc sete. Până şi degetele unei modificate par de gheaţă atunci când îi ating faţa. Încearcă să-i dea mâna la o parte cu un gest istovit.

— Hock Seng încă nu a ajuns aici?

— Pielea îţi arde, rosteşte Emiko, cu chipul umbrit de îngrijorare.

— A venit?

E foarte important ca bătrânul să vină. Ca Hock Seng să fie aici, în aceeaşi cameră cu el. Deşi abia dacă îşi aduce aminte de ce. E important.

— Nu cred că va veni, spune ea. Are toate scrisorile de care are nevoie de la tine. Recomandările. E deja ocupat cu oamenii tăi. Cu Boudry, noua voastră reprezentantă.

O pisică cheshire apare pe balcon. Scoate un mieunat gutural şi se furişează înăuntru. Emiko pare să nu bage de seamă sau să îi pese, dar, la urma urmei, sunt înrudiţi. Creaturi care se înţeleg fără cuvinte, zămislite de nişte zeităţi bolnave.

Anderson priveşte amorţit cum pisica traversează încăperea şi se face nevăzută pe uşă. Dacă nu ar fi atât de slăbit, ar fi aruncat cu ceva după ea. Oftează. Acum, a trecut şi de faza asta. Prea obosit ca să se plângă de o pisică. Ridică privirea spre tavan şi ventilatorul care se învârte leneş.

Vrea să se poată înfuria. Dar până şi mânia l-a părăsit. La început, când şi-a dat seama că e bolnav, când Hock Seng şi fata s-au dat înapoi speriaţi, a crezut că erau nebuni. Că nu fusese expus vreunui, dar apoi, privindu-i mai bine, văzând teama şi nesiguranţa din ochii lor, a înţeles.

— Fabrica? a repetat el în şoaptă cuvintele lui Mai, iar Hock Seng, cu mâna peste faţă, a încuviinţat.

— Camera de rafinare, bazinele de alge, murmurase bătrânul.

Atunci voise cu atâta ardoare să se înfurie, dar boala deja îi măcinase puterile. A fost în stare doar de o mânie surdă, care s-a mistuit în câteva clipe.

— Există supravieţuitori?

— Unul, a şoptit fata.

Anderson a încuviinţat, iar ei au plecat. Hock Seng. El şi secretele lui. Tot timpul cu uneltiri şi în aşteptarea unei oportunităţi…

— Vine?

Abia reuşeşte să vorbească.

— Nu va veni, murmură Emiko.

— Dar tu eşti aici.

— Sunt unul dintre Oamenii Noi. Bolile voastre nu mă înspăimântă. Bătrânul nu o să vină. Şi nici Carlyle.

— Măcar te-au lăsat în pace. Şi-au respectat cuvântul.

— Poate, rosteşte ea fără convingere.

Anderson se întreabă dacă are dreptate. Dacă se înşală în privinţa lui Hock Seng, aşa cum s-a înşelat în privinţa atâtor lucruri. Se întreabă dacă nu cumva a înţeles greşit ţara aceasta de la bun început. Încearcă să-şi alunge teama.

— O să se ţină de cuvânt. E un om de afaceri.

Emiko nu răspunde. Pisica sare pe pat. Fata o alungă, dar

animalul sare din nou, părând să simtă că bărbatul nu va mai avea mult de trăit. Anderson încearcă să ridice mâna.

— Nu, horcăie el. Las-o să stea.

CAPITOLUL 49

Reprezentanţii AgriGen părăsesc docurile. Kanya şi oamenii ei îi aşteaptă în poziţie de drepţi, o gardă de onoare pentru demoni. *Farangii* se opresc şi privesc cu ochii mijiţi în soarele arzător, cercetând tărâmul pe care nu l-au văzut niciodată. Arată necuviincios cu mâna la fetele tinere care merg pe stradă, vorbesc şi râd zgomotos. Sunt o rasă atât de necioplită. Atât de încrezători.

— Sunt tare plini de ei, mormăie Pai.

Kanya tresare la auzul propriilor gânduri rostite cu voce tare, dar nu îi răspunde. Aşteaptă în vreme ce Akkarat se duce să întâmpine aceste noi creaturi. O femeie blondă, încruntată tot timpul, pe nume Elizabeth Boudry, e conducătoarea lor. O individă reprezentativă pentru AgriGen din cap până-n picioare.

Poartă o mantie lungă, neagră, la fel ca subalternii ei, cu emblema grâului roşu lucind în soare. Singurul lucru satisfăcător la vederea acestor oameni în uniformele lor odioase e că arşiţa tropicală trebuie să fie cumplită pentru ei. Feţele le sclipesc de transpiraţie.

— Ei sunt cei care se vor duce la banca de seminţe, îi spune Akkarat Kanyei.

— Eşti sigur că e bine să facem asta?

— Vor numai să ia mostre. Au nevoie de diversitate genetică pentru experimentele lor. Şi regatul va beneficia din toată povestea asta.

Kanya îi studiază pe cei cărora nu de mult li se spunea demoni ai caloriilor şi care acum pătrund sfidător în Krung Thep, Oraşul Fiinţelor Divine. Sute de lăzi cu cereale, fiecare cu logo-ul AgriGen, sunt descărcate de pe navă şi urcate în furgoanele trase de megodonţi.

Părând să-i intuiască gândurile, Akkarat rosteşte:

— A trecut vremea când puteam să ne ascundem în spatele zidurilor şi să sperăm că vom supravieţui. Trebuie să interacţionăm cu lumea din exterior.

— Dar banca de seminţe, protestează Kanya în şoaptă.

Moştenirea regelui Rama.

Akkarat încuviinţează tăios.

— Vor lua numai câteva mostre. Nu-ţi bate capul cu asta.

Se întoarce spre alt *farang* şi dă mâna cu el după obiceiul străinilor. Vorbeşte cu el în dialectul *angrit* şi îl trimite să-şi vadă de treabă.

— Richard Carlyle, o informează când revine lângă ea. În sfârşit o să primim pompele. Îşi trimite dirijabilul în după-amiaza asta. Dacă avem noroc, vom fi pregătiţi pentru muson. Înţelegi toate astea? Înţelegi ce fac aici? E mai bine să pierdem o bucăţică din regat decât pe tot. Sunt momente în care e bine să lupţi şi momente în care trebuie să negociezi. Nu putem supravieţui în izolare totală. Istoria ne-a învăţat că trebuie să ne deschidem spre exterior.

Kanya încuviinţează sumbru.

Jaidee i se apleacă pe umăr.

— Cel puţin, nu l-au prins pe Gi Bu Sen.

— Mai degrabă l-aş fi predat pe Gi Bu Sen decât banca de seminţe, mormăie ea.

— Da, dar cred că sunt mai enervaţi fiindcă l-au pierdut pe el, spune Tigrul şi arată spre Boudry. A fost de-a dreptul furioasă. Chiar a început să urle. Şi-a pierdut toată stăpânirea de sine. Mergea în stânga şi-n dreapta şi dădea din braţe.

Jaidee o imită. Fruntea Kanyei se încreţeşte.

— Şi Akkarat era furios. M-a bătut la cap toată ziua, vrând să ştie cum de l-am lăsat pe bătrân să ne scape printre degete.

— Viclean bărbat.

Kanya râde.

— Akkarat?

— Manipulatorul de gene.

Până să apuce Kanya să sondeze gândurile lui Jaidee, Elisabeth Boudry şi echipa ei de cercetători se apropie. Un chinez bătrân îi însoţeşte. Se opreşte chiar în faţa Kanyei şi o salută din cap.

— Voi traduce pentru *Khun* Elisabeth Boudry.

Kanya se sileşte să zâmbească politicos în timp ce îi

priveşte atent pe cei dinaintea ei. La asta s-a ajuns. Carnete galbene şi *farangi.*

— Totul e în schimbare, oftează Jaidee. Ar fi bine pentru tine să-ţi aminteşti asta. Să te agăţi de trecut, să-ţi faci griji pentru viitor… Totul e suferinţă.

Farangii o aşteaptă, nerăbdători. Îi conduce pe străzile pustiite de război. Undeva în depărtare, lângă platformele de ancorare, se aude bubuitul unui tanc. Poate un grup de studenţi răzvrătiţi, oameni ce nu se află sub controlul ei. Oameni care au un alt cod al onoarei decât al ei. Face semn către doi din noii ei subalterni, Malivalaya şi Yuthakon, dacă ţine minte bine, să se apropie.

— Generale, începe unul dintre ei, dar Kanya se încruntă la el.

— Ţi-am mai spus, fără generali. Gata cu prostiile alea. Sunt căpitan. Dacă a fi căpitan a fost suficient pentru Jaidee, atunci nu vreau un grad superior.

Malivalaya face o plecăciune în semn de scuze. Kanya cere ca *farangii* să fie conduşi în maşina pe cărbune-diesel, apoi pornesc în viteză pe străzi. E un lux pe care ea nu l-a experimentat niciodată, dar caută să nu se lase năucită de nou-dezvăluita bogăţie a lui Akkarat. Automobilul străbate străzile pustii, către altarul Coloanei Oraşului.

Cincisprezece minute mai târziu, ies în soarele arzător. Călugării îşi pleacă frunţile în faţa ei, recunoscându-i autoritatea. Le răspunde cu strângere de inimă. În această privinţă, regele Rama al XII-lea a plasat Ministerul Mediului deasupra călugărilor.

Călugării deschid porţile şi îi conduc în subteran. Uşi etanşe sunt date la o parte, lăsând aerul filtrat sub presiunea negativă să iasă. Aer proaspăt, rece. Kanya se străduieşte să nu-şi încrucişeze braţele la piept pe măsură ce temperatura scade. Alte uşi se deschid, dezvăluind pasaje interioare, cu un sistem de iluminare pe cărbuni, cu un sistem triplu de siguranţă.

Călugări în robe de culoarea şofranului îi aşteaptă politicos şi se dau înapoi ca să nu se atingă din greşeală de ea. Kanya se întoarce spre cealaltă femeie.

— Să nu-i atingi. Au jurat să nu se atingă niciodată de vreo femeie.

Carnetul galben traduce în limba stridentă a *farangilor.* Kanya aude un pufnet de râs în urma ei, dar îşi impune să nu reacţioneze. Boudry şi manipulatorii de gene trăncănesc încântaţi în timp ce ajung la nivelurile inferioare ale băncii de seminţe. Traducătorul nu se deranjează să-i explice exclamaţiile lor ciudate, dar Kanya îşi dă seama în mare despre ce vorbesc după entuziasmul lor.

Îi conduce tot mai adânc în tezaur, în camerele de catalogare, meditând în tot acest timp la natura loialităţii. Mai bine să sacrifici un braţ decât capul. Regatul supravieţuieşte iar alte ţări colapsează din pricina pragmatismului thailandez.

Kanya aruncă o privire peste umăr către *farangi.* Ochii lor spălăciţi şi lacomi se uită la rafturi, la containerele etanşe şi vidate care conţin mii de seminţe, fiecare dintre ele o potenţială linie de apărare împotriva celor ca ei. Adevărata comoară a regatului le este aşternută la picioare. Pradă de război.

Când birmanezii au pustiit Ayutthaya, oraşul s-a predat fără împotrivire. Iar acum e din nou la fel. Până la urmă, cu tot sângele, sudoarea, morţile şi truda, după strădaniile sfinţilor şi martirilor seminţelor precum Phra Seub, după ce fete asemenea lui Kip i-au fost vândute lui Gi Bu Sen şi toate celelalte sacrificii, totul se reduce la asta. *Farangi* triumfători în inima unui regat trădat din nou de miniştri cărora nu le pasă de Coroană.

— Nu o lua în tragic, spune Jaide şi o bate pe umăr. Cu toţii trebuie să ne împăcăm cu eşecurile noastre, Kanya.

— Îmi pare rău. Pentru tot.

— Te-am iertat de mult. Cu toţii avem protectorii şi loialităţile noastre. *Kamma* te-a dus la Akkarat înainte să vii la mine.

— Niciodată nu am crezut că o să se ajungă la asta.

— E într-adevăr o mare pierdere. Dar chiar şi acum, nu trebuie să fie aşa.

Kanya îi priveşte pe *farangi.* Unul dintre cercetători o

observă şi îi spune ceva şefei sale. Kanya nu îşi dă seama dacă e zeflemitor sau suspicios. Emblemele le strălucesc în lumina electrică.

Jaidee ridică o sprânceană.

— O avem încă pe Maiestatea Sa, regina, nu?

— Şi ce rezolvă asta?

— Nu ai prefera să fii ţinută minte la fel ca sătenii din Bang Rajan, care au luptat când totul era pierdut şi i-au ţinut în loc pe birmanezi cât au putut decât ca unul din curtenii laşi din Ayutthaya, care au sacrificat un întreg regat?

— Totul ţine de ego, mormăie Kanya.

— Poate. Dar să-ţi spun un adevăr: Ayutthaya nu înseamnă nimic în istoria noastră. Oare thailandezii nu au supravieţuit căderii lui? Nu am supravieţuit birmanezilor? Khmerilor? Francezilor? Japonezilor? Americanilor? Chinezilor? Companiilor de calorii? Nu i-am ţinut la respect când alţii s-au prăbuşit? Poporul nostru e cel care păstrează viaţa acestei ţări, nu un oraş. Oamenii noştri poartă numele pe care ni l-a dat Chakri şi ei sunt tot ce contează. Iar banca de seminţe e cea care ne ţine în viaţă.

— Dar Maiestatea Sa a declarat că vom apăra întotdeauna…

— Regelui Rama nu i-a păsat câtuşi de puţin de Krung Thep; i-a păsat de noi, aşa că a creat un simbol pe care noi să-l protejăm. Dar nu oraşul, ci oamenii sunt cei care contează. La ce e bun un oraş dacă locuitorii lui sunt înrobiţi?

Kanya începe să respire precipitat. Aerul îngheţat îi intră şi îi iese din plămâni ca un fierăstrău. Elisabeth Boudry spune ceva. Manipulatorii de gene strigă ceva în limba lor oribilă. Kanya se întoarce spre Pai.

— Urmează-mi exemplul.

Îşi scoate pistolul cu arcuri şi trage de la mică distanţă în capul femeii *farang.*

CAPITOLUL 50

Capul lui Elisabeth Boudry se dă violent în spate. Sângele îl stropeşte pe Hock Seng într-un jet fin, pătându-i faţa şi hainele nou-nouţe. Generalul cămăşilor albe se întoarce spre el şi bătrânul îngenunchează imediat, făcând un *khrab* de supunere chiar lângă trupul căzut al diavoliţei străine.

Ochii uimiţi şi morţi ai creaturii blonde se uită la el cum se prosternează. Discurile armelor cu arc ţiuie pe pereţi, se aud ţipete. Dintr-odată se lasă tăcerea.

Femeia-general îl ridică în picioare şi îi pune arma la cap.

— Te rog, şopteşte Hock Seng în thailandeză. Nu sunt unul de-ai lor.

Ochii ei aspri îl privesc cercetător. Încuviinţează tăios şi îl împinge la o parte. Bătrânul se ghemuieşte lângă un perete în timp ce femeia începe să dea ordine subalternilor. Aceştia trag repede într-o parte trupurile celor de la AgriGen, apoi se adună în jurul ei. Hock Seng e surprins de cât de repede femeia cea sumbră reuşeşte să-şi mobilizeze trupele. Se duce la călugări, face propriul ei *khrab* de respect şi începe să le vorbească grăbită. Deşi se înclină în faţa autorităţii lor spirituale, e clar că ea e stăpâna locului.

Hock Seng face ochii mari când aude ce plănuieşte. E înfricoşător. O devastare care nu trebuie permisă… şi totuşi, călugării îşi dau acordul, iar acum oamenii ies în grabă din banca de seminţe, fiecare lucrând cât se poate de repede. Generalul şi oamenii ei încep să deschidă uşi, dezvăluind raft după raft de armament. Începe să repatrieze echipele: la Palatul Regal, la pompa Korakot, la ecluza barajului Khlong Toey…

După ce îşi trimite oamenii în misiunile lor, se uită la Hock Seng cu coada ochiului. Călugării au început deja să ia seminţe de pe rafturi. Chinezul tresare sub privirea ei. După ce a auzit ce plănuia, sigur nu are să-l lase în viaţă. Locul devine tot mai animat. Tot mai mulţi călugări îşi fac apariţia. Adună atenţi cutiile cu seminţe. Soiuri vechi de mai bine de un secol, care din când în când sunt cultivate în

cele mai stricte condiţii de izolare, apoi revin în seiful subpământean, să fie păstrate în siguranţă. Moştenirea câtorva milenii ţinută în nişte cutii, moştenirea lumii de odinioară.

Apoi călugării încep să părăsească banca de seminţe cu cutiile pe umeri, un râu de bărbaţi cu capul ras şi în robe de culoarea şofranului care duc cu ei comoara naţiunii lor. Hock Seng priveşte înmărmurit cum materialul genetic dispare înghiţit parcă de junglă. De undeva de afară, i se pare că aude psalmodierile călugărilor, care binecuvântează acest proiect de reînnoire şi distrugere, apoi generalul cămăşilor albe se uită din nou la el. Bătrânul îşi spune că nu mai are rost să plece capul. Să se milogească. Îl va ucide. Trebuie să o facă. Nu mai are de gând să implore, să se umilească. Dacă e să moară, atunci măcar să moară cu demnitate. Femeia îşi muşcă buza, apoi face semn cu capul spre uşa deschisă.

— Fugi, carnetule galben. Oraşul acesta nu mai e un adăpost sigur pentru tine.

O priveşte surprins. Cămaşa albă arată din nou cu capul şi umbra unui zâmbet îi încolţeşte pe buze. Hock Seng face un *wai* rapid şi se ridică în picioare.

O ia la goană prin tuneluri, până ajunge afară în aerul irespirabil, înconjurat de o mulţime de bărbaţi în robe. Odată ajunşi la templu, călugării se răsfiră care încotro, separându-se în grupuri tot mai mici, o diasporă ce se îndreaptă spre un loc pregătit din timp. Un loc tăinuit, departe de braţul lung al companiilor de calorii, vegheat de Phra Seub şi de toate celelalte spirite ale naţiunii.

Hock Seng mai urmăreşte câteva clipe cum călugării continuă să curgă din subteran, apoi o ia la fugă spre stradă. Un conducător de ricşă îl vede şi se opreşte lângă el. Bătrânul sare înăuntru.

— Încotro?

Hock Seng ezită, întrebându-se cu înfrigurare ce loc garanta şanse mai mari de supravieţuire. Platformele de ancorare. E singura modalitate prin care ar putea să scape de haosul iminent. *Yang guizi*-ul Richard Carlyle e probabil

încă acolo. El şi dirijabilul său, pregătiţi să zboare până în Kolkata să aducă pompele pe cărbune ale regatului. În aer va fi în siguranţă. Dar numai dacă e suficient de rapid încât să-l ajungă pe diavolul străin înainte ca acesta să ridice ultima ancoră.

— Încotro?

Mai.

Hock Seng scutură din cap. De ce se gândeşte la ea tocmai acum? Nu-i datorează nimic. La urma urmei, ea nu înseamnă nimic pentru el. Doar o biată fată de pescari. Deşi, cumva necugetat, i-a permis să stea cu el, i-a spus că o va angaja ca un fel de asistentă. Că o va proteja. Măcar atât putea să facă pentru ea… Dar asta era înainte, când era pe cale să devină putred de bogat graţie companiilor de calorii. Atunci, era o altfel de promisiune. Îl va ierta.

— La platformele de ancorare. Repede. N-am timp de pierdut.

Conducătorul de ricşă încuviinţează şi ia viteză.

Mai.

Hock Seng se blestemă. E un prost. De ce niciodată nu se concentrează pe scopul cel mai important? E întotdeauna distras de ceva. Niciodată nu reuşeşte să facă ce ar trebui ca să se asigure că nimic rău nu i se poate întâmpla.

Se apleacă înainte, furios pe sine. Furios pe Mai.

— Nu. Aşteaptă. Am altă adresă. Mai întâi la podul Krungthon, apoi la platformele de ancorare.

— Aia e în direcţia opusă.

Hock Seng îşi dă ochii peste cap.

— Crezi că nu ştiu?

Celălalt bărbat încuviinţează şi încetineşte. Pedalează şi se întoarce de unde a plecat. Se ridică în picioare să prindă viteză. Oraşul trece pe lângă ei, colorat şi fremătând de activitatea de curăţenie. Un oraş care habar nu are de distrugerea sa iminentă. Bicicleta înaintează în bătaia soarelui, îndreptându-se din ce în ce mai repede spre Mai.

Dacă e foarte norocos, va avea suficient timp. Hock Seng se roagă pentru noroc. Se roagă să aibă răgazul să o ia pe Mai şi să mai şi ajungă la dirijabil. Dacă ar fi deştept, ar fugi

pur şi simplu.

În loc de asta, se roagă pentru noroc.

EPILOG

Ecluzele distruse şi pompele sabotate omoară Oraşul Fiinţelor Divine în şase zile. De la balconul celui mai semeţ turn rezidenţial din Bangkok, Emiko priveşte cum apele se ridică. Din Anderson-sama nu a rămas decât învelişul. Emiko i-a stors apă în gură dintr-o cârpă, iar el a supt-o ca un bebeluş înainte să moară, cerându-şi iertare în şoaptă unor fantome pe care doar el le vedea.

Când a auzit prima explozie colosală de la marginea oraşului, nu şi-a dat seama ce se întâmplă, dar când aceasta a fost urmată de altele şi douăsprezece fuioare de fum s-au înălţat ca nişte *naga* de-a lungul digurilor, a devenit evident că pompele de evacuare a apei construite de regele Rama al XII-lea fuseseră distruse şi că oraşul era din nou sub asediu.

Vreme de trei zile, a urmărit lupta pentru salvarea oraşului, apoi a venit musonul şi ultimele încercări de a ţine piept oceanului au fost abandonate. Ploaia a început să cadă, un potop care a măturat mizeria şi rămăşiţele, formând vârtejuri imense ce păreau să înghită fiecare cartier. Oamenii şi-au părăsit casele cărându-şi ce bunuri mai puteau să salveze deasupra capului. Oraşul s-a umplut încet cu apă, a devenit un lac imens ce se ridica până la cel de-al doilea etaj al turnurilor.

În ziua a şasea, Maiestatea Sa Regală, regina-copil a anunţat abandonarea oraşului divin. Acum nu mai exista un Somdet Chaopraya. Numai regina, iar oamenii se adună în jurul ei.

Cămăşile albe, atât de dispreţuite şi hulite cu doar câteva zile în urmă, sunt pretutindeni, călăuzind oamenii către nord sub comanda unui nou Tigru. O femeie stranie, care nu ştie să zâmbească şi despre care se spune că e posedată de spirite, îşi îndeamnă cămăşile albe să salveze cât mai mulţi oameni posibil din Krung Thep. Emiko e nevoită să se ascundă când un tânăr voluntar în uniformă albă străbate coridoarele clădirii în care se află, oferind

ajutor oricui are nevoie de mâncare sau de apă potabilă. Pe măsură ce oraşul moare, Ministerul Mediului e reabilitat. Încetul cu încetul, metropola se goleşte. Susurul apei şi miorlăitul cheshirelor înlocuiesc strigătele vânzătorilor de durian şi ţârâitul claxoanelor de bicicletă. Uneori, Emiko bănuieşte că e singura persoană vie rămasă aici. Când porneşte un radio, aude că Ayutthaya a devenit noua capitală, din nou deasupra nivelului mării. Aude că Akkarat s-a ras în cap şi s-a călugărit, un fel de penitenţă pentru neputinţa de a proteja oraşul. Dar totul e atât de îndepărtat.

Odată cu sezonul ploilor, viaţa lui Emiko devine suportabilă. Metropola inundată înseamnă că are întotdeauna apă la discreţie, chiar dacă e într-o cadă enormă de apă stătută, plină de regretele a milioane de suflete. A găsit un mic schif, pe care îl foloseşte ca să navigheze prin sălbăticia oraşului. Ploaia cade zilnic, iar ea o lasă să o scalde, să cureţe tot ce a fost înainte.

Trăieşte din resturi şi vânat. Mănâncă Cheshire şi prinde peşti cu mâinile goale. E foarte rapidă. Oricând are poftă, îşi poate înfige degetele ca un harpon în carnea unui crap. Mănâncă bine şi doarme liniştită, iar cu apă peste tot în jur nu se mai teme de căldura care arde înăuntrul ei. Poate că nu a găsit paradisul pentru Oamenii Noi pe care şi l-a închipuit odinioară, dar e totuşi o nişă. Îşi decorează apartamentul. Traversează apele înspumate ale râului Chao Phraya ca să inspecteze fabrica Mishimoto la care fusese angajată odinioară. E închisă, dar tot reuşeşte să găsească mici rămăşiţe ale trecutului ei. Pânze caligrafiate sfâşiate şi lăsate în urmă, boluri Raku *chawan* pentru ceai.

De câteva ori întâlneşte oameni. Majoritatea sunt prea ocupaţi cu propria lor supravieţuire ca să-şi bată capul cu o creatură ciudată pe care abia dacă o zăresc, dar sunt unii care încearcă să profite de aparenta slăbiciune a unei fete singure. Emiko se ocupă de ei repede şi cu cât mai multă milă e capabilă.

Zilele trec. Începe să se obişnuiască în lumea ei de apă şi vânătoare. Chiar atât de mult încât, atunci când *gaijinul* şi

fata o găsesc spălându-şi lenjeria de pe balustrada unui balcon de la etajul al doilea, o iau prin surprindere.

— Şi pe cine avem aici? întreabă o voce.

Emiko se dă înapoi speriată şi aproape cade de pe balustradă. Sare şi dispare într-o clipă în siguranţa oferită de umbrele apartamentului.

Barca *gaijinului* se loveşte de balustradă.

— *Sawatdi khrap?* strigă el. Salutare!

E bătrân, cu pielea pătată de trecerea timpului, dar ochii îi sunt inteligenţi şi vioi. Fata care îl însoţeşte e suplă, cu pielea maronie şi un zâmbet blând. Amândoi se apleacă peste balustradă şi iscodesc în bezna apartamentului de pe barca lor.

— Nu fugi, micuţo, rosteşte bătrânul. Suntem inofensivi. Eu nu pot să merg deloc, iar Kip e un suflet blând.

Emiko aşteaptă. Însă oaspeţii nepoftiţi nu se lasă descurajaţi. Stau şi scrutează apartamentul.

— Te rog! spune fata.

Deşi ştie că ar putea fi o greşeală, Emiko iese pe balcon, păşind atent în apa ce îi ajunge până la glezne. A trecut mult timp de când nu a mai vorbit cu cineva.

— *Scârţa-scârţa,* murmură fata când îi vede mişcările.

Bătrânul *gaijin* zâmbeşte la auzul cuvintelor.

— Îşi spun Oameni Noi.

Ochii lui nu ascund nicio urmă de teamă sau dispreţ. Ridică două pisici moarte.

— Ai vrea să iei cina cu noi, tânără domnişoară?

Emiko arată spre colţul balconului, chiar sub apă, unde şi-a lăsat prada prinsă ceva mai devreme.

— Nu am nevoie de ajutorul vostru.

Bătrânul se uită la cei câţiva peşti de acolo, apoi ridică privirea spre ea, de data asta cu respect.

— Se pare că nu. Nu dacă modelul tău e cel pe care îl ştiu eu, spune şi îi face semn să se apropie. Trăieşti în împrejurimi?

Emiko arată în sus.

— Ce imobil frumos! Poate că vom cina împreună în seara asta. Dacă pisicile nu-ţi sunt pe plac, nouă cu

siguranţă ne-ar plăcea o bucăţică de peşte.

Emiko ridică din umeri, dar este aşa de singură de atâta vreme, iar bătrânul şi fata par inofensivi. Pe înserate, aprind un foc din resturi de mobilier pe balconul apartamentului ei şi prăjesc peştele. Stelele se ivesc printre nori. Oraşul se întinde înaintea lor, negru şi încâlcit. Când termină de mâncat, bătrânul *gaijin* îşi trage trupul rănit mai aproape de foc şi fata îl îngrijeşte.

— Spune-mi, te rog, ce caută o modificată aici?

Emiko ridică din umeri.

— Am fost lăsată în urmă.

— La fel ca noi, rosteşte bătrânul şi schimbă un zâmbet cu însoţitoarea sa. Deşi cred că vacanţa noastră se va sfârşi în curând. Se pare că ne vom întoarce la deliciile expansiunii caloriilor şi ale războiului genetic, deci cămăşile albe mă vor găsi din nou folositor, o informează el şi râde amuzat.

— Eşti un manipulator de gene?

— Mai mult decât atât, sper eu.

— Ai spus că ştii despre… platforma mea?

Bărbatul zâmbeşte. Îşi cheamă fata lângă el şi o mângâie absent pe coapsă în timp ce o măsoară pe Emiko cu privirea. Modificata îşi dă seama că fata nu e chiar ceea ce pare; e în acelaşi timp băiat şi fată. Creatura îi zâmbeşte, părând să-i citească gândurile.

— Am citit despre cei ca tine, spune bătrânul. Despre genele voastre. Despre cum sunteţi educaţi… Ridică-te! strigă el pe neaşteptate.

Emiko e în picioare înainte să-şi dea seama. Tremură de teamă şi din impulsul de a-i da ascultare. Bărbatul clatină trist din cap.

— Urât lucru ţi-au făcut.

Emiko clocoteşte de mânie.

— Dar m-au făcut şi puternică. Pot să te rănesc.

— Da. E adevărat. Au folosit multe scurtături. Educaţia pe care ai primit-o le maschează, dar sunt tot acolo. Obedienţa ta… Nu ştiu de unde au luat-o. Bănuiesc că de la un fel de labrador. Oricum, în cele mai multe privinţe, te ridici

deasupra oamenilor. Eşti mai rapidă, mai inteligentă, ai văz mai ager, auz mai bun. Eşti obedientă, dar măcar nu iei boli ca a mea, arată el spre picioarele sale crăpate şi purulente. Eşti destul de norocoasă.

Emiko îl săgetează cu privirea.

— Eşti unul dintre oamenii de ştiinţă care m-au făcut.

— Nu chiar, dar pe-aproape, zâmbeşte el. Îţi cunosc secretele, la fel cum cunosc secretele megodonţilor şi ale grâului TotalNutrient. Ştiu totul şi despre felinele astea, arată el spre cheshirele moarte. Dacă mi-ar păsa îndeajuns, poate chiar aş reuşi să arunc în ele o bombă genetică care le-ar distruge camuflajul şi în decursul câtorva generaţii s-ar întoarce la versiunea lor mai puţin reuşită.

— Ai face aşa ceva?

Bătrânul râde şi clatină din cap.

— Îmi plac mai mult aşa cum sunt acum.

— Îi urăsc pe cei ca tine.

— Pentru că cineva ca mine te-a creat? întreabă el şi izbucneşte din nou în râs. Mă miră că nu eşti mai încântată că m-ai întâlnit. Eşti mai aproape de a-l întâlni pe Dumnezeu decât oricine altcineva. Haide, nu ai nicio întrebare pentru Dumnezeu?

Emiko îi aruncă o privire plină de ură şi arată spre pisici.

— Dacă ai fi fost Dumnezeul meu, i-ai fi făcut pe Oamenii Noi înainte de ele.

Bătrânul *gaijin* hohoteşte, amuzat de o asemenea idee.

— Ar fi fost foarte interesant.

— V-am fi bătut. Exact ca pisicile Cheshire.

— Poate că veţi apuca să o faceţi. Nu aveţi de ce să vă temeţi de cibiscoză şi de rugina verzicantă.

Emiko clatină din cap.

— Nu. Nu ne putem înmulţi. Depindem de voi pentru asta. Îşi mişcă mâna în felul ei caracteristic, sacadat. Sunt însemnată. Suntem întotdeauna însemnaţi. La fel de bătători la ochi ca nişte zece-mâini sau un megodont.

Bărbatul flutură nonşalant din mână.

— Mişcarea sacadată nu e o trăsătură necesară. Nu văd de ce nu ar putea fi înlăturată. Sterilitatea însă… Limitările

pot fi înlăturate. Mecanismele de siguranţă sunt acolo din cauza lecţiilor învăţate cu pisicile, dar nu sunt necesare; unele din ele chiar vă fac mai greu de creat. Nimic din voi nu e inevitabil. Poate că într-o bună zi, toţi oamenii vor fi Oameni Noi şi vă veţi aminti de noi aşa cum noi ne aducem acum aminte de sărmanii neanderthalieni.

Emiko cade pe gânduri. Se aude numai sfârâitul focului. Într-un sfârşit, spune:

— Ştii cum să faci aşa ceva? Poţi să mă faci să mă reproduc, ca pisicile?

Bătrânul schimbă priviri cu însoţitoarea sa.

— Poţi să o faci? insistă Emiko.

Gaijinul oftează.

— Nu pot să schimb felul în care ai fost deja făcută. Nu ai ovare. Ai la fel de multe şanse să fii fecundată cum au porii tăi să se multiplice.

Emiko îl priveşte descurajată. Bărbatul râde şi o linişteşte.

— Nu fi atât de posacă! Oricum, niciodată nu prea m-au interesat ouăle femeilor ca sursă de material genetic. O şuviţă de păr e suficientă. Tu nu poţi fi schimbată, dar copiii tăi – în sens genetic, dacă nu fiziologic – pot fi făcuţi fertili. Pot să facă parte din lumea naturală.

Emiko îşi simte inima zvâcnind cu putere.

— Chiar poţi să o faci?

— O, da. Pot să fac asta pentru tine.

Ochii bărbatului se pierd în zare, aţintiţi spre cine ştie ce posibilităţi. Un zâmbet îi încolţeşte pe buze.

— Pot să fac asta şi mult, mult mai multe altele.